

Nhóc To Gan Đây

Contents

Nhóc To Gan Đây	2
1. Chương 1: Đau Khổ Biết Chừng Nào ! Nỡ Lòng Bắt Con Trừ Nợ	2
2. Chương 2: Hồi Trời, Kiếp Trước Chị Nợ Nhóc Cái Gì	5
3. Chương 3: Thôi Được	7
4. Chương 4: Học Tập	9
5. Chương 5: Nó Cũng Không Tệ Nhỉ	11
6. Chương 6: Sao Lại Sợ Tôi Giống Mẹ Cậu ? Kỳ Cục !	15
7. Chương 7: Cha Nào Con Nấy.	18
8. Chương 8: Cần Phòng	22
9. Chương 9: Làm Ôn Thì Làm Cho Trót	25
10. Chương 10: Thiên Oai Cố Lên !	27
11. Chương 11: Ngày Vui Hay Ngày Buồn ?	32
12. Chương 12: Tạm Biệt !	36
13. Chương 13: Người Giúp Đỡ Bí Mật	38
14. Chương 14: Hẹn Gặp Lại !	42
15. Chương 15: Thứ Sáu Ngày 13 Cũng Không Phải Là Ngày Xui Xẻo Đâu !	45
16. Chương 16: Hả ? Hàng Thật ?	51
17. Chương 17: Đứng !	55
18. Chương 18: Khách Mới Bạn Cũ	60
19. Chương 19: Ghen ?	63
20. Chương 20: Lớp Tôi Thật Ra Cũng Không Tốt Lành Gì Đâu	67
21. Chương 21: “atula” Nghi Ngờ	74
22. Chương 22: Thật Là To Gan !	78
23. Chương 23: Đề Kiểm Tra Của Trưởng Bồi	90
24. Chương 24: Bài Học Đầu Tiên	92
25. Chương 25: Tôi Không Sao	96
26. Chương 26: Lời Thật Lòng Hay Bao Che ?	99
27. Chương 27: Pháo Giao Thừa	104
28. Chương 28: Lộ Rồi !	111
29. Chương 29: Tuyên Chiến	116
30. Chương 30: Hồi Hận	119
31. Chương 31: Chiến Thắng	123
32. Chương 32	123
33. Chương 33: Giấc Ngủ	125
34. Chương 34: Gặp Lại Người Cũ	130
35. Chương 35: Còn Chờ Gì Chứ ?	134
36. Chương 36: Đoá Huệ Trắng	137
37. Chương 37: Đoá Huệ Trắng Ngày Xưa	141
38. Chương 38: Như Ngày Nào Đi	146
39. Chương 39: Chị Yêu Cậu Ấy !	150
40. Chương 40: Các Ứng Cử Viên Dòng Họ Đặng	156

41. Chương 41: Giấy Mời	161
42. Chương 42: Người Đáng Sợ Bao Giờ Cũng Đáng Sợ	164
43. Chương 43: Nợ Cũ Oán Mới	175
44. Chương 44: Trăn Trở Trong Đêm	179
45. Chương 45: Sóng Biển Của Trời Và Lửa Lòng Của Người	185
46. Chương 46: Xin Hãy Đưa Tôi Đi	189
47. Chương 47: Em Yêu Anh !	193

Nhóc To Gan Đây

Giới thiệu

Tôi tên là Tạ Tiểu Mai, lý do tôi có cái tên này vì cha tôi rất thích hoa mai, ông vốn có một bộ sưu tập

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-to-gan-day>

1. Chương 1: Đau Khổ Biết Chừng Nào ! Nỡ Lòng Bắt Con Trừ Nợ

Tôi tên là Tạ Tiểu Mai, lý do tôi có cái tên này vì cha tôi rất thích hoa mai, ông vốn có một bộ sưu tập cây kiểng nổi tiếng với hàng chục chậu mai nhiều kiểu dáng khác nhau. Bình thường, những người thích hoa thường có tâm hồn thi sĩ mà thường có tâm hồn thi sĩ thì thích ngâm thơ mà thích ngâm thơ thì có cái tật... nghiện rượu. Cha tôi xét về một khía cạnh đó là một... con sâu rượu lâu năm sắp hoá bướm. Chanh mấy chục chậu mai là hàng ngàn cái chai sắc mùi cồn. Có lẽ rượu đã làm cho cha tôi mất tỉnh táo để chọn một cái nghề đang hoàng chọn một cái nghề trăm người mới có một đó là cái nghề... làm thầy đồ viết câu đối tết trong khi chữ ông là quạ bay giun xéo.

Mọi người thắc mắc là tại sao cha tôi vẫn bám trụ được tới ngày hôm nay, nhờ đứa con gái này đây(lâu lâu phải kể công một chút), nó đã thay bà vợ quá cố của ông ta quán xuyến mọi thứ trong nhà bằng cách bù đầu kiếm học bổng, sau buổi học là đi phục vụ quán phở, tối đến là cần rắng đi làm gia sư ấy thẳng công tử hách dịch thầy phát ghét. Làm đầu tắt mặt tối mới đủ sức trả tiền lời từ món nợ mà cha tôi vay từ một nhà băng nổi tiếng cho vay nhiều nhưng có lãi suất ôi thág. Còn món tiền chính thì càng lúc càng tăng lên. Thật đau cái đầu. Hên là tôi được miễn học phí chứ không với cái trường tôi học thì cũng sớm tự tử để thoát nạn rồi.

-Số nợ của cha cô bây giờ lên đến 100.000.000 đồng.

-Hả ? 100.000.000 ? - Cái loa phóng thanh gắn trên miệng tôi làm mọi người trong ngân hàng giật cả mình.

- Xin lỗi. Anh không nhầm đấy chứ ? Tháng trước mới chỉ có 50.000.000 mà giờ lên đến 100.000.000.

-Cô tưởng là tôi muốn đùa lắm hả ? Đã mấy năm hai người không trả nợ cho ngân hàng rồi.

Trời ạ ! Thảo nào mấy ngày nay chai trong nhà tôi càng ngày càng nhiều. Cha ơi là cha, thương con một chút không được sao. Hai hàng nước mắt chực tuôn ra.

-Thôi cô nương. Tiền trong đây toàn là giấy không đầy. Tôi biết cô cực khổ trả tiền nợ cho cha nhưng không trách chúng tôi được.

-Hiếu. - Tôi gật đầu, lững thững cầm tờ giấy nợ đi ra ngoài ngân hàng.

Trời trêu người ngay, sao nữ lòng nào để thân liễu yếu đào tơ như tôi gánh cả một khoảng nợ khổng lồ khi mới chỉ còn đơm nụ chứ. 100.000.000, 100.000.000 có dạy 10 ca trong một ngày cũng không đủ sức để trả món nợ khổng lồ như vậy. Trời ơi, trời ơi.

-Trời ơi ! - Tôi trút hết bầu tâm sự vào tiếng hét. - Cha hỏi cha cha nữ lòng nào để cho đứa con gái này phải lận lộn sớm nắng chiều mưa sáng sớm đi dọn đường, trưa bưng phở tối làm gia sư tàn tạ thể này.

Pép. Có cái gì đó ướt ướt ở đầu gối. Tôi nhìn xuống. Hời thánh hời thần hời thiên hời địa... Cái quần yêu quý của tôi dính một bết kem ngay đầu gối. Sao ngày hôm nay xui xẻo ập tới cùng một lúc, thà từ từ để tôi còn thở chứ.

-Cái quần yêu quý của tôi. - Tôi rống lên hãi hùng, mọi người xung quanh ai cũng khiếp vía. - Đứa nào xắc xước. Sao thần May Mắn không thương tôi, đoán hoài tới tôi thế này ?

Tôi quay qua quay lại, kiểm tra đứa nào cầm kem là xử ngay lập tức. Kia rồi, một thằng nhóc đang nhìn tôi như sinh vật lạ, trên tay cầm cái bánh kem còn một tí kem, màu và mùi hoàn toàn trùng với cái thứ làm hỏng quần tôi. Tôi lập tức tóm lấy hung thủ.

-Thằng nhóc kia, mất mũi để đâu vậy hả ? Dơ quần ta rồi thấy chưa.

Cái thằng này, nó bình chân như vại, thản nhiên liếm kem dính trên mép. Tôi phát điên lên được.

-Thằng nhóc kia !

-Bà chị cần gì ? - Nó dễ dàng gỡ tay tôi ra, nhảy ra ngoài.

-Đền cái quần cho ta. Mi có biết là ta phải nhịn ăn sáng hai tuần để mua nó không. Mi nữ lòng nào.

-Đền là được chứ gì ? Bao nhiêu ?

-500.000

-Không có tiền. - Nó đáp gọn lỏn.

Tôi hét lớn :

-Về kêu cha mẹ đem tiền tới đây.

-Được, nhà bà chị ở đâu ?

-35 đường Đinh Tiên Hoàng.

-Được, 10 phút sẽ có cái quần mới. Hứa danh dự đấy !

Lúc đó tôi đã hả giận, cũng không muốn làm khó dễ nó làm gì, liền nói :

-Đi đi. Mệt quá !

Không cần biết nó có đi hay không, tôi thẳng bước đi đến chỗ quán phở làm thêm. Một ngày xui xẻo.

Sau một buổi lao động mệt nhọc, tôi lê bước về căn nhà thân yêu. Vừa bước tới cửa là tôi bị một thứ gì đó ngáng chân làm tôi chụp ếch ngay bước đầu tiên bước chân vào nhà. Tôi quơ cái thứ đó để xử một trận. Ủa, cái chai gì kỳ lạ, nó có màu xanh lá cây, dài dài, mùi nhẹ lắm, tôi dốc nước từ trong đó ra xem thử. Cái thứ nước gì vàng vàng cứ như nước nghệ.

-Con về rồi à ? - Cha tôi ngật ngưỡng bước ra đón tôi.

-Hôm nay tốt thật, cha uống nước nghệ cai rượu à ? - Tôi cầu nguyện điều đó là sự thật.

-Rượu Pháp đấy, ngon lắm !

Tay tôi đang cầm cái chai rượu run lên, rượu Pháp ?

-Cha ơi là cha ! Cha có biết nhà mình nghèo rớt mồng tơi không mà xài loại rượu đắt tiền này ? Cha có biết nợ ngân hàng đến giờ là bao nhiêu không ? 100.000.000 đấy.

-Biết rồi, biết rồi. - Ông già trả lời tỉnh bơ, tay xoay xoay cái chai có thứ nước vàng vàng đó.

-Rượu bà Tư đầu ngõ không ngon sao ? - Tôi bực mình.

-Thứ mua sao bằng thứ tặng được.

-Hả ?

Nam mô a di đà phật, xưa nay bà Tư với cha tôi là kẻ thù không đội trời chung dù ông là khách quen của cửa hàng, nay lại tặng rượu hiệu cho nhau à ? Nhưng cả xóm này chỉ có bà Tư là nhà bán rượu Tây thôi.

-Bà Tư tặng rượu cho cha hả ?

-Không ! Ta thề với trời đất là không bao giờ uống rượu miễn phí của bà chằn đó.

-Ai tặng ?

-Một đại gia. - Ông già mở nắp chai, nốc một ngụm lớn.

-Cha ba xạo vừa giùm con đi cha.

-Thiệt mà. - Ông già lục lục tấm giấy trong túi đưa cho tôi.

Cái quái gì thế này ? Tôi là Tạ Tiểu Mai, đồng ý về làm gia sư cho dòng họ Dương với điều kiện phải trả nợ cho cha tôi và chu cấp cho ông 10.000.000 mỗi tháng. Ký tên.

-Là sao ?

-Là con sẽ về làm gia sư cho nhà đó. Bù lại họ sẽ trả nợ cho nhà mình.

-Nhưng tại sao lại chu cấp cho cha chứ, con làm mà.

-10.000.000 là lương mỗi tháng nhưng con được họ bao ăn ở cả năm nên chuyển cho cha là phải thôi.

-Có lý,

Một việc làm quá hời. Tôi vội vàng ký tên vào đó.

-Tốt lắm ! Họ đang chờ chúng ta ở trước cửa đó. - Cha tôi đẩy tôi ra ngoài cửa. - Cha thu dọn đồ đạc cho con hết rồi.

Một chiếc ô tô đen đậu sẵn ngoài đó. Ông tài xế mở cửa cho tôi bước vào, miệng lẩm bầm cái câu gì đó. Tôi bước vào.

Hả ? Là thằng nhóc đó. Đó đang ăn diện một bộ áo vét đường hoàng ngồi trong xe.

-Nhóc đến đền quần cho chị hả ? Chị đùa thôi mà.

-Không có, tôi tới đây để rước chị về nhà. Lẹ đi, mẹ tôi đang chờ đó. Nhớ ăn nói cho lễ phép.

-Biết rồi. - Tôi lằm bằm. - Cái thằng nhóc này, nói chuyện với gia sư không lịch sự chút được sao.

Thằng nhóc đó không nghe, tiếp tục nói.

-Cẩn thận một chút, dù sao chị cũng là dâu trưởng.

-Cái gì ? Dâu trưởng ?

-Ừa không phải chị đã ký bản hôn ước sao ? - Nó trở mắt nhìn tôi.

-Hôn ước nào ? Chị ký bản hợp đồng làm gia sư chứ bộ.

-Mất kèm nhèm rồi, xem lại đi.

Tôi lấy bản hợp đồng ra xem lại. Ừa, có cái gì đó rớt ra. Chúa ơi (thông cảm, tôi theo nhiều đạo lắm) thì ra cái mà tôi xem chỉ là một lớp ngoài, còn tờ giấy thực sự mang nội dung khác. Hèn gì tôi nghi nghi, đại

gia không bao giờ xài hợp đồng viết tay. Tờ giấy này đánh máy, là hàng thật. Nội dung : Tôi đồng ý làm vợ Dương Nhất Thiên, với điều kiện phải trả hết nợ cho cha tôi và chu cấp cho ông 10.000.000 mỗi tháng. Hồi nãy đi làm về mệt quá không xem kỹ, nguyên một miếng keo hai mặt to lù lù mà không nhận ra.

-Vậy...vậy là...-Không biết tôi mắc chứng gì mà lưỡi cứng đơ.

-Cô sẽ về làm dâu nhà tôi.

-Vậy giống như là gán nợ đấy hả ?

-Đại loại như vậy.

-Cha !!! - Tôi đập cửa xe, muốn phóng ra ngoài xử cái người đang cầm chai rượu, vấy tay ở cổng nhà tôi.

2. Chương 2: Hồi Trời, Kiếp Trước Chị Nợ Nhóc Cái Gì

Cái cửa xe chết tiệt, chắc chưa từng thấy, ngón võ karate của tôi hoàn toàn vô dụng. Thằng nhóc ngồi cạnh tôi nói :

-Bà chị ngồi im tí được không ? Con gái con đứa gì mà dữ như bà chằn.

-Chú mày biết gì mà nói. Làm sao biết được cảm giác bị ép gả thế nào.

Bấy lâu nay tôi đọc truyện về các “hồng nhan bạc mệnh” như Vương Thúy Kiều nhưng chưa bao giờ tôi thấy thông cảm cho họ hơn lúc này. Không biết có quá hay không, tôi thấy tôi còn tội nghiệp hơn cả họ lúc bấy giờ, họ tự nguyện trao thân còn tôi bị lừa bởi chính đấng sinh thành một vỏ nặng. Tôi đã gây nên tội nghiệp gì chứ.

Thằng nhóc đó đưa mắt qua tôi, ánh mắt nó lộ rõ vẻ thương hại.

-Yên tâm đi ! Về nhà chồng chị sẽ không bị thiệt thòi đâu.

-Nhóc ơi ! Chị khổ quá ! - Tôi ôm thằng nhóc ấy, trút hết bầu tâm sự dồn nén bấy lâu nay. - Nhóc biết không bla bla bla...

Sau màn mưa nước mắt, ướt hết cái áo của thằng nhóc, tôi mới bình tâm trở lại.

-Bà chị có họ hàng với Long vương hay sao mà lấm nước thế ! - Thằng nhóc đó vắt nước trên áo, cần nhần.

-Xin lỗi nhóc nhé ! Mỗi lần trút bầu tâm sự là chị cứ thế đấy. - Tôi cười hì hì.

-Làm hỏng có cái quần 500.000 của bà chị mà bà chị lấy nguyên cái áo giá 900.000 của tôi.

Ồ, một căn biệt thự dần dần hiện ra sau lớp kính ô tô, xét bề thế nó với chiếc xe thì đó chắc chắn là “nhà chồng” của tôi rồi. Tôi hít lấy một hơi thật sâu, chuẩn bị tinh thần ra mắt “mẹ chồng tương lai”. Tôi khẽ khàng hỏi nó :

-Này nhóc, phu nhân nhà này có khó tính lắm không ?

-Không biết, ba hồi say ba hồi tỉnh thôi. - Nó thản nhiên đáp.

-Vậy à ? - Tôi hơi rùng mình, tại trong mấy bộ phim Hàn Quốc tôi coi ké nhà hàng xóm, mẹ chồng mà như vậy làm dâu khổ lắm.

Thằng nhóc đứng lên, vỗ vai tôi, mỉm cười.

-Không sao, dù thế nào thì tôi cũng bảo vệ chị.

-Cảm ơn nhóc nhé ! - Tôi nắm lấy tay nó, cùng bước xuống xe.

Oa, ngôi biệt thự lớn thiệt, mấy ngôi biệt thự mà tôi tới làm gia sư trước đây chỉ là đồ bỏ. Chẳng khác gì một lâu đài trong truyện cổ tích. Tôi say sưa ngắm nhìn nó, lòng khâm phục người đã thiết kế nó một cách tinh xảo thế này. (Tôi cũng có ý định thi vào ngành kiến trúc)

-Chị vào thay trang phục đi. Khi nào mẹ tôi cho gọi thì hãy đến phòng khách.

Thằng nhóc thì thào vào tai người có dáng quần gia vài câu rồi hiên ngang bước vào biệt thự dưới sự đón chào của mấy người gác cổng.

Người quản gia đến chỗ tôi, cúi người, nói :

-Mời thiếu phu nhân theo tôi vào phòng thay trang phục.

-Vâng.

Tôi không biết gì cả, ngoan ngoãn theo ông ta vào phòng thay trang phục.

Cả chục bộ đồ treo trên giá chờ tôi thử, bộ nào cũng đẹp, bộ nào cũng lộng lẫy, cả triệu đồng một cái cúc chứ không ít. Tôi sững sờ, chao ôi, nếu như lúc trước tôi có mấy cái áo như thế này thì nhà đã không mặc. Tôi thầm tiếc cho cách xài tiền phung phí của nhà này, nếu tôi có tiền thay vì mua mấy cái áo tôi sẽ trả nợ cho cha rồi thi vào trường mà tôi hằng mơ ước.

-Mời tiểu thư chọn trang phục.

-Vâng.

Cái nào cũng đẹp, tôi ước gì mình có phép phân thân để mặc hết những bộ váy áo này. Nhưng lực bất tòng tâm, tôi chỉ có thể mặc một bộ. Tôi đành phải tặc lưỡi, chọn bộ váy áo có màu hồng - màu tôi thích nhất và đôi hài màu đen. Tất cả đều đã chuẩn bị xong, tôi đang chuẩn ra mắt “mẹ chồng” và “chồng tương lai”.

-Thưa tiểu thư. Phu nhân cho gọi ạ. - Người quản gia lễ phép nói.

-Vâng. - Tôi bước chân nặng trĩu, cùng người quản gia bước vào phòng khách.

Đúng là phòng khách của đại gia. Trần nhà gì mà thấp cả chục cái bóng điện sáng choang làm chói cả mắt, tốn điện chết. Cánh cửa phòng khách hình như làm từ gỗ lim, tay nắm là đồng nguyên chất chạm con sư tử. Cánh cửa từ từ rộng mở.

-Em đến rồi à. Tiểu Mai ?

Trước cửa là một chàng trai khoảng hai mươi tuổi, mặt mũi rất sáng sủa, đẹp trai. Đôi mắt màu nâu vô cùng ấm áp, mũi cao, mái tóc cứ bồng bênh như sóng lượn còn da thì Bạch Tuyết e cũng không sánh bằng. Chẳng lẽ... đây là chồng tương lai của tôi ? Ôi vậy thì tạ ơn trời Phật đã cho con người chồng đẹp trai thế này.

-Thưa mẹ, con dâu tương lai của mẹ đã đến đây. - Anh ta nắm tay tôi bước vào.

-Vào đi !

Tôi lập cập cúi mình, lấp bắp.

-Tôi là Tạ Tiểu Mai, xin ra mắt phu nhân.

Tính tò mò trỗi dậy, tôi ngược mặt lên xem thử bà mẹ ba hồi say ba hồi tỉnh của tôi thế nào.

Hả, đây mà là phu nhân ư ? Để sinh ra một người như “chồng tương lai của tôi” (tôi chưa chắc) thì ít ra cũng cỡ 40 tuổi, mặt phải phớt nếp nhăn hay vài lọn tóc bạc. Bà này e ra còn trẻ hơn bà Tư - hoa khôi trong độ tuổi với mẹ tôi nếu bà còn sống - cả 10 tuổi. Giống đại tiểu thư hơn là một lão phu nhân đấy.

-Cô sao vậy ?

-Thưa Đại tiểu thư ý lộn thưa phu nhân tôi hơi ngạc nhiên. Không ngờ phu nhân trẻ thế này. - Tôi cứ y sự thật mà nói.

Phu nhân mỉm cười, trông cứ như một nàng tiên trong cổ tích.

-Cô cứ khéo nịnh, ở tuổi 30 này như vậy là già lắm rồi.

-Ủa, hả ? - Tôi hét lên. - Chẳng lẽ người sinh con ở tuổi 12 à ?

Phu nhân liếc xéo tôi, hắng giọng. Tôi biết ý liền nhỏ giọng.

-Xin lỗi nhưng ý tôi là một người ở tuổi 30 làm sao sinh con năm nay 20 tuổi được. Hay người là... thứ thất ?

-Đứa nào nói ta là thứ thất ? Ta là chính thất ! Đứa nào nói ta có con 20 tuổi ?

-Ồ, không phải vậy à ? Còn người kia ? - Tôi chỉ vào chàng trai đang đứng cạnh.

Phu nhân lườm chàng trai đó, phẩy tay.

-Không phải. Nó là một đứa trong dòng. Dương Nguyên Long.

-Vậy à, tôi cứ tưởng...

-Cô chưa biết mặt Nhất Thiên à ? Cái thằng này, thế mà nói sẽ đích thân đi đón dâu về đây. - Phu nhân mỉm cười. - Xin lỗi, ta sẽ kêu nó ra giới thiệu với cô. Kêu công tử ra đây !

Năm phút sau, tiếng giày càng lúc càng vang lên gần cửa. Tôi hồi hộp chờ xem người đó như thế nào. Nếu đẹp trai ngang ngửa với anh Nguyên Long kia thì sẽ chấp nhận trao thân gửi phận còn bị bù cửa thì cái đầu với IQ 150 này sẽ kiếm cách thoát thân.

-Xin lỗi mẹ, con đến trễ.

-Anh nhóc đâu ? Sao nhóc tới đây ? - Trước mắt tôi là thằng nhóc hồi nãy.

Nó không thèm đếm xỉa, cúi đầu trước mặt mẹ nó, lễ phép nói :

-Nhất Thiên có mặt.

-Tốt lắm, con trai.

Trời đất trước mắt tôi sụp đổ. Tôi trách thân sao lại cầu nguyện thiếu sót như thế này. “Chồng tôi” đang đứng đó. Đẹp trai có thể nói ngang ngửa với người hồi nãy nếu phát triển. Lịch sự, sang trọng không kém. Chỉ có cái là thấp hơn tôi tới cả chục phân.

-Con tuyển kỹ lắm. Mẹ ưa lắm đấy !

-Cảm ơn mẹ đã khen. Mau đứng dậy bái mẹ chồng kia. Vợ yêu ! - Nó nắm lấy tay tôi, nói giọng ngọt sớt.

Tâm trí tôi đã bị đình công. Tai ù đi. Chỉ còn cái miệng mấp máy.

-Hỡi trời, kiếp trước chị nợ nhóc cái gì đây ?

3. Chương 3: Thôi Được

Sau cái màn ra mắt đó, hồn tôi hoàn toàn thoát khỏi xác, mặc thằng nhóc muốn dẫn đi đâu thì đi.

-Bà chị !

Tôi thức giấc. Trước mặt tôi không còn là phòng khách nữa mà hình như là phòng ngủ của thằng nhóc đó vì thấy có cái giường. Tôi lấp bấp hỏi nó :

-Nhóc là Nhất Thiên thật hả ?

-Tôi mà giả dạng thì sẽ kiếm cái tên đẹp hơn rồi.

-Là chồng chị thật hả ?

-Không cần phải nói.

Chỉ còn một hy vọng cuối cùng. Tôi đánh bạo hỏi nó :

-Hỏi thật nhé ! Nhóc năm nay bao nhiêu tuổi ?

-Chi ?

-Có thể nhóc bị còi.

-Rất tiếc. Tôi không có bệnh. Năm nay tôi tròn 10 tuổi.

Thôi rồi, bao nhiêu hy vọng về người chồng tương lai nay tan thành mây khói hết. Chỉ còn một cách là sử dụng kế cuối cùng trong 36 kế sách hữu hiệu nhất.

Nhưng thằng nhóc đó có chỉ số IQ cao hơn tôi. Nó nhếch mép nói :

-Muốn trốn cũng được. Có điều nợ 100.000.000 lãi hàng tháng nặng lắm đấy.

Tôi gục xuống.

-Bao nhiêu đứa xinh đẹp, nữ tính không chọn mà lại chọn chị.

-Chọn chị thì sao ? - Nó trở mặt.

-Một đứa con gái vừa xấu, vừa cộc cằn thô lỗ bla bla... - Tôi cắn răng phóng to những tật xấu của mình ra để nó buông tha cho tôi.

-Không sao, nhà này trọng tài năng.

-Chị học bét nhất lớp.

-Tôi thừa biết năm nào chị cũng lãnh học bổng.

-Chị hay bệnh lắm.

-Xạo, yếu mà có sức làm quần quật từ sáng tới tối.

Còn một lý do cuối cùng, tôi phun ra nốt.

-Nhưng ít ra cũng phải lựa ngang tầm với nhóc. Nhóc biết năm nay chị bao nhiêu tuổi không ? 15 tuổi rồi. Gái hơn trai tới 5 tuổi, sao xứng được. Không chấp nhận được.

Cái lý do này hiệu nghiệm ghê. Cái miệng đang cãi nheo nhéo của nó im bặt. Sắp rồi, nó sắp buông tha cho tôi rồi.

-Chỉ là đóng kịch thôi. - Nó phẩy tay.

-Hả ?

-Chỉ đóng kịch là vợ chồng thôi.

-Kỳ vậy ?

-Cha tôi bị bệnh nặng, sống nay chết mai không biết thế nào. Ông mong ước được thấy một đứa con dâu tuổi xuân thì để lo lắng cho tôi trước khi ông qua đời(ông không tin mẹ tôi được). Tôi muốn làm vui lòng ông phút chót nên mới... - Nó buồn ra mặt.

-Cha nhóc bị bệnh gì ? - Tôi biết khuôn mặt đó không có chút giả dối.

-Ung thư gan thời kỳ cuối. Chỉ còn sống được khoảng một tháng nữa thôi.

Giọng nó nghẹn đi.

-Cha tôi là người rất tốt, chưa làm phật lòng ai bao giờ. Trời lại phạt ông ấy phải qua đời sớm. Tôi lại không đủ trưởng thành để làm điều gì được. Chỉ còn làm điều được này

Mắt nó bắt đầu có ngấn nước. Nó vội quay mặt đi.

-Đồng ý đi ! Xin chị đẩy !

Tôi đã phần nào hiểu được. Ý định bỏ trốn gần bị xóa bỏ.

-Vậy thì tại sao lại chọn chị ?

-Tôi... không biết.

-Hả ? Không biết mà lại tự chọn à.

Nó đứng lặng một hồi, hình như đang cố gắng nặn ra một cái lý do nào đó để trả lời câu hỏi của tôi. Khó khăn vậy sao.

-Vì... - Đột nhiên nó vỗ tay cái đét, giọng hớn hỏ. - Chị có những điểm rất giống một người cha tôi cực kỳ yêu quý. Vậy được chưa ?

Không còn gì để cự cãi nữa. Tôi nghe theo tiếng gọi của lương tâm, chấp nhận làm phước cho nó để tích đức cho con cháu sau này.

-Thôi được. Chị nhận lời. - Tôi miễn cưỡng. - Nhưng sau khi... sau khi nhóc thực sự có đối tượng thì chị sẽ đi đấy. (Chẳng lẽ nói sau khi bố nó mất, tôi chấp nhận thiệt thòi)

Nó quay lại, ánh mắt sáng lên sau làn nước mắt.

-Thật không ?

Tôi đưa tay thề.

-Đứa nào nói láo, trời đánh.

Nó mỉm cười, rạng rỡ. Ôm chầm lấy tôi, nước mắt chảy dài.

-Cảm ơn chị.

-À, hồi nãy nhóc bảo chị giống một người cha nhóc yêu quý, ai vậy ? - Tôi lau nước mắt cho nó.

-Còn ai ngoài mẹ tôi. - Nó cười lém lỉnh.

-Vậy à ?... Thằng trời đánh ! - Tôi rượt nó chạy vòng vòng.

4. Chương 4: Học Tập

Ngày đầu tiên về “nhà chồng”, chưa gì tôi đã bị thằng nhóc đó nhồi ột đồng kiến thức trước hết là gia phả vào cái đầu. Cái đầu tôi không khác gì máy tính siêu hạng nhưng trước sự hằm hằm hỏ hỏ của nó làm cho cái máy tính bị nhiễm vi rút. Mỗi lần trả lời sai là một cú cốc đầu mạnh giáng xuống. Đây.

-Dương Nguyên Long là ai ?

-Con thứ của Dương Chấn Thiên, thuộc dòng thứ ... thứ

-Thứ mấy ? - Nó hét lên.

-Thứ nhất. - Tôi quỳnh lên.

Bốp ! Đầu tôi lại u thêm một cục nữa.

-Ý cô là gã đó lớn hơn tôi à ?

-Xin lỗi. - Tôi lí nhí. - Thứ bảy.

-Tiếp ! - Nó tiếp tục dò bài.

Ồi một bữa học cực khổ. Thằng này mà làm giáo viên là dễ bị đuổi việc sớm nhất trong trường. Giờ nó chỉ cho tôi nghỉ giải lao trong 5 phút để nó uống nước cho trong giọng rồi dò bài tiếp. Nằm dài trên cái bàn chất đầy giấy tờ. Tôi thở dài. Làm phước kiểu này ai dám làm nữa.

-Tiểu Mai phải không ? - Giọng nói ngọt như mật ở đâu vang đến tai tôi.

Là anh chàng hôm qua. Vì rút quây nào tôi này giờ chưa ngưng phá hoại nên tôi vẫn chưa nhớ ra tên người này.

-Ồ chào anh Dương...

-Nguyên Long, gọi Long được rồi. - Anh ta mỉm cười.

-Vâng, anh Long.

-Em đang học gia phả à ?

-Dạ, mới được một phần ba thôi. - Tôi gãi gãi đầu.

-Em thật thông minh. Thằng nhóc đó có hành hạ em không ?

-À, chỉ tại em không thuộc bài, bắt buộc phải nhận lãnh.

-Hừ. Thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc chút nào cả. À, anh có chút quà muốn tặng em.

-Anh khách sáo quá, quà cáp làm gì.

Anh Long đưa ra một cành hồng đỏ thắm, mỉm cười.

-Em còn đẹp hơn cả hoa.

Tôi rợn cả người (xin lỗi, tôi ghét sến lắm), nhưng cũng gượng cười đón lấy bông hoa.

-Cảm ơn.

-Tạm biệt. - Anh khẽ nâng bàn tay tôi lên, hôn nhẹ lên nó.

Tôi sững sờ, cái nhà này toàn người kỳ cục, đúng là quý tộc. Tôi thở dài. Bông hoa này đẹp quá, màu rực rỡ, có chi chít gai. Cái này là hoa thật à ? Thật là phí của.

-Tên đó tới đây làm gì ? - Thằng nhóc đột ngột xuất hiện làm tôi giật cả mình.

-Hỏi thăm. - Tôi thần thờ lật mấy trang gia phả học tiếp.

-Đã tặng hoa mà còn xưng anh em ngọt xớt.

-Sai à ?

Tự nhiên nó hét lên :

-Sai chứ còn gì nữa ! Cô là dâu dòng trưởng mà kêu dòng thứ bằng anh thì còn ra thể thống gì.

-Nhưng tôi tại tôi thấy anh Long lớn tuổi hơn, xưng em sao đáng. Ngượng miệng.

-Lại còn anh Long nữa hả ? Ngượng miệng gì cũng phải xưng chị em cho tôi. Đừng cho tôi mang tiếng vợ ngoại tình. - Nó nói chuyện như một ông cụ non.

-Được rồi được rồi. Tôi sẽ đổi cách xưng hô với Long - Thấy nó lườm tôi liền sửa lại. - với nó.

-Biết điều đó.

-Ừa, mà sao cậu lại tới đây ? Chưa tới giờ trả bài mà. - Tôi ngó đồng hồ.

-Nè.

Nó đặt lên bàn một cốc đá chanh còn tỏa hơi lạnh.

-Uống đi ! Tôi biết cô trả bài chắc là khát lắm.

-Cậu... - Tôi mỉm cười, đón lấy ly nước, uống cạn một hơi. - Thật sáng khoái ! Cảm ơn.

-Tiếp tục học. - Nó lấy đầu ra cây roi nhịp nhịp trên đầu tôi.

-Vâng.

Lạ thật ! Dù bây giờ có sợ nhưng đầu óc bây giờ rỗng rang, nhét cả kho sách vào đầu cũng không sao. Có lẽ cốc nước chanh là đĩa quét vi rút hiệu quả nhất trên thế giới (hay do người mời tôi uống nước nhỉ). Lần này thì trả bài rất dễ dàng.

*Chú thích : Hôm qua nó bảo giờ tôi làm vợ nó phải đổi cách xưng hô : không cần gọi là anh em nhưng cấm gọi nó là nhóc xưng chị.

5. Chương 5: Nó Cũng Không Tệ Nhỉ

-Dương Nhật Vi là ai ?

-Con gái Dương Khắc Trung và Phạm Hồng Hạnh thuộc chi thứ năm dòng thứ sáu.

-Dương Dũng ?

-Con trai thứ năm của Dương Phong thuộc chi thứ ba dòng thứ tám.

-Giỏi, thuộc bài rồi đấy ! - Nó xoa đầu tôi.

-Tuyệt ! - Tôi vươn vai. - Còn bài nữa không hả thầy ?

-Ham học nhỉ ? Hôm nay học chừng này nhé !

Nó mỉm cười, chỉ vào cái kệ sách rộng hai mét, ười mét, dài bảy mét sau lưng tôi. Trên đó chất đầy sách, quyển nào quyển nấy dày cộm.

-Chừng này ? - Tôi hét lên. - Vừa phải thôi nhé ! Cái đầu của tôi chỉ số IQ có hạn mà.

-Có sao đâu. IQ của tôi hơn cô có 50 thôi nhưng cũng học hết chỗ đó trong vòng một.

-Một giờ ? - Tôi không tin thằng nhóc này có khả năng đó.

Nó cười hì hì.

-Một tuần.

Đùa quá đáng, tôi điên lên được.

-Cái ...

Nó vội vàng cười trừ.

-Đùa thôi mà. Xin lỗi vợ nhé !

Thằng nhóc đó đáng lý ra đã mềm xương vì dấm châm ngòi nổ cơn giận của tôi bằng câu nói đáng ghét đó nhưng nhờ khuôn mặt thiên thần, thật sự muốn làm lành khiến tôi nguôi giận.

Thật là, thằng nhóc này cũng không phải là một đứa khó ưa nếu không một lần trò chuyện với nó. Da nó trắng, trắng chưa từng thấy. Tóc thì đen tuyền, cắt ngắn, để rìa trông vô cùng hiền lành. Mũi thẳng. Môi đỏ chỉ thua son một tí. Đặc biệt là đôi mắt nâu, long lanh long lanh, rất có thần. Nó mà cỡ tuổi tôi thì có lẽ tôi sẽ... tôi sẽ... Quái quỷ gì thế này ? Mau dẹp những cái suy nghĩ đáng ghét này lại đi.

Tôi hậm hực ngồi xuống ghế.

-Thật là... ăn nói kiêu đó không có người nói bị bệnh còi mới lạ.

-Đúng là Gia Cát Lượng.

-Ừa, có rồi hả ? - Tôi chỉ nói phong lông thôi mà, đâu có biết.

-Ừ.

-Ai vậy ? - Tôi bắt đầu tò mò chuyện này.

-Cô chứ ai. Hôm qua mới hỏi tôi bị bệnh còi đó. - Nó trườn lên véo má tôi.

-Ê. - Tôi đẩy ghế ra, rượt nó chạy.

Xem ra nó cũng là một cao thủ đấy. Liên tiếp đạt giải điền kinh như tôi mà cũng phải mệt nhọc khi tóm được nó. Nó cứ nhảy lên nhảy xuống, luồn ngang lách dọc, lúc cua phải lúc bẻ trái như thỏ trốn sói làm tôi hoa cả mắt. Nhờ nó bị vấp ngã tôi mới nhanh tay tóm được.

Xách nó lên như một con ếch, tôi cười đắc thắng.

-Còn chạy nữa không ?

-Ui da ! - Nó rên rỉ.

-Sao thế ? - Tôi hốt hoảng đặt nó xuống.

-Cái chân... - Nó ôm lấy chân.

-Trặc hả ? - Tôi xem chân nó. - Xin lỗi. Để tôi công cậu tới chỗ phu nhân.

Tôi đưa lưng ra cho nó leo lên.

-Nào !

Nó lẳng lặng đưa tay lên lưng tôi... vỗ một cái bốp.

Tôi quay lại. Nó đang ôm bụng cười sằng sặc.

-Không ngờ cô ngây thơ thế.

-Cái thằng nhóc này. - Tôi xiết chặt nắm tay.

Lòng giận dữ sắp bị dâng lên tới cực điểm. Chỉ cần một tiếng cười chọc quê của nó nữa là tôi sẵn sàng cho nó vào cối đá giã nhuyễn thành bột.

-Xin lỗi. - Nó lịch sự cúi đầu.

-Muốn giở trò gì nữa đây ? - Rút kinh nghiệm, lần này tôi đề phòng từ xa.

-Hôm bữa tôi làm dơ cái quần của cô giờ cho tôi đền nhé !

-Đền cái quần ấy hả ?

Nó nói :

-Ồ. Hôm nay tôi muốn dẫn cô mua sắm quần áo. Làm chồng mà không sắm cho vợ mình bộ đồ mới cũng kỳ.

-Vậy hôm nay chồng tính đưa vợ đi đâu ? - Tôi đùa nó.

-Đi tới shop một người quen. - Nó nắm tay tôi kéo đi. - Đi nào, xe đang đợi ngoài cổng đấy !

Tôi lên xe cùng nó đi mua sắm quần áo.

Cái shop ấy lớn thật. Nhân viên nào cũng cao trên 1 m 60 hết, như tài tử Hàn Quốc.

Nó dẫn tôi xuống xe. Đưa tôi vào shop để mua sắm.

Ngay từ đầu cửa, chúng tôi đã được một tốp người ra đón. Một người từ trong shop bước ra, tươi cười.

-Rất vui khi đón Nhất Thiên và Tiểu Mai.

-Không dám. Chú Chấn Thiên.

Thì ra ông ta là Chấn Thiên.

-Không biết hôm nay shop có hàng mới không để tôi mua cho vợ yêu vài bộ nào.

-Shop này hàng mới luôn luôn có, xin yên tâm. - Ông ta nhếch mép.

-Vào nào. - Nó nắm tay tôi bước vào trong.

Hai hàng vệ sĩ tĩa cho tôi những ánh mắt rất khó chịu, cứ xĩa vào bộ đồ tôi đang mặc. Đi ngang qua ông chú Chấn Thiên kia, tự nhiên tôi cảm thấy lạnh cả da gà, ông ta đang lườm tôi. Cuộc sống của Nhất Thiên khó chịu vậy sao ?

Tay thằng nhóc xiết lấy tay tôi càng lúc càng chặt. Cứ như nó sợ mất không bằng. Nó đã giúp tôi bớt run sợ.

Một nơi thật đáng nể. Quần áo nhiều gấp mấy trăm lần cái phòng thay đồ tôi thấy hồi bữa. Cái nào cũng theo phong cách hiện đại. Đẹp, chỉ có thể nói là đẹp.

-Sao đứng ngây ra đó ? Chọn một bộ đi !

-Nhiều quá ! Chọn không hết.

-Cứ việc. Muốn cả cái shop cũng được. - Nó phẩy tay.

-Phí lắm, một bộ được rồi. - Cái tính tiết kiệm xưa nay của tôi bộc phát không đúng lúc. Tôi chỉ vào một cái quần có kiểu tương tự như cái bị hư. - Cái này đi.

Nó lườm tôi một phát, néo hông tôi đau điếng.

-Cô mù hay sao không thấy cái chữ “hàng tồn kho” sờ sờ trên kia. Có biết giữ thẻ diện không đấy ? - Nó lăm bằm.

-Xin lỗi. Vậy chọn cái nào ?

Nó nhìn tôi từ trên xuống dưới. Đặc biệt là cái quần jean tôi đang mặc.

-Cái tướng của cô mặc quần trông ngứa mắt lắm.

-Vậy mặc gì ?

-Còn hỏi. Qua đây ! - Nó nắm tay tôi dẫn qua dãy đồ kia.

Đó là dãy áo đầm, loại ngắn tới đầu gối, đủ màu sắc.

-Cô thích màu gì ? - Nó hỏi.

-Hồng phấn.

-Đúng là con gái. Thử cái này đi.

Nó ngoắt một nhân viên. Người đó đem đến cho tôi một bộ váy áo màu hồng, trong mơ tôi cũng không được thấy.

-Thử đi ! - Nó đi qua chỗ khác. - Rồi tới tôi xem.

Tôi nhận bộ váy áo vào phòng thử đồ. Cái áo này cũng khá đơn giản nhĩ.

-Hèn gì hôm qua ghĩa cái áo lâu lắc.

Tôi nghe hết. Nó đã đích thân chọn áo cho tôi à ? Cái thằng nhóc này, lúc nào cũng muốn làm bất ngờ.

-Xong rồi ! - Tôi bước ra ngoài.

Thằng nhóc đang đứng ở kia, đang đấu mắt với... Nguyên Long.

-Tiểu Mai đấy ư ? Em trông đẹp thật !

-A... - Tôi ngó xuống thằng nhóc, cái mặt hằm hằm. - Cảm ơn em !

Mặt Long bây giờ đơ như cây cơ còn thằng nhóc thì tỏ ra rất hài lòng.

-Em... em... - Long thần thờ len qua đồng quần áo.

Tội nghiệp ! Nhưng tôi không thể xưng theo tuổi được, không thì tối nay ngủ không yên với thằng nhóc.

-Thế nào ? - Tôi ngúng nguẩy bộ váy trước mặt thằng nhóc.

-Cô soi gương đi !

-Không hợp à ?

-Mệt cô quá ! Ngày, hôm đó tôi làm dơ quần cô nhưng cô cũng làm chuyện có lỗi với tôi đấy !

-Gì ? Ủa tôi có làm gì sai sao ?

Nó chống nạnh.

-Cô làm tôi mất cây kem mới mua.

-Cây kem ? À, ừ.

Đúng rồi cây kem của nó dính ngay quần tôi, kem tươi lắm.

-Cậu muốn tôi đền ra sao ?

-Đi mua kem cho tôi !

Nó kéo tôi một mạch ra tiệm kem đối diện với shop bên kia đường. Tôi nín tay nó, thở dốc.

-Tôi không có tiền.

-Cái gì trong túi cô kia ?

Tôi sờ tay trong túi áo, cộm cộm. Tiền. Nó đã để sẵn trong đó.

-Của cậu mà.

-Ai cầm người đó là chủ.

Cổ chấp thật. Đành chịu.

Nó dẫn tôi đến bàn gần quầy kem nhất. Bàn ghế toàn là màu hồng. Trên bàn để hai ly kem, một ly kem sô cô la, một ly kem dâu. Kem dâu là loại kem tôi thích nhất.

-Cậu sắp đặt hả ?

-Sao biết ?

-Chứ không sao lại có sẵn loại kem tôi thích được. - Tôi trở vào ly kem dâu.

-Thông minh lắm !

-Sao phải làm vậy ?

Nó xúc xúc ly kem sô cô la.

-Tôi muốn oán của chúng ta kết thúc sớm. Coi như một lời xin lỗi. Bữa giờ gặp tôi cô lúc nào cũng khó chịu. Tôi tệ quá phải không ? - Nói tới đó, nó quay mặt qua chỗ khác.

Tôi hoàn toàn bất ngờ. Cái đầu 150 IQ của tôi không thể tiên đoán nổi thằng nhóc khó ưa lại nói cái câu này.

-Muốn cười cứ cười đi ! - Nó bẽn lèn.

-Cám ơn ! Nhưng đâu cần phải làm vậy.

-Cô giận dai quá.

-Tại... -Cái miệng của tôi tự nhiên phun ra. - Cậu đâu có tệ.

Thằng nhóc trở mặt nhìn tôi. Chúa ơi, tôi vừa nói gì thế này ?

-Ý tôi là tôi không phải là một người hẹp hòi, ưa để bụng chuyện người khác.

-Ăn kem đi ! - Nó xúc một muỗng kem thật to, che cái gì đỏ đỏ trên mặt.

Tôi cũng ăn kem để bớt lúng túng. Kem ngon thật ! Ăn một muỗng mà có cảm giác như cả núi băng đang tan chảy trong miệng.

-Tuyệt chứ ?

-Ừ ! - Tôi mỉm cười.

-Cô thử sô cô la này xem. - Nó xúc muỗng lớn đưa gần miệng tôi.

Tôi nhìn hồi lâu coi nó có giật lại không. Không thấy khả nghi thì há miệng ăn thử. Ái chà, cũng ngon không kém.

Tôi cũng làm lại, xúc một muỗng kem dâu đưa gần miệng nó.

-Thử đi !

Nó cũng ăn sạch muỗng kem.

-Ngon tuyệt ! - Nó liếm mép, trông rất dễ thương.

Ừa, dễ thương ? Sao bữa nay tôi lại có những suy nghĩ về thằng nhóc toàn là dễ thương, không tệ với tốt thế này ?

6. Chương 6: Sao Lại Sợ Tôi Giống Mẹ Cậu ? Kỳ Cục !

Sau một tuần căng thẳng, nhờ sự chỉ dạy tận tình cùng phương pháp vừa đấm vừa xoa (trong giờ học nó ký đầu, la lối đủ điều còn sau giờ học thì nó dẫn đi chơi công viên) của thằng nhóc, chồng gia phả và gia pháp cũng được nhồi vào đầu tôi một cách êm thấm. Ngày tôi thuộc trang cuối cùng :

-Tốt, cô thuộc hết rồi đấy. - Nó đặt cây roi xuống, mỉm cười hài lòng.

-Tạ ơn trời phật ! - Tôi chấp tay khấn nguyện.

Nó liếc qua chồng sách tôi thuộc trong một tuần vừa rồi, lẩm bẩm cái gì đó. Trầm ngâm một lúc, nó nói :

-Vậy là mai có thể đi gặp cha tôi được rồi.

-Nhanh vậy sao ?

-Càng sớm càng tốt. - Nó bấm đốt tay tính ngày tháng. - Vừa kịp, nếu để qua tuần sau có dẫn cô tới thì cha tôi cũng không thể xem mặt được.

Tâm trạng của tôi và nó bây giờ trái ngược nhau. Tôi thì rất mừng, mong ngày xem mặt tới nhanh nhanh để thoát khỏi cái cảnh đày đoạ bằng sách vở thế này và có thể thoát khỏi cái nhà này. Nó thì khác, nó không mong ngày này đến sớm như thế. Bởi vì một khi đã thấy mặt con dâu tương lai, cha nó sẽ yên lòng nhắm mắt xuôi tay, sở dĩ ông còn cố gắng sống là để chờ tới ngày này.

-Ngày mai đi xem mặt thì phải ăn nói cho lễ phép nghe chưa ? - Nó thở dài.

-Yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức.

-Cám ơn !

Không khí thật khó chịu. Mọi hôm học xong là nó bật dậy, kéo tôi đi dạo biệt thự hay chơi công viên, tệ lắm cũng đi ăn kem. Giờ lại ngồi suy tư.

Muốn nó dẫn đi chơi quá nhưng làm vậy khác nào cắt đứt dòng suy nghĩ của nó, không nên. Thôi thì nhường chỗ yên tĩnh cho nó vậy.

Tôi đành đẩy ghế, bước ra ngoài.

Đạo một vòng quanh biệt thự, tự nhiên tôi thiếu thiếu cái gì đấy. Nó cứ bứt rứt, khó chịu. Kỳ cục quá, đó là cái gì mà tôi không biết nhỉ. Cái gì, cái gì ?

-Tiểu Mai phải không ?

-Phu nhân ! – Tôi vội cúi mình chào.

-Phu nhân ? – Phu nhân khẽ nhủ mày.

Biết mình lỡ miệng, tôi vội chỉnh lại.

-Con xin lỗi. Chào mẹ !

-Thế mới được chứ !

Đúng là mẹ nào con nấy. Lúc nào cũng muốn làm cao với cấp dưới dù có thấp hơn người đó cả chục tuổi. Không biết bà này có điểm nào khiến cho cha thẳng nhóc ấy yêu mà cưới được nhỉ.

-Nhất Thiên đâu mà để con đi một mình thế này ?

-Dạ “chồng con” còn ở trong phòng đọc sách. – Dù biết nói vậy sẽ phải giành nhà Willyam Cường với nó tới nay nhưng tôi vẫn phải nói.

-Vậy à ? – Phu nhân nhìn khung cửa phòng sách, nơi thẳng nhóc đang ngồi suy tư trong đó. – Hôm qua nó nói rằng với khả năng của con thì ngày mai sẽ giới thiệu với cha.

-Vâng, cậu à không, “chồng con” cũng nói vậy đấy !

-Anh ấy thật bạc phước. Nếu ta hiểu được tình cảm của mình thì đâu có... – Phu nhân tự nhiên thở dài.

Ồ, kỳ cục, chuyện tình cảm vợ chồng có liên quan đến chuyện bệnh tình đâu.

-Chắc con cũng ngạc nhiên. Nhà này có truyền thống cưới vợ cho con trai từ rất sớm. Nhưng cũng có truyền thống khi người đứng đầu qua đời thì người thừa kế dù có nhỏ tuổi cỡ nào cũng phải lên thay. Cha anh ấy lập gia đình hơi muộn nên qua đời khi anh ấy vừa tròn 10 tuổi.

Lại là một truyền thống nữa sao ? Cha con giống nhau, đều mồ côi cha năm 10 tuổi cả.

-Lúc ấy, mọi người ai cũng xôn xao tìm vợ cho người thừa kế mới. Phải khó khăn lắm anh ấy mới từ chối được những đám sắp đặt và được gia đình đồng ý cho tự chọn vợ. Trong một cuộc gặp gỡ tại một vườn hoa trong công viên, ta đã được chọn làm dâu trưởng dòng họ Dương.

Thấy hoàn cảnh khá giống tôi (dù thơ mộng hơn chút xíu), tôi bèn ướm hỏi :

-Lúc ấy mẹ bao nhiêu tuổi ?

-Lúc ấy ta được 5 tuổi. Anh ấy hơn ta 5 tuổi.

Rồi, dù là nam hơn nữ còn trường hợp tôi là nữ hơn nam nhưng cái số cách nhau sao mà giống nhau thế nhỉ ? Có thể thẳng nhóc này chọn vợ cho giống cha mẹ hồi trước.

-Về sống chung, anh ấy luôn lo lắng, chăm sóc cho ta. Nhưng vì cái tuổi tác cách nhau quá nên ta cứ nghĩ tình cảm ta dành cho cha Thiên và tình cảm anh ấy dành cho ta đơn thuần chỉ là tình anh em nên đã nghĩ người mình thích nhất là một thành viên ngang tuổi ta trong dòng họ. Lúc ấy anh ấy bị bệnh nhưng giấu ta, ta không biết nên đã dập tắt đi hy vọng sống cuối cùng. Mãi khi bệnh anh ấy nặng, ta mới biết đó không chỉ là tình cảm anh em. Nhưng lại muộn mất, ta chỉ có thể chia sẻ với anh ấy trong những năm cuối cùng trước khi nhập viện.

-Mẹ...

-Ta rất ân hận. Nếu lúc đó ta nhận ra tình cảm của mình thì ta đã có lẽ... - Một giọt lệ ở đâu tuôn ra trên gò má của phu nhân. – Dù anh ấy luôn mỉm cười sẽ tha thứ cho ta thì ta cũng không thể tha thứ ỉn. Nếu lúc đó ta không nghĩ đến khoảng cách tuổi tác thì đã không có chuyện này.

-Mẹ... dù sao...

Tôi không thể thốt nên lời. Có cái gì đó chặn đứng lời nói của tôi.

Thôi rồi, cái cổ này giờ chưa có giọt nước nào. Hèn chi này giờ đi dạo cứ thấy thiếu thiếu, là thiếu ly nước chanh thẳng nhóc hay đưa cho tôi uống sau mỗi buổi học

-Con sao vậy ?

-Con... – Tôi lúng túng.

-Đây rồi ! – Một bàn tay từ phía sau nắm lấy tay tôi.

Tôi giật mình. Thằng nhóc đang đứng đằng sau.

-Đi đâu không nói với tôi một tiếng ? Làm tìm muốn chết ! – Nó thở hồng hộc.

-Ừa, tưởng đang suy tư nên mới ra ngoài chứ.

-Suy tư cái quái gì ! Tôi đang suy nghĩ sẽ đưa cô đi đâu chơi, quay lại thì cái ghế trống trơn. – Nó hét lên.

Tay bị nó giữ chặt, không thể bứt tai được, tôi đành cắn răng chịu đựng trận sấm sét nhân tạo này.

-Thôi đi con ! Mai có làm gì sai đâu mà. - Giờ tôi mới thấy bà là vị cứu tinh của đời tôi.

-Mẹ... Mất mẹ ... – Nó nhìn mẹ nó dăm dăm. – Đã bảo với mẹ là phần hoa để làm chảy nước mắt lắm mà cứ ra đây. – Nó chống nạnh, rầy mẹ nó như là ngang hàng.

Phu nhân không nói gì, chỉ mỉm cười.

Nó lườm qua tôi.

-May cho cô là đứng với mẹ tôi đó, cô mà đứng với đứa khác trong dòng như tên Nguyên Long là không xong đâu đấy nhé !

-Vâng !

-Đi ! – Nó kéo tôi một mạch.

Tối đến, phải lánh một thời gian để nhóc nguôi giận tôi mới dám vén chăn vào ngủ (lạ gì đâu, tôi với nó ngủ chung giường từ hồi nào). Nghĩ là đã thích hợp, tôi bước vào phòng ngủ. Thôi rồi, nó còn quay mặt vô vách. Chuồn cho chắc ăn.

-Đứng lại, cô đi đâu ?

Đành liều một phen.

Tôi vén chăn, leo lên giường. Khẽ khàng hỏi :

-Còn giận à ?

-Biết còn hỏi. Cô thừa nước bọt quá nhỉ. – Nó đá cái gối ôm về phía tôi.

-Xin lỗi mà. Nhưng nếu là Nguyên Long thì tôi cũng đâu dám đứng lại trò chuyện lâu đâu.

-Tốt, cha tôi đã dặn... – Nói đến đó tự nhiên nó im bặt.

-Gì ?

-Không có. Ngủ đi !

-Không dám. – Tôi rụt rè.

-Sao vậy ? – Nó hỏi.

-Sát khí nặng thế, ngủ sao nổi. Cậu nguôi giận tôi mới dám ngủ.

Nó lạng người một chút rồi cũng thở dài, quay mặt ra. Ôn trời, nó chịu làm hoà rồi.

-Tha cho đó. Ngủ đi !

-Cảm ơn ! – Tôi sung sướng kéo chăn đắp lên người.

-Mẹ đã kể cho cô nghe rồi à ?

-Ừ.

-Tôi đã bảo cô giống bà ấy lắm mà, giống bà ấy trước khi cha tôi nhập viện cơ. Rất đáng yêu. Cho nên cha tôi mới yêu chứ. Và tôi mới chọn cô.

-Ra vậy.

May trời, tôi cứ tưởng nó nói tôi giống phu nhân ở cái chỗ ba hồi say ba hồi tỉnh chứ. Hoá ra nó còn có lương tâm một chút.

-Nhưng tôi cũng rất sợ cô giống mẹ tôi. – Nó nói.

-Sao vậy ?

-Bà ấy có một điểm cha tôi rất sợ. Tôi rất sợ cô giống điểm ấy.

-Chẳng lẽ đó là...

-Đừng giống mẹ tôi nhé ! – Nó nhìn tôi với ánh mắt khẩn khoản.

Tôi nắm lấy tay nó, mỉm cười.

-Ừ. Tôi hứa ! Nhưng tại sao...

-Tốt quá ! – Nó mỉm cười. Từ từ khép mắt lại

Trời đất ! Nó ngủ mất rồi, tới cái lúc tôi thức mắc muốn hỏi là nó ngủ ngon lành. Cái thằng nhóc đáng ghét.

7. Chương 7: Cha Nào Con Nấy.

-Lễ mễ quá ! Nhanh lên ! – Nó vừa nhìn đồng hồ, vừa tháo quất tôi.

-Từ từ đã ! Cứ cuống cả lên.

-Tốc độ đáng nể trong các cuộc chạy maratông đâu rồi hả ? Sắp trễ giờ rồi đây này !

-Vừa phải thôi nhé ! Có biết cái hành lang này dài lắm không ? – Tôi cãi.

-Con đường chạy từ chỗ làm tới trường tới 3 km dài thế mà cô còn tiếc tiền chạy bộ được vậy mà cái hành lang 1 km này chạy không nổi à ?

-Nhưng lúc đó tôi chỉ cầm sách vở, có phải công cái thứ hơn 30 kg như cậu đâu. – Tôi ột cái bép vào mông nó.

Cái thằng nhóc quá đáng, bắt người ta công mà còn hạch sách đủ điều. Không nể phu nhân là tôi đã cho cái bàn toạ của nó an vị trên chậu xương rồng rồi. Cái thứ chết tiệt.

Sáng nay tôi với nó dậy sớm để chuẩn bị ra mắt cha nó cũng như “cha chồng tương lai” của tôi. Lúc đó tôi ở dưới lầu tập thể dục còn nó ngồi trên cửa sổ suy nghĩ. Không biết hồn phách nó để đâu mà cứ ngỡ đang ngồi trên cái cửa sổ cạnh vườn hoa trên ban công mà nhảy ra. Cuối cùng là nó nhảy ra cái vườn hoa trên... mặt đất cách cái cửa sổ 30 m. May mà tôi đỡ kịp nên nó chỉ trật chân phải chứ không nó phải làm hàng xóm của cha nó trong bệnh viện. Phải băng bó, sửa đỡ cái chân nên mới loay hoay này giờ chỉ còn 10 phút là tới giờ hẹn. Đã vậy nó còn ọe bắt tôi công chạy từ phòng ra cổng nữa chứ. Không có phu nhân thì tôi đã bẻ gãy chân nó cho con chó béc giê làm điểm tâm sáng.

Ì à ì ạch công nó một hồi cũng ra xe. Một chết đi được.

Thả nó cái phịch xuống xe. Tôi cũng ngã lăn ra trên ghế. Ôi, tội nghiệp cái lưng của tôi.

Đương sự vẫn ngồi đấy. Không một lời cảm ơn gì cả. Chỉ ngó đồng hồ. Thấy mà ghét.

-Chuẩn bị tâm lý kỹ chưa ? Lát nữa gặp cha tôi bao nhiêu kiến thức học trong cả tuần qua phải dốc ra hết.

-Này, tôi thấy lạ ! Chỉ xem mặt con dâu thôi sao cũng phải dò hỏi đủ thứ thế ?

-Thật ra mấy tháng trước tôi nói với cha là tôi đã chọn dâu rồi, đang huấn luyện. Chuyện kiểm tra là bình thường. – Nó đáp tỉnh bơ, cứ như người lừa đảo chuyên nghiệp.

-Vậy kiểm tra thế nào ? Chẳng lẽ lại sờ sàng hỏi tội nặng thứ tư trong gia pháp là gì à ?

-Đâu có. Kiểm tra bằng cách gọi chuyện.

-Sao ?

Lần đầu tiên tôi nghe đến cái chuyện kiểm tra bằng cách gọi chuyện.

-Ví dụ như hôm qua ta thấy vợ ta không cho ông nội của Hạ Hạ quyển sách gia truyền, xô xát nhau, ông ta liền tìm cách lấy trộm, bị bắt quả tang. Hạ Hạ là bạn học của ta, ta không biết xử thế nào. Con nói thử xem.

Dễ chết thật ! Không học hết gia phả lẫn gia pháp là dễ xử phu nhân tội hỗn láo với trưởng bối, mắc bẫy như chơi. Hạ Hạ tuy ngang tuổi với cha thằng nhóc ấy nhưng xét theo thứ bậc thì cha nó trên Dương Hạ Hạ tới hai bậc tức là ngang với ông nội Hạ Hạ. Mà cha nó ở dòng thứ nhất mà ông nội Dương Hạ Hạ ở dòng thứ chín. Phải xử tội ông già đó tội ăn cắp. Đánh 50 roi theo gia pháp.

-Cha cậu chơi ác quá ! – Tôi thở dài.

-Cẩn thận đấy !

Cha nào con nấy, qua lời kể thôi mồ hôi mẹ mồ hôi con trên trán tôi tuôn ra ào ào.

-Có gì để tôi đỡ lời cho.

Tối rồi ! Đúng là quý tộc, nằm viện cũng chọn bệnh viện sang thấy ớn. Tôi biết bệnh viện này. Trước đây tôi từng làm gia sư cho thằng bạn là con giám đốc bệnh viện.

-Xuống xe thôi ! – Tôi mở cửa xe ra ngoài.

-Này ! Này ! – Tôi hét lên.

Nó hằm hằm, chỉ vào cái chân. Biết rồi.

-Mời quý ngài ! – Tôi đưa lưng cho nó leo lên.

Nó leo lên lưng tôi, quàng hai tay quanh cổ. Nặng phát khiếp !

Tôi công nó vào bệnh viện.

-Cha cậu ở phòng mấy ?

-Phòng 304, lầu 5.

-Trời ! Chữa bệnh mà ở lâu, khôn vậy ?

-Cô mù hay sao không thấy cái thang máy đang đứng sờ sờ kia hả ?

-Ừ nhỉ. – Tôi công nó vào thang máy.

-Bấm nút đi chứ ! – Nó ra lệnh.

Quá đáng !

-Tay tôi phải công cậu, còn đâu mà bấm.

-Tốt ! – Nó đưa tay bấm số 5 trên hàng nút.

Tốt ?

-Cô không nhân cơ hội thả tôi xuống là tốt. Còn nhân tâm. – Nó thở phào.

Ừ nhỉ. Sao lúc này không lấy cớ phải bấm nút mà thả nó xuống cho đỡ tức ? Cái đầu này.

-Ra kia !

Xem nào, phòng 301, phòng 302 kia rồi !

-Gõ cửa đi ! – Tôi giục.

-Con đến rồi ! – Nó gõ cửa.

-Vào đi ! Em ra mở cửa hộ anh. - Tiếng nói vang ra.

-Hai con vào đi ! – Phu nhân ra mở cửa cho chúng tôi, bà đến sớm hơn.

-Chào cha ! – Nó cúi đầu.

-Chào... cha ! – Tôi lấp bắp.

-Dâu đây à ?

Sao đây nhỉ. Nói sao đây ? Thật tình mà nói hai vợ chồng rất xứng đôi. Cha nó rất đẹp trai. Nhưng như thế khác nào gián tiếp khen nó đẹp trai chứ !

Ông ấy nhìn tôi chằm chằm từ trên xuống dưới rồi mỉm cười, đưa một cái liếc cực sắc về phía thằng nhóc.

-Có hiểu ghê, cha dặn sao chọn đúng như vậy. (Hổng phải khen dâu, ông đang nghi ngờ đó)

Nó núp sau lưng tôi, để cho tôi hứng chịu cái liếc kinh khủng đó, tim tôi muốn thủng ra. Nó đáp :

-Cha mẹ đặt dâu con ngồi đó mà.

-Con ngồi xuống đi. Tiểu Mai phải không ? - Ông thôi tấn công thằng nhóc.

-Cám ơn cha ! - Tôi cúi đầu.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế nhỏ cạnh phu nhân, đặt thằng nhóc lên giường.

Thấy cái chân cứng đơ của nó, ông liền hỏi :

-Chân sao vậy ?

-Té ! - Nó đáp gọn lỏn.

-Đi đứng cẩn thận chứ. Khéo có ngày đứt luôn đấy.

-Khỏi lo. - Nó lạnh lùng nói.

Gì thế này ? Mới hôm qua cái mặt buồn so, hể nhắc tới cha là rơm rớm nước mắt, quay mặt đi chỗ khác. Giờ cha con gặp nhau lại bốc ra khí lạnh đến cả sống lưng. Đúng là cái đồ kỳ cục. Hình như tôi hồ rồi.

Được một lúc, ông thôi “hỏi thăm” con trai nữa, chuyển sang tôi.

-Con quen con ta bao lâu rồi ? Ta có nghe Thiên kể cho ta nghe đã chọn được dâu từ tháng trước.

-Dạ ? Dạ được. - Tôi đứng tim chết đi được, khi không bẻ lái qua tôi kia chứ.

Tôi ngó qua thằng nhóc cầu cứu. Nó không nói gì, lẳng lặng đưa mắt đến cánh cửa. Thằng chết bầm !

-Dạ con quen Thiên. - Tôi ráng nói cho suôn. - được 3 năm rồi ạ.

-Ồ, lâu nhỉ ? - Ông nhếch mép cười. - Vậy mà nó giấu không cho người cha già này biết cơ đấy.

-Mới có 35 mà già có nghĩa là sắp sang khoa thần kinh rồi đấy. - Nó phán một câu xanh rờn.

Cha thằng nhóc không thèm để ý, tiếp tục hỏi tôi.

-Con đã quen mọi thứ trong nhà rồi nhỉ ?

-Vâng !

Tự nhiên ông cười một cách bí hiểm làm tôi rợn cả da gà.

-Con biết đấy, hôm qua ta nghe nói thằng nhóc này đánh tên Nguyễn Long ba mươi roi vì ngứa mắt thấy nó ỷ tuổi lộng quyền, có nặng tay quá không ?

Rồi, cái mực đó đến rồi. Chơi tôi hả ?

-Đâu có ! Hôm qua con đâu có thấy. - Tôi nói vậy xem thử ông ta bắt bí tôi kiểu gì.

-Có ! - Thằng nhóc đĩnh chính. - Hôm qua lúc không có cô, hắn đã nói tôi là con nít còn hơi sữa bày đặt làm ông cụ non rồi xách tôi lên. Tại vụ đó mà sáng nay tôi mới trượt chân té đây.

-Hả ? CÁI GÌ ?

Máu tôi tự dưng sôi lên, tôi đứng phắt dậy.

-NÓ DÁM LÀM VẬY À ? NÓ Ở ĐÂU ? TÔI PHẢI ĐÍCH THÂN ĐÉT VÀO MÔNG NÓ ĐỦ MỘT TRĂM ROİ MỖI HẢ DẠ !

Mọi người trong phòng ngạc nhiên nhìn tôi. Trời ạ, cái máu giang hồ khi còn sống lăn lộn kiếm tiền lúc xưa trỗi lên trong tôi không đúng lúc.

Tôi đỏ bừng cả mặt, lí nhí nói :

-Con xin lỗi... - Tôi ngượng ngùng ngồi xuống ghế.

Ông phì cười, đưa tay xoa đầu tôi.

-Tốt ! - Ông quay sang, nháy mắt với con trai. - Chọn tốt lắm !

Lần này không hề có sát khí. Nó cũng mỉm cười dịu dàng trở lại.

Hai cha con này, mới đó rồi lại đó, cứ như hoạt hình.

-Gia đình con thế nào ? - Ông nói với tôi.

-Nhờ ơn cha mẹ, cha con đã sống ổn định hơn. - Tôi cứ y sự thật mà nói.

Buổi gặp mặt trôi qua một cách êm thấm. Kết thúc trong bình yên.

-Xin phép cha con về. - Tôi cúi đầu chào ông.

-Mẹ ở lại nhé ! - Thằng nhóc nói với phụ nhân.

-Yên tâm ! - Ông đưa tay chàoàng lấy vai phụ nhân. - Có ta ở đây !

Tôi đưa lưng về phía nó, kính cẩn nói :

-Xin kính mời đức lang quân ngự trên lưng. - Tôi cười dí dỏm.

-Thấp xuống ! - Nó kéo kéo cái áo khoác tôi - Được rồi.

-Tạm biệt ! - Tôi cõng nó xuống xe.

Xuống xe, nó vỗ vai tôi.

-Diễn hay lắm !

-Đáng ghét ! - Tôi đẩy nó sang một bên.

-Sao vậy ?

-Chuyện xô xát với Long sao không nói với tôi ? Giữ một mình làm gì để bị té thế hả ?

Nó trở mặt nhìn tôi.

-Cô tin hả ?

-Hả ? Chuyện đó là bịa à ?

-Hồi nãy nếu tôi không nói vậy thì cha tôi sẽ nghi ngờ rằng tôi cố tình bao che cho cô. Phải bịa chứ sao ?
Nó gạt tôi ! Nó gạt tôi ! Với bộ mặt thật thà đó. Hồi trời !
-Vậy hồi nãy không phải là cô đóng kịch à ? - Nó nhìn tôi.

8. Chương 8: Căn Phòng

Bấm đốt tay thì tôi có mặt trong gia đình họ Dương được hơn nửa tháng rồi, vậy mà không hiểu sao tôi thấy nó lâu đến vậy.

Sau cái ngày ra mắt cha thằng nhóc, nó không còn bắt tôi học cái gì hay dò bài tôi nữa mà chỉ thở dài nhìn tấm lịch bóc càng ngày càng mỏng đi. Giờ nó có một chứng bệnh lạ là nó rất sợ bóc lịch, mỗi lần đưa tay lên định xé thì đã rút lại mà sau khi người giúp việc bóc xong nó lại lấy tờ lịch bị xé ấy cất vào học tủ. Hôm nào cũng vậy.

-Cậu lại làm vậy nữa à ? - Tôi thở dài.

-Thấy ngứa mắt thì vứt đi. - Nó đưa tấm lịch vào hộp.

-Không, nhưng ít ra hãy vuốt cho phẳng một chút rồi cất chứ, để nguyên tờ giấy bị vò mà để vào hộp thì có mười cái hộp cũng không chịu nổi. Nhà này treo lịch cỡ đại mà có tới mấy chục cộc cậu biết không ?

Nó không nói gì cả, lẳng lặng đưa cái hộp cho vào tủ.

-Giá như thời gian có thể hoá bằng số tờ lịch tôi đã cất thì tốt biết bao...

-Hay đấy ! Sẽ có bà tiên chứng cho cậu. - Tôi xoa đầu nó.

Nó lạnh lùng gạt tay tôi ra, nhìn tôi bằng đôi mắt căm giận của một người bị xem thường.

-Không ngờ cô cũng như cái dòng họ chết tiệt này. Đừng xem tôi là trẻ con mà gạt tôi. - Nói rồi nó hậm hực bỏ đi.

Gì thế nhỉ ? Khi không nhìn tôi với thái độ ấy. Tôi chỉ muốn an ủi nó thôi mà. Thật không hiểu nổi.

Tôi đóng ngăn tủ của nó lại. Bước ra vườn.

Không khí ngoài vườn thật dễ chịu. Hoa hôm nay rất đẹp.

-Thiếu phu nhân - Là ông quản gia. - Người cũng ra đây à ?

-Ừ - Tôi gật đầu.

-Hồi nãy tôi thấy thiếu gia ra ngoài có vẻ tức giận lắm, có chuyện gì à ?

-Không có... - Tôi chối. - Tôi đi dạo đây.

Đến bụi hoa hồng, chợt tôi tôi đá vào một cái gì đó cộm cộm dưới đất. Tôi cúi xuống xem thử. Nó he hé ra như cái hộp giấy, tay dứt vào được. Một căn hầm. Tôi ráng hết sức mở cái cửa đó ra, có một cầu thang dẫn xuống đất.

Lần theo cầu thang, tôi tìm đến căn phòng ở trung tâm. Dưới đó tối om. Tôi quờ quạng khắp các bức tường, mong là có công tắc điện. Có ! Tôi mừng rỡ bật lên. Ánh sáng từ bóng điện trên trần phát ra, chiếu sáng cả căn phòng.

Tôi ngạc nhiên vô cùng.

Đó là một căn phòng được treo đầy hạc giấy, con nào cũng được gấp rất sắc nét. Bên trái có kê một bức tượng mẹ Maria và chúa, bên phải là tượng phật, chính giữa là một chiếc bàn giấy để bề bộn thư. Lăn lóc dưới sàn là một cuốn sổ nhỏ.

Tôi lượm lên xem thử. Bìa quyển sổ màu đỏ, đầu bìa ghi chữ rất nắn nót, nét chữ hơi run rẩy một chút giống của trẻ con cấp một : Nhật ký của Dương Nhất Thiên. Nhật ký của thằng nhóc.

Từng trang, từng trang một được viết bằng mực màu đen ngay ngắn, thẳng hàng, không một vết gạch xoá.

”Ngày 3 tháng 1.

Hôm qua cháu có xem một bộ phim hoạt hình nói rằng muốn chia sẻ những bí mật của mình không cho ai biết thì cứ viết vào nhật ký, nhật ký nhất định sẽ san sẻ mọi chuyện với mình. Mình lập tức mua một quyển nhật ký về ngay. Đây là lần đầu tiên mình viết nhật ký.”

”Ngày 4 tháng 1

Có điện thoại từ bệnh viện về nói rằng bố bị bệnh gan, nặng lắm. Mẹ rất sợ, khóc suốt, mình chọc cười cỡ nào cũng không vui. Lúc đó mình mới biết đó là loại bệnh chết người, không biết bố có sao không ?”

“Ngày 5 tháng 1”

“Không sao cả ! Bố nói bố sẽ qua khỏi, bố là siêu nhân mà, hơn nữa bố có một bà tiên luôn ở bên bố, bà sẽ trị thương cho bố. Bố cứ thật !”

Những trang sau đều nói về những chuyến đi thăm bố trong bệnh viện. Tôi lật ra những trang sau.

”Ngày 5 tháng 3

Mẹ nói dối ! Bố cũng nói dối ! Bố bị nặng lắm. Bố không phải là siêu nhân cũng không có bà tiên nào cả. Mình ghét họ !”

”Ngày 10 tháng 3

Nghe Nguyên Long nói chỉ cần gấp 1000 con hạc giấy là bố sẽ khỏi bệnh. Tốt quá ! Mình phải gấp ngay mới được.”

”Ngày 15 tháng 3

Hà Hà nói gấp hạc thôi là không đủ, phải khấn phật cầu chúa nữa. Mình vội vàng mua hai bức tượng về cầu nguyện ngay.”

Giờ tôi mới biết khi xưa nó ngây thơ cỡ nào. Tôi không kiên nhẫn được, lật ra trang cuối cùng.

”Ngày 8 tháng 8

Mình đã gấp được 1001 con hạc giấy rồi. Bố sẽ khỏi bệnh. Mừng quá !”

Ừa, nếu nó đã viết thế thì tại sao giờ lại không tin nữa.

Không, không phải trang cuối cùng. Trang cuối cùng đã bị xé mất.

Tôi tìm thử xem trang cuối cùng ở đâu.

Ở trên bàn. Bị vò nát mất rồi. Tôi mở ra xem thử. Tờ giấy này... rách ở rất nhiều chỗ, có lẽ là vì nhấn bút mạnh quá. Chữ nhoè hết rồi, vẫn còn vài nét đậm, tôi căng mắt ra đọc.

-1001 con hạc giấy...chữ này khó đọc quá.

-1001 con hạc giấy gì chứ ? Chúa, phật, thần tiên gì chứ ? Bọn Nguyên Long bịa ra để lừa tôi, để cho dòng họ thấy tôi còn non nớt để sau này nhường cho cha chúng. Tất cả đều là giả dối. Chỉ là giả dối mà thôi. Kể từ hôm nay tôi quyết không tin bất cứ câu chuyện thần tiên nào nữa và đây là lần cuối cùng tôi viết nhật ký. Tạm biệt ! - Tiếng nói của ai đó phát ra đằng sau tôi.

Tôi quay lại. Chủ nhân của cuốn nhật ký đang đứng đó, ngay cửa ra vào.

-Đã 2 năm rồi, tôi không quay lại căn phòng này. – Nó ngấm nhìn cảnh trí trong phòng. - Lẽ ra khi đó tôi nên làm một mối lửa cho thành tro hết chứ không để đến hôm nay cô phát hiện.

Nó đi vòng quanh căn phòng rồi phủi bụi, ngồi xuống ghế.

-Hồi đó tôi thật ngốc khi tin lời bọn chúng. Sao tôi ngốc thế nhỉ ? – Nó bật cười, giọng cười chua chát lắm.

-Vì cậu yêu bố mà. Khi lo lắng cho người mình yêu quý thì luôn như vậy.

Nó nhìn lên bọn hạc giấy được treo trên trần nhà.

-Lúc đó tôi cứ nghĩ chỉ cần gấp hạc đủ 1001 con là bố khỏi bệnh nên cứ gấp mãi, gấp mãi, cả ngày lẫn đêm rồi cố gắng treo chúng lên thật cao, mặc mẹ gọi cơm cũng không thèm nghe, té mấy cũng không chừa. – Nó thở dài. – Tôi không ý thức được, dù mình có gấp 1 vạn con, 1 triệu con đi nữa, bệnh tình bố vẫn thế.

-Cậu...

-Tôi thật sự rất sốc khi biết đó chỉ là ảo ảnh.

-... – Tôi đặt quyển nhật ký lên bàn.

Nó đón lấy quyển nhật ký.

-Tôi cũng không tin nhật ký có thể chia sẻ mọi chuyện với người ta nữa. Bộ phim ấy cũng là giả dối.

Nó mỉm cười buồn bã.

-Tôi có một điều không hiểu. Tại sao người lớn cấm trẻ con nói dối mà lại nói dối chúng một cách trắng trợn như thế ? Họ nghĩ chúng là loại người không có ấn tượng sâu ư ?

-Vì...

Nó ngăn tôi nói.

-Chúng tôi đâu có cần cái thứ hy vọng hảo huyền đó chứ ! Họ có nghĩ rằng một khi trẻ con biết sự thật thì thế nào không ? Mọi người trong nhà có quyền lừa tôi mà không hối hận vì tôi là “trẻ con”, có quyền chối tội bằng hai chữ “cố tích”. Tôi ghét lắm ! Sở dĩ tôi muốn nghiêm túc lấy một người vợ lớn tuổi hơn về đây chỉ hiểu cho tôi, không lừa tôi. Nhưng cả cô cũng... – Nó hét lên. - Dưới mắt mọi người tôi vẫn là trẻ con, vẫn bị lừa.

-Xin lỗi. – Tôi không còn gì để biện minh ình nữa.

Tôi đã lừa nó, lừa nó như bọn người trong dòng họ. Không chỉ vậy còn chạm vào lòng tự trọng của nó.

Khuôn mặt nó lúc này vô cùng ảm ức. Nhìn tôi đăm đăm như oán trách. Nó xoáy vào tim tôi, như một lưỡi dao đâm thẳng vào đó. Tôi đâu muốn thế. Có cái gì đó lẩn trên má tôi.

-Cô khóc à ? – Nó ngạc nhiên.

Khóc ? Vô lý ! Từ ngày mẹ mất, tôi phải xoay sở gia đình một mình, từ ngày đó một giọt lệ vì ngái ngủ cũng không có thì làm sao tôi khóc được chứ.

-Không ! Không đời nào ! – Tôi quệt cái thứ đó đi.

-Xin lỗi. – Nó lúng túng. – Tôi bức xúc quá !

-Không. – Tôi lắc đầu.

-Hôm nay đã quyết định rồi. - Mặt nó đanh lại.

-Chuyện gì ?

Nó rút bật lửa ra. Đặt lên quyển nhật ký.

Lửa bắt đầu lan rộng, lan rộng. Rồi cả căn phòng đều nhuộm một màu.

Nó mỉm cười mãn nguyện. Nắm tay tôi chạy ra khỏi căn hầm.

Tôi lật đật chạy theo nó, nhưng cổ với lấy một thứ.

Ra khỏi căn hầm, nó phải tay.

-Thế là xong ! Từ giờ tôi chỉ sống với sự thật thôi ! – Nói vậy là nó sẵn sàng chờ ngày đó đến. - Ủa, cô cầm cái gì vậy ?

Tôi mỉm cười, xoè tay ra. Con hạc giấy tôi với lấy hồi nãy bị cháy xém gần một nửa.

-Tôi không mê tín. Chỉ vì thấy con này được gấp khéo quá nên muốn giữ lại làm kỷ niệm thôi.

9. Chương 9: Làm Ôn Thì Làm Cho Trót

Sau khi căn hầm đó bị thiêu rụi thì thằng nhóc coi bộ có phần vui vẻ hơn. Tôi rất mừng.

Hôm nay nó đi thăm bố một mình để tôi ở nhà. Không hiểu sao mà đi lâu thế nhỉ ?

-Thiếu gia đã về à ? - Tiếng ông quản gia vang lên dưới lầu.

Tôi hồi hả đi xuống.

-Mừng cậu về nhà ! – Tôi mỉm cười.

-Ờ ờ.

Lạ chưa kìa ! Mọi hôm từ bệnh viện về mặt nó chỉ có hai màu một là tím do bị ông cha chơi ột cú nặng đô hai là trắng hồng do đoạt chiến thắng từ cuộc cãi lộn với người cha yêu dấu. Giờ cái mặt nó thêm một màu nữa là màu đỏ, đỏ như trái cà chua chín í. Không biết cha nó quẹt sơn kiểu nào mà đỏ từ mặt đến tận hai mang tai kia. Hay nó sốt ?

-Sao mặt đỏ vậy ? Sốt hả ? – Tôi áp trán mình với trán nó kiểm tra nhiệt độ.

-Trời ơi ! – Nó đẩy tôi ra, chạy một mạch lên lầu.

Gì kỳ vậy ? Tự nhiên trở chứng. Tôi đâu có đem chuyện cổ tích ra lừa nó đâu.

Tôi thắc mắc lên lầu xem thử. Quái quỷ gì thế này ? Cửa khoá mất tiêu !

-Này ! Sao vậy ? Mở cửa ! – Tôi đập cửa liên tục. – Này ! Cho tôi vào !

-Nó chưa dám ra đâu.

-Mẹ ? – Tôi quen gọi bà ấy thế rồi. – Sao kỳ vậy nè ?

Bà ấy tự nhiên bật cười.

-Con xuống đây ta nói cho nghe. – Bà bụm miệng cười, kéo tôi xuống lầu.

Xuống phòng khách. Phu nhân ngồi xuống ghế, người vẫn còn run lên vì cổ nhin cười.

-Chuyện gì vậy mẹ ? – Tôi thắc mắc.

-Cho mẹ cười một chút.

Nói rồi bà ôm bụng cười một tràng dài, nước mắt chảy ra. Hình như chuyện này còn ghê gớm hơn là các vở hài kịch.

Cười xong, bà lau nước mắt, sửa lại quần áo. Nghiêm trang nói với tôi :

-Chuyện là thế này, hôm nay ta với nó tới bệnh viện, anh ấy đã công bố với hai chúng ta quyết định.

-Dạ ?

-Hai đứa sẽ tổ chức lễ cưới vào ngày mốt. - Bà đề phòng từ xa nên nói. - Thật đấy ! Ta nói lão trời đánh.

-HẢ ??? – Tôi hét lên.

Cái tin sét đánh này. Thảo nào một đứa như nó lại có thể sơn một màu đỏ nguyên mặt. Cười ? Nghĩ sao vậy trời !

Hai mắt tôi trở ra, miệng mở to hết cỡ, mặt nóng lên. Tôi sắp bị thằng nhóc lây bệnh rồi.

-Cười...cười à ?

-Ta báo tin đã xong, mai chuẩn bị áo cưới. Chấm hết. – Phu nhân đáp gọn rồi ra khỏi phòng khách.

Hỡi trời ! Chết tôi rồi ! Cái tin này mà tung ra ngoài là tàn một đời con gái của tôi. Làm phước gì mà ớn thế này.

Tôi thẫn thờ bước lên trên lầu. Giờ chắc chỉ đủ năng lượng để điều khiển hai chân còn cái tay thì này giờ chưa nhấc lên gõ cửa nổi.

-Mai này ! – Nó đẩy cửa bước ra, mặt đanh lại. – Tôi có chuyện muốn nói.

-Hả ? – Tôi bất ngờ.

Mặt nó đỏ lên, hai tai xì khói.

-OÁI ! NÀY GIỜ DỨNG ĐÂY HẢ ? – Nó đẩy tôi ra, đóng cửa cái rầm.

Tim tôi cũng đập rộn ràng lên. Lúc này không phải là lúc thích hợp để gặp nó. Tôi bỏ ra vườn hồng, nơi tôi thường tới sau khi gặp chuyện không vui.

Nghĩ lại đúng là chuyện không bình thường tôi với thằng nhóc ấy quen nhau chỉ hơn nửa tháng mà trong thời gian ấy đã xảy ra không biết là bao nhiêu chuyện. Đầu tiên là cái quần nửa triệu của tôi đi tong dưới cây kem của nó. Rồi về làm dâu nhà này. Biết tâm sự của nó. Được nó dẫn đi chơi. Cùng học tập. Được chia sẻ mọi thứ. Giờ thì sắp kết hôn với nó. Hình như... duyên phận giữa tôi với nó không phải là bình thường.

Tôi nghĩ cái quái gì thế này, giữa tôi với nó mà duyên phận gì chứ ? Với tôi nó là một thằng nhóc không hơn không kém, thằng nhóc miệng còn hơi sữa. Vả lại tôi với nó chỉ quen nhau chưa đầy một tháng, không nên nghĩ những chuyện bất bình thường.

Nhưng... những hành động đó, cảm giác đó không giống với một thằng nhóc, cụ thể hơn là một đứa em trai.

Nữa. Đừng nghĩ chuyện đó nữa. Nghĩ chuyện cụ thể hơn đi, Tiểu Mai gốc !

Mai chọn áo cưới, phải làm sao nhỉ ? Không biết áo cưới tôi mặc có đẹp như trong mơ không, dù sao tôi cũng là con gái. Còn thằng nhóc, mặc áo tuxedo thì sao. Còn lúc chụp hình, chắc chú rể phải đứng trên bục cao còn tôi không được mang guốc quá.

-Một thằng nhóc làm đám cưới... – Tôi bất giác thốt lên.

-Không phải nhóc !

Ừa. Cái thằng nhóc này, xuất hiện cứ như mà, lần nào cũng làm tôi hết hồn. Ừa, không có ở đây, vậy tiếng nói ở đâu thế nhỉ ? À.

-Trốn đi đâu ! – Tôi mỉm cười.

Nó ngồi ngay ban công trên lầu chứ đâu.

-Không phải nhóc thì là cái gì ? – Tôi chống nạnh hỏi.

-Là... là... ch... – Nó bỗng khựng lại - Là gì cũng được nhưng không phải nhóc !

-Nãy muốn nói gì thế ?

-Ồ. Tôi xin cô...

Tôi mỉm cười.

-Tôi có nói là từ chối đâu, đã làm phước thì làm phước cho tới cùng chứ.

-Chuyện này tôi sẽ cố gắng cho càng ít người biết càng tốt. – Nó hiểu.

-Cám ơn. Có lẽ khỏi... – Chúa ơi, tôi nói cái quái gì thế này. – Ý tôi là đạo này cũng có lắm gã lắm con xem thường tôi, tôi muốn cho chúng biết mặt.

Nó bật cười.

-Ác thật ! Cô có biết vậy là ác lắm không ?

Biết chứ ! Tôi biết mấy ông chú của nó đã từng gán ghép nó với nhiều tiểu thư giàu có nhưng bất thành.

Tôi cũng cười theo.

-Cậu cũng phải ráng dần mặt mấy ông chú cho biết bản lãnh của mình đi chứ.

-Ừ. – Nó gật đầu. – Cô đúng là một cô gái bản lĩnh.

-Tất nhiên. – Tôi quay lại với vở kịch - Tôi sẽ cố gắng diễn thật tốt. Trong ngày cưới sẽ là một cô dâu thật dịu dàng. – Tôi đùa. – Cậu cũng thế nhé !

Nó gật đầu, thân mình hơi nghiêng xuống dưới. Giống cái hôm đó.

-Ê, đừng nói với tôi là cậu sẽ... – Tôi chuẩn bị tư thế theo dự đoán.

Quả nhiên. Cơ thể nó đang từ trên ban công xuống dưới, như cái hôm bị gãy cái chân. Dự đoán từ trước, tôi đưa tay ra, đỡ lấy nó.

Đét vào mông nó một cái thật mạnh, tôi hét lên :

-Cái chân hồi bữa chưa tổn sao ?

-Có, nhưng lần này là cố ý đấy. Tôi biết cô sẽ đón mà.

Tôi lúng túng đặt nó xuống đất.

-Đúng là kỳ cục !

-Đạo với tôi một vòng nhé, vợ ! – Nó nắm tay tôi dắt đi.

Vợ. Lâu lắm tôi không nghe nó nói từ này, toàn là cô cô không. Nhớ chết đi được. Sao lại nhớ ? Tiểu Mai ngốc !

Hoa hồng hôm nay tươi thật, nhưng có phải là do hoa tươi hay là lòng tôi vui. Tôi cũng không biết.

10. Chương 10: Thiên Ôi Cố Lên !

Đứng trước cả đồng áo cưới, cái nào cũng đẹp mê hồn, tôi không biết nên chọn cái nào nữa.

-Gì cứ đứng trơ ra như thế vậy ? Chọn một cái đi chứ ! - Thằng nhóc huých nhẹ. (Nó chọn cho nó một bộ tuxedo trắng rồi mà không cho tôi thấy, nghe nói khá đẹp)

-Cái nào cũng đẹp cả, chọn cái nào bây giờ ? Hết nhé !

Nó phì cười.

-Tham lam quá ! Có một cái lễ cưới mà cô đòi mặc hết, muốn tổ chức tới năm sau luôn hả ?

-Tại không biết chọn. – Tôi sượng sùng gãi đầu.

Nó nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi bắt chọt thở dài.

-Sao vậy ? – Tôi hỏi.

-Cái tướng cô khó chọn đồ thật.

Nó nói cái gì ? Nói vậy chẳng lẽ tôi xấu xí lắm sao ? Ồi cái thân ngốc nghếch. Lo đi làm mà không chịu soi gương gì hết.

-Cô sao vậy ? – Nó xua tay trước mặt tôi.

Mặt tôi buồn so.

-Tôi biết tôi xấu lắm mà.

-Tôi nói cô xấu hời nào ? – Nó tức giận nói.

-Hồi nãy. Cậu bảo tướng tôi khó chọn đồ.

-Khó chọn đồ tại cô đẹp quá chứ bộ. – Nói tới đó tự nhiên nó ngưng bật.

Nó ngưng rồi kìa ! Ồi cái mặt ngưng ngừng dễ thương thật !

Nó quay phắt đi.

Muốn thấy khuôn mặt đó một lần nữa, tôi gắng hỏi lại :

-Hồi nãy nói gì vậy ?

-Nói cô khó chọn đồ. – Nó chối.

-Xạo !

-Thật !

Hai bên một bên xạo, một bên thật một hời rồi tôi cũng tấn nó vào tường. Thấy nó hết đường, tôi hỏi thêm một lần nữa :

-Hồi nãy nói cái gì vậy ?

-Nói cô...cô...-Nó quay quắt tìm đường chuồn nhưng vô ích, hai bên đường bị tay tôi tấn cả rồi.

-Nói gì ?

-Hai đứa chọn đồ xong chưa ? – Phu nhân gõ cửa. - Ồ, thật bất ngờ !

Lúc này tôi mới định thần nhìn lại. Chúa ơi, mặt nó với mặt tôi chỉ cách nhau được có mấy phân.

-Mẹ ! Chuyện này... – Tôi tính phân giải.

Nhưng bà mỉm cười.

-Coi bộ ta đến không đúng lúc rồi. Thôi để ta ra ngoài cho hai trẻ được tự do. - Rồi bà ra ngoài khép cửa lại.

Còn tôi với thằng nhóc ở trong phòng.

Nó nói.

-Thấy chưa ? Toàn gây hiểu lầm.

-Xin lỗi. – Tôi lí nhí.

-Chọn đi ! – Nó quay qua tôi rồi nhìn đồng hồ. – Thôi để tôi chọn cho.

Rồi nó kêu tôi lấy một bộ áo váy trắng từ trong tủ kính xuống. Có lẽ đó là bộ váy đẹp nhất.

-Thử đi ! Tôi ra kia chờ.

-Ừ, chờ tí nhé ! – Tôi cầm bộ váy vào phòng thay thử. – Ra ngoài chút đi ! – Tôi đẩy nó ra ngoài.

Tôi gọi một số bà giúp việc tới giúp. Họ nhanh chóng giúp tôi mặc bộ váy nặng trĩu mà vướng víu đó. Tự ngấm mình trong gương, tôi thấy hình như đó không phải là tôi dù tôi chưa hề trang điểm. Trông lộng lẫy hẳn.

-Cám ơn mọi người. – Tôi mỉm cười.

-Thiếu phu nhân đợi đây một lát nhé ! Để chúng tôi gọi thiếu gia tới. - Họ lần lượt ra ngoài.

Tôi ngồi trong phòng chờ thẳng nhóc tới ngấm.

Cửa mở, có bước chân.

Tôi quay ra.

-Đây cậu xem...

Chưa nói hết câu tự nhiên tôi thấy trời đất tối sầm, ngất đi không biết gì nữa.

Đau quá ! Đầu óc tôi ê ẩm, không biết mình đã ngủ bao lâu nữa. Quái quỷ gì thế này ? Sao không cục cựa được. Tôi mở mắt ra. Tôi đang nằm trong một cái nhà kho bẩn thỉu, găm ghềnh, còn khắp thân người thì bị trói bằng dây gai. Trước mặt tôi là một tên đang lăm lăm con dao bén ngọt.

Trông quen quen, hệt như mấy cái cảnh bắt cóc tôi coi trong phim hình sự.

-Nằm yên đó ! Cục cựa tôi giết ngay. - Hắn kề dao vào cổ tôi. - Chờ tôi tính xong thẳng nhóc sẽ tính cô.

Cái mặt hắn trông quen quen, hình như là... Nguyên Long, không phải ! Tôi còn mặc quần áo mà. Là ai ? Là ai ?

-Còn nhớ tôi không ? - Hắn đưa mặt mình đến chỗ sáng cho tôi nhìn rõ.

Là Anh Tuấn ! Chu Anh Tuấn. Đúng rồi ! Tôi còn nhớ khi xưa tôi với hắn học chung lớp chín...

—Quá khứ—

-Mai ơi ! Mình thích cậu lắm !

Tôi mỉm cười đáp lại.

-Mình biết rồi, bạn bè thích nhau là chuyện thường mà. Chúng ta sẽ là bạn thân nhé !

Anh Tuấn mặt vỡ ra thành từng mảnh nhưng hắn dùng tất cả sức lực và thể diện cuối cùng để gom lại những mảnh vỡ mà hét lên.

-Tuấn yêu Mai ! Yêu Mai từ lâu rồi !

-Thì bạn...

Hắn cướp lời tôi.

-Là tình yêu chứ không phải tình bạn.

Chuyện này tôi biết từ lâu rồi từ hồi vào lớp cơ, tôi đâu phải là đứa khờ. Giờ nợ nần chồng chất, tôi phải nai lưng ra mà trả nợ hơi đâu mà tính tới chuyện yêu đương chứ vả lại tôi không một lần nào rung động trước hắn cả trừ cái ngày đầu tiên (hắn khá đẹp trai). Tôi im chuyện này đi từ lúc phát hiện ra. Nơm nớp lo sợ hắn tỏ tình nên mỗi lần hắn gọi đến chuyện tình cảm là tôi lảng sang chuyện khác liền. Ai dè...

-Mình cũng thích Tuấn lắm ! – Tôi khẽ khàng nói.

-Thật ư ? - Hắn chồm tới.

-Nhưng giờ gia đình mình còn khó khăn, mình phải lo trả nợ trước rồi mới lo chuyện riêng. – Tôi cố gắng thoái thác.

-Mình sẽ chờ.Hay mình kêu cha trả nợ hộ bạn (Nhà giàu mà). Chấp nhận mình đi. Mình đối với Mai là thật lòng.

Cứng đầu quá ! Đàn ông nói thật vậy.

-Thật ra trước tới giờ với Tuấn mình chưa hề có một chút rung động nào cả, một nhịp tim lệch cũng không.
- Nói vậy tôi cũng áy náy lắm. Tôi biết tình cảm ấy không phải là giả dối. - Nói chung là mình không yêu Tuấn theo kiểu Tuấn nói. Tuấn đẹp trai, tài giỏi thì chắc chắn sẽ tìm được người xứng đáng. Còn với mình, chuyện đó là hoàn toàn không thể.

-Mai ghét mình hả ?

Tôi lắc đầu.

-Trong lớp chỉ có Tuấn là không quan tâm chuyện giàu nghèo mà chơi với Mai, Mai quý Tuấn nhất. Nhưng không ghét và yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Vì thế nên...

-Tuấn không bỏ cuộc đâu ! - Hắn chạy ra xa hét lớn. - Ai cướp Mai đi là Tuấn không tha !

—Hiện tại—

-Tuấn phải không ?

-Ừ. Đã một năm rồi. Hôm nay là ngày Tuấn tỏ tình với Mai và bị từ chối. - Hắn thở dài.

-Không phải mình đã nói rồi sao, thích và yêu là hai chuyện khác nhau. - Tôi cố giải thích cho hắn hiểu.

-Nhưng Tuấn cũng đã nói ai cướp Mai đi là Tuấn không tha.

Cứng đầu quá ! Cả năm trời chẳng thay đổi chút nào.

-Nhưng mình với nhóc Thiên đâu phải là thật.

-Không thật mà cưới, không thật mà Mai chấp nhận làm dâu nhà họ Dương ? Vậy sao lúc đó Mai không chấp nhận mình để mình trả hết nợ cho cha Mai.

-Mình bị cha lừa mà. - Tôi miễn cưỡng nói, hắn rõ tính tôi - ghét của cho.

-Mình cũng hy vọng vậy. Thật ra hôm nay bắt cóc bạn vì một lý do khác. - Hắn nói. - Bắt Mai để ép thằng nhóc giao tài sản cho cha, Mai biết sau khi cha nó chết nó được hưởng một tập đoàn mà.

Hắn, hắn bắt cóc tôi là để uy hiếp thằng nhóc.

-Tuấn với họ Dương có quan hệ gì ? - Tôi hỏi. - Trên gia phả đâu có...

-Gạch rồi, mẹ mình là con gái họ Dương nhưng quan hệ bất chính với cha nên bị gạch khỏi gia phả, tước luôn phần tài sản. Hôm nay mình đến để đòi nợ. - Hắn cười lớn.

Thật đáng ghét, khuôn mặt ân cần, luôn mỉm cười triu mến với tôi nay đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là khuôn mặt gian ác, tham lam.

-Có lẽ giờ thằng nhóc đang lo sốt vó cho cô dâu giả.

-Cho người đóng giả à ?

-Nếu nó bằng lòng đổi gia tài cho Tuấn thì Tuấn mất Mai sao ? Phải cho nó nếm mùi. - Hắn tiến sát bên tôi, mỉm cười. - Mai mãi mãi là của Tuấn thôi.

-Tuấn thay đổi rồi. - Tôi thở dài.

-Vì Mai thôi mà. - Hắn đưa tay sờ má tôi.

-Buông ra ! Đừng đến gần tôi ! - Tôi trườn ra xa.

-Mai ! - Hắn lao tới.

Tôi né qua một bên, tức giận.

-Đừng hòng dụ dỗ, tìm tôi giờ chỉ có một người. Hả ?

Trời đất. Tôi nói kiểu này khác nào đổ dầu vào lửa chứ. Cái miệng hại cái thân. Mà tôi nói thật chứ bộ. Có điều không biết đó là ai thôi.

-Tên nào ? - Hấn hét lên.

-Không phải bạn. Chấm hết. – Tôi lấp liếm.

-Ta không cho phép !

-Thiếu gia ! - Một tên có dáng vẻ sĩ xông vào.

Hấn giật mình, hỏi :

-Chuyện gì ?

-Bể rồi, thằng nhóc đã phát hiện và đang tiến về đây. – Tên đó hốt hoảng.

Hấn toát mồ hôi, mặt tái nhợt.

-Đồ vô dụng ! Không biết chặn nó à ?

-Dạ đã chặn rồi ! Nó đánh dữ lắm.

-Sao ?

-Giờ nó đã...

Chưa nói hết câu đã bị hạ gục, ngã sòng xoài trên mặt đất. Cái thân hình đồ sộ ngã xuống làm cho tôi thấy được thân hình bé nhỏ đằng sau, là nó.

-Buông cái bàn tay bẩn thỉu của mày ra khỏi người cô ấy ngay. – Nó ra lệnh.

Anh Tuấn sợ hãi, lấp bắp :

-Sao mày biết đó là người giả ?

Nó mỉm cười tự tin.

-Biết chứ, Tiểu Mai là một người con gái bản lãnh mà yên phận ày trối bằng lựa mông như vậy thì ta đâu có thêm tuyển về. Muốn trối con chẵn cái ấy phải dùng dây phép cỡ loại thường thô mới mong trối được.

-Thằng nhóc chết tiệt ! Ắn nói thế hả ? – Tôi tức mình hét.

Nó mừng rỡ.

-Quả nhiên đây là hàng thật.

-Hàng thật cái con khỉ !

-Mày vào đây làm gì ? - Tuấn gằn giọng.

-Ta nói ày biết nhé, đám cưới đang được chuẩn bị mà bắt cóc cô dâu về chỗ hời hám thế này là xấu lắm biết không, ta đến đây để đón vợ. – Nó thần nhiên nói.

Đột nhiên nó hét lên :

-Thả Tiểu Mai ra ngay !

Lúc này nó mặc một bộ tuxedo trắng, tôi thấy nó chừng chạc vô cùng, cứ như là dũng sĩ thu nhỏ vậy. Tim tôi đột nhiên đập rộn ràng, có cái còn lạc nhịp nữa chứ.

Tuấn lúng túng. Hấn vớ lấy con dao, dựng tôi dậy, kê dao ngay cổ, hăm dọa.

-Mày mà tới đây tao đâm nó chết. Mày biết đây là hàng thật mà.

-Mày...

-Muốn cái cổ này đừng có sẹo thì ngoan ngoan trao tập đoàn cho ta. - Hấn siết chặt lấy tôi.

-Mày...

Tôi hét lên :

-Đừng ! Có đưa cả núi vàng cho hần tôi cũng không được an toàn đâu. Chạy đi !

Lúc đó bọn vệ sĩ nhếch nhác lét tới, tên to con lúc này cũng lom còm bò dậy. Nguy rồi !

-Chạy lẹ đi ! Muốn chết hả ? – Tôi cố gắng hét lên. – Thiên ơi !

-Tĩnh dậy đúng lúc lắm ! Đánh nó cho ta ! - Hần thét gọi bọn chúng.

-Vâng !

Cả bọn hồi này chắc bị thằng nhóc giằng ột trận, đứa nào cũng hầm hè. Rồi không hện mà xông lên trả mối thù nhục nhã hồi này.

Tuấn thích thú ngắm nhìn, hần đắc chí nói :

-Đánh đến khi áo cưới trắng thành màu đỏ luôn. - Hần cười ha hả - Ngày xưa cha nó vì vợ mà bị trọng thương trong lúc bệnh luôn. Nay nó học theo cha.

Bọn khốn kiếp, chúng nó đánh trẻ con không thương tiếc.

Cái dây thừng chết tiệt. Tôi cố gắng bứt nó ra. Giờ trong đầu tôi chỉ còn suy nghĩ là phải bứt cái dây thừng này bằng mọi giá mà thôi. Tôi không để ý rằng hai cánh tay tôi đang bắt đầu ứa máu.

Thằng nhóc bắt đầu gục xuống vì chịu đòn không nổi.

Đứt đi ! Đứt đi ! Ta van mi đấy ! Đứt đi !

-Đánh ! Đánh ! – Tên Tuấn cười vang.

Có cái vệt gì đỏ đỏ đang chảy xuống từ trán nó. Máu !

-Bọn đáng ghét !

Động lực ở đâu cho tôi. Hai cánh tay bứt tung cả sợi dây thừng.

Tôi thanh lý môn hộ, xử tên bạn kia trước bằng một cước rồi sau đó lần lượt thanh toán từng tên một. Nhờ đạt được đai đen karate và cơn tức giận, bọn chúng nằm gọn dưới đất chỉ trong vòng năm phút.

-Có sao không ? – Tôi vực thằng nhóc dậy. - Đầu chảy máu kìa !

Nó khẽ mở mắt, mỉm cười.

-Tốt rồi. Tôi cứ sợ cô gặp nguy hiểm. Tay cô...

-Tôi không sao, để tôi đưa cậu đi bệnh viện. Ráng nhé nhóc !

-Đừng gọi nhóc, gọi như hồi này đi ! – Nó thều thào. - Gọi Thiên ấy. Nghe vui lắm ! – Nói xong nó ngất luôn.

-Ê !

Nó ngất thật rồi. Không còn cách nào khác tôi xách nó lên, chạy thẳng đến bệnh viện.

-Cố lên. Tôi cấm cậu chết đấy ! Cố lên Thiên ơi !

11. Chương 11: Ngày Vui Hay Ngày Buồn ?

Ngồi trước phòng cấp cứu, lòng tôi cứ phập phồng lo âu, hoảng sợ. Hai cánh tay vừa mới được băng bó đang run lên. Nhờ có mệnh hệ gì thì tôi không biết làm sao. Vì tôi mà nó bị thương hay vì...

Bác sĩ ra ngoài, nói với phu nhân vài câu gì đó. Tôi vội vàng lao đến hỏi :

-Bác sĩ nói gì vậy hả mẹ ?

Phu nhân thở dài, buồn rầu nói :

-Tiếc thật họ đã cố gắng hết sức...

Tim tôi như muốn ngưng đập, cố gắng hết sức ? Vậy là tính mạng của thằng nhóc...

-Con... con xin lỗi...

-Đừng... đừng khóc ý ta muốn nói là họ không thể làm cho nó khoẻ ngay được nên đám cưới phải hoãn lại tuần sau. – Phu nhân vội vàng đính chính.

-Hả ? Vậy...

-Nó sẽ khỏi.

Tôi thở phào. Làm hết hồn. Nó mà chết một cái là tôi ân hận suốt đời, không có gì có thể bù đắp được.

-Con vào thăm nó được rồi. – Phu nhân dịu dàng nắm tay tôi vào phòng thằng nhóc. – Ta lên thăm cha nó đây.

Thằng nhóc đang nằm trên giường của bệnh viện, mặt mày tái nhợt, môi khô cả. Nó đang được truyền dịch. Vết thương trên đầu đã được băng bó cẩn thận. Nó vẫn ngủ, ngủ rất say.

Trong các bộ dạng của nó, tôi rất thích nhìn nó ngủ, lúc nó ngủ rất dễ thương, tựa hồ như một thiên thần không cánh. Ngày thường tôi mong nó ngủ càng lâu càng tốt vì nó thức là sẽ kiếm chuyện với tôi đủ điều. Nhưng bây giờ tôi không thích điều đó chút nào vì nếu nó ngủ lâu có lẽ sẽ ngủ luôn. Tôi sợ, sợ lắm !

Bỗng, nó trở mình, hai hàng mi khẽ động đậy, miệng nó lẩm bẩm cái gì đó. Nhưng mắt chưa mở.

Khát nước quá ! Tôi đi tới đầu hành lang kiếm chút nước để uống. Chuẩn bị ra khỏi cửa thì...

-Mai !

Tôi giật mình quay lại. Thằng nhóc đã mở mắt, nó tỉnh rồi.

Quên cả cái cổ họng đang khô ran vì khát, tôi vội vàng trở lại.

-Tốt quá ! Cậu tỉnh lại rồi ?

-Chỗ này là chỗ nào ? – Nó yếu ớt nói.

-Bệnh viện, cậu bị bọn chúng đánh ngất nên tôi đưa đến bệnh viện.

-Bác sĩ nói thế nào ?

-Tuần sau cậu mới hoàn toàn khoẻ.

-Còn đám cưới ? – Nó vội hỏi.

-Bị hoãn, phải tuần sau mới tổ chức.

-Hoãn à ? – Mặt nó buồn rười rượi.

Nó rất nôn đến ngày mai, hôm qua cứ đi qua đi lại mãi. Có lẽ đây là một chuyện khó chấp nhận được.

Tôi cố gắng an ủi nó.

-Tình hình cha cậu vẫn vậy, chưa sao đâu.

Nó không nói gì cả, chỉ đăm đăm nhìn vào hai cánh tay bị băng của tôi.

Tôi hiểu, liền nói :

-Cái này sẽ mau lành thôi mà, không để lại sẹo đâu.

-Xin lỗi.

-Chính tôi mới phải xin lỗi. – Tôi mỉm cười.

Nó hỏi :

-Còn gã bắt cóc ?

-À, tôi kêu cảnh sát tóm gọn cả rồi. – Tôi tự hào khoe thành tích của mình nhưng dù sao cũng thấy buồn khi mất đi một người bạn.

Hình như nó biết được.

-Tên đầu sỏ là cái gì của cô ? Đừng có giấu tôi. Hắn đã làm người giả đánh lừa thì chắc chắn không phải là bình thường.

Biết khó giấu, tôi bèn nói thật :

-Bạn thân hồi cấp hai.

-Có thân lắm không ?

-Có.

-Thân lắm hả ?

-Trong lớp chỉ có mình hắn chơi thân với tôi.

Nó nói giọng giận dữ :

-Vậy mà cô tống nó vào tù làm gì ? Sao không phối hợp chiếm tập đoàn với nó luôn đi.

-Nhưng làm vậy là trái lương tâm. Vả lại tình cảm giữa tôi với hắn giờ đã cạn rồi. – Tôi thở dài.

-Sao vậy ?

-Từ đầu tôi chỉ xem hắn là bạn, nhưng giờ thấy con người thật của hắn nên cạn rồi. – Tôi mỉm cười.

-Vậy à ? Cám ơn. – Nó mỉm cười.

Một tuần trôi qua. Cái ngày bắt tôi phải dồn mọi khả năng diễn xuất cũng đã đến. Lễ cưới cũng diễn ra.

Hôm nay không có nhiều khách mời tới dự, chỉ là những thành viên trong họ thôi nhưng có một gương mặt vô cùng quen thuộc không phải là người trong họ Dương cũng được mời tới đây, đó là cha tôi. Ông ăn diện rất đẹp, mặc một bộ vét trắng, chơi đôi giày láng bóng, cười cười nói nói với mọi người trông thân mật lắm, đặc biệt là với cha thằng nhóc.

-Con gái ta hôm nay đẹp mê hồn. – Ông mân mê chiếc khăn vôn tôi đang choàng trên đầu.

-Nhờ cha cả đấy ! – Tôi giật lại, cú lừa ngày nào vẫn còn in sâu trong tâm trí khó mà quên.

Ông chỉ mỉm cười.

-Con không hiểu đâu. Tất cả đều là lời hứa với mẹ con.

-Hả ?

-Thưa, đã đến giờ rồi ạ !

Ông đưa tay ra, mỉm cười.

-Đi thôi con !

-Dạ. – Tôi nắm tay ông ra sảnh đường.

Ủa, có điều quái lạ. Hôm nay cha tôi không có mùi rượu, mọi hôm tôi đứng cạnh là đã nghe nồng nặc rồi. Cha cai rồi à ? Hay tại muốn giữ thể diện ? Nhưng ra tới sảnh điện rồi nên tôi không dám hỏi.

Cha dắt tôi đến bên cạnh thằng nhóc.

-Trăm sự nhờ cậu.

Nó ngơ ngác, không hiểu gì cả. Nhưng cũng gật đầu, đón lấy tay tôi.

Cha nhà thờ bắt đầu đọc diễn văn. Cuối cùng ông hỏi :

-Dương Nhất Thiên, con muốn lấy Tiểu Mai làm vợ không ?

-Thưa cha, có. – Nó nhìn tôi rất dịu dàng. (Chính tôi cũng không biết là thật hay giả)

-Còn con ? – Cha nhà thờ quay sang tôi.

-Thưa cha con đồng ...

-Anh ơi ! - Tiếng phu nhân gào lên thê thảm.

Tôi và thằng nhóc vội vàng chạy xuống xem thử.

Trời ơi. Cha thằng nhóc ói ra máu. Và đã... đã... tắt thở.

-Cha con chết rồi ! – Phu nhân ghen ngào nói.

-Mẹ nói dối ! Cha đang dọa con phải không ? Làm sao cha lại chết trong lúc này được – Nó cầm lấy tay cha.

Phu nhân không nói dối. Bàn tay ấy đã lạnh ngắt, không còn hơi ấm lẫn một chút mạch đập. Cha nó chết thật rồi.

-KHÔNG THỂ NÀO ! CHA BẢO SẼ SỐNG VỚI CON VÀ DÂU MỘT THÁNG RỒI MỚI TỪ TRẦN MÀ. CHA ƠI ! – Nó ôm chặt cha mình, lay mạnh. – Đừng ngủ nữa ! Dậy ! Dậy !

Cha nó đã ngủ thật rồi.

Hỷ đường hôm qua nào đã bị biến thành linh đường hôm nay. Chỉ trong một khoảnh khắc mà ngày vui biến thành ngày buồn. Đời là thế sao ?

Tiến linh cửu ông về nơi yên nghỉ mà lòng tôi buồn rười rượi. Tuy tiếp xúc với nhau không lâu nhưng tôi vẫn kính trọng ông ấy và xem ông như cha mình. Tiếng kinh cầu hồn vang mãi trong đầu dù dứt đã lâu.

Nhưng người buồn nhất có lẽ là phu nhân và thằng nhóc. Phu nhân hôm qua đã khóc hết nước mắt, ngắt lên ngắt xuống bao nhiêu lần. Còn nó, cả ngày hôm qua không nói một tiếng nào, nụ cười cũng không thấy, thậm chí một tròng mắt cũng không xuất hiện. Có lẽ ai cũng nghĩ nó là người vô cảm nhưng so với bọn cháu kia thì có lẽ thật lòng hơn nhiều.

Linh cửu đã hạ huyệt, lễ tang đã kết thúc. Kẻ phúng viếng về hết, tôi cũng đi về biệt thự với cha. Để lại phu nhân, thằng nhóc và một số tên khóc mướn mà bọn cháu họ, anh em họ thuê được.

Trời mưa bắt đầu nặng hạt, phu nhân cũng về, bọn chúng cũng về. Không có nó trong đoàn.

-Thiên đâu ạ ? – Tôi hỏi phu nhân.

-Nó còn ngoài đây, ta bảo nó thế nào nó cũng không chịu về.

Cái thằng nhóc cứng đầu, mới nằm bệnh viện giờ muốn nhập viện nữa hay sao ? Tôi vội vàng mang cây dù, chạy một mạch đến nghĩa trang.

Nó vẫn đứng đó, đứng bên mộ cha, đứng dưới cơn mưa đang nặng hạt và càng lúc càng lớn thêm. Cả người đều ướt sũng. Nó đăm đăm nhìn vào tấm bia, mặt sững sờ.

-Mưa rồi. Về nhà đi chứ ! – Tôi che dù cho nó. - Kéo cảm.

-Hả ? Mưa rồi à ? – Nó ngạc nhiên.

-Ừ, phu nhân và đám khóc mướn cũng về luôn rồi – Tôi nói. - Về !

-Ồ. – Nói rồi nó hất cây dù trong tay tôi rớt xuống đất.

-Đồ cứng đầu. – Tôi cũng không lượm cái dù lại.

Nó mỉm cười, thản nhiên hỏi :

-Cha tôi chết rồi ?

-Ừ.

-Ngay lễ cưới ?

-Ừ.

-Đây là mộ ?

Tôi khẽ gật đầu.

-Thật ích kỷ, ra đi một mình, bỏ lại vợ con thế này, ông biết là ông ích kỷ lắm không ông già ? – Nó đánh mạnh vào tấm bia. - Hại mẹ con tôi phải khổ.

Tôi mỉm cười.

-Trút giận kiểu này có làm lòng cậu nhẹ bớt không ?

-Chẳng lẽ cô biết ?

-Ừ.

-Làm thế nào để nhẹ đây ?

-Khóc.

Nó bật cười. Nụ cười vô cùng đau khổ.

-Nhưng tôi thích tắm mưa hơn.

Nó đưa tay ra đón những giọt mưa.

-Mưa hôm nay lạnh nhỉ ?

-Đúng là lạnh thật. – Tôi đã bắt đầu run lên.

-Nhưng tại sao lại có vị mặn ? – Nó mỉm cười vu vơ

12. Chương 12: Tạm Biệt !

Phải đến hai tuần sau nó mới bình tâm trở lại, dù sao nó vẫn còn là một đứa trẻ, chuyện vừa rồi đúng là một cú sốc lớn. Nó được hưởng một tập đoàn do cha để lại nhưng vì chưa đến 18 tuổi nên phụ nhân sẽ quản lý thay.

-Thế nào ? – Tôi nghiêng đầu hỏi.

-Cô hát dở tệ. – Nó bật cười.

Tôi nén giận lại. Tức ơi là tức, giọng ca nhất trường ngày nào giờ bị chê dở, mặt sất đủ điều. Nhưng không sao, miễn nó có thể mỉm cười trở lại là tôi vui rồi.

-Cha tôi đã qua đời được hai tuần rồi nhỉ ? – Nó hỏi.

Nửa. Tôi không hiểu cái tính thẳng nhóc này ra sao nữa, cứ thích moi móc chuyện buồn từ đáy lòng ra mà nói không hà. Nói xong rồi lại thở dài, thở dài rồi cái mặt bí xị, ỉu xiu như cái bánh bao chiều.

-Đừng nhắc nữa. – Tôi xua tay.

Nó lắc đầu, nói rất nghiêm túc, không giống như đang tâm sự.

-Cha tôi đã chết rồi.

-Hà ?

-Nghĩa là vở kịch của chúng ta cũng đã kết thúc. – Nó mỉm cười.

-Ý cậu là... – Tôi ngạc nhiên.

-Cô có thể rời nơi hắc ám này mà về nhà được rồi. Tôi đã giải thích với mẹ mọi chuyện.

Đúng rồi. Sao tôi quên mất là tôi xuất hiện trong nhà này là để giúp nó đóng kịch cho cha nó yên lòng nơi chín suối nhỉ ?

-VẬY...

-Tôi đã nhờ quần gia thu dọn quần áo giúp cô, chiều nay cô có thể trở về.

Trở về. Trở về à ? Tôi nhớ là lúc trước tôi chờ hai cái chữ này lâu lắm rồi. Tôi...tôi rất muốn về với bè bạn, về với người cha, về với cuộc sống bình thường, tuy tất bật nhưng không phải căng thẳng. Phải rồi, đây là ngày tôi mong đợi bấy lâu nay.

-Thật ư ? – Tôi mỉm cười.

Nó gật đầu.

-Tôi đã thông báo cho cha cô rồi. Chịu khó đợi tới chiều nhé ! – Nó cười thật tươi rồi chạy nhanh vào nhà.

Trở về. Trở về đúng là được về với bạn bè, với cha, với cuộc sống bình thường nhưng cũng đồng nghĩa với việc xa nơi này, xa những bụi hồng, xa phu nhân - người luôn hỏi thăm, lo lắng cho tôi và xa cả nó nữa.

Sao thế này ? Con tim ngu ngốc ! Nó chẳng thềm đập rộn ràng, hồi hộp chờ từng giây từng phút mà nó cứ thất lại làm tôi muốn ngạt thở. Đã vậy còn có bao nhiêu mũi kim nhọn từ đâu cứ ghim vào tim khiến cho tôi đau, đau lắm, đau hơn cái lúc giằng co với sợi dây thừng nữa.

Bình tâm lại nào, Tạ Tiểu Mai. Đây là ngày vui, đây là ngày vui.

-Được về nhà rồi ! – Tôi nhảy cẫng lên, chạy như bay vào nhà phụ bác quần gia thu xếp quần áo.

Ồ tôi cũng không nhiều lắm, chỉ có đồng sách phải chứa tới mấy va ly cơ (Hồi đó cha tôi lừa tôi đi dạy kèm cho thằng nhóc nên mới gom sách lại, phần còn lại là nó mua tặng tôi). Mệt quá ! Tôi ngả lưng một chút. Có cái gì đó bị gió thổi đến giường. Tôi vươn tay ra đón lấy.

Con hạc, con hạc mà tôi lấy được từ căn hầm đã bị cháy. Tôi cẩn thận vuốt lại cho đẹp rồi cho nó vào túi.

Buổi chiều cũng đến.

Tội nghiệp cho anh tài xế phải khuôn những va ly đầy sách nặng trĩu từ nhà ra xe. Còn nó và tôi thì sướng hơn, tôi xách giỏ đồ nó mua tặng tôi từ lúc mới vào nhà còn nó đương nhiên là tay không rồi.

-Cảm ơn phu nhân đã chăm sóc con gái tôi trong thời gian qua. – Cha tôi cúi đầu.

-Không cần khách sáo. Chính chúng tôi phải cảm ơn con gái anh mới phải. – Phu nhân mỉm cười. –

Từ ngày cháu vào nhà, nhà cũng bớt ngọt ngào hơn.

-Số tiền nhà đã trợ cấp cho tôi, tôi xin cảm tạ. Giờ tôi xin phép được dẫn cháu về.

Nói rồi cha tôi nắm tay tôi dắt vào xe. Người tài xế chuẩn bị đóng cửa xe phía tôi lại thì đột nhiên.

-Thiếu gia ! – Tài xế sững sốt.

Nó chặn tay người tài xế lại.

-Cậu...

Nó nhìn tôi, ánh mắt không hề giấu cợt, chọc ghẹo, soi mói, ánh mắt ám áp, ám áp lắm.

-Cảm ơn cô về những ngày sống chung với nhau vừa qua, tôi rất vui và vô cùng hạnh phúc. – Nó khẽ mỉm cười. – Thú thật tôi ghét cái ngày lắm.

-Tôi... - Giờ miệng lưỡi tôi cứng đờ, không nói gì được nữa.

-Nhưng tôi tôn trọng cô, tôi không thể ép cô được. Dù có thể tôi sẽ không còn gặp cô nữa.

Bất chợt nó cúi xuống, ghé tai tôi thì thầm.

-Đừng quên tôi nhé !

Rồi nó thả tay người tài xế ra, quay vào nhà trong.

-Tạm biệt ! – Nó khẽ thở dài.

Chiếc xe từ từ chạy đi. Không hiểu sao tôi ghét nó đến thế, ghét cái tốc độ của nó dù giờ chỉ chạy có 20km/h. Nó không cho tôi nhìn thẳng nhóc nữa.

“Đừng quên tôi nhé !” Câu nói đó cứ vang mãi trong tai tôi.

—***—

Trở về với ngôi nhà yêu dấu. Ôi, nó vẫn như ngày nào : bề bộn, toàn chai là chai bên chực gốc mai. Tôi phải luồn qua lách lại, để ý kỹ dữ lắm mới khỏi vấp vô đồng chai vút bừa bãi trên sàn. Nói thật cả nhà này chỉ có một nơi an toàn, đó là phòng riêng của tôi. Vượt qua đồng chướng ngại vật là tôi lao thẳng đến phòng mình liền.

Phòng riêng của tôi nói cho oai chỉ là một cái phòng không chỉ có một cái chăn độc nhất (nợ ngáp đầu nên giường, bàn, ghế đều bán hết, chỉ có sách là tôi thề với lòng là không bao giờ bán). Nhưng tôi vẫn ngủ rất ngon, học vẫn tốt, tất cả là nhờ đồng sách. Lúc ngủ tôi lựa mấy quyển mỏng mỏng có vẻ êm êm gối đầu ngủ rồi đắp chăn đánh một giấc. Nóng thì lấy sách quạt. Muốn học thì dùng mấy quyển từ điển ghép lại làm bàn rồi học. Đã vậy tôi còn làm gia sư nên có thể nói cả đời tôi sống dựa vào sách, mọi người đủ lý do đặt tôi biệt danh là một sách.

-Con ngủ một giấc đi, để ngày mai đi khai giảng sớm. (Bữa giờ ở nhà thẳng nhóc là hè mà) – Cha tôi nói vọng vào.

-Vâng.

Tôi dọn đồ từ trong valy ra khỏi phòng. Khi tất cả sách đều an vị trên sàn nhà (kệ đầu mà sắp). Tôi thấy trong đáy valy có cái gì đó mềm mềm. Một cái gối nằm, nó rất giống cái gối tôi hay nằm khi còn ở biệt thự, hình như có tờ giấy trong gối. Tôi mở áo gối ra, cầm tờ giấy lên xem : Tặng cô cái gối này, xin lỗi vì không tặng cái giường được, tôi khuyên cô nên gối nó ngủ thay cho đồng sách kia không khéo thành con mọt mắt. Nét chữ này của thẳng nhóc chứ không phải ai khác, có lẽ nó kêu quản gia bỏ vào valy mà không cho tôi biết.

Tôi ôm cái gối vào lòng, êm quá chừng ! Xin lỗi nhé nhóc, đêm nay tôi vẫn gối đầu lên sách, tôi không thể gối đầu lên bấu vật này được nhưng cho phép tôi ôm nó ngủ được không ?

13. Chương 13: Người Giúp Đỡ Bí Mật

-Con đi học đây ! – Tôi khoác cặp lên, chạy một mạch tới trường.

Trường tôi học vốn do một nhà tài trợ ở Nhật Bản mở nên tuy năm nay tôi học lớp 10 nhưng không hề mặc áo dài đi dự khai giảng mà mặc váy xanh, áo trắng có thắt nơ xanh. Trong trường có một tủ để giày. Nhưng mấy cái đó tôi không để ý, tôi chỉ muốn biết thư viện trường này to cỡ nào thôi (Một sách mà lì).

Trường này xét học lực mà tuyển lớp nên chắc chắn tôi được vào lớp đặc biệt. Hồi hộp quá ! Không biết mấy đứa bạn hồi học cấp II có học chung với tôi không, nhưng tôi chắc chắn là không còn gặp Tuấn nữa.

Tôi vừa bước vào lớp thì...

-Một sách ! - Một đứa từ trong lớp bay ra ôm chầm lấy tôi.

-Ve chai ! – Tôi cũng thân mật ôm lại.

-Xích thố ! - Một đứa nữa bước ra.

-Atula. – Tôi cười hì hì.

Tên thật của “Ve chai” là Trương Thuý Trân khi xưa là địch thủ của tôi trong học tập, vì ganh đua nên nó học đến nỗi cận cả mắt, còn “Atula” là địch thủ trong thể thao tên là Võ Văn, “Atula” cùng với tôi là trụ cột trong đội Karate nhưng vì khiêm tốn nên tôi nhường nó tên của vị thần còn tôi chấp nhận lấy tên con chiến mã trong Tam Quốc (thật ra vì tôi chạy nhanh hơn nó nhiều). “Ve chai” và “Atula” tuy là địch thủ nhưng là những địch thủ đáng yêu vì khi bước khỏi sân đấu thì hai đứa nó là bạn tôi.

-Vui quá ! Hai người học chung lớp. – Tôi cười tươi.

-Tụi này cũng vậy. – Văn mỉm cười. - Năm nay cũng gia nhập CLB Karate nhé !

-Cả CLB tri thức nữa. – Trân nín tay tôi.

-Đương nhiên ! Học xong xuống xem sân tập và phòng thí nghiệm nhé !

-Coi kìa, bộ ba quái thú cũng học lớp này à ? – Cái giọng phát gai người ở đâu phát ra từ đằng sau tôi.

Tôi quay lại, nhếch mép cười.

-Chào sâu róm !

Ả Hoàng Điệp tôi gai mắt nhất sao cũng ở đây hả trời ?

-Sâu róm còn hơn cái nhóm Loveless. – Nó bực mình.

Nữa, mỗi lần thua cái gì ở trường toàn là lời chuyện có người yêu trước mà khoe rần trời. Nó chọc cũng đúng, từ năm học cấp II đã có hàng chục đứa con trai theo đuổi tôi nhưng có bao nhiêu tôi khước từ bấy nhiêu, hai đứa kia cũng vậy, “Loveless” là biệt danh chung của cả đám.

Nuốt cả cục giận vào bụng (dù sao cũng không đau như bị thẳng nhóc xĩa xối nên nuốt được). Tôi trở lại vấn đề đang nói.

-Nhé ! Sau buổi học đi xem sân tập với phòng thí nghiệm nhé hai bồ.

-Không được ! - Cả hai đứa đồng thanh.

Lạ à nha, bình thường hai người cứ như nước với lửa, cãi nhau như cơm bữa, tôi phải mệt mỗi khi giảng hoà nhưng sao hôm nay lại đồng thanh.

-Sao vậy ? – Tôi nghiêng đầu hỏi.

-Vì... - Tụi nó ập úng.

-Vì cái gì ? – Tôi hỏi.

-Có hẹn. – Hai đứa nó lại đồng thanh.

-Với ai ?

-Với...

Có hai anh đi ngang qua lớp tôi, mỉm cười nói :

-Trân, anh chờ đó !

Rồi thêm một anh chàng nữa bị cả đồng người cặp đến.

-Mây ơi, Núi chờ Mây ngay cổng trường đó à nha ! - Bọn con trai cấp cổ anh chàng tội nghiệp đó hét lên.

Quả nhiên, phải hẹn với người ấy mới ập úng như vậy.

-Hồi nào vậy ? – Tôi làm mặt gian.

-Hè vừa rồi.

-To gan, có bạn trai mà không thèm cho bằng hữu biết. – Tôi giậm chân hét lớn.

-Có, nhưng tháng vừa rồi tụi này tính nói “Một sách” biết nhưng lúc đó biển đâu mất tiêu.

À, đúng rồi, lúc đó tôi đang ở nhà thằng nhóc mà. Không biết giờ nó làm gì nhỉ ?

-Thế nên...

-Vậy ra về giới thiệu hai chàng ình đi ! Để bù lỗi. – Tôi cười lém lỉnh.

-Để mai đi, lần này tụi mình hẹn đi chơi riêng.

-Cha chả ! Được lắm ! Giấu bạn là một tội, hẹn chơi riêng là hai tội, hai người sẽ bị trừng phạt phải huỷ cuộc hẹn. – Tôi đập bàn xử án hai đứa bạn. - Cầu đầu đao đâu ?

-Bao đại thư tha cho tụi em ! - Tụi nó chấp tay van xin.

Hình như trời phạt tụi nó thiệt, cuối buổi giáng một cơn mưa thiệt lớn xuống hạ giới. Tụi nó không hề mang theo một cái áo mưa hay cây dù gì hết, hẹn kiểu nào được. Đó là điều tất nhiên, mới đây hai anh kia mới nói huỷ hẹn.

-Tại “Xích thổ” hết ! – Vân túm lấy cổ áo tôi đâm thùm thụp.

-Đau đau ! Ai biết nó linh dữ vậy. – Tôi cố gắng gỡ tay Vân ra.

-Thôi đừng đánh nữa, giờ về ta cũng không biết về đừng nói là hẹn. – Trân ngán ngẩm nhìn cơn mưa. - Tới mùa mưa rồi mà.

-Phạt mi phải tìm cái gì cho bọn ta che mưa đi về ! – Vân kéo tôi đi.

Vân bắt tôi đứng im để Trân lục cái cặp tôi. Tội nghiệp, dưới bàn tay con nhỏ “Ve chai” này không có gì không biến thành vật dụng được. Nhưng dưới bàn tay đó thì bao nhiêu bí mật xì ra tuốt luốt.

-Hà hà, Atula coi nè. – Trân lấy trong cặp tôi cái thứ gì đó coi bộ thú vị lắm. – Tăng tăng tăng tăng.

-Oái, đó là... – Tôi giật mình.

Vân xô tôi ra chạy đến bên Trân xem thử, mặt nó nở một nụ cười của... găng-xơ.

-Hạc giấy à ? Không ngờ Xích thổ cũng biết gấp hạc khéo thế này.

Hai đứa này thừa biết tôi tuy giỏi về mấy môn trên trường nhưng có một môn tôi dở tệ đó là thủ công, cả tháng không vá nổi cái lỗ thủng 3 cm, một năm không gấp nổi một con thuyền giấy cho nên hồn, giờ biết gấp hạc là chuyện không thể. Nhà tôi không có ai bị bệnh nên đầu cần nhờ gấp hạc nên cái này chắc chắn là quà tặng.

-Của ai vậy hả ? - Tụi nó hỏi.

-Của... học trò. – Tôi lấp bắp.

-Xạo, bồ đừng có xạo,mỗi lần đi dạy là bồ hắc ám thấy sợ, tụi học trò làm gì có tâm trạng tặng quà chứ.

-Thì... xin

-Làm như tụi này không biết bồ đi dạy chỉ có lo nhồi nhét, la hét người ta, thời gian đâu mà để ý chung quanh.

Tụi nó nói đúng. Mỗi lần đi dạy là tôi không để ý gì hết, bữa nọ đi kèm ột học sinh nữ, nguyên một cái cài tóc tôi thích sờ sờ trước mặt tôi cũng chẳng thèm để ý. Con hạc dính than này nhằm nhò gì.

-Của ai vậy hả ? - Tụi nó cười.

-Ai cũng được ! – Tôi hét lên. – Tò mò vừa phải thôi nhé ! – Tôi giật lấy con hạc giấy.

Tôi bực mình gạt tụi nó ra, sắp lại mọi thứ vô cặp, chạy như bay xuống chỗ để giày.

-Ê, đi đâu vậy ? - Tụi nó đuổi theo.

-Đi về ! Thà cảm còn hơn phải nạp mạng cho hai người. – Tôi mở tủ giày ra.

Trong tủ ngoài đôi giày còn có thêm một bảo bối rất có giá trị trong lúc này : Một cây dù.

-Ủa, cái này... – Tôi cầm cây dù lên.

-Thấy chưa ? Quan tâm thấy sợ luôn đó. – Hai đứa nó hùa vô.

-Nhiều chuyện ! Nói nữa là đây không cho quá giang đâu nhé !

-Ê, bậy bậy.

Tôi bung dù ra, đưa cho tụi nó che chung, cây dù cũng che được cỡ ba người. Đi dưới làn mưa lạnh buốt cây dù này toát ra một hơi ấm kỳ lạ mà chỉ có tôi mới cảm nhận được (tôi biết vì hai đứa kia cứ luôn miệng than lạnh). Lẽ nào là của...

-Chắc không phải đâu. – Tôi lắc đầu. – Không có gì !

Sáng hôm sau đám bạn tôi kéo tôi đến quán kem để giới thiệu ấy ấy của mình.

-Đây là anh Thế Dũng, học lớp 11/8, bạn trai mình. – Trần đỏ mặt.

-Còn đây là Nguyễn Thanh Sơn, trưởng CLB Karate. – Vân lấp bắp.

-Chào hai anh ! – Tôi cúi đầu. – Em là Tiểu Mai, bạn của hai đứa này.

-Hân hạnh được biết em.

-Chị ơi ! Cho tụi em hai ly kem dừa, hai ly kem lăn và một ly... dẫu – Trần kêu món.

-Kêu sôcôla đi ! – Tôi bảo. – Hai ly kem dừa, hai ly kem lăn và một ly kem sôcôla.

Một lúc sau, người phục vụ đem đến cho tôi những ly kem hơi lạnh còn phủ vào mặt.

Tôi hớn hở xúc một muỗng kem sôcôla cho vào miệng. Mùi vị kem ở quán này thua xa cái quán mà thằng nhóc hay dẫn tôi tới (Tôi so sánh hơi thừa nhĩ) nhưng cũng khá ngon đấy chứ.

-Nè, bồ thích ăn cái thứ đắng nghét này hồi nào vậy ? – Trần hỏi.

Ừ nhĩ, hồi học cấp II tôi là đứa ghét cay ghét đắng đồ đắng, sôcôla cũng không ngoại lệ. Có điều dạo này thằng nhóc hay đưa cho tôi sôcôla – món nó thích - mỗi lần đi ăn kem nên giờ ghiền luôn rồi.

-Ừ, đôi lúc cũng phải đổi khẩu vị chứ ! – Tôi lấp liếm cho qua chuyện.

Sôcôla cũng không phải là đắng, bản chất của nó là vừa ngọt vừa đắng nhưng vị đắng át mất vị ngọt nên ít ai nhận ra. Thằng nhóc ấy cũng giống vậy, bề ngoài có vẻ lạnh lùng nhưng thật ra rất dịu dàng mà tình cảm. Tự nhiên tôi thấy nó hiện ra trước mặt đang mỉm cười, đưa muỗng kem sôcôla ra, mùi vị nó giống hệt của cái quán ngày nào. Tiếng đá bào tan vang lên càng lúc càng rõ.

-Ê, bồ sao vậy ? – Vân hươ tay trước mắt tôi. – Sao tự nhiên khóc ngon ơ hà ?

-Ủa, chắc tại bụi. – Tôi quệt nước mắt đi. – Kem ngon lắm.

Hai đứa kia nhìn tôi rồi bất chợt thở dài.

-Xem ra nhóm mình hết lấy biệt danh là Loveless rồi nhĩ. – Tôi đánh trống lảng. – Ai cũng có nơi có chỗ, chỉ còn mình đây. – Tôi thở dài.

Cái đầu tôi giờ không biết nên nghĩ cái gì nữa.

-Rõ rồi ! – Vân đập bàn làm rung mấy ly kem.

-Gi ? – Tôi giật mình.

-Bồ đang yêu ! – Tụi nó đồng thanh.

-Hả ?

-Chắc chắn luôn đó. Chỉ có yêu mới có cử chỉ như vậy. – Trần khẳng định.

-Nói đi, dạo này gặp ai mà có cử chỉ như vậy. Anh Tuấn ? Bỏ chấp nhận tình cảm của hắn rồi phải không ? – Vân hùng hổ nói.

-Tào lao ! – Tôi đập bàn.

-Hay là trưởng các CLB, nghe nói mấy anh đó cũng bảnh trai lắm. – Hai boyfriend của nó cũng hòa theo. Tức điên đi được !

-Hay là cái người tặng con hạc ? – Trần mỉm cười ranh ma.

-Con khỉ mắc phong đó á ? Còn lâu à ! - Bất chợt biết mình lỡ lời, tôi vội che miệng lại.

Tụi nó vỗ tay như tìm được kho báu.

-Khai ra rồi ! Khai ra rồi ! Con khỉ đó là ai ?

-Một con khỉ lạnh lùng, ngang ngạnh, thấy mà phát ghét.

Vừa dứt câu là ở đâu nguyên một cục đá bay thẳng vào đầu tôi. Đau quá ! Dây thần kinh truyền cho tôi một phản xạ khiến tôi phải hét lên.

-Thằng nhóc quỷ quái ! Ném đau vậy hả ?

Tụi kia trở mắt nhìn tôi, hỏi :

-Thằng nhóc ? Bỏ to gan vậy à ?

-Ồ, không. – Tôi chối. – Ăn kem tiếp đi.

Hết giờ, tụi bạn quỷ quái nói.

-Tại bỏ bắt tụi này giới thiệu nên bỏ phải khao đó nha !

-Gi ? – Tôi ngạc nhiên. – Đây khao hả ? – Tôi thở dài, rút bóp ra lấy tiền (nhờ tiền chu cấp của nhà thằng nhóc nên tiền tôi làm được tôi xài) – Tính tiền !

Người phục vụ lịch sự nói :

-Thưa cô, bàn này có người trả rồi !

-Hả ? Trả rồi ?

-Ai vậy ? – Tôi ngạc nhiên, tôi đâu có bạn chơi sộp vậy.

-Có một người tới mua kem và bảo với tôi là trả tiền cho bàn này luôn. Mới đi về hướng này. – Người đó chỉ tay về phía chiếc xe đạp màu xám đầu đường.

Tôi vội vàng chạy ra chỗ chiếc xe, nó liền phóng mất, tôi chỉ thấy thân hình và phớt khuôn mặt, người này cỡ 9,10 tuổi. Nhưng rõ ràng là cái cảm giác đó. Vậy...có nghĩa là...nó luôn theo sát tôi à ?

14. Chương 14: Hẹn Gặp Lại !

-Ất xì ! – Tôi hắt hơi một cái thật mạnh.

-Bỏ cảm rồi à ? – Trần áp trán nó vào trán tôi để kiểm tra nhiệt độ. - Lạ thật, người thường nói kẻ ngốc không bao giờ bị cảm mà. (Nó xài thành ngữ không đúng chỗ)

-Tại tối hôm qua dậy khuya quá mà gặp cơn mưa lạnh nữa. – Tôi lại hắt hơi.

-Không có dù à ? – Vân hỏi đùa.

Sao không ? Không có dù là hôm nay tôi không lết tới lớp nổi đâu. Mưa hôm qua lạnh kinh khủng, gió mạnh thấy sợ, muốn thổi tung cây dù của tôi ra luôn.

-Có. Ắt xì ! – Tôi nằm dài trên bàn.

Tôi cũng không muốn tới lớp làm gì, khổ nỗi hôm nay có bài kiểm tra, không tới không được. Giờ đầu tôi cứ ong ong. Không biết có làm nổi không nhưng tệ lắm cũng phải được 8 điểm chứ. (À, đầu ong ong mà muốn được 8 điểm, liều mạng thấy sợ)

Đề được phát ra. Tạ ơn trời phật, may mà nó dễ, khó một cái thì với cái đầu hiện nay chỉ được 8.5 là cùng(Ở lớp tôi 8.5 là bết lắm). Tôi cẩn răng, rê cây viết theo từng ô li, mệt quá !

Giờ ra chơi

Ào ! “Con sâu róm” kia xách đầu ra một chai nước đá tạt vào tôi.

-Làm gì vậy ? – Vân hỏi nó.

-À, đây thấy con gà rù kia có vẻ mệt nên cho nó uống chút nước ấy mà. – Nó nhếch mép cười. - Về!

Bốp !

Cám ơn Vân nhé ! Đây không bệnh thì cũng xử “con sâu” kia một trận rồi. Cho chưa !

-Mày. - Điệp ôm mặt khóc chạy ra ngoài. – Tao mệt bỏ tao !

Tiêu rồi, cái mùa mưa chết tiệt, sao lại mưa lúc này. Hồi nãy bị “uống” nước lạnh giờ bệnh nặng thêm nữa. Tôi lê chân xuống lấy cây dù hay để sẵn trong tủ giày, bung nó ra, đi ngật ngà ngật ngưỡng như người say rượu (Lúc này tôi mới phục cha tôi, say cỡ nào cũng không té).

-Có sao không ? Hay để tụi này đưa bỏ về. – Trần đỡ lấy tôi.

Tôi gồng mình lên nói :

-Chút cảm này ăn thua gì. Đừng lo !

-Được không ? Hả con gà rù ? – Vân chống nạnh hỏi.

-Được mà, hai người theo hai cái ô tình yêu về đi, đây không thích để bạn trai hai người chửi sau lưng. – Tôi chỉ hai anh chàng đang cầm ô đón hai con bạn.

-Đi thôi ! – Anh Sơn gọi Vân.

Hai đứa nó nhìn tôi ái ngại nhưng cũng bỏ tôi một mình đi theo hai chàng. Bạn bè thế đấy !

Tôi cũng bung dù ra đi về.

Cơn mưa này còn kinh khủng hơn là hôm qua nữa. Gió lạnh phát khiếp, từng đợt từng đợt bay tới, đã vậy trường còn bắt mặc váy làm cho nó có chỗ tác oai tác quái. Lạnh kinh khủng, cứ như hàng loạt cây kim ghim vào chân tôi cùng một lúc.

Thôi rồi, hai chân tôi đang run dần, tay cũng buông lỏng cây dù ra rồi bị gió cướp mất . Mưa bắt đầu hoành hành, tạt từng đợt vào mặt tôi, vào tóc tôi, chưa đầy một phút, cả người tôi đều ướt sũng. Các bộ phận lên tiếng đòi đình công như một người công nhân bị bắt làm 22h/ngày. Tôi đành buông xuôi theo tiếng biểu tình của cơ thể. Từ từ gục xuống. Đầu óc tôi gắng gượng một lát cũng không chịu nổi, cuối cùng là đình công luôn.

Tôi không còn biết trời trăng gì nữa, chỉ kịp nhận ra có một vòng tay đỡ lấy tôi rồi ngất đi.

Một giấc mơ rất lạ, tôi ở trên một cánh đồng hoa đủ màu sắc. Xa xa có ai đó đang lấp ló nhìn tôi. Tôi liền chạy tới nắm lấy tay người đó, mỉm cười “Chạy đi đâu ? Quả nhiên là cậu” Ánh sáng dịu dần, khuôn mặt đó từ từ in trong mắt tôi, là thằng nhóc. Nó lúng túng giật tay tôi ra nhưng không được đành dùng tay còn lại ký đầu tôi một cái đau điếng, hét lên : “Cứng đầu ! Trán như tâm Trái Đất mà còn ráng đi học, nghỉ một buổi không được sao ?”

-Đau ! – Tôi rên.

-Hả ?

Tôi mở mắt ra, thằng nhóc đang ngồi cạnh tôi.

-Cậu...

-Nhờ cậu Thiên đở con về đây ! Không thôi giờ con đang đi theo Cô bé bán diêm rồi. – Cha tôi đưa cho nó ly nước. – Mời cậu, ngồi suốt 5 tiếng này giờ chắc mệt lắm.

5 tiếng ? Nó dai vậy à ?

-Cám ơn bác ! – Nó đón lấy ly nước.

-Cậu đỡ tôi về bằng cách nào ? – Tôi hỏi.

-Dù sao tôi cũng công được cái ti vi 90 inch, con gà rù như cô si nhê gì. – Nó nói. – Cũng.

Tôi cũng không ngạc nhiên, lúc học võ có môn khí công, nó luyện qua rồi thì tảng đá to nó cũng nâng lên nổi.

-Cậu về đi, kéo phu nhân lo. – Tôi nói.

Cha tôi cười khà khà.

-Muốn về thì về được lâu rồi. - Rồi ông đóng cửa đi ra ngoài.

-Sao vậy ? – Tôi quay qua, thấy nó đang đỏ mặt. – Sao chưa đi ?

Nó quay mặt đi chỗ khác, ngập ngừng.

-Buông tay tôi ra !

Tôi nhìn xuống, tôi đang nắm lấy tay nó rất chặt, rất chặt.

-Xin lỗi. – Tôi gắng vận sức để buông tay nó ra nhưng lực bắt tông tâm, hình như cánh tay nó phản tôi. – Sao buông không được ?

-Thôi đi cô nương, không buông được thì đừng có hành thân. - Rồi nó lằm bằm. – Đang ngủ tự dưng chụp lấy tay người ta chặt chưa từng thấy giờ buông không nổi.

-Tôi thách cậu cù lét tôi đấy, đến một phút cũng không buông ra nổi đâu, giờ tôi nhắc đầu lên cũng không được mà. – Tôi biện minh.

-Biết rồi ! Biết rồi ! – Nó xua tay.

Hai bên cứ im lặng rồi tôi lên tiếng.

-Thằng nhóc ném đá tôi lúc ở quán kem là cậu phải không ? Giấu làm gì.

Nó lẳng lặng gật đầu.

-Cậu đã để dù mỗi khi mưa bắt chợt ?

Nó cũng gật đầu.

-Cậu luôn biến mất sau khi tôi nhận được dù ?

-Ừ.

-Vậy nếu tôi hết cảm, cậu cũng biến mất luôn hả ? – Tôi mỉm cười.

Lần này nó mở to mắt ngạc nhiên. Không gật cũng chẳng lắc.

-Lúc tiền tôi, cậu bảo tôi đừng quên cậu rồi âm thầm giúp đỡ. Báo hại tôi giờ quên không nổi, lúc nào cũng muốn gặp cậu. Bắt đền đi ! – Tôi mỉm cười. - Kiểu này chắc tôi cố tình gặp bị cảm hoài quá !

-Cô...

-Ít ra cũng phải cho tôi có thể cho tôi gặp cậu mỗi tuần chứ. Không thôi hết bệnh tôi lại dầm mưa nữa cho coi.

Nó im lặng một lúc rồi mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, dịu dàng nói :

-Thôi được, thứ năm cô chỉ học cỡ hai tiết, tan học cứ ra chỗ gốc cây đại thụ gặp tôi.

-Thật không ?

-Ừ.

-Tốt quá ! – Có nỗi vui dâng lên khôn tả trong lòng tôi.

-Vậy là khỏi cảm nhé ! Ngủ đi ! Hôm nay tôi ngủ ở đây.

Tôi thích thú ngủ một giấc thật đã. Trước khi gặp những giấc mơ đẹp, tôi cảm nhận được một cảm giác ấm áp đang dần lan rộng trên má tôi. Có lẽ...

-Được rồi ! – Tôi buông tay nó ra. - Ủa.

Giờ không phải tôi nắm tay nó mà nó nắm tay tôi. Tôi mỉm cười, lay nhẹ nó.

-Này, dậy !

-Ồ. – Nó buông tay tôi ra, vươn vai.

-Cậu Thiên, phu nhân cho xe tới đón cậu kìa ! – Cha tôi nói vọng lên.

-Tạm biệt ! – Nó xuống lầu.

-Thiếu. – Tôi mỉm cười, nín tay nó.

-Gì ?

-Hẹn gặp lại !

Nó à một tiếng rồi vào xe, vẫy tay với tôi.

-Hẹn gặp lại !

15. Chương 15: Thứ Sáu Ngày 13 Cũng Không Phải Là Ngày Xui Xẻo Đâu !

-Bye mấy bồ ! Đi chơi vui vẻ nhé ! – Tôi vẫy tay chào tạm biệt đám bạn.

-Ê, khoan đã. – Vân tóm lấy cổ áo tôi. – Sao dạo này mỗi lần đến thứ năm là thấy bồ vui khi tụi này tách đi đánh lẻ vậy hả ?

-Ồ, mấy bồ quyết đi đánh quả lẻ thì phải bắt đây khóc sao ? – Tôi giật ra rồi vọt khỏi hai đứa dai nhách đó. – Bye nha !

Sau cái ngày hôm đó thì mỗi tuần, đúng thứ năm là tôi tách ra khỏi nhóm đến chỗ cây đại thụ duy nhất trong phố gặp thằng nhóc. Nó dẫn tôi đi chơi rất nhiều chỗ, lâu lâu lại dẫn về thăm phu nhân, vui ời là vui.

Nhưng lâu lắm cũng dẫn đến một hậu quả nghiêm trọng : hai con bạn quái quỷ của tôi đã bắt đầu sinh nghi.

Bằng chứng là một ngày nọ...

-Xin lỗi đã tới trễ ! – Tôi thở dốc.

Nó phì cười :

-Coi nào, cái mặt như trái cà chua vậy ! – Nó đưa cho tôi cái khăn tay. – Đây !

Tôi đón lấy chiếc khăn.

-Cảm ơn ! – Tôi lau mồ hôi trên trán.

-Đi nào ! – Nó nắm tay tôi dắt đi.

-Ừ ! Hả ?

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống tôi. Có ai đó đang tia mắt về tôi thì phải.

-Sao vậy ? – Nó hỏi.

-Không, không có gì. - Sợ mất vui nên tôi xua tay.

-Đi ! – Nó nắm tay tôi đến chỗ khu vui chơi.

Đi được một quãng xa nhưng cái cảm giác rùng rợn ấy vẫn còn bám theo tôi dai dẳng. Đứa nào mà dai vậy hả trời ?

Nó đưa tôi đến chỗ đập ếch – trò chơi mà tôi vô địch từ xưa tới giờ.

-Chủ quán ! Chuẩn bị cho tôi hai mươi cái búa ! – Tôi hồ hởi nhìn đám ếch đang thò lên thụp xuống.

Người trông trò chơi đó sợ xanh cả mặt. Tồn một lần rồi, tuần trước tôi xách cái búa đập bể hai mươi con ếch khiến cho tiệm phải đóng cửa nguyên buổi để sửa. Mấy người này đề phòng kỹ cỡ nào cũng gặp hậu quả : tăng tốc độ thì cháy máy, đưa búa nhẹ, mỏng thì búa tét, đưa búa nặng càng sai lầm. Vì thế cho nên...

-Thưa cậu, hôm nay đóng cửa. – Nói rồi ông ta đóng cửa cái rầm.

-Hả ? Gì kỳ vậy ? – Tôi thắc mắc.

Nó chỉ tay về phía đám ếch.

-Cô không thấy đám ếch kia đầy vết hàn à ?

-Chán thật ! Qua chỗ khác đi ! – Tôi kéo tay nó qua gian khác.

Đến chỗ gấp thú. Vừa thấy mặt chúng tôi là ông chủ hét toáng lên :

-Hết thú rồi ! Mời đi chỗ khác ! - Rồi ông ta ôm nguyên thùng thú vào trong.

Gian bắn thú, gian đâm thuê treo bảng máy cần tu sửa, rồi gian ném vòng, gian vớt cá cũng đóng cửa nốt.

-Thật là ! Công viên mà gian nào cũng đóng cửa thì xây lên làm cái gì ? – Tôi hét lên.

-Con nhỏ này còn dữ hơn cả quỷ thần Atula nữa.

Có tiếng rì rầm trong bụi cây. Của một đứa, không, của hai đứa, là bốn đứa. Cái giọng này tuy nghệt nghệt nhưng quen lắm.

-Khát nước quá ! – Tôi vờ than.

-La chi cho cố, để tôi đi mua. – Nó chạy đi đến gian bán nước.

Chờ cho nó đi khỏi là tôi liền lao thẳng đến bụi cây, cầm cái cặp mang trên tay phang liền bốn cái đầu đang nhấp nhô trên đó bốn cái liên tiếp bốp bốp bốp bốp. Đương nhiên là tôi biết cái đám này là ai rồi.

-Nghe lén nè ! Dòm lén nè ! Theo dõi lén nè ! Rình lén nè ! - Mỗi một cú phang là tôi đệm một câu.

-Ui da ! - Bốn cái bóng từ trong bụi cây lặn ra.

Không ai xa lạ đó là “Ve chai”, “Atula” và hai sư huynh tôi quen hồi bữa. Bữa nay tụi nó đi theo một “công an phục kích tội phạm” mang theo nào là ống nhòm, nào là máy ghi âm, rồi cả máy quay nữa chứ, trên đầu trang điểm toàn là lá cây với hoa. Giờ được tôi trang điểm thêm một cục u trên đầu.

-Đau quá ! – Vân ôm đầu than thở.

-Mấy người tới đây làm gì ? – Tôi chống hông hỏi. – Không nói đây ọc thêm cái sừng nữa bây giờ.

-Hỏi thừa, theo dõi bồ chứ làm gì ! – Trân nói như tụi nó theo dõi tôi là một chuyện bình thường.

Cái đứa tính nóng như lửa như tôi không thể nào chịu nổi câu nói đó và cái đầu Trân đã biến thành hoạ tiết đối xứng (thêm một cục u nữa).

-Hay quá ta ! Theo dõi mà làm như tự hào lắm vậy ! - Tôi bực mình.

Vân cãi :

-Tại “Xích hổ” đó chứ ! Cứ trách tụi mình đi đánh quả lể hoài vậy mà chính bồ đi đánh quả lể mỗi thứ năm đó thôi. Tụi này tức mình phải theo dõi, bắt quả tang cho bồ bẽ mặt mới được.

-Lý do hay ghê ta ! – Tôi biến nó thành bức hoạ tiết đối xứng thứ hai. – Còn hai anh ?

Hai người gãi đầu.

-Ờ thì, tụi này... hơi tò mò.

-Tò mò ? – Tôi không nể tình CLB trưởng gì hết, xử hai người đó như hai con bạn kia.

-Thật ra tụi này chỉ mới thấy bồ vừa lúc nãy thôi, bồ chạy nhanh quá từ gian này qua gian nọ. – Vân phân bua.

May quá, tụi này chỉ mới thấy tôi thôi.

-Nước này ! - Thằng nhóc gọi từ gian hàng bán nước.

Tôi vội vàng túm gọn bốn đứa và đá bay đi một cách gọn gàng trước khi tụi nó thấy rõ mặt nghi phạm dẫn tôi đi đánh lể hôm nay.

-Đây ! Trà chanh đây ! – Nó đưa ly lipton pha đá cho tôi.

-Thank you ! – Tôi đón lấy ly nước uống cạn một hơi.

Chợt, tôi thấy nó bấm đốt tay, lẩm bẩm cái gì đó.

-Tối mai cô nghỉ làm một buổi được không ? – Nó hỏi.

-Chi ?

-Tôi có một nơi muốn đưa cô đi nhưng nó chỉ mở cửa vào mỗi ngày mai và mỗi năm chỉ mở một lần thôi. – Nó mỉm cười bí mật. – Nhé !

-Cũng được, nhưng đi đâu ? (Dạo này chi phí rộng rãi nên xin nghỉ cũng không khó)

-Bí mật. – Nó mỉm cười. – Mai tôi đến nhà đón cô.

Cái thằng nhóc này, mai là ngày gì mà phải bắt tôi nghỉ làm nhỉ ? Hôm nay là ngày 12/10, mai là ngày 13/10, trùng thứ sáu, cái chỗ nào mà “khôn” đến nỗi mở cửa vào đúng cái ngày xui xẻo này chứ. Khoan đã, 13/10, 13/10, cái ngày này quen quen.

-À, mai nhớ mặc đồ cho đẹp chút nhé ! – Nó nháy mắt.

-Ờ.

-Ê, bồ chuẩn bị tinh thần chưa ? – Vân hỏi.

-Tinh thần gì ? – Tôi thất vọng.

-Hôm nay là 13/10, trùng thứ sáu nữa đó. – Trần mỉm cười kiểu đạo chích.

Hai đứa nó đồng thanh đếm số.

-Ba... hai... một ! - Rồi đồng loạt đẩy tôi vào cổng, mạnh đứa nào đứa nấy chạy.

Eo ôi, trước mặt tôi nguyên một đồng nam sinh ập tới kẻ hoa, người hộp cứ như ong vỡ tổ. Ai nấy hét lên kinh hồn :

-Sweet Ice Queen ! Hãy đón nhận tấm lòng thành của tôi. (Sweet Ice là biệt danh đám con trai gọi tôi)

Tôi giật mình co chân chạy lẹ.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi đám dai nhách đó, tôi nấp vào một góc ở gần tủ để giày. Chờ ấy tên kia chạy qua thì tôi vội vàng mở tủ lấy giày. Cái tủ này, sao hôm nay khó mở thế nhỉ ? Hai ba !

Cánh cửa vừa mới hé mở thì cả tá hộp ào ra rơi hết ra sàn. Xem lại thì đúng là tủ của tôi, giày của tôi mà. Vậy quà... nhưng cái tính tôi hề cái gì ở chỗ mình mà không rõ nguyên do là gom lại đem bán hết. Tôi cho tất cả mấy cái hộp vào cặp rồi xách lên lầu.

Vừa ngồi xuống bàn là thấy trong hộp đầy hộp là hộp, đã vậy còn trân trọng buộc ruy – băng nữa chứ. Ngó qua cửa ra vào là có mấy chục công tử lấp ló ngoài đó, người này kéo người kia, người kia gạt người nọ.

Đúng rồi ! Đây là cái ngày tôi mong nhất và sợ nhất trong năm. Đúng ngày này tháng này là có hàng tá hộp đựng hàng ngàn trang sức rồi hoa tươi đáng giá khiến cho tôi đủ sức bán đi trả nợ cho cha, tháng đó không bận tâm nhiều đến chuyện tiền bạc. Nhưng cũng đúng ngày này tháng này tôi bị cả đám con trai rượt đuổi từ trong sân đến trên lầu, CLB cũng không tha, tôi mà không là “Xích thố” chắc cũng phải theo chân Lữ Bố rồi (dù bọn này không xả nước). Sướng nhất là cuối buổi (bán đồ trả nợ) nhưng tệ nhất là giờ ra chơi và mới vào lớp. Ngu ngốc, sao hôm nay không đi trễ chút xíu nhỉ.

Tôi thở dài, quay qua hai nhỏ bạn định tán gẫu nhưng bắt chuyện gì tụi nó cũng cho ra rìa, cứ nhỏ to cái chuyện gì đó. Thứ sáu ngày 13, một ngày xui xẻo.

Trống đánh cái đùng là tôi thu dọn lẹ rồi vọt về liền, may cho tôi ngồi bàn đầu, lớp tôi học lâu một lại gần cầu thang mà cầu thang chạy thẳng ra cổng nên thoát dễ hơn. Nói gì thì nói chứ phải gắng lắm mới trốn được vì trong đám đó còn có các thành viên trong CLB điền kinh liều mạng phi nước đại.

Đến nhà ! Ôi mừng quá ! Tổ ấm thân yêu của tôi ! Tôi chạy lẹ vào và đóng cửa cái rầm, để cho đám con trai hôn cái cửa nặc mùi men. Hú vía !

-Này ! - Một bàn tay khế núm áo tôi.

-Oái ! – Tôi hét lên.

-Gì vậy ?

Ủa, thằng nhóc, sao hôm nay nó lại đích thân ở nhà tôi chờ thế này ? Mọi hôm nó toàn chờ trên đầu đường hay chỗ hẹn thôi.

-Sao hôm nay tới nhà tôi ? – Tôi để cặp trên bàn.

-Giám sát cô. – Nó đáp gọn lỏn. – Cũng tránh bị giẫm chết.

Ồ, nó cũng biết hôm nay là ngày đại kỵ của tôi à ?

-Thay quần áo nhanh lên, tôi chờ. – Nó giục.

Không hiểu chuyện gì đã xảy ra, tôi cũng nghe theo, thay bộ váy đẹp nhất mà nó mua cho.

-Được chưa ? – Tôi ngúng nguẩy bộ váy cho nó xem.

Nó nhìn tôi không chớp mắt, có một vệt đo đỏ lướt trên hai gò má. Tôi làm động tác đánh gió trước mặt nó.

-Được không ?

-Ồ. Đi ! – Nó nắm tay tôi.

Nó với tôi đi cửa sau (cửa trước bị chặn từ đầu tới cuối). Chặn đường thật vất vả, phục binh chặn ở khắp nơi nên không thể đường hoàng ngồi xe hơi hay thông thả đi bộ được, chúng tôi phải rẽ đường này, quẹo đường kia, nép vào hốc nọ.

Khủng khiếp lắm, cứ như là quân Lam sơn bị vây. Hàng chục cao thủ Karate, mười mấy vận động viên điền kinh cấp cao, với năm sáu quân sư có cái đầu như Chu Du, Gia Cát Lượng phục sẵn trên từng mét, từng bụi cây thậm chí cả trong... thùng rác.

-Giờ tôi hiểu tại sao cô giỏi võ rồi. – Nó dựa người vào một góc tường, thở dốc.

Tôi thở dài :

-Ừ.

Nó nhìn ra đoạn đường. Đường giờ đầy người qua lại, thời điểm tốt.

-Cơ hội tốt ! Chạy ! – Nó nắm tay tôi băng qua đường.

Hình như đã tới đích hay sao nó buông tay tôi ra.

Chỉ là một góc đường, Có gì đặc biệt đâu. Vậy mà bắt tôi mặc đồ đẹp, nghỉ dạy mà tới đây cho bằng được. Nhưng sợ nó buồn nên tôi không dám nói ra.

-Nè ! - Tự nhiên nó đưa cho tôi một đoạn vải đen.

-Chi ? – Tôi ngạc nhiên.

-Băng mắt lại, tôi không đủ cao để bịt mắt cô. – Nó chống nạnh.

Ý tưởng gì kỳ cục vậy trời ?

-Này, khác gì dẫn tử tới pháp trường đâu ? – Tôi phản đối.

-Tôi biết cô ưa tò mò mà nơi đây phải giữ bí mật lối vào nên phải dùng biện pháp mạnh. – Nó nói.

-Gi phải giữ bí mật vậy ? – Tôi cầm đoạn vải đen tự bịt mắt mình lại.

-Tốt ! Đi ! – Nó nắm tay tôi dẫn đi.

Trời đất tối om, tôi chỉ biết tiếng chân chúng tôi đi vang vọng và hơi ẩm từ tay nó toả ra. Tôi không thể định hướng inh, bàn chân tôi đi theo sự dẫn đường của nó một cách vô thức. Càng lúc âm thanh càng lúc càng lặng đi, nó cũng không hề nói cho tôi biết tôi đang đi ở đâu. Nhiều lúc ngột ngạt đến nỗi tôi chỉ muốn giật phăng đoạn vải ra. Giờ tôi thật sự khâm phục những người khiêm thị.

-Gỡ ra đi ! – Nó buông tay tôi ra.

Chờ giây phút này đã lâu, tôi liền gỡ đoạn vải đen ra.

Trước mặt tôi là một căn phòng sang trọng, ánh nền lung linh vô cùng ấm áp. Giữa phòng đặt một cái bàn mặt làm bằng kính, chân làm bằng thuỷ tinh, trên bàn đặt một chiếc khay được đầy nắp cẩn thận. Bên cạnh đó là ba chiếc ghế gỗ được đánh véc-ni sáng loáng. Trên một trong ba chiếc ghế ấy là phu nhân. Bà đang nhìn tôi mỉm cười.

-Nhiệm vụ hoàn thành. – Nó cúi người trước mặt mẹ.

-Phu... phu nhân. – Tôi lắp bắp. – Đây ... đây là...

-Con ngồi xuống đây ! – Bà chỉ vào chiếc ghế bên cạnh. - Ta đã mất mấy ngày để chuẩn bị bàn tiệc cho hôm nay đây !

-Nhưng... hôm nay... sao phải làm phiền phu nhân vậy. – Tôi trở nên lúng túng trước sự dịu dàng của phu nhân.

-Ngốc ! Cô biết hôm nay là ngày gì không ? – Nó nói giọng trách móc. – Hôm nay là 13/10, sinh nhật cô đó ! – Nó mở cái nắp ra.

Trong đó là một ổ bánh kem, được trang trí rất đẹp, ngon nên mang hình số 16 còn được cắm trên đó.

-Chúc mừng sinh nhật con ! – Phụ nhân mỉm cười.

Phải rồi, hôm nay là sinh nhật tôi mà. 13/10 ngoài là ngày mang cho tôi nhiều lợi nhuận và nhiều xui xẻo nhất cũng là ngày mẹ sinh ra tôi, ngày tôi cất tiếng khóc chào đời.

-Con... con... – Tôi xúc động không nói nên lời.

-Đừng có chảy nước, kéo lúc thổi bánh, bánh rã hết. – Nó mời lửa cho cây nến cắm trên ổ bánh.

-Cám ơn ! – Tôi vô cùng sung sướng.

-Mừng sinh nhật lần thứ 16 của cô ! – Nó khẽ mỉm cười.

-Tạm biệt ! – Tôi vẫy tay với nó. – Cám ơn về ổ bánh.

-Biết rồi ! Tạm biệt ! À, cái này cho cô ! – Nó ném cho tôi một cái hộp nhỏ rồi thẳng bước về nhà. (Phục binh biến hết rồi.)

Tôi mở cửa, bước vào nhà. (Cửa trước hắt hơi) Giờ có lẽ cha đang rửa thềm tôi vì bị cả trăm tên con trai phóng vắn và gí một đồng quà bắt phải nhận.

-Con về rồi đây !

Bùm ! Bùm ! Hàng chục tua kim tuyến từ hai bên cửa phun ra tuôn lên đầu tóc tôi.

-Happy birthday ! – Hai con bạn ở đâu lao ra ôm chầm lấy tôi.

-Ủa ? Mấy bồ...

-Tụi này tới nhà bồ lâu rồi. Xin lỗi vì hồi sáng đã cho bồ ra rìa nhé. – Trần gỡ mấy tua kim tuyến trên tóc tôi.

-Tụi này phải giữ bí mật về việc chuẩn bị tiệc sinh nhật cho bồ. – Vân vỗ vai tôi.

Tôi ôm chầm hai con bạn, cảm động vô cùng.

-Cám ơn mấy bồ !

“Boyfriend” của Trần đem ra một cái bánh kem lớn, trên còn cắm các cây nến còn cháy, mỉm cười.

-Chúc mừng sinh nhật Tiểu Mai !

-Xin lỗi bé Mai nhé ! Tại chi phí eo hẹp nên bọn này tự làm bánh ở phòng thủ công trường nên có lẽ không ngon lắm. – Anh Sơn gãi đầu.

-Không sao ! Em vui lắm ! – Tôi mỉm cười.

Anh Dũng đặt bánh kem lên bàn.

-Em thổi nến đi !

Tôi gật đầu, hít một hơi thật sâu, thổi mạnh. Nến tắt hết.

-Happy birthday to you ! Happy birthday to you ! - Bốn người đồng thanh hát.

-Thank you ! – Tôi thử một miếng kem trên ổ bánh. – Ngon tuyệt !

-Thật không ? – Vân vui sướng.

-Hôm nay em đẹp thật đấy ! – Anh Dũng ngắm tôi từ trên xuống dưới.

-Đương nhiên rồi ! Đây là bộ váy em ưng nhất mà. – Tôi tự hào nói.

Thế là tôi được hai lần ăn sinh nhật 16 tuổi rồi. Thứ sáu ngày 13 cũng không hẳn là ngày xui nhỉ.

16. Chương 16: Hả ? Hàng Thật ?

-Bye mấy bồ ! – Tôi vẫy tay chào mấy đứa bạn.

-Bye “Xích thố” ! Chúc sinh nhật vui vẻ ! – Vân ôm chặt tôi.

-Bye ! – Trân mỉm cười.

Mấy đứa bạn tôi mỗi đứa ôm tay, bá cổ một chàng đi về. Để lại tôi với đồng quà.

-Ôi chao, con gái cha được nhiều quà ghê nhỉ ? – Cha tôi nâng niu những món quà đắt giá mà đám công tử tặng cho tôi.

-Vàng hôm nay lên giá lắm ! Mai cha ra tiệm vàng đổi lấy tiền đi ! – Tôi lấy riêng mấy hộp quà mà nó với đám bạn thân tặng cho. – Còn cái này là của con, cầm cha đem thế chấp đây !

-Biết rồi ! Biết rồi ! – Cha tôi gật đầu.

Tôi ôm năm hộp quà vào phòng riêng của mình, lần lượt mở từng hộp ra.

Đầu tiên là của Trân. Nhỏ này ưa kỹ lưỡng, lại trí thức nữa nên cái hộp quà của nó có màu xanh da trời, được bọc ruy băng cẩn thận, không khác dù chỉ một chút so với các hộp quà chuẩn. Trời ạ ! Kéo cắt trùng với đường kẻ không sai một li. Hộp đựng là hộp đựng từ điển điện tử được dán keo kiểu các đường chéo (nó mê Toán). Bóc hết lớp keo, mở hộp ra là một cây viết với tập 100 bài Toán nâng cao cộng thêm một tấm thiệp : Chúc “Một sách” càng lúc càng học giỏi (thua mình thôi), trong vòng một tháng phải làm hết quyển không “Ve chai” giận đó.

Hộp quà thứ hai là của bồ nhỏ “Ve chai”. Ông Dũng này cũng ở CLB Trí thức, hai người gói quà y chang nhau nhưng cha này lại gói quà màu tím hồng, bọc ruy băng đỏ. Bên trong là một dải lụa dùng để buộc tóc có màu hồng phấn kèm theo tấm thiệp màu xanh lam : Tiểu Mai có mái tóc rất đẹp nên anh tặng cho em một dải lụa, chúc em càng lúc càng xinh đẹp.

Hộp quà thứ ba và thứ tư là của chung cái cặp “Mây và núi”, đúng là rỗng một cặp, phụng một đôi. Hai hộp đều mang màu mạ non, thắt ruy băng hồng được trau chuốt kỹ lưỡng. Gỡ ra xem nào ! Trời đất ơi ! Là một đôi giày thể thao nhưng là mỗi người gói một chiếc. Y chang mấy năm trước. Con nhỏ “Atula” năm trước tặng cho tôi chỉ có một chiếc tất len với tấm thiệp : Thông cảm nhé, tại gấp quá nên chỉ có thể đan gửi tặng cho bồ một chiếc tất, chiếc thứ hai năm sau tặng tiếp. Còn giờ là tấm thiệp : Xin lỗi, tại chi phí tốn kém nên mỗi đứa mua một chiếc giày tặng bồ, không tặng riêng hai phần quà được.

Hộp cuối là của thằng nhóc. Hộp quà này có màu vàng, thắt ruy băng hồng được gấp nếp hơi vụng về nhưng nhìn từ xa vẫn đẹp, dễ nhìn. Tôi mở ra xem. Một quyển sách. Không phải sách tham khảo hay sách đọc thêm mà là một bộ truyện. Thầy thuốc thần.

-Ôi trời ơi ! Ôi vui quá ! – Tôi ôm bộ sách nhảy cẫng lên. – Vui quá ! Vui quá ! – Tôi hét lên.

-Trời ạ ! Gì mà hét lên đến nỗi hét lên muốn thủng màn nhĩ thế ? – Cha tôi mở cửa, cốc đầu tôi một cái thật mạnh.

-Đau ! – Tôi rên rỉ nhưng vẫn không buông bộ truyện ra.

-Gì mà hét dữ vậy ?

Tôi vui sướng đưa bộ truyện ra, mỉm cười nói :

-Cha ơi ! Cha xem nè ! Đây là bộ truyện con thích đọc nhất đấy ! Trong này có rất nhiều kiến thức về y học, toán học và cả xã hội nữa.

Cha tôi lấy một cuốn lật qua lật lại xem thử.

-Bình thường mà, có gì hay đâu.

Tôi tức giận giật lại.

-Cha chẳng biết gì cả ! Đây là bộ truyện về khoa học bán chạy nhất trong thị trường hiện nay đó. Con tìm mua mãi mà lúc nào cũng hết hàng còn ở thư viện là không bao giờ có một quyển bị buông tha.

Đây là bộ truyện mà tôi yêu thích nhất. Nó nói về một bác sĩ chuyên chữa bệnh và chế những liều thuốc thần biến những điều không thể thành có thể, nhưng chính bản thân cô là một thí nghiệm thất bại của mẹ nên bị đột biến, mắt biến thành màu hồng ngọc còn tóc thành màu lục, trong truyện có những cảnh đời vô cùng tiêu biểu. Tôi đọc được là nhờ một lần dạy thêm ở nhà con giám đốc bệnh viện, nhớ lại, hôm đó tôi không còn biết trời trăng gì nữa, chỉ biết đắm đắm vào cuốn sách.

-Ghe nhỉ ? Ai tặng con thế ? – Cha tôi hỏi.

-Của Nhất Thiên ! – Tôi ôm chặt bộ truyện. – Ôi đúng là món quà tuyệt diệu.

Cha tôi chợt nói :

-Cậu Thiên coi bộ quý con quá nhỉ ?

-Có lẽ vậy... – Tôi mỉm cười.

-Còn con ?

-Hả ?

Tôi đối với thằng nhóc thế nào nhỉ ? Chính bản thân tôi cũng không biết.

-Cha thấy con đối xử với cậu ấy rất tự nhiên, không giống chị em. – Cha tôi hỏi. – Sao vậy ?

Tôi suy nghĩ một lát rồi nói :

-Cha thấy đấy, nó cứ như một ông cụ non thì sao như chị em được. Nhiều khi con cứ nghĩ nó bị còi đấy !

-Vậy con coi cậu ấy là bạn à ?

-Gần như vậy. – Tôi lấp liếm cho qua chuyện.

-Con cũng đã đủ 16, tới lúc rồi. – Cha tôi mỉm cười.

-Sao cơ ? – Tôi ngạc nhiên.

Cha tôi mỉm cười.

-Ngủ đi ! Chúc con sinh nhật vui vẻ. – Rồi ông ra ngoài.

Tôi cũng không biết gì cả. Nhưng đại gì ngủ, tối nay tôi phải đọc ít nhất là hết một quyển truyện không thì phải mơ đủ điều về những chi tiết trong truyện nữa.

-Hay quá ! Đúng là một cô gái tự lập. – Tôi đánh dấu trang 150 của tập một rồi gấp lại đi ngủ.

Hôm nay vui lắm nên tôi đánh một giấc thẳng thừng. Không biết có chuyện gì xảy ra trong đêm đó nữa.

-Sáng rồi ! – Tôi khê cửa mình trên tấm nệm êm ái.

Khoan đã, tấm nệm êm ái ? Vậy là... tôi không nằm ở phòng mình nữa. Tôi chợt nhận ra có cái gì đó cứ rúc trong lòng tôi, phả ra những hơi ấm áp và đều đặn. Tôi giật mình, mở mắt ra.

Chúa ơi ! Tôi đang nằm trong một căn phòng lạ hoắc và đang ôm một người.

-Oái ! – Tôi hét lên, nhảy ra khỏi giường.

Trong tấm chăn cửa quây mạnh. Một cái đầu đen chui ra.

-Mới sáng sớm sao hét lên dữ vậy mẹ ? - Tiếng lầm bầm phát ra trong chăn.

Rồi tay, mình rồi chân cũng từ chăn chui ra như gà con chui ra khỏi trứng. Ai vậy hả trời ?

-Hơ.... Oái ! Sao cô lại ở trong phòng tôi ?

Là thằng nhóc ! Quái quỷ gì thế này ? Sao tôi lại ở đây ?

-Sao lại là cậu/cô ? – Tôi với nó đồng thanh.

-Tôi nhớ hôm qua tôi ngủ một mình/với mẹ mà ?

Gì thì gì trước khi gặp hai người kia chúng tôi cũng phải vệ sinh cá nhân cái đã.

-Mẹ ! – Nó gõ cửa thư phòng thật mạnh.

-Con vào đi ! – Phu nhân nhẹ nhàng nói.

Tôi cùng nó vào thư phòng. Phu nhân đang ngồi đó, thản nhiên như biết chuyện này sẽ xảy ra vậy.

-Sao Mai lại ở trong phòng con ? – Nó hét lên, mặt đỏ bừng.

-Sao con lại tới đây được ? – Tôi hỏi.

-Gì ghê thế ? Giải thích cho chúng nghe đi trợ lý ! – Phu nhân mỉm cười.

-Vâng ! – Có người bước vào thư phòng.

Tôi quay lại nói :

-Vậy là sao chứ bác ... – Tôi vô cùng ngạc nhiên – Cha ! Sao lại là cha ?

Cha tôi mỉm cười.

-Phu nhân cho gọi tôi ?

-Kể cho chúng nghe đi ! – Phu nhân nhẹ nhàng nói.

Cha tôi đằng hắng, kể cho chúng tôi nghe mọi chuyện.

-Thật ra trước khi sinh con và cậu Thiên này ra, mẹ con là quản gia nhà họ Dương này và ta chính là trợ lý của cha cậu Thiên đây.

-Hả ? - Thằng nhóc há hốc miệng.

-Khi mẹ con có mang con và biết là con gái thì hai nhà đã giao hẹn sẽ nhận con làm quản lý đời kế tiếp nếu phu nhân sinh con gái.

Tôi như lơ mơ đoán ra mọi chuyện, nhưng vẫn hỏi dò.

-Còn nếu sinh con trai ?

-Thì sao ? – Nó quay qua hỏi mẹ mình.

Phu nhân thản nhiên nói :

-Thì nhận làm dâu.

-Hả ? – Tôi với nó đồng thanh hét lên.

Cha tôi giờ mới thú tội với tôi.

-Giờ cha xin thú nhận, mẹ con đúng là bệnh mà chết nhưng thực ra cha vốn không nghiện rượu.

Cái gì ? Cha vốn không nghiện rượu. Cứ như sét đánh ngang tai vậy.

Cha tôi gãi đầu.

-Những cái chai mà con thấy cha hay uống là nước pha với cồn nhẹ thôi còn đồng chai không là cha mua ở chợ về để xả đấy.

Thấy tôi run người lên, cha tôi tiếp tục nói.

-Còn nợ ngân hàng cha vay về thì mua chai với giá cao, phần còn lại cho người nghèo chứ không hề lấy một xu để uống rượu.

-VẬY... - Đầu tôi như muốn nổ tung.

-Khoản nợ đó là để huấn luyện con trở thành một cô gái năng nổ, nhanh nhẹn đủ khả năng về làm dâu nhà họ Dương.

-Còn cha giả nghiện rượu để con có thể xoay sở một mình phải không ?

-Đúng ! – Cha tôi cúi đầu thú nhận.

-Thảo nào cha lại nhận con làm vợ nhà họ Dương một cái ẹt.

Giờ tôi hiểu tại sao rồi. Một kiểu huấn luyện hay nhất trong lịch sử đấy.

-Ừ để con có thể quen với cuộc sống ở đây. – Cha tôi gật đầu.

-Giấu cả con luôn hả ? - Thăng nhóc quay qua nói với mẹ.

-Đương nhiên, nếu con biết đây là sắp xếp thì chắc chắn sẽ lạnh nhạt với con bé như cha con ngày xưa vậy.
– Phu nhân ôn tồn giải thích.

-VẬY GIỜ...

Phu nhân đưa ra một cái tờ giấy được kẹp trong một tập hồ sơ màu đen. Bà chỉ vào đó nói.

-Đây là hôn ước thứ thiệt, có cả chữ ký của cha mẹ hai bên. Cả của con nữa.

Nó nhìn chằm chằm vào tờ giấy rồi giật mình.

-Oái ! Cái tờ giấy bàn giao tài sản để mẹ quản lý cho hợp pháp luật lại là hôn ước hả ? – Nó hét lên. – Hèn gì con thấy dính tay.

Rồi, cả tôi lẫn nó đều bị hai đấng sinh thành lừa từ đầu đến cuối chuyện tương lai rồi. Trời ạ ! Tôi bị lừa ngay từ khi sinh ra chứ không phải là mới đây.

-Cha con nói con chưa có đối tượng, nay lại có hôn ước, con ký luôn đi ! – Phu nhân đưa cho tôi cây bút bi.

-Hả ? – Tôi hết nhìn cây bút rồi nhìn tờ hôn ước.

Làm sao giờ ?

-Từ từ đã !

-Kìa Thiên ! – Phu nhân buồn rầu nhìn thẳng nhóc.

-Con không phản đối chuyện này tại có phản đối cũng không được nhưng cô ấy vẫn còn phải tập trung vào việc học, đợi cô ấy đậu đại học xong hẵng tính. Dù sao tụi con cũng chỉ mới quen nhau mấy tháng. – Nó nói.

-Con cũng nghĩ vậy ! – Tôi nói.

Phu nhân trầm ngâm một lát.

-Thôi được. Để cho Mai đồng ý thì ký cũng được. Ta trao cho con. – Phu nhân đưa cây bút cho tôi.

Tôi đón lấy cây bút.

-Để thông thả con suy nghĩ.

Cha tôi bổ sung thêm.

-Khi nào ký tùy con nhưng kể từ giờ phút này con phải ở đây.

-Hả ? – Tôi với nó hét lên.

17. Chương 17: Đứng !

-Tôi về rồi đây !

-Ồ.

Đã hai tuần tôi ở trong nhà này rồi, với danh phận thiếu phu nhân tương lai đường đường chính chính được cả phu nhân và nó công nhận. Tôi không phải học gia pháp hay gia phả, cũng không phải dạo quanh biệt thự để tìm hiểu gì nữa. Nhưng tôi biết chắc sẽ không phải đóng kịch cao độ và ngày trở về nhà xưa.

Cha tôi cũng trở về công ty chính làm việc trợ lý cho tập đoàn họ Dương. Sau màn thú tội ấy, trước mặt tôi là một người cha hoàn toàn khác, rất lịch sự và chỉ uống rượu cho xã giao chứ không hề chạm đến một giọt rượu trắng, ông cũng bỏ luôn cái thói thi sĩ, chỉ có mấy chậu mai là vẫn có sức cuốn hút lớn, bằng chứng là ngày nào ông cũng tỉa tưới cây hết.

Tôi và thằng nhóc cũng quen. Ở chung cũng có một cái lợi là chúng tôi có thể học chung, có bài khó nó kèm cho tôi (IQ nó cao nên đã đỗ đại học rồi), rồi hai chúng tôi cùng đọc quyển truyện “Thầy thuốc thần”. Lợi nhất vẫn là ngày nào cũng có thể đi chơi với nó chứ không cần phải chờ đến thứ năm.

-Hôm nay học vui chứ ? – Nó mỉm cười hỏi. - Mấy bài tôi chỉ cô có đúng không ?

Tôi tự hào lấy bài kiểm tra có số 10 tươi rói ra khoe.

-Xem này, 10 điểm hẳn hoi nhé ! Cả CLB Tri thức sau khi nhận được lời giải cậu chỉ ai cũng được điểm 10.

-Tuyệt thật ! – Nó cười tươi. – À, xem này !

Nó đưa ra một dải ruy băng màu vàng sáng có viền hồng cho tôi. Tôi đón lấy, dải ruy băng này được làm bằng lụa mềm mại.

-Cho tôi hả ? – Tôi hỏi đùa.

-Chẳng lẽ ẹ tôi ? Hỏi thừa. Tôi thấy cô chỉ có một cái ruy băng nên tôi mua cái mới cho thôi.

-Đẹp thật đấy ! – Tôi tháo dải ruy băng màu hồng phần cũ ra, thắt cái mới vào. - Được không ?

Nó không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Tôi hớn hờ chạy vào nhà khoe với phu nhân.

-Bác xem con có được không vậy ? – Tôi tung mái tóc dài của mình lên.

-Đẹp đấy, tóc con rất đen, hợp với màu vàng. – Phu nhân gật gù khen ngợi. – Ai chọn mà khéo thế ?

-Thiên đấy ạ ! Cái này bằng lụa đấy !

-Cái thằng nhóc này y như cha nó hồi xưa.

-Thêm cái này vào, màu lục non sẽ thành màu hồng phấn. – Tôi nhỏ hoá chất vào ống nghiệm.

-“Mọt sách” giỏi thật đấy ! – Trần trầm trồ khen ngợi.

-Đương nhiên !

-Hết giờ rồi ! Buổi sinh hoạt của chúng ta kết thúc tại đây ! - Trưởng CLB Tri thức lên tiếng. (hông phải ông Dũng)

Tôi và hai thành viên tôi thân nhất trong CLB Tri thức ra khỏi CLB gặp hai người “Mây và núi” cũng từ trong sân tập đi ra.

-Xong rồi à ? – Vân mỉm cười.

-Ừ. Hôm nay bồ được mấy châu kem ? – Tôi hỏi.

-7, vậy là đủ ăn ột tháng. – Vân đưa cơ bắp lên. – Hên bữa nay không có bồ.

Số là trong CLB Karate cứ năm ngày là có một buổi thưởng đài loại nhẹ, ai thua phải đãi người thắng một châu kem. “Atula” lúc nào cũng được khao kem. Nhưng nếu là ngày xui nhỏ phải dành trọn châu kem để khao lại một người – tôi - người luôn hạ nó 30/30.

-Còn anh ? – Tôi hỏi trưởng CLB – Anh có phải bao con nhỏ háu ăn này châu kem không ?

-Đương nhiên là... – Anh Sơn ôm cái mặt bầm tím.

-Chung số phận. – Vân bá cổ bồ thật chặt. – Hôm nay bồ được bao nhiêu thành tích rồi ?

-Cũng vừa phải. – Tôi cười hì hì.

-Được 15 bài loại nặng đô. – Trần nói.

Tôi không nói gì, gỡ cái mũ phải chụp tóc trong phòng thí nghiệm. Buộc mái tóc xoã bằng chiếc ruy băng mới.

-Ủa ruy băng mới à ? – Trần huých nhẹ vai tôi.

-Ừ !

-Của chàng phải không ? – Vân thì thầm vào tai tôi.

Tôi cầm cái cặp phang một cái thật mạnh lên đầu nó.

-Chàng nào chứ ! Vô duyên !

-Mắc cỡ kìa ! – Vân thè lưỡi trêu tôi.

-Chuyện gì vậy anh ? Có bài nào khó à ? – Tôi nghiêng đầu hỏi.

Giờ ra chơi, tự dưng Thế Dũng gọi tôi hết giờ sinh hoạt thì ở lại giải vài bài toán khó, lại bảo rằng chỉ có tôi mới làm được vì hôm nay “Ve chai” phải nghỉ học để dự lễ cưới của một bà chị họ.

-Chỗ nào đâu ? – Tôi lật lật quyển sách 150 bài toán khó.

-Chỗ này !

Anh ấy đứng phất dậy, chỉ thẳng vào tôi.

Tôi ngó trước ngó sau.

-Ở quyển sách trên người em hả ?

-Chỗ này này !

Anh ấy vươn tay ra giật phăng dải ruy băng vàng đang ở trên tóc tôi.

-Tại sao ? Tại sao em lại cột cái này trên tóc ?

-Trả lại cho em ! – Tôi giật lại dải ruy băng của tôi.

-Tại sao ?

Tôi cột lại mái tóc mình, miễn cưỡng nói :

-Đây là quà của một người bạn em rất quý.

-Quý cỡ nào mà em lại bỏ dải ruy băng màu hồng – màu em thích nhất anh tặng em để cột bằng cái này ?

Chết ! Mấy bữa nay tôi không buộc tóc bằng quà anh Dũng tặng. Chắc ông tự ái mình chê quà ông rồi.

-Tại dải ruy băng anh tặng bị bẩn nên em phải giặt, không buộc tóc được. – Tôi cúi đầu. – Xin lỗi anh.

-Giặt gì mà một tuần phơi không khô sao ? - Tự dưng ông hét lên.

-Em xin phép ! – Tôi vội vàng chạy ra khỏi CLB.

Gì thế này ? Ánh mắt anh Dũng dạo này rất lạ, cứ đau đáu nhìn vào dải ruy băng màu vàng như cứ muốn xé tan nát nó ra. Đặc biệt là mỗi lần Vân trên tôi là mặt ảnh hằm hằm, cứ như núi lửa sắp nổ tung vậy. Tôi không hiểu !

Chạy về đến nhà, tôi vội vàng lao vào phòng, tôi sợ anh ta đuổi theo đến tận đây. Thật đáng sợ.

-Hù !

-Oái ! – Tôi hét lên.

-Gì mà hét ghê thế ? – Nó bịt lỗ tai mình lại.

-Đồ chết bầm ! Thần kinh đang căng thẳng mà lại chơi hù. – Tôi thở phào.

-Thần kinh căng thẳng ? Chuyện gì vậy ?

Tôi liền kể mọi chuyện cho nó nghe. Nó lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng chăm chú nghe kỹ câu chuyện của tôi. Giờ cũng vậy.

-Ra vậy, thì ngày mai cô buộc dải lụa cũ cho ông vui đi ! Chuyện đơn giản mà cũng nói.

Miệng nó nói vậy chứ thật ra nó đang nhúm mày suy nghĩ, đơn giản cái gì chứ ?

-Nhưng tôi thích dải lụa này hơn. – Tôi thở dài.

-Hả ? Cô thích màu hồng hơn mà.

Tôi biết tôi lỡ lời liền sửa lại.

-Ý tôi là phu nhân nói màu này hợp với tôi hơn.

-Thì cô cứ buộc dải lụa đó trên lớp đi còn ở nhà thì buộc cái này. Vậy mà cũng nói.

-Ừ, đành vậy.

Hai ngày nay tôi không buộc dải lụa vàng đi học, phải bỏ ở nhà. Tôi không thích chút nào. Dù tôi thích màu hồng nhưng tôi vẫn thấy dải lụa màu vàng hợp với tôi hơn. Cầm dải lụa anh Dũng tặng tôi tôi cứ chần chừ không muốn cho nó thay chỗ dải lụa trắng nhóc tặng tôi, phải nói là nó chọn hợp hơn ông nhiều.

-Sao chưa buộc tóc xuống ăn sáng rồi đi học đi ? – Nó giục. – Ê !

Tôi hét hờn, thả dải lụa xuống... cửa sổ, gió thổi mạnh và nó đập vào cây pháo con nhỏ em họ đốt chơi dưới lầu.

-Chết rồi ! – Tôi đứng ngẩn dải lụa đang từ từ biến thành tro dưới mồi pháo hoa của con nhỏ.

-Thật là... kiểm lời nói với ông đi, không khéo cô bầm mình với bạn cô đó. Xuống ăn sáng ! – Nói gì thì nói, tôi vẫn thấy đằng sau lời nói ấy nó đang cười một cách khoái chí.

Mới hai ngày mà đã bị cháy, có lẽ tôi với dải lụa đó không hợp nhau. Thôi thì xài cái mới vậy, rồi lựa lời nói cho ông Dũng vừa lòng, không thì tôi thủng màn nhĩ với nhỏ “Ve chai”.

-Tôi đi học đây ! – Tôi tung mái tóc dài mình rồi xách cặp tới trường.

Tới giờ sinh hoạt CLB, cái giờ tôi phải trở hết tài hùng biện với ông Dũng. Tôi nặng nề cất từng bước chân đến nơi sinh hoạt.

-Phải công nhận là bồ mang cái này hợp hơn. – Trăn khoác tay tôi, mỉm cười.

-Đây cũng vậy, nhưng sợ bồ của “Ve chai” tự ái. – Tôi thở dài.

Quả nhiên, cuối giờ sinh hoạt là ông Dũng giữ tôi, hỏi cho ra căn kẽ.

-Sao em lại mang cái này trên tóc nữa.

-Tại... sáng nay em làm rớt vào mồi lửa nên cháy rồi. – Tôi cố gắng biện minh ình.

-Nói dối !

Anh Dũng hét lên, lấy hai tay tấn tôi vào tường. Mặt anh lúc này thật đáng sợ, cứ như là con sư tử muốn vồ mồi. Chân tay tôi run lên.

-Em giỏi Karate như vậy sao không nhảy đến chụp lấy.

-Anh nói thì hay lắm, em là tuyển thủ chứ có phải là võ sư đâu mà dám nhảy từ lầu tám xuống đất chứ. – Tôi cãi lại.

-Nhà em xây lầu tám ?

Tiêu ! Nhà tôi đâu có xây lầu tám đâu. Chẳng lẽ nói là nhà... chồng chưa cưới hả trời. Chứ dạo này tôi nghĩ lắm, ai cũng biết. Còn nhà trọ thì làm sao tôi đủ điều kiện ở sang như thế.

-Đó là nhà ai ?

-Sao tự dưng anh nổi cáu với em, em nói là dải lụa đó bị cháy rồi, em không có nói dối ! Anh chỉ cần biết vậy thôi.

-Đó là nhà ai ? – Anh ấy hét lên. - Phải là bạn trai mà mọi người hay nói không ?

Bạn trai ? Phải nói sao chứ. Không thể nói là bạn trai nhưng cũng không phải là học trò, càng không phải là người dưng nước lã.

-Em... em... – Tôi không nói nên lời.

-Quả nhiên...

Bất chợt anh Dũng lại giật phắt dải lụa vàng và không chỉ nắm không mà còn xé toạc. Trông anh ấy giận dữ hơn bao giờ hết.

Nhưng với tôi chuyện đó giờ không thành vấn đề nữa.

-Sao anh lại xé nó ? – Tôi hét lên. – Em bảo dải lụa của anh bị cháy rồi mà.

-Đó là của ai mà em quý thế ? Đây thì...

Phùng. Anh ấy ném nó vào bình đèn cồn còn chưa tắt hết trên bàn thí nghiệm. Dải lụa nhanh chóng bị ngọn lửa ấy biến thành tro.

-Anh...Đó là của một người em rất trân trọng ! – Tôi tức – Sao anh lại đốt nó ?

-Vì nó dám tranh chỗ của...

Bốp ! Tôi không thể dẫn được, tát anh ấy một cái thật mạnh. Hai cánh tay tấn tôi vào tường đã phải lãnh nhiệm vụ làm dịu nỗi đau trên má khổ chủ nên tôi có thể chạy đến bên đồng tro kia.

-Trời ơi, thành tro hết rồi. – Tôi bốc nắm tro lên. – Anh quá đáng lắm !

-Em đánh anh đau lắm, đánh anh đến hai đòn.

-Ai bảo anh làm hỏng nó.

-Con tim anh ! Anh yêu em !

Như một trận sét đánh ngang tai, cái gì ? Tôi không tin vào mình nữa. Anh Dũng bảo với tôi là...

-Anh đừng đùa chứ. – Tôi hỏi dò lại. – Anh đùa em phải không ?

-Anh nói thật đấy, anh đã chú ý đến em từ khi mới gặp mặt và anh đã biết mình yêu em từ ngày sinh nhật lần thứ 16 của em.

-Anh đừng quên là anh đã có... – Tôi nhắc lại cho anh ấy nhớ.

-Anh biết nhưng từ khi gặp em thì vị trí của Trân trong lòng anh đã hoàn toàn thay đổi. Giờ anh chỉ yêu em thôi.

-Quả nhiên...

Trân ! Nó đứng trước cửa CLB từ lúc nào mà tôi không hay. Mặt nó vô cùng nhợt nhạt, mắt nhìn tôi trừng trừng.

-Hay thật ! – Nó chạy đi.

-Khoan đã ! – Tôi liền đuổi theo.

Trân chạy kém hơn tôi rất nhiều nên chỉ trong chốc lát tôi đã đuổi kịp và nắm được tay nó. Trân quay lại, đôi mắt đỏ hoe còn ngấn lệ nhìn tôi giận dữ, môi nó ứa máu. Trân giật mạnh tay ra nhưng sức nó sao địch lại tôi.

-Nghe đây nói đã. Đây không biết chuyện này. Đối với anh Dũng, đây không hề... – Tôi cố gắng giải thích cho nó hiểu.

-Thôi đi ! – Trân hét lên. – Rõ ràng như ban ngày, bồ đã cướp anh ấy đi, mà trước mặt mình làm bộ giả nai làm người bạn tốt rồi còn giả bộ như có bạn trai rồi vậy. Người đó là anh Dũng chứ ai.

-Không phải. – Tôi đành nói ra. - Thật ra mình có chồng chưa cưới rồi.

-Xạo ! Dù bồ vô tình hay cố ý bồ cũng đã cướp mất anh ấy. Mình không muốn gặp bồ nữa. Tình bạn chấm dứt !

Thế là hết. Nắm tay tôi buông lỏng ra, Trân thừa cơ hội giật mạnh khiến cho tôi lảo đảo suýt té. Sao thế này ? Tôi đâu có cố ý quyến rũ anh Dũng, cũng không hề có một chút tình cảm cho anh ấy mà vẫn bị con bạn thân gán cho tội cướp đi người nó yêu mến nhất mà cắt đứt mọi quan hệ. Nó chẳng hiểu gì cả. Người tôi yêu mến thật sự là...

-Mai ! – Anh Dũng bước ra sau tôi.

Tôi cười khẩy.

-Vừa lòng anh rồi đấy, huỷ mất dải lụa tôi thích mất và cả một tình bạn tốt đẹp mấy năm nay. Vừa lòng anh rồi đấy.

-Nhưng anh... – Anh ấy lao tới ôm chặt vai tôi.

Tôi xoay người qua cho anh ta một cúc thật mạnh vào bụng.

-Anh đừng quên tôi là tuyển thủ Karate. Ngày mai thì tôi chỉ là thành viên một CLB thôi. Đừng mong gặp lại tôi. - Rồi tôi lê bước trên đường một cách vô thức.

Mưa rồi ! Cũng tốt, tôi có thể tắm mưa thoải mái, để mưa có thể gội sạch mọi phiền não, như thằng nhóc lúc đứng trước mộ cha nó vậy. Mưa hôm nay cũng lạnh, lạnh hơn mọi lúc, lại mặn nữa. Tôi gục xuống. Hứng những giọt mưa đang rỏ xuống từ mái tóc. Lạnh quá !

-Về !

Sao không có mưa nữa. Tôi ngược lên. Nó đang nắm dù che cho tôi.

-Cậu... Về đi ! – Tôi gạt cái dù sang một bên làm nó rớt xuống đường. – Hôm nay tôi muốn tắm mưa.

Nó nói.

-Vậy để tôi tắm mưa chung được không ?

Tôi khẽ gật đầu.

Nó đưa tay đón những giọt mưa rỏ xuống từ những chiếc lá, mỉm cười.

-Hồi này tôi có nghe cái xác bên đường than thở nên biết hết mọi chuyện rồi. Cũng tại tôi.

-Không phải ! Không phải... Tôi vô phước.

-Cô có đau không ? – Nó đặt tay lên trái tim tôi.

Tôi lắc đầu nhưng trước sự dịu dàng đó làm tôi nhũn người ra và đầu tôi gật xuống.

Nó dịu dàng ôm vai tôi, thì thầm vào tai.

-Tôi không hiểu gì hết nên cô vẫn có thể khóc trước mặt tôi mà không sợ gặp kẻ thương hại.

Tôi bầu chặt lấy áo nó, khóc thật lớn.

-Tại sao ? Tại sao tôi lại kém may mắn như thế chứ ? Sao Trần không hiểu cho tôi, lại muốn cắt đứt tình bạn chứ ?

Nó không nói gì cả, chỉ chờ sau khi tôi dốc hết bầu tâm sự mới khẽ khàng vuốt tóc tôi, dịu dàng nói:

-Được rồi ! Bình tĩnh lại chưa ?

-Ừ.

-Đừng khóc nữa, để tôi thế chỗ cô ấy cho. – Nó mỉm cười.

-Không !

-Tại sao ?

-Không là không ! – Tôi lắc đầu.

Vì trong tim tôi, cậu ở vị trí khác.

18. Chương 18: Khách Mới Bạn Cũ

Đã hai tuần rồi tôi chưa nói chuyện lại với “Ve chai”, thế là bộ ba chúng tôi chỉ còn tôi với nhỏ “Atula” thôi. Không khí thật ngọt ngào.

-Xin lỗi “Một sách” nhé ! Hồi bữa mình lỡ lời.

-Hả ? – Đang ngồi trên chiếc ghế vô cùng thoải mái tôi cũng bị choáng.

Không phải chứ ? Nhỏ “Ve chai” đang cúi đầu xin lỗi tôi chuyện hồi bữa. Thật không thể tin vào mắt mình, tuy nhỏ này biết đúng biết sai thật nhưng cố chấp chưa từng thấy, phải chờ người ta xuống nước mới làm lành dù lỗi sờ sờ là của mình. Nay lại thân hành xin lỗi... Tiêu rồi !

Tôi chạy như bay xuống lầu, miệng hét lên :

-Thông báo ! Thông báo ! Sắp có thiên tai xảy ra. Mọi người mau về nhà tìm nơi ẩn nấp.

-Khoan đã !

“Ve chai” chạy theo tôi, cố với lấy tay tôi. Nhưng nhỏ chạy sao lại.

Tôi phóng một mạch về nhà. Đóng rầm cửa.

-Xuống hầm ! Xuống hầm gấp ! Sắp có thiên tai, động đất, lũ lụt xảy ra rồi. – Tôi xách thang nhóc lên, chạy ra vườn.

Nó nhảy xuống, hét lớn.

-Gì vậy ? Đang đôn đốc dọn dẹp.

-Tiêu rồi, thiên tai sắp ập xuống rồi. – Tôi thở hồng hộc, hồi nãy chạy nhanh quá.

-Đừng có xạo, dự báo thời tiết mới hôm qua còn nói trời đẹp mà. Xạo !

-Thật đấy ! Sáng nay bla bla... – Tôi kể lại sự bất thường của hôm nay cho nó nghe.

Nó nghe rồi phì cười.

-Thật là... người ta đã xin lỗi thì cô phải chịu khó nghe chứ, ai lại sợ như vậy.

Tôi đỏ mặt, ngượng nghịu.

-Tại nhỏ có bao giờ như vậy đâu ? Nay lại...

-Được rồi, được rồi, mai hẵng hay.

-Ồ. Ủa, hôm nay mọi người có vẻ bận rộn nhỉ

Đúng rồi, tôi thấy bác quản gia cứ lăng xăng chạy tới chạy lui đôn đốc. Ai cũng cầm chổi chạy tới một hướng.

-À, mai sẽ có một người quen tới đây gửi con cho ông ấy đi công tác, cô ấy sẽ ở lại đây. – Nó giải thích cho tôi hiểu.

-Cô ấy ? – Tôi thấy hơi bực khi nghe cái từ đó.

-Người ở nhờ nhà chúng ta là tiểu thư của tập đoàn Vạn Trang, thân giao của chúng ta. – Nó mỉm cười. – Hôm qua tôi mới gặp cô ấy, cô ấy vẫn xinh đẹp như xưa. – Nó ra vẻ mơ mộng

-Vậy à ?

Nó rướn người lên bẹo má tôi, cười nắc nẻ.

-Vợ đừng có ghen, chỉ là bạn thường thôi.

Tim tôi thót lên một cái. Mặt tôi đỏ lên.

-Ai ghen gì chứ ? Ăn nói cho cẩn thận đấy !

Thịch, thịch, thịch. Bình tĩnh nào. Nhỏ “Ve chai” đang tiến đến gần bàn mình. Chuẩn bị nào.

Nhỏ cẩn thận nắm chặt lấy tay tôi, khề khàng nói :

-“Một sách” ình xin lỗi nhé ! Hôm nọ lỡ lời.

-Ồ ờ. Bỏ... bỏ... đừng... – Tôi lắp bắp, nói theo kịch bản đã chuẩn bị sẵn tối hôm qua.

-Chuyện anh Dũng không thể quy là tại bỏ được. Cũng tại mình nóng quá. – Nhỏ siết chặt tay tôi, mặt vô cùng thành khẩn.

-Không sao đâu mà. – Tôi thở mạnh.

-Cám ơn.

Ồn trời, tôi nói được rồi.

-Còn chuyện tình cảm giữa mình và anh Dũng... - Nhỏ thở dài – Đã cắt đứt rồi.

-Vậy...

-Nhưng không sao. Mình đã có đối tượng mới rồi. - Mặt nhỏ tươi hân lên.

Rầm. Trời ạ ! Thảo nào nó chịu làm lành sớm thế. Con nhỏ láu cá này...

-Ai vậy ? – Tôi ráng cắn răng để khỏi cắn con nhỏ này.

-Đó là một người tuyệt vời, dũng mãnh, dịu dàng,... - Nhỏ tuôn ra một tràng những từ dùng để tả một chàng trai tuyệt vời.

-Được rồi, được rồi. - Tôi xoa tay. - Tốp !

-“Xích thổ” ! Tôi giờ sinh hoạt CLB rồi ! - “Atula” khoác bộ võ phục lên vai, gọi tôi.

Tôi lấy vội bộ võ phục trong hộc bàn, chạy theo “Atula”.

-Bye bồ ! Mai gặp lại nhé ! - Tôi biết rõ là hôm nay không sinh hoạt CLB Tri thức.

___***___

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Họ tới chưa hả con. - Bà mẹ của tôi sốt ruột nhìn lên đồng hồ.

-Chưa ạ. - Tôi chẳng mong gì.

Ồ, tiếng của quản gia. Họ đến rồi !

-Chào bác ạ ! - Tiếng của tiểu thư vẫn dịu dàng, chẳng thay đổi tí nào.

-Trên đây à ? Lâu lắm không gặp cháu lớn quá !- Mẹ tôi âu yếm xoa đầu cô ta.

-Lâu không gặp ! Thiên ! - Cô ấy nghiêng đầu mỉm cười.

-Dạ ! - Tôi cũng cười lấy lệ. - Thưa chị !

Chị ấy hình như có gì đó phật ý, nhú mày lại.

-Em đang chờ chị hay chờ ai đấy ?

Mẹ tôi hiểu ý, mỉm cười.

-Con đừng có buồn, nó đang ngóng vợ đấy mà. - Bà xoa đầu tôi như đứa trẻ. (Tự tin quá, mấy tuổi rồi ?)

-Vợ ? - Chị ấy mở mắt tròn xoe.

-Ừ. - Mẹ quay qua tôi, mỉm cười. - Con cứ lo,con bé nói sinh hoạt CLB xong về nhanh mà.

Nói thì nói vậy chứ ruột tôi lo lắng, kể từ khi Mai bị bắt cóc đến giờ có đến hàng trăm kẻ muốn đem cô ấy ra dọa tôi đổi lấy tập đoàn. Bọn vô lương ấy chẳng biết tiếc mạng người là gì.

Tiếng chuông gọi cửa. Về rồi !

-Tôi về rồi đây ! - Mai mỉm cười với tôi.

Cô ấy không bị gì cả, tốt quá !

-Hôm nay học có vui không ? - Tôi hỏi.

-Buổi tập tuyệt vời, hôm nay thượng đài tôi thắng đủ hai mươi châu kem. - Cô ấy mỉm cười đắc thắng - Tôi nghiệp nhỏ “Atula” nó khóc dữ lắm, thua đủ mười ván.

Đúng là cao thủ.

-À, nghe nói hôm nay có người đến ở trọ, đâu ? - Mai hớn hở mở cửa phòng khách bước vào.

___***___

-Con về rồi đây ! - Tôi vẫy tay với phu nhân.

-Con về rồi à ? Giới thiệu với con, đây là tiểu thư tập đoàn Vạn Trang. - Phu nhân đưa tay qua.

Trông đẹp quá nhỉ, cái lưng này chắc cỡ tuổi tôi thôi.

-Chào cậu, hân hạnh làm quen.

-Đây là con dâu tương lai nhà bác đấy ! - Phu nhân thêm vào.

-Chào bạn ! - Tiểu thư quay mặt lại.

Cái mặt quen quen. Hình như nó thiếu cái gì đó...

Nhưng có lẽ nhỏ tinh mắt hơn tôi.

-“Một sách” ?

Đúng rồi ! Thiếu hai cái miếng chai. Nhỏ này sao hôm nay lại ở đây thế này ?

Chú thích : Tâm trạng hai nhân vật chính đạo này phức tạp cho nên phải thêm lời kể của Dương Nhất Thiên nữa.

19. Chương 19: Ghen ?

-Thì ra hai con quen nhau à ? – Phu nhân mở to mắt ngạc nhiên.

-Dạ, Trân là bạn con. – Tôi gãi đầu, vẫn còn không tin vào mắt mình.

Còn Trân thì lấp bắp.

-Bồ... là cái gì ở nhà này ?

-Ồ thì...

-Dâu nhà bác đấy. 10 năm sau Thiên và nó sẽ kết hôn. – Phu nhân mỉm cười.

Mặt thẳng nhóc đỏ bừng, nó hét lên :

-Mẹ ! Hôn ước chưa ký !

-Chỉ còn vấn đề thời gian thôi. – Phu nhân lấy quạt che miệng, cười hì hì.

-Thì ra “Ve chai” mà Mai nhắc chính là chị ! – Nó mỉm cười. - Đặt biệt danh hay đấy !

Trân lườm tôi, giọng tức giận.

-Bạn bè gì nhìn nhau không biết nhau. - Nhỏ quăng cái gối về phía tôi.

-Ồ. Bình thường bồ mang hai cái miếng chai hôm nay chơi cặp kính sát trùng, ai mà nhận ra được. – Tôi thở dài.

Thằng nhóc nói :

-Lâu lắm không gặp chị, muốn đi chơi vườn hoa với em không ?

-Tất nhiên ! – Trân nắm tay thằng nhóc, mỉm cười.

Quái ! Siết gì mà chặt thế ? Lại còn tươi cười thân mật nữa. Tự nhiên tôi thấy ngứa con mắt.

-Cho đây đi với nhé ! – Tôi giật tay thằng nhóc lại. – Nhé !

-Ồ.

Trên đường ra vườn hoa. Tôi thấy cánh tay của nhỏ Trân cứ khều khều, muốn giật lại tay thằng nhóc. Đồ cứng đầu ! Để chắc ăn, tôi đi giữa, một tay nắm một tay người. Mặt nhỏ buồn so. Còn thằng nhóc cứ cười suốt, lâu lâu bật ra thành tiếng.

Đến một góc cây đại thụ, ba đứa tôi ngồi xuống. Tôi ngồi xen giữa hai người.

Trân cứ bặm môi, nhìn trên trời dưới đất, lâu lâu nhăm mắt suy tư cái gì đó rồi nhỏ nói :

-Khát nước quá ! “Một sách” lấy cho đây một ly nước được không ? Đây chưa quen đường.

-Sao không nhờ nó ? – Tôi chỉ qua thẳng nhóc.

-Thiên còn nhỏ mà. Đi ... - Nhỏ chấp tay năn nỉ. – Đi ! – Nó đẩy tôi về phía biệt thự.

Tôi thở dài, về biệt thự lấy nước phục vụ cho nhỏ uống. Ủa, mà sao phải bắt mình đi nhỉ ? Nghi quá! Tôi bèn “thi triển khinh công” về phía biệt thự, lấy vôi lon nước ngọt bay ra ngoài đó với vận tốc xấp xỉ ngựa đua.

Biết ngay mà ! Hai người ngồi sát nhau chưa từng thấy. Lại còn nắm tay nhau nữa.

Như một phản xạ có điều kiện. Tay tôi vung lên, ném lon nước ngọt vào đầu thẳng nhóc.

-Đau ! – Nó nhảy lên. – Cô làm cái quái gì vậy hả ?

-Xin lỗi, lỡ tay ! – Tôi chạy đến chỗ hai người đó.

-Lỡ tay gì mà khôn vậy hả ? – Nó hét. - Nhắm ngay đầu mà lỡ tay.

-Kệ tôi chứ !

Đang lúc cãi nhau. Trăn lấy khăn tay ra xoa xoa lên đầu thẳng nhóc.

-Có đau không ? - Nhỏ nói với tông giọng nhẹ nhất.

-Không sao... – Nó ôm lấy đầu.

-Nước nè. – Tôi đưa lon nước ngọt cho nhỏ. – Hồi nãy nói chuyện gì vậy ?

-Chuyện hồi nhỏ đó mà. – Nó nhăn mặt.

-Hồi đó đây với Thiên chơi chung nhiều trò lắm. Như chơi đồ hàng, trốn tìm, “cô dâu chú rể” nữa.

Lửa ở đâu nó bùng lên trong đầu tôi. Hai tai tôi bắt đầu có khói. Tay chân tôi run lên.

-Và Thiên đã từng hứa là... sau này sẽ lấy đây làm... vợ. - Nhỏ mỉm cười.

Núi lửa đã bị châm ngòi. Tôi quay phắt qua chỗ thẳng nhóc, gắng gượng nặn ra một nụ cười tươi nhất có thể.

-Kỷ niệm đẹp nhỉ. Hứa hay ghê. – Tay tôi khê khàng ... néo hông nó.

Nó nghiêng răng.

-Ồ, kỷ niệm hồi “còn nhỏ” bao giờ cũng đẹp.

-Đúng vậy, em đã tặng chị một vòng cổ, em nhớ không ? Còn...

Thật không thể chịu nổi. Tôi xô thẳng nhóc qua một bên.

-Ngồi đó ôn kỷ niệm đi ! Tôi đi chơi ! – Tôi tặng nó một cái đá rồi chạy về phía biệt thự.

-Thẳng nhóc đáng ghét ! CHẾT ĐI ! – Tôi đá mạnh vào con người rơm.

Liên hoàn cước đã cho nó một đường tét làm đôi. Vẫn chưa nguôi giận được.

Soạt, có tiếng động.

-AI ? – Tôi lấy chiếc giày làm phi tiêu phóng mạnh vào bụi cây.

-Khoan ! Khoan !

Thẳng nhóc từ trong bụi cây lăn ra.

-Sao không ở đó ôn kỷ niệm luôn đi ? Tới đây làm gì ? – Tôi quay phắt đi.

-Gì mà tức dữ vậy ? Chuyện hồi nhỏ thôi mà.

-Ôn chuyện gì mà phải nắm tay, ngồi sát nhau dữ thế ? Lại còn hứa hẹn nữa.

-Ồ thì... lúc đó còn nhỏ, tôi đâu có hiểu. Cô... ghen đấy à ?

Ghen ? Vậy là ghen sao ?

-Không ! Không có ! – Tôi lắc đầu nguây nguây.

Nó nhẹ nhàng nắm tay tôi.

-Yên tâm đi ! Dù tôi có ý khác thì 10 năm sau tôi vẫn lấy cô còn nếu cho hai vợ cô vẫn là người tôi ghé nhiều nhất. Cho nên đừng có ghen nghe vợ.

-Thật không ?

-Thề đó !

-Thiên ! Em còn nhớ hồi nhỏ không ?

Cái tuồng này. Sao nhỏ Trần cứ nhắc cái tuồng này mãi thế ?

-Hồi đó mình hay chơi năm mười ở mấy bụi hoa, giờ mình chơi nha.

-Dạ. Cô có chơi không ? Vui lắm ! – Nó mỉm cười.

-Chơi !

Trân hào hứng nói.

-Vậy oẳn tù tì đi !

Nó bị. Tôi và Trân tản ra các bụi hoa trốn.

(Lời kể của Nhất Thiên)

-90 95 100 ! Xong ! – Tôi quay ra.

Rồi ! Ai nấy yên vị đi trốn hết rồi. Chà, tìm ai trước đây ? Tìm con “Xích thố” (Mai) ưa luôn ngang lách dọc trước. Còn chị Trân thì từ từ.

Xem nào. Hồi này Mai mặc váy màu vàng nhạt. Vậy...

-Bắt được rồi ! – Tôi túm lấy một cái bóng xẹt qua mấy chậu mai vàng.

-Chết tiệt ! – Mai giật tay ra. – Không ngờ thua nhanh thế.

-Chờ đấy ! Tới phiên chị Trân.

Chị Trân trốn dở ẹt, đã vậy hôm nay lại mặc váy dài nên rất dễ tìm. Kia ! Một góc váy màu trắng lộ ra ngoài bụi hoa.

-Bắt được chị rồi ! – Tôi vạch lá, nắm lấy tay chị Trân.

-Em nhanh tay lắm ! Hồi nhỏ chị trốn ở đâu em cũng tìm ra. - Chị ấy mỉm cười.

-Đương nhiên ! Con “Xích thố” kia em còn nắm cương được mà ! – Tôi hồ hởi xắn tay áo lên.

-“Xích thố” ?

Tôi gãi đầu.

-À, em nghe Mai kể ở trường bạn gọi cô ấy là “Xích thố” nên quen miệng.

-Lúc nào em cũng xưng hô ngang hàng với Mai nhỉ ?

-Vâng ! Cô ấy cứ như con nít vậy, xưng chị không nổi.

(Át xì ! - Tiểu Mai nhảy mũi)

-Còn chị ?

Tôi nói :

-Chị đương nhiên là người lớn hơn rồi.

-Em chỉ xem chị là chị thôi à ?

-Chị chơi với em từ nhỏ mà. – Tôi trả lời thật lòng.

-Em có biết là từ nhỏ tới giờ chị luôn xem em như ...

Bất chợt, chị kéo tay tôi lại gần và... lấy môi chặn miệng tôi lại. Tôi không thể mở miệng nói chuyện được nữa.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Sao lâu thế nhỉ ? Nhỏ “Ve chai” trốn dở ẹt lại chạy chậm mà khó bắt đến thế sao ?

Tôi thắc mắc chạy một vòng quanh vườn hoa tìm thử xem.

Tiếng lá xào xạc.

-Này ! “Ve chai” thẳng nhóc...

Trời đất ! Trước mặt tôi là một cảnh tượng không thể tưởng tượng được. Hai người... hai người đang làm cái chuyện mà trên phim Hàn Quốc hai nhân vật chính hay làm.

-Hai người...

Trân buông thẳng nhóc ra, mỉm cười.

-Xin nói cho bồ biết, đối tượng mới của đây chính là Thiên, và đây sẽ không cho bồ ký hôn ước đâu.

Tôi không còn nói gì nữa. Khoé mắt tôi có cái gì đó ươn ướt.

-Xin lỗi !

Tôi chạy vội về phía biệt thự.

-Mai, xuống ăn cơm đi con ! – Phu nhân gõ cửa phòng tôi.

-Con không đói.

Thật kinh khủng. Không ngờ tôi lại thấy cảnh đó. Con bạn thân của tôi đang hôn người tôi... Và nó đứng dậy tuyên chiến với tôi.

Nãy giờ tôi khoá cửa phòng, khóc ướt cả cái chăn vẫn không xoá cái cảnh đó được.

-Tôi vào được không ? - Tiếng thẳng nhóc.

-...

-Tôi vào đây ! – Nó mở cửa. (nó có chìa sơ cua, tôi với nó vẫn ngủ chung phòng mà)

Nó khê khàng trèo lên giường.

-Cô... cô... cô... cô... – Nó cứ lấp bắp như vậy suốt.

-Chuyện gì ?

-Chuyện đó tôi không cố ý, tại lần đầu tôi bị nên không xô ra được.

-Chắc dễ chịu lắm nhỉ ? – Tôi nhếch mép cười.

-Nhạt thếch.

-Sao vậy ?

-Vì ... người tôi thật sự muốn hôn là vợ tôi kia. Không phải người dưng. – Nó nói thẳng thừng. – Và vợ tôi, cô biết là ai rồi chứ ?

-Thật không ? – Tôi hất cái gối ra.

Nó cười hì hì, mặt ranh ma như ngày nào.

-Vợ muốn tôi làm lắm à ? – Nó đặt tay lên đùi tôi.

-Ê ! Cái này... – Tôi dịch ra.

-Yên tâm đi, tôi qua một lần rồi. – Nó rướn người lên.

-Nhưng... – Tôi tính dùng tay đẩy nó ra.

Nó nhẹ nhàng dùng tay còn lại nắm lấy bàn tay định đẩy nó ra, khẽ khàng đặt lên giường.

-Cậu... – Tôi dùng tay còn lại định đẩy nó ra.

-Yên nào ! – Nó thì thầm.

Lúc đó, tôi không còn chút phản kháng nào nữa. Đành nhắm mắt lại.

Thật ấm áp, nhưng cảm giác đó lại ở trên má tôi.

Tôi mở mắt ra. Nó đang hôn lên má tôi.

-Cậu...

-Thoả lòng chưa ? Tôi chủ động đấy nhé ! – Nó mỉm cười.

-Cám ơn ! - Mặc dù tôi chưa thoả lòng cho lắm.

-Xích ra cái coi ! Tối nay định cho tôi ngủ đất hả ? – Nó đẩy tôi qua một bên, gối đầu lên gối. - Trời! Sao ướt nhẹp vậy nè ?

20. Chương 20: Lớp Tôi Thật Ra Cũng Không Tốt Lành Gì Đâu

Từ cái ngày “Ve chai” nó tuyên chiến với tôi, tôi với nó không nói chuyện với nhau nữa, mà có chăng cũng chỉ là hỏi bài hay thảo luận thôi. Một tuần sau nhỏ chuyển qua lớp khác (Nhỏ nói là nhỏ không muốn kế hoạch cạnh tranh bị lộ). Những tưởng cái hôm nó làm lành là có thể hàn gắn lại, ai dè “mèo lại hoàn mèo”.

-Bồ với “Ve chai” nghỉ chơi à ? – “Atula” hỏi. (Nó vẫn chơi với tôi, Trăn chơi với nó là nhờ tôi thôi)

-Ờ. – Tôi chán nản gật đầu.

-Giận dai thật ! – Vân giậm chân.

-Nói nữa làm gì, đi ! – Tôi khoác vai con bạn đọc nhất tới quán kem.

Về tới nhà rồi, sắp sửa chạm mặt với cái cảnh đáng ghét. Thăng nhóc mà không giữ kẽ có lẽ là nhà sập lâu rồi.

-Tôi về rồi đây.

-Về rồi đó hả ? – Con nhỏ này ra đón tôi.

-Chào bạn hiền. – Tôi gắng gượng nở một nụ cười.

Nó chạy ra, mỉm cười.

-Hôm nay thắng bao nhiêu ván ?

-Ba mươi ! – Tôi hằng hái nói.

-Đúng là chần cái ! - Nhỏ Trần chống nạnh, mỉm cười.

Diên tiết lên được, trước mặt thẳng nhóc lúc nào cũng hạ thấp danh dự con bạn này hết. Từ cái ngày đó đến giờ là nhỏ dốc hết toàn bộ từ ngữ để tả một người con gái cỡ Thị Nở để nói về con bạn khốn khổ - giờ là địch thủ của nhỏ.

-Vào trong nghỉ ngơi một lát đi ! – Nó nháy mắt với tôi.

-Ồ !

Tôi hằng hái bước vào phòng riêng. Nó bảo tôi vào trong nghỉ ngơi và cái nháy mắt đó có nghĩa là nó muốn gặp riêng tôi nói chuyện vì ngoài chỗ đó thì nhỏ Trần cứ kè kè, sao nói chuyện thoải mái được.

Tôi thay vội bộ đồng phục thể thao cho bộ đầm màu vàng nhạt rồi thả mình xuống chiếc giường êm ái.

-Phần thưởng cho cô đây ! – Nó bưng hai ly trà chanh vào phòng.

-Thank you ! – Tôi lấy một ly, uống cạn một hơi. - Thật tuyệt !

-Lúc nào cũng vậy thật là tốt.

Tôi hỏi :

-À, ở nhà có chuyện gì không đấy ? Cậu với nhỏ Trần...

Nó lấy cái muỗng gõ vào thành ly, mỉm cười.

-Có, nhưng tôi vẫn giữ đạo, chẳng làm gì đâu.

-Thế thì tốt. – Tôi thở phào.

-Sao dám lời thôi được. Lời thôi một cái là bị vợ ột cước vào mặt ngay.

Nhỏ Trần xin chuyển lớp thì lớp tôi trống một chỗ mà đã trống chỗ phải có lính mới vào lấp. Đúng vậy... Một ngày kia...

-Ê. Nghe nói lớp mình sẽ có lính mới. – Vân nói với tôi.

-Thật à ? Cầu mong cho lớp mình gặp một đứa học tốt, hay một đứa giỏi võ cũng được. – Tôi chấp tay khẩn nguyện.

-Vô lớp biết liền chứ gì. Vô lớp rồi kìa !

Tôi ngồi quay trở lại. Chà, hồi hộp quá, không biết là nam hay nữ nhưng dù nam hay nữ thì nó cũng phải ngồi cạnh tôi thôi, tôi sẽ làm quen với nó, hót tay trên cửa nhỏ Hoàng Diệp.

-Hôm nay lớp ta có bạn mới, em vào đi em ! – Cô giáo chủ nhiệm mỉm cười. – Đây là bạn Phan Thế Hải.

Một tên con trai. Ái chà, cũng đẹp trai đấy chứ (đừng hiểu lầm, tôi chỉ nói vậy thôi chứ nếu so với thẳng nhóc thì thua rồi). Mắt sáng, mũi cao, mày hơi rậm, tóc khá đen, điều hơi đặc biệt là gã... hơi bị cao, nhắm cỡ 1m58 thôi.

-Em sẽ ngồi bàn đầu với bạn Mai nhé ! – Cô giáo chỉ xuống bàn tôi.

Tên đó lăm lăm lì lì xách cặp xuống bàn tôi ngồi. Tôi mỉm cười nghiêng đầu nói :

-Lần đầu tiên gặp, Hải.

-Ồ.

-Hy vọng bạn sẽ nhanh chóng thích lớp này.

-...

Cái lớp này kỳ cục ghê gớm, hề có con trai bảnh bảnh đến là cả tá đứa con đến vây quanh mỗi khi ra chơi. Giờ cũng vậy. Tội nghiệp lính mới, bị vây quanh không một lối thoát. Nhìn nó kêu cứu đến khản cả cổ.

-Tội nghiệp lính mới ghê ! Bị con gái vây, có Karate đai đen cũng vô dụng. – Vân ôm bụng cười.

-Ừ nhỉ ! – Tôi nói. – Ê mấy người, phỏng vẫn nhẹ nhàng chút xíu.

-Biết rồi lớp trưởng ! – Tụi nó đồng thanh nói. (Đầu năm cô bầu tôi làm lớp trưởng, nhỏ Trần làm lớp phó)

- Lớp trưởng thay mặt tụi này phỏng vẫn đi !

Tôi hắng giọng, bước đến bên lính mới dùng tay làm micro, phỏng vẫn.

-Xin bạn hãy cho cảm nghĩ về lớp mới này, lính mới !

-À, đây là một lớp rất vui, rất đoàn kết. - Hấn nói.

Tôi mỉm cười ma mãnh, nói :

-Bây giờ tôi xin nói cho bạn biết nội quy của lớp :

"1.Lính mới phải cống nạp cho lớp một châu kem coi như là quà ra mắt.

"2.Khi đã làm thành viên trong lớp thì tất cả các tiệc thuộc về cá nhân như sinh nhật, giáng sinh phải mời cả lớp tham dự.

"3.Cấm đánh nhau gây mất trật tự, mất đoàn kết, ai đánh nhau phạt cả hai một châu kem chung.

"4.Hễ bị điểm kém phải làm đủ 20 bài tập với sự chỉ dẫn tận tình của lớp phó học tập.

"5.Cấm phân biệt, chia phe chia nhóm dựa theo học lực hay gia cảnh để làm việc riêng trong hoạt động tập thể."

Bạn đồng ý chứ ?

-Ồ. - Hấn khề gật đầu.

Tôi xắn tay áo lên, nói :

-Tốt ! Vậy mời lính mới làm theo nội quy đầu tiên, ra mắt lớp bằng một châu kem đi chứ !

-Lớp trưởng anh minh ! - Bọn con trai lớp tôi hoan hô. – Đãi đi ! Đãi đi !

Mặt lính mới xanh lè xanh lét.

-Đãi hết các bạn à ?

Tôi ôm bụng cười.

-Giờ thôi, lớp sẽ trích quỹ ra chiêu đãi.

Hấn thở phào.

-Hên hôn.

-Đi không ? Căn tin trường còn đủ chỗ đấy. – Vân xen vào.

-Đi ! - Hấn định gật đầu.

-Khoan đã !

Hoàng Diệp nhìn bọn tôi trờng trờng nhưng đến tôi thì ả liếc sang Hải, giọng gằm gừ.

-Mày định đi với tụi này hả ?

Hải đỏ mồ hôi, không nói tiếng nào.

-Ê, lính mới là cái gì của "ấy" vậy ? – Tôi hỏi.

-Nó là em họ của đây ! Đi thôi ! - ả dắt tay Hải đi.

-Vâng ! Xin lỗi lớp trưởng.- Hấn nhìn tôi với ánh mắt buồn rầu.

-Chuyện là thế đấy ! – Tôi tâm sự với thằng nhóc.

Nó trầm ngâm một chút rồi nói :

-Ra vậy ! Hiểu rồi. Lớp cô phức tạp vậy à ? – Nó hỏi. (Nó từng đến trường nhiều đâu)

-Cũng không phức tạp mấy, chỉ là có vài đứa khá giả trong lớp tự động tách nhóm thôi. Nhiều lần tôi qua làm sứ giả đàm phán cũng vô dụng. – Tôi thở dài. – Nên tuy nhiều lần đứng đầu thi đua cũng chẳng giúp ích gì.

-Làm lớp trưởng cũng mệt nhỉ ? – Nó mỉm cười.

-Nhưng vui, nếu không tính phe đối lập. Chán lắm cứ như Mỹ bầu tổng thống vậy, hễ sơ suất là phe đối lập hô hào quốc hội hạ bệ ngay. – Tôi lăn ra giường.

Nó phì cười.

-Hiểu rồi. Hoá ra ở trường cô cũng không dễ chịu nhiều.

-Ở đâu cũng khó chịu cả, chỉ có ở nhà là thấy bình yên nhất.

-Đương nhiên ! – Nó nghịch ngợm xoắn tóc tôi.

Nãy giờ tên Hải này cứ đổ mồ hôi hột, ngó qua ngó lại, ngó tới ngó lui. Nhìn lớp từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

-Lính mới. LÍNH MỚI ! – Tôi hét lên.

-Oái ! - Hấn giật mình.

-Làm gì mà lăm la lăm lét thế hả ? – Tôi chống hông hỏi.

-Mình... mình...

Vân bực mình nói :

-Mình đầu gì, nói lẹ lên coi.

Hải run rẩy lấy từ trong giỏ ra một tấm thiệp, nói lớn.

-Tối mai mời lớp trưởng với lớp đi dự sinh nhật Hải nhé !

Trời ạ ! Có vậy mà cũng lăm la lăm lét thấy mà ớn.

-Tốt ! – Tôi vỗ vai Hải một cái. – Đáng được thưởng một tuần không ghi sổ.

-Nên chọn quà gì nhỉ ? – Tôi hỏi thằng nhóc. – Này.

Nó vẫn im lặng, không nói gì, mắt đắm đắm vào tấm thiệp gì đó.

-Gì vậy ? – Tôi nhìn tấm thiệp.

Nó đặt tấm thiệp lên bàn, trầm ngâm nói.

-Phan Thế Hải mà cô nói là công tử nhà Phan - một tập đoàn gần như ngang vế với chúng ta - họ vừa gửi thiệp mời tôi đi đây.

-Thế à ? Vậy cậu có đi không ?

-Đi chứ ! 25/5 vừa rồi họ đã tặng tôi một món quà lớn, không đi cũng kỳ. (25/5 là sinh nhật nó)

-Vậy có cần nói... – Tôi vội sửa lại. – Có cần ngồi xe chung với cậu không ?

Nó lắc đầu.

-Đi xe cha cô là được rồi. Càng ít đối thủ biết cô càng tốt.

-Biết rồi. Đi chọn quà với tôi đi ! – Tôi kéo nó ra khỏi cửa.

-Ê !

—***—

(Lời kể của Nhất Thiên)

Thật là, đúng là con gái, dạo cả cái shop mới chọn được món quà ưng ý. Làm tôi phát bực, cái dáng sẫm soi từng món quà, cái tắc lưỡi chê đủ thứ, cứ như là chọn quà cho người ấy vậy. Hình như biết ý tôi hay sao Mai quay lại, mỉm cười :

-Xin lỗi, cái tật của tôi là hề mỗi lần chọn quà phải kỹ thế, 25/5 tôi sẽ chọn kỹ hơn nữa.

-Hiểu rồi. – Tôi quay qua chỗ khác, không thôi Mai thấy khuôn mặt khó chịu của tôi nữa.

Cũng may là Mai nhờ cô bán hàng gói giùm nếu cô ấy đích thân gói thì cái đầu tôi cũng đã nổ tung rồi.

-Dễ thương quá ! – Mai nựng mặt tôi như một đứa trẻ.

-Ê ! – Tôi hất tay cô ấy ra.

-Giờ thôi ! – Cô ấy chấp tay. – Xin lỗi.

Chọn quà thì lâu kinh khủng, còn chọn đồ thì nhanh kinh khủng. Mới mở tủ đồ ra là chọn bộ váy màu thiên thanh.

-Sao không mặc màu hồng hay vàng ? Đẹp hơn mà.

-Không thích ! – Mai nói gọn.

Sau một phút sửa soạn. Mai mang cho tôi chiếc lược, mỉm cười nói.

-Tóc tôi dài quá, chải không tới, chải hộ tôi cái nha.

Không chờ tôi trả lời, cô ấy đã ngồi trước gương, xoa mái tóc dài đen nhánh ra. Từ chối sao được.

-Khôn lỏi. – Tôi thở dài.

Tôi đưa chiếc lược chải đám tóc đen dày của Mai. Lạ thật đấy, hồi kia Mai cứ làm việc quần quật từ sáng đến tối đến nỗi không có thời gian tỉa tóc, (tóc dài qua thắt lưng) vậy mà tóc vẫn suôn mượt như được hấp dầu và lúc nào cũng toả ra một mùi hương lạ. Nãy giờ chải mãi mà vẫn không chán.

Tóc Mai thơm quá, cứ muốn ngửi mãi. Bất chợt tôi không kiềm được ôm chầm lấy cô ấy.

Chết rồi ! Hành động bông bột thế này thế nào Mai cũng giận mà cho tôi một tát à xem. Tôi nhắm mắt chịu trận.

Ủa, không có động tĩnh gì cả. Tôi mở mắt ra. Mai đang đỏ mặt, hai tay cô ấy vẫn giữ nguyên, chẳng có một hành động xô tôi ra gì cả.

-Sao không đẩy tôi ra ? – Tôi thì thâm.

-Kệ tôi.

Tôi mỉm cười, siết chặt hơn nữa. Hương tóc và hơi ấm của Mai cho tôi một cảm giác rất dễ chịu.

-Thiên ơi ! Xe đến rồi... - Tiếng chị Trần.

-Con trai ! - Mẹ tôi đến gọi cửa. - Thật là tuyệt ! Không ngờ hai đứa tiến xa đến thế.

Tôi giật mình buông tay ra.

-Con đi đây ! Cô chuẩn bị đi nhé ! – Tôi đẩy mẹ ra, bước ra ngoài.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Trần đưa cho tôi một cái nhìn kinh khủng, nhỏ nặn ra một nụ cười và nói :

-Hai người... thân nhau ghê nhỉ ?

Đã vậy phu nhân còn thêm dầu vào lửa.

-Thật là tuyệt ! Con trai ta to gan thật đấy !

-Kiểu này chắc ta có rể sớm quá ! – Cha tôi ở đâu chen vào.

Tôi ngưng ngưng cấp lấy hộp quà, ra ngoài xe với tốc độ nhanh nhất, không thì sẽ bị chọc quê nữa.

Hồi nãy đúng là bất ngờ thật, khi không nó ngưng chải mà ôm chầm lấy tôi. Đáng lý ra là tôi phải đẩy nó ra nhưng không hiểu sao lúc đó tay tôi mềm nhũn, không phản kháng được gì hết. Cứ nghĩ đến là mặt tôi lại nóng lên.

-Không ngờ cậu Thiên nhỏ mà có võ ghê nhỉ ? – Cha tôi vào xe, đóng cửa.

-Đừng có nói nữa mà. – Tôi hét lên.

Biệt thự dòng họ Phan cũng rất rộng lớn với kiến trúc đối xứng và kiểu cách vô cùng cầu kỳ. Nhưng biệt thự này thiên về điêu khắc hơn là cây cối, cổng biệt thự có hai con sư tử bằng đá oai nghiêm ngồi trên hai bệ đá như trong phim Lion King, dọc sân trước là những đài phun nước được chạm khắc vô cùng tinh xảo, mấy cái bàn tiệc tất cả đều làm bằng đá hoa cương.

Nhưng cũng may vì mỗi tượng một kiểu nên tôi không bị lạc như hồi ở vườn hoa dòng họ Dương lúc đầu tới.

-Lớp trưởng ! Ở đây ! - Một thành viên trong lớp ngoắt tôi tới.

-Tới ngay ! – Tôi vội chạy đến.

-Mừng lớp trưởng tới ! - Hải mỉm cười.

Hôm nay Hải dành cho lớp tôi một bàn dài thật là rộng, khoảng 40 chỗ ngồi, trên đó bày những loại đồ ngọt như bánh kem, kẹo và nước ngọt.

-Đây ! Happy Birthday ! – Tôi đưa hộp quà cho Hải.

-Cám ơn ! - Hải đón lấy hộp quà.

-Ai đây ? Bạn gái con hả ? - Một ông khoảng 40 tuổi đến bên tôi.

Hải đỏ mặt, phân trần.

-Không phải ! Đây là Mai, lớp trưởng lớp con.

-Ồ, cô gái đã từng đạt học bổng nhiều năm liền đây sao ? – Ông đó nói.

-Giới thiệu với mấy bạn, đây là bố mình.

-Con chào bác ! – Tôi cúi đầu.

Bố của Hải nhìn tôi chằm chằm, từ trên xuống dưới. Bất chợt ông nói :

-Sau khi ra trường con xin vào tập đoàn bác làm nhé ! Bác sẽ cho con chiếc ghế trưởng phòng sau một năm làm việc ngay.

-Dạ ! Từ từ con suy nghĩ đã. – Tôi thoái thác.

Tôi đâu có dại, lớn lên dù muốn dù không tôi cũng phải làm cho tập đoàn họ Dương thôi vì thứ nhất, cha tôi là một nhân viên lâu năm sẽ cất nhắc tôi nhanh hơn; thứ hai là tập đoàn họ Dương có vị trí cao hơn so với tập đoàn này; thứ ba là lớn lên thẳng nhóc sẽ là chủ tịch, làm việc chung với nó sẽ thích hơn chứ.

-Bác định tiến cử con nhỏ nghèo rớt mồng tơi này vào tập đoàn mình à ?

Nhỏ Hoàng Diệp hôm nay cũng đến.

-Cỡ nó nên để làm công nhân hãng dệt còn hơn. – Nói rồi nhỏ ôm bụng cười.

-Mày... – Vân định sẵn tới.

Tôi ngăn Vân lại.

-Tốp, dù sao mình cũng là khách.

Vân nghe mới ngưng lại, bấm bụng ngồi vào bàn tiệc. Tôi cũng không chấp gì con nhỏ Lemond Question kia, chào nó lấy lệ rồi ngồi vào bàn tiệc.

-Hải, lên phát biểu đi kìa.

-Dạ ! - Hải vội vàng lên sân khấu.

Nhìn kỹ lại thì cha Hải mời toàn những khách có đẳng cấp hạng cao trong thương trường về dự tiệc sinh nhật con trai, tôi biết được nhờ mấy bài báo và cách ăn mặc của họ.

Tôi cố gắng tìm kỹ trong đám đông coi thằng nhóc ngồi ở đâu. Kia rồi ! Nó đang mặc một bộ vét màu trắng áo sơ mi xanh lam đi dự tiệc, coi cũng bảnh chứ nhỉ.

-Phần của các cô đây ! - Người phục vụ định đưa bánh kem cho tôi thì bị Hoàng Diệp giật lại.

-Của mày đây !

Rồi ả ném thẳng vào một người trong lớp tôi.

-Tụi bay đâu ! Quyết chiến !

Bọn chúng ào ạt ném bánh kem về phía tôi. May mà cả bọn đều có võ nên tránh được nhanh chóng.

Tôi liếc nhìn Hải mỉm cười cay đắng rồi đi qua chỗ thằng nhóc.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Bọn chúng vẫn chưa thôi, vẫn lấy bánh kem ném vào mặt mọi người.

-Tôi nghe nói ông định giao tập đoàn cho con gái rượu của ông. – Tôi nhấp một ly nước.

-Đúng vậy, nó là người rất biết xử thời xử thế. – Ông ta tự hào.

Tôi quay qua nói với mấy chủ tịch gần đó.

-Mọi người thấy đấy, con gái chủ tịch Bạch là một người cực kỳ sành điệu. Lấy bánh kem loại đắt tiền để chơi nhau thôi. Một cái bánh kem trị giá trên dưới 1000 đô, một lần ném hơn mười cái là hơn 10.000 đô, lại cho thêm mười người ném là trên 100.000 đô, một năm có hơn mười buổi tiệc là một năm cho 1.000.000 đô, lại còn phải bồi thường quần áo cho người ta rẻ lắm là 900.000 đô nữa. Một bữa ăn chơi hơn 1.900.000, đủ tiền mua một căn biệt thự nhỉ. Kia kìa. – Tôi chỉ qua bàn của lớp Mai.

Mọi người nhìn qua bàn của con gái chủ tịch Bạch – Hoàng Diệp – đang ném những ổ bánh đắt tiền về phía mấy người bạn cùng trang lứa, ai cũng tặc lưỡi, lắc đầu.

Tôi nói tiếp.

-Bánh kem 1.000 đô không thèm ăn thì bữa ăn của tiểu thư phải mất 2.000 đô một ngày là ít, một năm 365 ngày là hơn 730.000 đô, chưa kể sinh nhật, giáng sinh hay tết, còn mua sắm thì một tháng chắc cũng hơn 2.000.000 đô. Cộng lại là ít nhất 5.000.000 đô ối năm, gần bằng 4 công ty tập đoàn tôi cộng lại rồi. Bái phục !

Mọi người quay qua nhau xì xầm.

-Thảo nào tập đoàn ông ta sa sút nhanh thế, thì ra là do nghiệt nữ này.

-Một người sành điệu nhỉ ? – Tôi vỗ tay tán thưởng.

Chưa đầy một phút là chủ tịch Bạch đẩy ghế, tiến đến bên cô con gái rượu đang dùng bánh kem ném vào đám bạn. Sắp có trò vui rồi đây. Công nhận Mai hay thật, chỉ ột cách nói một chút mà có thể trả được thù rồi. Tôi đưa dấu hiệu chiến thắng về phía cô ấy.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Trận chiến chưa kết thúc, ả cứ ném bánh kem liên tiếp về phía chúng tôi. Thiên ơi là Thiên ! Nhanh lên ! Tụi nó tăng thêm quân nữa kìa. Tôi không lo cho lớp vì đứa nào thân thủ cũng khá, chỉ đứt ruột vì mấy cái bánh kem đắt tiền càng lúc càng nhiều trên mặt đất.

Nó nháy mắt với tôi, được rồi !

-Điệp ! - Một giọng đàn ông khô khốc vang lên sau lưng tướng giặc.

Ả quay lại và bị một cái tát nặng nề.

-Phá vừa phải thôi chứ, người ta cười vào mặt cha mày rồi thấy chưa ?

Nhẹ cả dạ, nhìn giọt nước mắt cá sấu chảy dài trên má tướng giặc mà bọn tôi vô cùng hả hê.

Nhạc ở đâu vang lên, mọi người đều bước ra sân, một nam một nữ, khoác tay nhau khiêu vũ.

-Mai khiêu vũ với Hải chứ ? - Hải đưa tay ra.

Tôi lắc đầu.

-Hải tìm bạn nhảy khác đi, hôm nay Mai hơi mệt. - Rồi tôi đi qua chỗ thằng nhóc, mặc cho sự sững sốt của Hải.

Vân mỉm cười.

-Hải định có ý gì hả ? Lớp trưởng có bên đầu rồi.

-Sao không nhảy đi ? Hần hơi thấp thỏm nhưng trông cũng được lắm mà. - Thằng nhóc hỏi.

-Không thích. – Tôi đá chân vào nhau. - Mất cả hứng.

-Vậy về không ? Tôi cho quá giang. – Nó mỉm cười tinh nghịch.

-Ừ. – Tôi theo nó ra ngoài xe, tránh xa cái buổi tiệc đáng ghét ấy

21. Chương 21: “atula” Nghi Ngờ

-Dạo này nghe nói bồ chuyển nhà hả ? – Vân hỏi tôi

-Ồ, chỗ đó không được thuận tiện. Bồ có công việc mới nên đến nhà chủ ở luôn.

-Bữa nào cho đây tới chơi được không ? - Nhỏ mỉm cười.

Chết rồi ! Sao đây ? Cái kiểu này. Nhỏ mà biết chuyện là chọc tôi tiêu luôn. Ít nhất là cả cái CLB Karate sẽ biết chuyện chồng chưa cưới của tôi là một thằng nhóc và chắc chắn cái cửa kính nhà nó sẽ phải thay hàng ngày (bọn con trai chơi chơi đá vào cửa).

-Sao hả ? Có nhà mới định cho de bạn hả ? - Nhỏ gờ nasm đầm lên. – Đây đâu có đến quây đầu.

Nghi quá, nghi nhỏ làm gián điệp cho bọn nam sinh trong trường quá. Tuy nhỏ là bạn tôi nhưng nhỏ hay đem phiền phức cho bạn nhiều hơn là giúp bạn. Cũng tội nghiệp, nhỏ muốn tôi sớm có một mảnh tình cho con sâu róm khỏi chọc quê thôi.

-Ồ thì...

-36 đường Hùng Vương. – Trần ở đâu lên tiếng.

-Ê ! – Tôi hét lên.

-Chắc không ? – Vân hớn hở.

-Chắc như ăn bắp. - Rồi Trần thản nhiên xách cặp đi về.

-Mai đây tới chơi nha !

-Ồ...

Tôi chưa kịp nói hết câu là nhỏ đáp liền.

-Đồng ý rồi nhé ! Chủ Nhật gặp lại.

Rồi nhỏ phóng đi, mặt hớn hở. Chết rồi.

-Làm sao đây ? – Tôi than thở.

-Sao cơ ? Chủ Nhật sẽ có người đến chơi nhà chúng ta à ? - Thằng nhóc mỉm cười.

Tôi ngao ngán gật đầu.

-Rồi sẽ có một đoàn quân hơn bốn mươi người sẽ kéo tới đây và sẽ có những nổi loạn trong những ngày còn lại. Cũng tại nhỏ Trần.

Nó mỉm cười.

-Không sao, cứ việc mời họ đến đây chơi. Bạn bè mà.

-Nhưng... lộ chuyện thì sao ?

-Thì chỉ cần nói tôi là con trai chủ nhà thôi. Thế nhé ! Để tôi dẫn quần gia chuẩn bị.

-Mời vào ! – Tôi mở cổng cho tình báo vào nhà.

-Nhà đẹp ghê ! – Vân trầm trồ.

Phải cẩn trọng mới được.

-Ủa, con là bạn của Mai đấy hả ? – Phu nhân hỏi.

-Vâng ! – Vân cúi đầu chào.

-Muốn tham quan chỗ làm việc không ? Đi ! – Tôi kéo tay Vân đi.

Tôi kéo nhỏ tới thư viện dòng họ Dương – nơi tôi với thằng nhóc hay trao đổi bài tập. Đây là một trong những nơi tôi thích nhất. Các kệ sách đầy ắp tư liệu và truyện chạy dọc phòng và chính giữa là một chiếc bàn gỗ có đặt một chậu mai rất sang trọng.

-Đẹp thật ! – Vân khen.

-Thế à ? – Tôi cười khở.

Rồi tôi dẫn nó xem vườn hoa, chỗ tập, nhà bếp, cuối cùng là đích đến của nó : phòng tôi.

-Đây là phòng riêng. – Tôi mở cánh cửa ra.

-Thật dễ thương !

-Ngồi đây chơi, đây đi rót nước.

Vừa mới ra khỏi cửa là tôi nghe thấy tiếng xầm xì, tiếng mở ngăn tủ. Rõ ràng đây là đích đến vì phòng riêng là nơi chứa đầy bí mật của con người, và nhỏ tin chắc sẽ có thể moi được một chút gì từ đây. Cầu mong cho không có sơ hở nhưng có lẽ là không vì hôm qua tôi đã chuẩn bị rất kỹ - giấu bớt một cái gối nằm, bao nhiêu đồ của thằng nhóc đều được chuyển đi hết.

Cũng khó dự đoán trước, nhỏ nhanh tay lắm. Cầm con dao cắt cam vắt nước cho nó mà tay đổ đầy mồ hôi. Bàn tay cầm dao trơn ra dần dần. Phập !

Ui da ! Chết thật, đứt tay rồi ! Đau quá !

Tôi cầm máu tạm bằng phương pháp sơ đẳng - mút ngón tay bị thương - rồi đi tìm băng cá nhân đi băng vết thương.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Một đồng vỏ cam trên kệ bếp, hai cái ly còn nước cam, con dao dính máu. Rồi, chắc là tìm băng cá nhân băng cái tay bị đứt rồi. Thật là.

Thôi thì giúp cô nàng một tay vậy. Tôi bắc ghế lên làm nốt công đoạn cuối cùng.

Tôi cho đá vào hai cái ly, thêm tí đường rồi thêm hai cái thìa. Tôi cắt một miếng cam mỏng rồi gắn lên ly. Xong !

Đi xem cô nàng kia băng bó thế nào.

(Lời kể của Vân)

Gì lâu thế nhỉ ? Đi pha nước cũng lâu vậy sao ? Đi xem thử.

Trí nhớ tôi tuy không dai như con nhò “Xích thố” đó nhưng tôi vẫn còn nhớ đường vào nhà bếp. Và với kinh nghiệm của mình, tôi đã đến bếp một cách nhanh chóng.

Trên bàn có hai ly đá cam, đá tan gần hết còn cạnh đó là con dao có dính tí máu. Quả nhiên là lo lắng đến nỗi bị đứt tay. Tôi tiếp tục điều tra. Tôi cầm lấy một ly, hớp một miếng nước. Ngọt thật ! Nhỏ này vẫn hảo ngọt như xưa, nước ngọt sớt. Tôi nhìn qua ly kia, trông thật đẹp mắt.

Khoan, đẹp mắt ? Đây rồi ! Sơ hở đây rồi ! Một miếng cam được cắt khéo léo gắn trên ly nước. Tôi quen “Xích thố” từ nhỏ tới giờ tôi biết rõ hơn ai hết, nhỏ nấu ăn ngang ngửa với vua bếp, biết rất nhiều món độc nhưng chưa bao giờ được chọn vì trình bày dở ẹt, hồi học lớp sáu để tập cho nhỏ cắt quả cà chua hình hoa hồng, tôi đã tốn 5 kí cà. Và giờ cắt có hai quả cam mà nước văng lung tung còn miếng cam trên ly thì cắt chẳng mất tí nước. Ba nhỏ không biết nấu nướng, nhà này không ai dư hơi giúp như vậy, chỉ còn người đó thôi (giống thám tử ghê).

Nhỏ đang đứt tay, người đó phải tới chăm sóc vậy chỉ cần đến chỗ có bông băng cá nhân là được.

Tôi chạy đến chỗ phu nhân đang ở phòng khách, giả vờ ôm một ngón tay rên rỉ.

-Đau quá ! Hộp cứu thương ở chỗ nào vậy bác ?

-Cách phòng bếp hai cái phòng. - Phu nhân mỉm cười.

Biết rồi ! Tôi bay đến chỗ phòng cứu thương với tốc độ nhanh nhất.

Đây rồi ! Cái phòng này đóng cửa.

Tôi đưa mắt vào một khe hở. Hộp quá ! Không biết gã đó là ai nhỉ ? Nhưng chắc chắn là một người cao to đẹp trai, giỏi võ ít nhất là ngang ngửa anh Sơn và thông minh ngang ngửa với nhỏ đó. Ít nhất là vậy, tiêu chuẩn kén của nó còn cao hơn là vua tuyển phò mã.

Kia rồi, có một bàn tay đang băng bó cho “Xích thố”

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Biết ngay là để cô một mình thì tới một ngày cũng không bằng nổi một phần vết thương. - Thằng nhóc quần băng quanh ngón tay tôi. - Giỏi võ, học giỏi mà băng không nổi một ngón tay. - Nó bật cười.

-Kệ tôi ! - Tôi hét lên.

Nãy giờ tôi loay hoay mãi mà băng không xong vết thương, may mà có nó làm phước bôi thuốc dùm. Nể tình nó chịu băng bó cho không thôi là tôi nhai xương nó rồi.

-Cũng không có gì phải lo lắng cả, tôi chuẩn bị kỹ lắm rồi mà. - Nó mỉm cười.

-Nhưng nhỏ “Atula” cũng lạnh lẽo lắm. Nên tôi thấy hơi lo.

-Điều nên lo nhất là buổi kiểm tra tuần tới. - Nó siết nhẹ tay tôi.

-Tôi đã cố gắng hết sức. - Tôi khẽ gật đầu. - Hy vọng sẽ được điểm cao.

Tôi mỉm cười, nó cũng vậy. Bất chợt tôi nhớ ra, giật nảy lên :

-Chết rồi ! Chắc đá tan đã tan. Tôi phải đi đây ! - Tôi nhảy lên mấy cái kệ, men theo mái nhà đến nhà bếp.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Tôi chạy đến chỗ cửa ra vào, cầm lấy tay nắm và... đẩy một cái thật mạnh, hình như vậy tôi nghe một tiếng á thốt thanh đằng sau cửa (ngoài Mai, mẹ và chị Trân ra tôi chưa bao giờ nhẹ tay với con gái).

-Đau quá ! - Có ai đó thét sau cánh cửa.

Tôi đẩy cánh cửa ra, đỡ cô điệp viên nghe lén hồi nãy giờ.

-Em xin lỗi, chị không sao chứ ?

-Ui da ! Đau chết đi được ! - Chị Vân ôm lấy đầu rên rĩ.

Hồi bữa chỉ thấy chị Vân trong quán kem từ xa thôi, giờ mới được thấy gần. Đúng là dân nhà võ. Tóc để dài được tĩa so le, cột cao lên trông rất thể thao, da hơi sạm nắng, mày hơi rậm, mắt xếch lên, tay chân rắn chắc. Một nét đẹp thể thao, hoàn toàn đối lập với chị Trân - đẹp trí thức. Có điều nhìn chung trong ba người, dù nhận xét thế nào Mai cũng là người nổi bật nhất.

-Em xin lỗi. - Tôi đỡ chị ấy dậy.

Chị ấy nhăn mặt rồi nhìn tôi từ trên xuống dưới.

-Nhóc là ai vậy ? Ăn mặc không giống một thằng nhóc bình thường.

Tôi mỉm cười.

-Dạ, em là con của phu nhân... học trò của Mai.

-Mai ? - Chị Vân ngạc nhiên. - Kêu nhỏ đó như vậy mà còn lạnh lặn vậy sao ?

Chết ! Từ hôm nào cứ quen gọi là Mai.

-Ý em là chị Mai đó. - Dù nói vậy tôi vô cùng khó chịu

-Vậy à ?

(Lời kể của Tiểu Mai)

Thật là, ai chơi uống hết hai cốc nước bắt tôi phải tốn công pha lại. Sau một thời gian tôi mới đem hai ly nước lên cho “Atula” tội nghiệp, chắc nhỏ khát khô cả cổ.

-“Atula” ! - Tôi khẽ khàng đẩy cánh cửa.

Tự dưng tôi thấy choáng váng. Trời ạ ! Thằng nhóc đang ngồi nói chuyện với “Atula”. “Atula” nhìn nó chăm chăm.

-Hai người...

“Atula” quay lại, nhìn tôi mỉm cười.

-Không ngờ ” Xích thố” có một học trò dễ thương như thế.

Hả, học trò ? Tôi nhìn thằng nhóc, nó đang nhếch mép cười cay đắng. A di đà phật, từ trước tới giờ nó chưa bao giờ tự xưng thấp vế với ai bao giờ, đặc biệt là người đó ngang hàng với nó hay thấp hơn nó. Cảm ơn cậu đã hy sinh lòng tự trọng vì tôi.

-Ồ. – Tôi đặt khay nước xuống sàn. – Thiên ngoan lắm !

-Thiên ? Tên đẹp nhỉ. – Vân trầm trồ.

Tôi gượng cười.

-Đúng vậy.

-Nhỏ này có hay làm khó nhóc không ? – Vân hỏi.

-Chị Vân không biết đấy thôi, Mai giảng dễ hiểu lắm. - Biết lỡ lời nó vội bịt miệng lại. – Ý em là chị Mai không khó tính chút nào.

-Thiên là học trò giỏi nhất đấy. Chỉ bài nào Thiên làm được hết. (Thật ra là nó chỉ cho tôi) – Tôi đưa ly nước cho nó.

Vân tròn xoe mắt nhìn.

-Bỏ thích cái kiểu xưng tên với trẻ con hồi nào vậy ? Còn thằng nhóc này nữa, này giờ nó gọi bồ là Mai không hà.

Cũng tại cái quy luật đặt ra lúc tôi với nó đóng kịch. Giờ nó nói chuyện với nhỏ Vân và nhỏ Trân thì xưng “chị em” ngọt xớt còn với tôi thì “cô”, “tôi” khô hơn đá cục, lâu lâu thì nói là “vợ”, “chồng” nhưng chỉ là để giỡn hay chọc tức. Mà cũng quen rồi, hễ nói về người này cho người thứ ba nghe tôi với nó cũng chỉ gọi bằng tên chứ chưa bao giờ động đến “chị”, “em” hay “thằng nhóc”.

-Bị... – Tôi cố gắng tìm một cái lý do để giải thích. - Sợ trừ lương. – Tôi gãi đầu.

-Thế à ?

-Bye bồ ! – Vân vẫy tay.

Nhẹ cả người. Ngồi tiếp chuyện nhỏ cũng phải mất ba tiếng, đương nhiên trong cuộc trò chuyện nhỏ toàn tĩa vào chuyện riêng tư và gần 2/5 câu chuyện là do thằng nhóc đỡ. Dù đã phần nào đỡ được đạn nhưng khuôn mặt nhỏ chỉ giảm 1% nghi ngờ. Thôi thì được chút nào hay chút nấy.

-Tôi nghi quá ! – Tôi thở dài.

-Nghi gì ?

-Nghi chuyện tôi với cậu thế nào cũng lộ.

Nó mỉm cười.

-Càng tốt, sẽ không ai ngấp nghé tới đầu nhà họ Dương nữa.

22. Chương 22: Thật Là To Gan !

Từ sau cái ngày đến chơi nhà tôi, nhỏ Vân lúc nào cũng nán lại CLB mà xì xầm xì xầm với mấy thành viên cái gì đó liên quan đến tôi (tụi nó toàn liếc qua tôi). Nhiều khi muốn nghe lắm mà thấy tôi tới là mấy người đó lại tản ra. Riết rồi cũng quen, không thêm để ý nữa.

Thu qua rồi đông đến, đến cái lúc người ta mong nhất vào mùa đông – Giáng sinh.

—***—

Tôi than thở với thằng nhóc :

-Cậu biết không...

—Quá khứ—

-Lễ hội Giáng sinh ? – Bọn bạn trong lớp ồ lên.

-Đúng, nhằm tăng không khí cho buổi lễ Giáng sinh này. – Tôi đọc sự kiện trong cuốn sổ ghi chép.

Đúng là trường quý tộc, đến cái lễ Giáng sinh cũng bày cho rườm rà, tốn tiền tốn của. Lúc họp tôi cũng ngạc nhiên như vậy.

-Mỗi lớp sẽ đóng góp một tiết mục, có thể là đơn ca, song ca, tốp ca, hay múa, diễn kịch... tùy theo sức của lớp mình, có thể tham gia hoặc không tham gia tùy ý.

-Bỏ cuộc đi ! - Tụi nó nói một cái rột.

Biết ngay mà. Cái lớp này lúc nào cũng đứng đầu thi đua nhưng rất rất rất lười trong sinh hoạt tập thể trường, nhất là mấy cái vụ làm kiểu không công.

Tôi hét :

-Nghe không !

-Dạ... - Tụi nó run rẩy.

Tôi đọc tiếp :

-Khán giả sẽ bầu phiếu kín để chọn ra một tiết mục hay nhất và nhì. Giải nhất sẽ được 100 điểm thi đua.

-Sao đâu ? Dù gì thì mấy lúc kia cũng sẽ không thắng lớp ta. - Tụi nó lại chuẩn bị tấn ra.

-Một cúp luân lưu.

-Kệ chứ !

Còn câu chốt, tôi đọc nốt.

-Và một triệu đồng tiền mặt.

Câu đó như có một ma lực hay sao, bọn kia quay phắt lại, hồi dòn dập :

-Thật không ? Thật không ?

-Chắc như ăn bắp.

Tụi nó liền đẩy bàn kiểu vòng tròn rồi đưa nào ngồi vào chỗ đó, mặt nghiêm trang chuẩn bị cho cuộc họp.

Lớp này bị lậm tôi ngay đầu năm, giờ tụi này đưa nào cũng mê tiền hết thậm chí còn hơn tôi nữa. Biết sao được, tôi ngồi chính giữa, hỏi :

-Lớp phó văn thể mỹ, theo bạn chúng ta nên chọn tiết mục nào ?

Trang - lớp phó văn thể mỹ đứng lên phát biểu :

-Theo những kết quả học tập môn nhạc, thể dục, ... lớp ta nên làm đơn ca, song ca múa phụ họa nhưng ở đây chỉ cho có một tiết mục thì diễn kịch là hay hơn cả.

-Được đấy ! – Tôi hứng thú. – Ai xung phong nào ?

Im re. Được, xuất chiêu thôi.

-Lớp mà đạt giải thì cả đoàn được ứng 80%, còn lại giao cho quỹ.

Có hiệu nghiệm rồi. Mấy ngón tay bắt đầu động đậy.

-Tuyển được vai thì vai chính nhận 10%, vai phụ nhận 7%, viết kịch bản nhận 15%.

-Mình ! Mình ! - Cả tá cánh tay giơ lên, có đứa giơ hai tay luôn.

-Thư ký ! Đếm giùm ! – Tôi phát hoa mắt.

Tôi nhìn vào biên bản. Trời đất ! Lớp 40 đứa mà có tới 30 đứa tham gia rồi.

-Được ! Ai tham gia thì ký vào biên bản, chuẩn bị cho buổi tuyển vai.

Nghe đến điều đó 30 đứa chạy rầm rầm đến bàn thư ký đăng ký tham gia buổi tuyển vai. Tội nghiệp nhỏ thư ký, bị ngập gần chết đã vậy cây bút gần bị tắt mực luôn. Chắc cuối buổi phải mua cho nhỏ cây viết mới quá.

-Xong rồi thì về chỗ ! – Tôi hét lên.

Nhỏ thư ký nằm sóng xoài trên bàn, tay nhấc lên không nổi. Tôi bèn lấy tờ danh sách ra và ký tên vô, sẵn xem thử có những ai đăng ký.

Xem nào ! Vân, Thành, Quang, Hiếu, Hải. Tên đó cũng tham gia à ? Thôi kệ.

-Lớp phó có tham gia vậy bạn viết kịch bản cho vở kịch nhé !

-Vâng ! – Hải gật đầu. (Hắn được lớp, đa số là con gái, bầu làm lớp phó)

-Tốt ! Sau khi kịch bản hoàn tất 2 ngày, chúng ta sẽ thử vai.

Nhưng tôi hơi bị lằm. Chỉ trong một ngày là tên Hải đã viết xong kịch bản vở kịch (giỏi Văn kinh khủng).

-Lớp trưởng xem thử ! - Hải đưa kịch bản cho tôi coi.

Dày khùng khiếp, tôi lật ra coi. Mới coi là đã thấy là hoàng tử công chúa đập vào mắt rồi, đi dần đi dần toàn là những cảnh lãng mạn, sến kinh khủng khiếp. Vậy mà phô tô ra đứa nào cũng gật đầu ưng thuận hết.

-Được rồi ! Hai ngày nữa phân vai.

—Hiện tại—

-Và cô được chọn làm vai nữ chính ? – Nó lật lật quyển kịch bản. – Còn gã Hải kia là hoàng tử?

-Ừ, và những lúc tập kịch tôi hay diễn thật nên tụi nó chọc tôi với Hải mới chết chứ. – Tôi thở dài, ngã người lên giường.

-Diễn thật ? - Tự dưng nó nhăn mặt - Kể cả cái cảnh này hả ?

Tôi xem thử. Cái quái gì thế này ? Hoàng tử và công chúa hôn nhau lần cuối trước khi cả hai nước thực sự là địch thủ ?

-Ê ! Cái này... – Tôi bật dậy phân trần với nó.

-Cô bảo diễn thật cơ mà. Được lắm ! – Nó ném quyển kịch bản về phía tôi. – Đi tập kịch đoạn đó với tên Hải đó đi ! – Nó bực bội bỏ ra ngoài.

Thảo nào tụi kia sáng nay cứ đòi tôi với Hải tập cảnh chia tay. Khoan đã, như vậy là muốn hoàn tất vở kịch là tôi phải... hy sinh nụ hôn đầu đời của tôi. Không sao, vì tiền tôi quyết làm tất cả.

—***—

-Action ! - Lớp phó vắn thẻ mỹ vũ tay.

-Suốt cuộc đời ta, ta không bao giờ quên nàng. - Hải siết tay tôi.

-Em cũng vậy. – Tôi cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt.

-Chính Lan... (Là tên của nàng công chúa)

Hải khê khàng nâng khuôn mặt của tôi lên rồi từ từ cúi xuống. Sắp rồi, sắp rồi. Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi giờ phút hạ sinh của mình đến. Hoàn toàn trống rỗng, chỉ có cảm giác lạnh toát của sự run rẩy. Không giống lúc đó. Tự dưng tôi không muốn, không muốn trao nụ hôn đầu đời cho Hải. Một phản xạ lạ khiến cho tôi đẩy Hải ra.

-Lớp trưởng... - Hải ngờ ngàng.

Tôi cúi đầu.

-Xin lỗi, mình chưa có tâm trạng. - Tôi cúi đầu liên tục.

-Không sao...

-Hết giờ tập rồi, mình về đây. - Tôi khoác cặp chạy về nhà.

Thật là may. Nếu không chắc tôi suốt đời sống trong tội lỗi quá. Tội lỗi ? Sao vậy nhỉ ?

-Tôi về rồi đây ! - Tôi đẩy cửa bước vào.

Trống trơn, giờ này nó phải ở nhà mà hỏi tôi học có vui không chứ (còn nhỏ Trân cũng phải lo cho tiết mục lớp nhỏ). Hay nó còn giận.

Tôi tìm nó khắp nơi, thư phòng, phòng riêng, phòng bếp, phòng tập, chẳng thấy đâu. Chỉ còn một chỗ : vườn hoa bên ngoài. Kia rồi !

-Thật là vui, trời bày oan nghiệt, ta lại yêu chính kẻ thù của mình, cả nàng cũng vậy. - Tiếng nó cười vang lên ở một bụi hoa gần đó.

Tôi chạy lại xem thử. Nó đang đứng một mình, nói những câu kỳ cục.

-Ta không thể giết cha ta , ta cũng chẳng thể giết nàng. Vậy thì... nàng đi đi. - Nó chột thờ dài.

Nó hét lên :

-Đi đi ! Ta không cần ánh mắt ái ngại đó. - Rồi nó hạ giọng. - Chính Lan...

Chính Lan ? Vở kịch, nó đang diễn lại vở kịch. Phi thường thật, mới lướt qua một cái mà thuộc cả vở kịch dài như vậy, diễn còn hay hơn tên Hải gấp mấy lần nữa.

-Nàng đến đây làm gì ? - Nó giả bộ ngạc nhiên.

-Em muốn đến để gặp chàng lần cuối, ngày mai chúng ta không còn gặp nhau nữa. - Tôi diễn theo.

-Chính Lan... - Nó khựng lại - Hả ?

-Tôi về rồi ! - Tôi mỉm cười.

Nó quay lại, lấp bắp.

-Cô... tập về rồi à ?

-Ừ !

Nó nhăn mặt hỏi :

-Có diễn cái đoạn đó không ?

Tôi nói :

-Tới đoạn đó tôi mất hứng về, chuẩn bị tâm trạng.

-Tốt quá ! - Nó thở phào.

-Không ngờ cậu diễn kịch cũng “chiến” thế. - Tôi vỗ tay.

Nó gãi đầu.

-À, tôi nghĩ mình cũng phải giúp cô tập kịch một chút chứ.

-Cám ơn. Tối nay phụ tôi một tay nhé !

-Không từ chối.

___***___

-Đêm cuối đã hết rồi.- Tôi vừa lặn trên giường vừa đọc lời thoại. – Ngày mai chúng ta lại là địch thủ.

-Ôi, sao lúc này không lâu một chút nhỉ ? – Nó lật lật quyển kịch bản. – Ta hận lúc này.

-Chán quá ! Lời lẽ sến kinh khủng ! – Tôi chán ngán nhìn quyển kịch bản.

-Người kiêu cô mà đóng vai này cũng khó khăn ghê, làm hoàng tử hợp hơn, hoàng tử ít lời sến hơn. – Nó mỉm cười. – Hay do cô giống con trai hơn nhỉ ?

-Cái gì ? – Tôi ném cái gối về phía nó.

Nó né qua một bên, lấy chăn ra đỡ.

-Có tật giật mình ! Có tật giật mình ! – Nó lè lưỡi ra chê tôi.

-Chết đi !

Cuộc chiến trên giường bắt đầu. Hai chiến sĩ náo loạn cả phòng ngủ, lấy tất cả mọi thứ trên giường làm vũ khí đánh nhau (hơi ê ẩm chút thôi).

-Tránh đi đâu ? – Tôi giật tấm chăn ra.

-Đây !

Nó thả lỏng cho tôi giật tấm chăn ra rồi dùng cái gối thủ sẵn nên cho tôi một liên hoàn. Tôi chịu mấy cú rồi lấy cái gối nữa giáp chiến với nó. Một trận chiến đèn long giường lỏ. Hai bên đánh nhau rất hăng, hăng đến nỗi tôi nghe tiếng chỉ dứt ở áo gối.

-Đình chiến ! Đình chiến !

Khi biết bất phân thắng bại, nó giơ tay đình chiến trước.

Như người buồn ngủ gặp chiếu manh, tôi liền gật đầu, lặn ra giường nghỉ ngơi. Đánh nhau với nó mệt thật.

-Lúc nào đánh nhau cậu cũng là người đình chiến, xuống nước trước nhỉ. – Tôi thở hồng hộc.

-Thì kiên nhẫn với cái thứ giận dai như cô một lần. – Nó véo má tôi.

-Cái gì ? – Tôi giờ nắm đấm lên.

Nó vội nói :

-Ê, đình chiến rồi mà.

-Nói kiểu đó đình chiến sao được. – Tôi tức giận ném một cái gối về phía nó.

-Kiểu nào ? – Nó hỏi.

-Kiểu xóc hông đó đó.

-Khuya rồi ! Tắt đèn đi ngủ đi ! – Phu nhân gõ cửa nhắc.

Tôi với tay tắt đèn. Cả phòng tối om.

Tôi với nó nằm cạnh nhau nhưng mỗi người một kiểu tôi nằm bình thường, duỗi hai tay còn nó thì gác tay lên trán suy nghĩ.

-Mai lại tập cảnh đó nữa hả ? – Nó hỏi.

-À, cảnh đó tập mãi không được nên phải tập lại. – Tôi nói.

-Sớm muộn gì cô cũng phải diễn.

-Ừ. – Tôi thở dài. – Thôi mà, tôi còn không nghĩ đến, cậu nghĩ đến làm gì au già, ngủ đi !

Tôi mỉm cười với nó rồi nhắm mắt lại.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Coi cái tướng ngủ kia, xấu chưa từng thấy (nhận xét ngược). Cái mặt thật đáng ghét, vô tư vô lự mà ngủ, chẳng thèm để ý gì cả. Tóc thì xoã xuống cả khuôn mặt cứ như ma nữ trong phim kinh dị. Lông mi ướt sũng nước.

Ngày mai lại phải nghe Mai kể cái câu chuyện đáng ghét đó. Tôi không cam lòng chút nào. Tôi không thích có một ai đó tranh bờ môi mộng đỏ đó. Không thích, thật sự không thích.

Tôi vén mái tóc xoã mặt qua một bên để ngắm khuôn mặt Mai lúc ngủ.

Trông thật dễ thương.

Tôi cúi xuống định hôn lên đôi má mịn màng đó như thường lệ hay làm sau khi Mai ngủ say. Khi gần đến đích thì tự dừng Mai lại trở mình.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Nãy giờ tôi có ngủ đâu, cứ suy nghĩ cho buổi tập ngày mai. Trở mình thì cảm thấy có cái gì đó ẩm ẩm. Tôi nghĩ chắc là thằng nhóc chơi ụp cái gối lên mặt nhưng vậy thì phải ẩm nguyên cả mặt chứ. Tôi tò mò mở mắt ra xem. Vừa thấy là mặt tôi nóng lên như bị sốt cao 40 độ. Nó... mặt nó đang sát bên tôi 0 mm, và ... môi tôi với... môi nó đang...

Người tôi mềm nhũn ra cả.

Đến nửa phút sau...

-Tránh ra ! – Tôi lấy chút sức lực cuối cùng đẩy nó ra. - Cậu...

Tôi cho nó nguyên một cái gối, hét lên :

-Đáng ghét !

Nó vội vàng né qua một bên, biện minh ình.

-Ê, lỗi kỹ thuật.

-Lỗi kỹ thuật gì ? – Tôi tức giận. – Ý cậu là trước đó cậu định làm gì hả ?

-Cái đó... - Tự dừng nó im lặng.

Tôi tức lên, lấy nguyên một cái gối nữa ném vào nó.

-Chết đi ! – Tôi hét lên.

Tôi chạy vội ra ngoài, đến phòng tắm.

Khỉ thật ! Nãy giờ tôi đã hắt nước vào mặt cho đỡ nóng đã hơn hai mươi lần mà vẫn thấy mặt mình vẫn nóng bừng, soi vào gương nó cứ như trái cà chua, đặc biệt là môi tôi.

Tôi gục xuống, nhắm mắt lại để cho đầu óc bớt căng thẳng.

Ôi cái não ghi nhớ không đúng lúc nhắm mắt lại là cái cảnh hồi nãy lại hiện ra, người lại nóng bừng lên.

-Thằng nhóc đáng ghét ! – Tôi hắt nước trong bồn vào mặt.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Trống trống, Mai giận rồi. Thảo nào tối hôm qua lạnh ngắt, đắp mấy cái chăn mà vẫn không ấm nổi. Nhưng lỗi hôm qua đâu phải tại tôi, tôi định hôn má chứ đâu có định... tại Mai tự dưng trở mình đấy chứ. Có điều thi gan với người như Mai chỉ tổ thiệt. Thôi thì ăn sáng rồi năn nỉ cô nàng vậy.

Tôi thay quần áo, vệ sinh cá nhân rồi bước xuống lầu ăn sáng.

Cái bàn trống trơn chỉ có một người ngồi và một ghế đối diện được kéo sẵn, người đó toả ra một luồng khí khiến cho tôi nổi da gà. Tôi nhìn xuống dưới lầu, mẹ và bác Hoàng - bố Mai – đang ăn sáng ở ngoài vườn. Khiếp, hai người mặt chai mảy đá nhất nhà mà cũng không chịu nổi, tôi mà ngồi chung chắc chết quá. Chuồn cho rồi !

-Đi đâu ? - Giọng Mai vang lên. - Trốn hả ?

-Đâu có, tôi...

-Ngồi xuống đây !

Không nên chọc cô nàng lúc này, tôi ngoan ngoãn ngồi xuống chiếc ghế đã được kéo sẵn.

Mai đang nhìn tôi à không, nửa nhìn xuống dưới, nửa nhìn tôi nhưng tôi vẫn nhận rõ nét thâm quầng trên mí mắt, tối qua Mai không ngủ ngon thì phải. Mặt cô ấy đỏ bừng, tóc dểm nước. Sắc thái có vẻ nhột nhột lắm.

-Cô trông không được khoẻ lắm. – Tôi ráng dịu giọng hỏi.

-Tại cậu đấy ! – Mai hét lên.

-Tôi đâu có định... tại cô tự dưng trở mình... – Tôi cố biện bạch. – Tôi nói rồi, lỗi kỹ thuật.

-Tại cậu ! Tại cậu !

Cứng đầu thật ! Xuống nước vậy.

-Được rồi ! Được rồi ! Lỗi của tôi. Được chưa ?

Mai ngẩng đầu lên. Không cần cười xá tội, chỉ cần ngẩng đầu thì tốt rồi (tính cô nàng này vậy đó).

-Tốt, tôi đi học đây ! – Mai bật dậy.

Tôi vội rời chỗ chạy ra. Dám cá tôi đếm từ một đến ba cô nàng không gục xuống là tôi sẽ trồng cây chuối đi ba vòng xung quanh nhà. Đó. Một, hai, hai rưỡi, hai bảy lăm, ba. Ủa ? Ba !

Biết ngay mà, với cái khuôn mặt bơ phờ đó mà tỉnh mới lạ. Tôi đưa tay ra đỡ lấy cái thân hình từ từ ngã xuống.

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Bồ tỉnh rồi à ? - Tiếng Vân ở đâu vang bên tai tôi.

Tôi mở mắt ra, cả nhóm kịch ở đâu xuất hiện bên cạnh tôi.

-Atula ? Sao bồ ở đây ? Cả lớp nữa ?

“Atula” ôm chầm lấy tôi.

-Tốt quá ! Sáng nay ba bồ gửi giấy xin phép làm tụi này lo quá.

Ủa, vậy này giờ tôi ngủ à ? Vậy còn vở kịch...

-Thôi chết ! Vở kịch.

-Không sao. Để mai tập cũng được. – Vân an ủi.

-Nhưng còn hai ngày nữa là diễn chính thức rồi.

-Không sao, bồ diễn rất tốt, chỉ còn cái đoạn “đó” nữa là thành công rực rỡ. - Đột nhiên mặt nhỏ gian hãn.
- Thế Chính Lan đã chuẩn bị tâm lý chưa ?

-Rồi. - Tôi thở dài.

Con nhỏ này động chạm tới nỗi đau của tôi không hà.

-Dù sao đây cũng không hối hận nữa. - Tôi xoay mình vô trong.

-Vô đi ! - Tiếng nhỏ Trần ở đâu vang lên.

Rầm rầm. Có tên nào xông vào phòng tôi. Là Hải.

-Lớp trưởng... khoẻ rồi à ? - Hải lấp bắp.

-Ồ.

Cả nhóm kịch nháo nhào lên :

-Vậy tập cảnh kia đi, tập đi ! Tập đi ! - Tụi nó đẩy Hải vô giường tôi.

-Chị Mai ! Uống thuốc nhé !

Thằng nhóc đem thuốc đến phòng cho tôi uống.

Vừa đến gần giường nó đã tia cho Hải một cái nhìn chết người (tôi thấy Hải nhảy dựng lên) sau đó là tia cả đám con gái trong lớp trừ Vân ra.

-Mẹ kêu em mang thuốc lên cho chị. - Nó đặt khay thuốc lên giường.

-Không sao đâu mà. - Tôi xoay ra, mỉm cười.

-Uống đi mà. - Nó năn nỉ.

Trời ạ ! Mỗi lần nó năn nỉ là chịu không nổi. Khuôn mặt ác quỷ biến mất nhường chỗ ột thiên thần không cánh, ai có trái tim bằng đá thật sự mới cưỡng lại được. Còn giọng nói không dẻo như kẹo kéo, không ngọt như đường cát, không mát như đường phèn nhưng có nhét tám tấn bông gòn vô lỗ tai cũng khó mà không bị quyến rũ.

Tôi chịu thua.

-Đưa đây ! - Tôi đưa tay ra.

Nó mỉm cười, đưa cho tôi hai viên thuốc với ly nước lọc.

Tôi đón lấy, uống một hơi.

-Xong rồi. - Tôi thở.

-Cám ơn. - Nó mỉm cười.

Nó áp trán mình vào trán tôi, khẽ nhắm mắt.

-Còn sốt cao lắm ! - Rồi quay lại nói với nhóm kịch. - Chị Mai chưa thể tập kịch với mọi người được. Cáo lỗi vậy.

-Thằng nhóc này. - Hải xách cổ nó lên.

-Ê ! Coi chừng ! - Tôi nói.

-Lớp trưởng sợ mình đét mông nó hả ?

-Không phải...

Bốp !

Đó thấy chưa ? Không phải tôi sợ nó bị bầm mông đâu mà sợ tên Hải bị bầm mình. Sống với nó mấy tháng, đọc gia phả, tôi biết nó đã ba lần đánh bại ba ông chú trong giải đấu võ trong dòng, chỉ thua mỗi ông già giỏi võ nhất.

Mới bị xách cổ lên là nó đã trở đòn nện cho Hải một trận.

Bốp ! Binh ! Á ! Ự.

-Thằng nhóc này làm sao ? – Nó xách cổ Hải lên. - Hả ? – Nó cho tên Hải một cước vào chân.

-Nhóc ghê thật đấy ! – Vân vỗ tay khen thưởng. – Có khiêu à.

-Cám ơn chị đã khen thưởng. – Nó buông Hải ra, phủi tay. - Nghỉ ngơi tí đi nhé ! – Nó mỉm cười với tôi rồi ra ngoài.

Mọi người đều sững người, mặt ai cũng lộ vẻ kinh hoàng trừ tôi ra. Kinh hoàng là phải, từ nào đến giờ có bao giờ thấy một thằng nhóc 10 tuổi đánh một đứa con trai 16 tuổi tởm thế đâu.

-Lớp trưởng có thể ở với một thằng nhóc kinh khủng thế sao ? - Tụi con trai lạnh mình.

Tôi thần nhiên nói :

-Riết rồi cũng quen. Dù sao Thiên cũng không có nặng tay với con gái nên không có gì phải ngại cả.

-Trời ạ ! May mà là cô giáo chứ là thầy giáo chắc là bầm mình rồi. - Tụi con trai nhìn theo hướng nó đi.

-Cái gì ? – Nó đột ngột xuất hiện phía sau.

Nó lườm đám con trai rồi dịu dàng nói với tôi :

-Chút nữa em quên, quyển lời thoại em để trên bàn ấy, có tập thì lấy mà tập. Bác sĩ bảo tập nói không tập diễn thì được. – Nó đá chân Hải một phát - Cấm động chạm, lợi dụng vở kịch. - Rồi nó lững thững ra ngoài.

Vân ngạc nhiên, nói thì thầm vào tai tôi :

-Hình như nhóc này không muốn tên con trai nào động đến bồ thì phải ?

Tôi thót tim, vội vàng chối.

-Vậy à ?

-Rõ ràng nó chỉ nhắm vào con trai, đặc biệt là Hải. – Vân suy luận. - Lẽ nào...

-Bậy nào !

Ngày tập cuối cùng.

Tôi ráng rướn người lên, nhắm chặt mắt và dùng môi mình chạm môi Hải.

-Xuất sắc ! - Lớp phó vỗ tay.

-Lớp trưởng... - Hải đỏ bừng cả mặt.

-Vậy mai diễn được chưa ? – Tôi thở dài.

-Đương nhiên !

Vậy là xong, trang phục xong, tập xong, chỉ chờ ngày mai diễn chính thức thôi. Chán thật.

Tôi thu dọn chuẩn bị về. Vân níu tôi lại, đưa cho tôi hai tấm vé mời.

-Một cho ba bồ, một cho nhóc kia, chắc nó cũng muốn coi còn phụ nhân chắc là bạn.

-Cám ơn. – Tôi nhận lấy hai tấm vé.

-Được, cha sẽ tới dự. – Cha tôi vui vẻ nhận lấy tấm vé.

Được, ả một đã xong, giờ tới ả hai. Không biết nó có chịu đi không nữa. Muốn nó đi phải làm bài bản mới được.

-Thiên à, tôi muốn, muốn...

-Muốn gì ?

-Oái ! – Tôi hét lên.

Khi không nó lù lù xuất hiện sau lưng tôi.

-À, tôi muốn... – Tôi gắng gượng nói.

Nó nhìn tấm vé trên tay tôi.

-Vé mời ? Muốn tôi đi xem cô diễn kịch à ?

Lúc nào cũng vậy, muốn nói gì nó cũng đoán ra trước hết.

-Vậy... cậu sẽ đi chứ. – Tôi hỏi.

Nó lặng người đi. Một giây, hai giây, ba giây.

-Được rồi. Tôi đi ! – Nó gật đầu.

-Tốt quá ! – Tôi thở phào.

-Nhưng tôi không nói là sẽ bỏ phiếu cho lớp cô đâu đấy. – Nó giật lấy tấm vé.

___***___

Đến ngày diễn.

Hội trường có bao nhiêu ghế là có bấy nhiêu người tới dự, không ghế nào bị trống cả. Cha tôi cũng đến, nó cũng vậy. Hôm nay nó diện bộ vét đen đến, ngồi ngay hàng đầu với cha tôi.

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Tiết mục của Mai là tiết mục cuối, khá lâu đấy. – Chú Hoàng nói với tôi.

-Dạ, con biết rồi. – Tôi lấy lịch trình diễn ra xem.

Ồ, có ai đó đang loay hoay làm cái gì trên trần nhà.

___***___

Cái trường này đầy những tiểu thư công tử hách dịch (tôi dự tiệc mãi nên quen mặt) mà không hiểu sao lớp nào cũng tham gia góp một tiết mục văn nghệ hết mà tiết mục nào cũng được chuẩn bị kỹ hết, khán giả thì chắc chắn không phải thế thì chỉ còn vì... giải thưởng thôi mà đã là vì giải thưởng thì chỉ vì một là danh dự hai là tiền thôi.

Tuy tiết mục nào cũng được chuẩn bị kỹ nhưng từ này đến giờ chỉ có tiết mục đơn ca của chị Trân là hay nhất, không biết bao nhiêu phiếu bầu cho chị ấy.

Không biết vở kịch của Mai thế nào rồi, hy vọng là ổn.

-Kính thưa quý vị, sau đây là vở kịch Thuỷ Băng của lớp 10/7.

Màn đã từ từ kéo lên. Sắp ra rồi kia. Xem nào, cảnh đầu là cảnh công chúa xứ Thuỷ Băng nhận lệnh cải trang sang nước láng giềng làm gián điệp.

-Đây các khanh, nước ta giờ đất chật người đông, thời tiết khắc nghiệt phải tìm thêm một mảnh đất mới để sinh sống, sẽ có một cuộc khai hoang sang biên giới nước khác. - Một người đóng vai quốc vương lên tiếng.

Công thần quỳ xuống, kính cẩn tâu :

-Thưa Bệ hạ, Mai Hoàng là một vương quốc đầy nắng ấm, cho dân di cư qua đó là một điều cực kỳ tuyệt vời.

-Tốt ! Vậy ta sẽ mở một cuộc viễn chinh qua đó.

-Nhưng thưa Bệ hạ. Muốn sang đó viễn chinh, trước tiên người cần một bản đồ thật chuẩn xác.

-Hừ, quốc vương Mai Hoàng là một người cực kỳ thông minh, phải lựa chọn một người tinh anh mới được. Các khanh, ai là người tự nguyện sang Mai Hoàng vẽ bản đồ giúp ta.

-Con !

Ra rồi. Ái chà ! Hôm nay Mai đẹp thật đấy. Được trang điểm kỹ, cứ như một minh tinh màn bạc.

Thôi, bấy nhiêu đó cũng đủ để tha. Tôi rút phiếu bầu ra, đánh chéo vào lớp 10/7.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Gần nửa đoạn trôi qua, tốt quá ! Tới cái đoạn quái quỷ đó rồi.

-Nàng đến đây làm gì ? - Hải lên tiếng. (Thú thật so với thằng nhóc đúng là một trời một vực)

-Em đến để từ biệt, ngày mai chúng ta lại xa nhau. – Tôi mỉm cười.

-Chính Lan... - Hải quay lại.

Tôi lén nhìn xuống phía dưới, thằng nhóc đang nhìn lên một lúc rồi khẽ gật đầu. May phước, nó chấp nhận.

-Đêm nay chúng ta là bạn, chỉ đêm nay thôi...

Tôi quay xuống hàng ghế khán giả lần nữa. Cái ghế trống trơn. Chắc nó đi toa lét để khỏi coi cảnh này rồi.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Trốn khỏi hàng ghế khán giả cho rồi, khỏi coi cái cảnh đáng ghét ấy. Chắc ăn hơn, tôi lấy hai cục bông gòn bịt kín hai tai ấy cái lời lẽ sến đó khỏi lọt vào tai.

Tôi đi dạo một vòng quanh hậu trường. Chuẩn bị khá công phu đấy chứ. Cứ tưởng đang ở sân khấu kịch thể giới.

Tự dưng có một tên sau hậu đài ra vẽ bí mật, đáng ngờ. Tôi tháo bông gòn ra nghe thử bọn chúng đang âm mưu gì.

-Mày chuẩn bị xong chưa ? Cái đèn chùm đó.

-Xong rồi ! Sau ba phút nữa cái đèn pha trên sân khấu sẽ rơi xuống. Kế hoạch sẽ thành công mà.

-Cái gì ? – Tôi hét lên.

Hai tên đó giật mình. Tôi xông đến cho chúng một cú đánh khiến chúng chết ngất đi.

Tôi lén vén màn ra xem thử. Chết thật, cái đèn pha đang chúi xuống sân khấu, ngay chỗ Mai diễn. Đừng, đừng ! Nhưng vẫn vô hiệu và nguyên một cái đèn pha rớt xuống sân khấu.

-Nguy hiểm ! – Tôi lao ra.

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Tạm biệt !

Rồi Hải khẽ nâng khuôn mặt tôi lên, từ từ cúi xuống. Tôi nhắm mắt lại, chờ chuyện gì đến cứ để nó đến. Từ từ từ từ, tôi đợi tiếng hét của khán giả.

-Nguy hiểm ! - Giọng nó vang ra từ trong hậu đài.

Tôi giật mình. Sao nó lại xông ra lúc này ? Lại còn kêu nguy hiểm. Chẳng lẽ.

Tôi mở mắt ra. Từ trên trần nhà, một cái đèn pha lớn đang rơi xuống ngay chỗ tôi đứng và với một tốc độ khủng khiếp.

Làm sao đây ? Với đôi giày bị bó mũi này không thể nhảy để trốn được.

Một vòng tay ôm ngang hông tôi, nhắc tôi ra chỗ nguy hiểm (tự hiểu).

—***—

-Cái này là do ai làm ? – Tôi hét lên.

Cả nhóm trang trí sân khấu run lên cầm cập.

-Không hề có tai nạn nào mà chỉ nhắm vào một mình tôi cả. Ai làm ?

Tôi túm cổ một tên trong nhóm trang trí, hét lên :

-Cậu phải không ?

-Không... không... - Tên đó lắp bắp.

-Cậu phải không ? – Tôi quay qua một đứa con gái.

-Không. - Nhỏ lắc đầu nguây nguậy.

-Ai ?

Tức thật. Rõ ràng là cố ý mà. Vị trí cái đèn rớt xuống hoàn toàn sát với tôi, không hề sây sát tới Hải - người đứng gần tôi nhất – dù chỉ một ly. Nhưng chuyện đó không quan trọng, chuyện nghiêm trọng là nó, vì đỡ cho tôi đã phải bó cái chân. Đó là điều tôi không thể tha thứ được.

-Không khai, tôi hỏi lại Thiên, người đó sẽ như vậy. – Tôi xé toạc quần kịch bản dày cộm.

Ai nấy mặt mày xanh lè xanh lét, không một chút động đậy. Rồi cũng có bốn cái chân nặng nề bước lên.

-Hai người làm phải không ? – Tôi hỏi.

Hai cái miệng mấp máy, nói với tốc độ bằng kéo dài quá thể, nhỏ như tiếng gió thoảng.

-Thưa, phải...

-Tại sao lại giở trò ? – Tôi hét lên.

Lại một lần nữa bọn chúng nói với âm lượng nhỏ nhất, tôi phải căng tai mới nghe được.

-Tại tội tôi hâm mộ Mai quá nên đã bày ra trò này, tính ra cứu Mai để lấy điểm.

Lấy điểm ? Lấy điểm ? Tội nó nói dễ nghe quá nhỉ ? Thiếu gì cách gây thiện cảm với tôi : học thật giỏi, hoà đồng với bạn bè, làm việc tốt... Tại sao phải lựa cái cách đại dột, nguy hiểm cỡ đó. Lại còn ảnh hưởng đến...

Tôi giận run người. Tôi cho hai tên đó mỗi tên một đấm (tôi không biết tôi mạnh tay kiểu nào mà nghe nói sau trận này tội nó phải đi trồng mỗi đứa 9 cái răng).

-Câm đi ! Hãy chờ nói chuyện với thầy hiệu trưởng.

Tôi quay ra ngoài. Ván chạy tới chỗ tôi hơn hở.

-“Xích thố” ơi ! Lốp mình nhất ! Ra nhận giải đi !

-Cử người đi nhận giải đi, đây một rồi. – Tôi phẩy tay.

—***—

Tôi đi đến chỗ phòng y tế, chỗ thẳng nhóc đang bó chân ở đó.

-Đỡ chưa ? – Tôi đến hỏi.

Nó thở dài, nhìn cái chân đang bị bó của mình, than thở :

-Chán thật, không biết đây là lần thứ mấy tôi bị bó chân.

-Xin lỗi. – Tôi cúi đầu.

-Cô xử hai tên đó chưa ? – Nó cười hỏi.

-Rồi ! Phen này chắc tội nó phải trồng nguyên hàm quá. – Tôi còn chưa nguôi giận.

Nó nói :

-Vuốt giận đi ! Dù sao cũng phải cảm ơn chúng.

-Hả ?

Nó mỉm cười, nghiêng đầu.

-Cảm ơn chúng đã phá, không để cho tên Hải lợi dụng vở kịch.

23. Chương 23: Đề Kiểm Tra Của Trưởng Bồi

Đông qua, xuân tới. Cái Tết mà tôi mong đợi cuối cùng cũng đã đến, một cái Tết dễ chịu, không phải đến quán chạy bàn hay phụ cha viết câu đối nữa. Đặc biệt là Tết năm nay có...

Ngồi trên bàn học mà mắt tôi cứ đắm đắm nhìn lên cái đồng hồ to tổ chẳng treo trên bảng nhích từng chút từng chút. Tích tắc tích tắc ! Tim tôi đập rộn ràng lên từng nhịp theo kim giây đồng hồ. Reng !

-Yeah ! - Cả lớp không tập mà đồng loạt nhảy kiểu “Một cảm giác rất Yomost” đều chưa từng thấy.

-Chúc cả lớp ăn Tết vui vẻ ! - Thầy chủ nhiệm hắc ám cuối cùng cũng nói một câu đẹp nhất trong năm.

-Chúc thầy vạn sự như ý !

Gắng gượng nói rồi mạnh dĩa nào dĩa nấy tản về nhà cả.

Ôi ! Tết ơi ! Sao ta yêu người thế ? Nhờ Tết mà ta được nghỉ 10 ngày và nhờ Trần phải về nội, không còn gặp cái khuôn mặt đó nữa.

-Tôi về rồi đây ! – Tôi hơn hở.

Ừa, sao không thấy nó đứng ngoài cổng đón tôi như thường lệ nhỉ. Tôi chạy tới đại sảnh coi thử.

-Chết rồi ! Năm ngày nữa là tới ! - Thằng nhóc đi qua đi lại.

Gì kỳ vậy ? Tết sắp đến mà mặt nó cứ như là sắp đánh giấc tới nơi. Tôi vội vàng chạy đến chỗ đó, đập vai nó một cái.

-Ê !

-Oái ! – Nó nhảy lên như bị ma nhát.

-Sao vậy hả ? – Tôi hỏi.

Nó thở phào, nhưng chỉ trong chốc lát là khuôn mặt lại căng thẳng như trước.

-Chết rồi ! – Nó than thở.

-Mà chuyện gì ? – Tôi thắc mắc.

-Vô đây kể cho nghe.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Mai lẻo đẻo theo tôi vào phòng.

Vừa đóng cửa phòng lại là cô nàng liền hỏi tới tấp :

-Chuyện gì mà cậu căng thẳng vậy hả ?

-Để kể cho nghe.

—Quá khứ—

Chà ! Cũng gần tới Tết rồi. Tết này Mai được nghỉ mười ngày. Vậy thì phải dẫn cô nàng qua Thượng Hải chơi (Họ Dương chúng tôi từ Thượng Hải qua đây lập nghiệp), ra mắt các trưởng bối mới được.

-Mẹ, Tết này qua Thượng Hải chơi nha, dắt Mai qua nữa. – Tôi chạy đến nói với mẹ.

-Thượng Hải, ừ thì... - Mẹ tôi bỗng dưng thốt lên một cái rồi lắc đầu nguây nguây. – Không được ! Dứt khoát không !

-Kỳ vậy mẹ ! Lâu lắm chúng ta không thăm cố với bà mà.

-Không !

-Hay gọi điện mời họ qua đây ?

-Không ! Không là không !

Lúc nào cũng vậy cả. Hễ mà tôi có ý mời cố với nội qua đây là mẹ dứt khoát không chịu. Kỳ vậy ! Dù hai bà còn thành kiến mẹ chồng con dâu, bắt mẹ phải làm nhiều chuyện mẹ không thích nhưng có chuyện gì là quá khả năng đâu.

-Thưa thiếu gia, có điện thoại. – Chú Hoàng đưa điện thoại bàn không dây cho tôi.

-Ai vậy chú ? – Tôi đón lấy ống nghe.

-Là...

Chú Hoàng chưa kịp nói là cái giọng trong điện thoại đã vang lên :

-Cháu yêu !

-Cố ! – Tôi nhảy cẫng lên.

-Hả ? - Mẹ tôi hét lên.

Tôi liền bật loa lớn lên nghe cho rõ giọng bà.

-Ái chà ! Cháu còn nhớ bà cố hả ? – Ôi giọng cười của cố vẫn như ngày nào.

-Đương nhiên. Cố ơi, sao lâu lắm cố mới điện thoại cho con vậy ? – Tôi tíu tít. - Cả bà nội nữa.

-Xin lỗi cháu yêu. Nhưng bà sẽ đền cho cháu. Tết này bà sẽ về. À không, trước 30 khoảng năm ngày hai bà sẽ về. – Bà cười trong điện thoại.

Ôi, tôi nghe không lầm đấy chứ. Tết này hai bà sẽ về. Vậy là sắp được mặc áo mới, ăn đồ ngon rồi. Tôi còn nhớ hai năm trước, hai bà cũng về vào ngày Tết. Bà cố tự tay may cho tôi một bộ quần áo kiểu Trung Hoa còn bà nội may cho tôi bộ áo dài Việt Nam, hai bà nấu những món ăn rất ngon trong Tết. Nhưng thích nhất là được hai bà dạy múa võ (kỳ thi võ thuật trong dòng tôi chỉ thua mỗi ông nội ở chi thứ sáu, võ của tôi phần lớn là hai bà dạy) và dạy tôi nấu vài món (nói vài món chứ món nào tôi cũng học hết).

-Thật không hai bà ? – Tôi hỏi lại lần nữa.

-Đương nhiên ! Quân tử bất hí ngôn !

-Cái gì ? - Mẹ tôi hét lên.

Mặc kệ mẹ, tôi nói tiếp :

-Vậy hai bà về sớm nha, con chờ đó !

-Ừ.

Giọng bà nội tôi vang lên trong điện thoại :

-Mẹ cho con mượn điện thoại chút. Cháu ngoan !

-Nội !

-Nghe nói con chọn được vợ rồi à ? - Giọng nội trêu mếu.

Tim tôi thót lên một cái, mặt nóng lên, tôi gãi đầu :

-Dạ, rồi. Nhưng cô nàng chưa chịu.

-Nghĩa là chưa ký hôn ước ?

-Dạ.

-Tốt lắm ! - Giọng nội có vẻ vui.

Tôi bỗng chột dạ. Sao nội lại hỏi chuyện này nhỉ ? Không lẽ...

-Ta sẽ kiểm tra cháu dâu trước khi ký hôn ước.

-Biết ngay mà ! - Mẹ tôi đập bàn cái rầm.

-Nội ơi, nội kiểm tra thừa rồi, cháu chọn dâu kỹ lắm, giỏi văn lẫn võ. – Tôi tự hào khoe.

-À không, cháu tân thời, cháu chọn theo thời đại, còn hai bà hơi... cổ hủ nên sẽ kiểm tra như người xưa. Hai bà sẽ kiểm tra khoản nữ công.

-Chuyện đó thì hơi... Hả ? – Tôi giật mình.

-Bà sẽ kiểm tra khoản nữ công. - Tiếng nội giờ như sét đánh ngang tai tôi.

Trời ơi ! Không thể nào !

-Thế nhé ! Bye bye ! – Hai bà đồng thanh nói.

-Khoan đã hai bà ! – Tôi vội nói nhưng hai tiếng “tút tut” vang lên khi chưa nói hết câu. - Chết rồi!

—Hiện tại—

-Vậy đó ! – Tôi ngán ngẩm nói với Mai.

Quả nhiên là cái khoản đó chọc đúng vào chỗ hiểm của Mai. Coi cái mặt tái mét, mặt cắt không còn giọt máu kia thì biết. Oái oăm chưa từng thấy. Biết bao nhiêu môn không kiểm tra, kinh tế, chính trị, cách coi tài chính hay gia phả, gia pháp như cha tôi, nhắm ngay cái môn nhược điểm của Mai.

Mai than thở :

-Nói thật với cậu, kinh tế, chính trị, xã hội, thậm chí đồ vật tôi chấp hết, còn nữ công là tôi chịu thua.

-Tôi biết. Nhưng hai bà đã nói là khó rút lại lời lắm. – Tôi thở dài. - Chỉ còn cách là làm bài kiểm tra cho thật tốt thôi.

-Hả ? – Mai hét lên. – Nhưng tôi đâu có thể...

-Tôi sẽ dạy cô

24. Chương 24: Bài Học Đầu Tiên

-Cầm lấy ! - Thằng nhóc ném cái gì đó về phía tôi.

Tôi chụp lấy. Một quyển sổ. Tôi mở ra xem thử.

-Cái này là... - Tôi ngạc nhiên.

-Chúng ta sẽ luyện tập theo nó kể từ hôm nay. –

-Sách dạy cách trình bày món ăn à ? – Tôi nhăn nhó.

-Mất ba ngày đó. – Nó lôi tôi xuống bếp.

Ba ngày nay nó cứ nhốt mình trong phòng thì ra là để viết cuốn sách này.

-Cám ơn ! – Tôi mỉm cười.

Có cái cảm giác gì đó cứ nhen nhóm lên trong lòng tôi khiến á tôi nóng lên.

-Nào, trước tiên hãy đem dụng cụ làm bếp ra. – Nó nói. - Để quyển sách trên bàn rồi lấy đồ ra.

Tôi tôi tú chén bát lấy ra một mớ đồ nghề : nào kéo, nào cối, nào chày nhưng chủ yếu là dao với dao. Còn nó chạy đến chỗ tủ lạnh, kéo ra những thứ để thực hành : cà chua, hành tây, cà rốt... chủ yếu là những thứ mà người ta dùng trong nghệ thuật trang trí món ăn. Nó nhanh như cắt, mới đây mà đã bê ra cả đồng rau củ quả.

-Tốt ! Lấy tạp dề ra ! Chúng ta bắt đầu thực hành. – Nó phủi tay,mặt nghiêm lại.

Chết ! Cái mặt đờng đờng sát khí này... y như là lúc nó nhồi nhét đồng gia pháp vào đầu tôi vậy.

-À, vâng. – Tôi run rẩy lấy từ trong cái túi hai cái tạp dề mới (nó mới mua hôm qua), một cái đưa cho nó còn một cái thì tôi mang.

Nó cầm cuốn sách lên. Như một ông thầy chuyên nghiệp, nó nói :

-Đây là cuốn sách tôi tổng hợp theo kinh nghiệm từ các bà nấu bếp cũng như chính bản thân trong việc trình bày các món ăn. Chương trình học nấu à không trình bày món ăn sẽ được chia làm ba giai đoạn.

-Ba giai đoạn gì thưa thầy ? – Tôi lắp bắp.

-Giỏi, giai đoạn 1 là học cách gọt vỏ, giai đoạn 2 là luyện tập cách cắt và tĩa, giai đoạn 3 là cách sắp xếp và trình bày. – Nói rồi nó đặt quyển sách lên bàn. – Nhưng trước khi bắt đầu, ta phải rửa các nguyên vật liệu trước. Nào, bắt đầu rửa rau đi !

Tôi nuốt nước bọt, lấy rau cho vào rổ rồi đem đến chỗ vòi nước rửa. Nãy giờ nó cứ làm mặt lạnh, chẳng giống lúc trước chút nào dù tôi cũng thích khuôn mặt đầy bản lĩnh đó. Khoan đã, cái mặt đó mà tôi ưa được sao ? Bình tĩnh lại nào ! Bình tĩnh lại nào !

-Xong chưa ? – Nó hỏi.

Tôi giật mình.

-Xong rồi ! – Tôi đem rổ rau đến chỗ nó.

Nó nhìn rổ rau tôi mới rửa, nhìn chăm chăm. Mày nhíu lại, miệng nó tặc lên vài tiếng. Nó đặt cuốn sách xuống, lấy tay chọc chọc vào mớ rau tôi mới rửa. Làm vậy hồi lâu nó mới đưa ra lời nhận xét:

-Tạm, bắt đầu học !

Phù. May mắn làm sao !

-Trước tiên là bài học đơn giản của giai đoạn một, ta phải học cách cắt cho thật nhanh, thật thành thạo. – Nó huơ huơ con dao trước mặt tôi. – Và vật liệu sẽ là cà rốt hay củ cải vì hai loại này cắt dễ và có thể trình bày theo cách đơn giản. – Nó đặt một củ cà rốt lên tấm thớt trắng. – Xem tôi cắt mẫu đây.

Dù không muốn nhưng tôi phải công nhận nó là một đầu bếp chuyên nghiệp, nó cắt nhanh như mấy người trên tivi (sợ là nhanh hơn), chỉ trong chớp nhoáng củ cà rốt đã bị cắt xong.

-Được không ?

-Quay chậm lại được không ? Tôi xem không rõ. – Tôi gãi đầu.

Nó thở dài :

-Được rồi !

Nó lại vung dao lên, cố gắng kìm chế tốc độ cho tôi xem lần nữa.

-Được không ?

-Để tôi thử.

Tôi nuốt nước bọt, cầm con dao nhọn hoắt lên, nhắm thẳng củ cà rốt trên thớt mà cắt với toàn bộ sức mạnh để có thể cắt những khúc cà rốt thật đẹp. Phập ! Phập ! Phập !

-Trời ơi ! - Thằng nhóc hét lên. - Cái thớt tôi mới mua.

Tôi giật mình, nhìn xuống. Eo ôi ! Cái thớt đã bị con dao nhọn hoắt xẻ làm ba đường. Lưỡi dao còn cắm trên cả mặt bàn phía dưới.

-Cái này... - Tôi lắp bắp.

Nó run người lên, dồn hết hơi để hét với âm lượng to nhất :

-Cô cắt kiểu gì vậy hả ? Cắt rau hay thi đấu kiếm ? Có biết con dao này bén lắm không mà cắt rau như chém vậy hả ?

-Xin lỗi. - Tôi chỉ biết cách củi đầu.

-Làm lại ! - Nó đặt một củ cà rốt khác lên thớt. - Cắt cho đằng hoàng vào !

Tôi miễn cưỡng cầm con dao lên, cắt củ cà rốt mới lần nữa. Lần này tôi nén sức lại, chỉ dùng đủ sức để cắt củ cà rốt. Cạch ! Cạch ! Cạch ! Chỉ nghe thấy tiếng dao chạm trên thớt. Tốt quá ! Xong rồi.

-Cậu xem được không ? - Tôi đem kết quả cho nó coi.

Nó xem kỹ một lúc rồi bất chợt nở một nụ cười thật tươi. Vậy là... thành công rồi ?

-Cô có thể làm đầu bếp - Nó cười tươi - cho những người đói đến nỗi hoa mắt đấy. - Nó hét lên.

-Sao vậy ? - Tôi thắc mắc.

Nó bốc một nắm cà rốt lên, chỉ vào vết cắt.

-Cắt gì mà xéo vậy hả ? Miếng to miếng nhỏ là đẹp đấy hả ?

-Tôi...

-Cắt lại ! - Nó tiếp tục đặt một củ cà rốt lên thớt.

Tôi run rẩy. Một tay cầm con dao lên, một tay vịn củ cà rốt. Mồ hôi mẹ mồ hôi con cứ thi nhau đổ ra hai bàn tay tôi. Củ cà rốt còn nguyên càng lúc càng ngắn dần. Phập ! Phập ! Phập ! Mô phật, may hồn, các khúc đều bằng nhau cả.

Cuối cùng thì bàn tay vịn củ cà rốt cũng có hơi lạnh của con dao. Chỉ còn nhát cuối cùng nữa thôi.

-Tốt ! Tốt ! - Nó tấm tắc khen. - Nhanh một tí là đạt hiệu quả thôi.

-Cám ơn thầy ! - Tôi thở phào.

-Làm lại lần nữa đi ! - Nó ném tiếp một củ cà rốt về phía tôi. - Tốt, như thế. - Nó nhìn tôi cắt, mỉm cười hài lòng.

-Tốt ! Ta sẽ tiến xa hơn một chút. - Nó nói. - Đem thịt ra đây !

Tôi mệt mỏi đặt con dao xuống, cố gắng lê chân đến chỗ tủ lạnh mà lôi ra một miếng thịt cỡ ba ký.

-Đây thưa thầy !

-Bây giờ cô cắt thịt xem nào. - Nó mỉm cười.

-Để tôi thử.

Tôi đặt miếng thịt lên tấm thớt, cắt từng miếng nhỏ.

-Cắt theo chiều ngang trước đã. - Nó chỉ tay.

-Ờ.

Tôi trở dao, cắt miếng thịt theo kiểu mấy ông đầu bếp hay làm. Từ từ, từ từ. Cái miếng thịt chết tiệt, sao mà nó dai thế không biết.

-Dai quá !

-Cắt mạnh lên ! – Nó nói.

Tôi cố gắng đưa con dao cắt thật mạnh. Xoẹt !

Keng !

-Ái ! – Tôi gục xuống.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Gì vậy nhỉ ? Không lẽ... Tôi vội vàng chạy đến chỗ Mai xem thử. Mai đang gục xuống, con dao bị rơi và dính đầy máu.

-Mai ! – Tôi chạy đến chỗ Mai nâng tay cô ấy lên. – Có sao không ?

Trời ơi ! Mai bị đứt tay một chỗ khá sâu, lại ngay chỗ tay thuận nữa chứ.

-Không sao... băng bó một lúc là khỏi ngay mà. – Mai cười gượng.

-Đi nào ! – Tôi dẫn cô ấy đến chỗ bồn nước rửa tay.

-Ái ! – Mai khê kêu lên. – Không sao ! Tiếp đi ! – Cô ấy mỉm cười.

Đồ bướng bỉnh, bị dao cắt sâu đến thế mà còn cười tươi như hoa. Tôi nhẹ nhàng dùng bông thấm thuốc đỏ để nhẹ vết thương của cô nàng. Vết thương sâu lắm, độ nửa phân mà chạy dọc cả bàn tay.

-Vết thương thế này thì không thể cầm dao cắt đồ nữa rồi. – Tôi nghĩ thầm.

-Sao vậy ? – Mai nghiêng đầu hỏi.

-Vết thương này thì cô không thể cầm dao được, tối thiểu là 2 tuần sau mới cầm nổi con dao. – Tôi thở dài, băng vết thương cho Mai.

-Hả ? Sao có thể như thế được. – Mai ngỡ ngàng.

Tôi im lặng. Biết nói sao đây nhỉ ? Cô ấy đã rất cố gắng và kỳ vọng để có một thành tích tốt nhưng sự thật vẫn là sự thật, cô ấy không thể cầm dao được nữa.

-Cậu bịp tôi chứ gì ? – Mai hét lên. – Tay tôi vẫn còn ngon lành lắm ! Xem nè !

Mai ráng cầm hộp bông băng lên nhưng làm sao mà được. Thấy chưa, mới nâng lên được tí xíu là cô nàng lại khụy xuống ngay.

-Đừng có ráng, để tôi lựa lời nói với cổ. – Tôi mỉm cười.

Mai hình như vẫn không nghe lời tôi nói, cứ gục xuống.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Lựa lời nói thì hay lắm nhưng mọi người sẽ nghĩ là tôi với nó cố tình làm vậy để né tránh, sao có thể chấp nhận được chứ ! Cứ nhìn cái tay bị băng là tôi cứ tức điên lên, nếu lúc đó tôi không bị đứt tay thì đâu có như thế. Tức chết đi được !

-Đã nói là không phải lỗi của cô mà sao cứ trở qua trở lại mãi thế. – Nó nằm kế bên cắn nhai.

-Nhưng...

-Cổ tin tôi chưa bao giờ nói dối, không sao đâu ! – Nó mỉm cười. - Ngủ đi ! Kéo già.

Nó kéo mở tóc dài của tôi lại gần rồi nhắm mắt ngủ ngon lành. Tôi xoay lại nhìn khuôn mặt nó lúc ngủ. Thật là vô tư, chẳng giống những lúc đi họp gia tộc về hay trao đổi với phu nhân chuyện gì. Tôi muốn, rất muốn giữ gương mặt này thật lâu, tôi muốn đem lại cho nó những giây phút thật yên bình. Thế mà chính tôi lại là người mà nó lo lắng, suy tư nhiều nhất (có lẽ là sau mẹ nó).

Giả như lúc đó tôi không bị đứt tay thuận thì đâu có... Tôi không chấp nhận ! Không chấp nhận !

-Nhất quyết không chấp nhận ! – Tôi giơ hai tay lên.

À há, mình còn một tay lành lặn. Sao không thử ? Nhưng, nó không phải là tay thuận, cắt tĩa rất khó khăn.

Lòng tôi lại chùn xuống.

Thằng nhóc đột nhiên trở mình, miệng lẩm bẩm :

-Cố lên, Mai ơi !

Tôi mỉm cười. Kệ, không có gì để mất cả, có gì thì đứt luôn hai tay cho có cặp.

-Tôi sẽ cố !

Tôi cúi xuống, hôn nhẹ lên má Thiên rồi vén chăn ra ngoài.

-Nhà bếp thẳng tiến !

Phải làm bằng được. Quyết tâm !

25. Chương 25: Tôi Không Sao

Ráng lên nào, ráng lên nào. Tôi cố gắng dùng tay trái đưa con dao vào vị trí chính xác của củ cải. Cũng may nhờ tôi chăm tập võ mà tay trái cũng mạnh ngang tay phải nhưng nó cứ ngược ngạo thế nào. Nãy giờ hơn ba tiếng đồng hồ chỉ cắt được ba củ cải được đẹp mắt tí xíu. Cạch, lại xéo nữa rồi.

-Không sao ! Tiếp tục ! – Tôi đưa cánh tay đã mỏi nhừ cầm con dao lên cắt tiếp.

Sao không được vậy nhỉ ? Chắc phải có bí quyết gì đó mới cắt thành thạo được.

Tôi bèn chạy đến chỗ điện thoại, bấm số của “Atula” (Atula nấu ăn đạt điểm cao nhất lớp) hỏi xem thử bí quyết trình bày món ăn.

-Alô... - Giọng nói còn ngái ngủ vang lên bên kia đầu dây.

-“Atula” hả ? “Xích thố” đây ! – Tôi nói.

-“Xích thố” hả ? - Nhỏ cười hì hì. - Biết mấy giờ rồi không hả ? Không cho người ta ngủ sao ? - Nhỏ hét lên.

Tôi cố gắng chịu trận một chút. Độ năm phút, nhỏ ngủi xuống, tôi hỏi :

-Nè, làm cách nào mà bỏ trình bày món ăn đẹp được vậy ?

-Hả, sao bữa nay bỏ lại hỏi chuyện đó. - Giọng nó có vẻ ngạc nhiên.

-Nhiều chuyện, không nói, đây ột bản “Con heo đất” bây giờ. (tôi hát bài đó dở nhất, dở nhất chứ không phải là dở đâu, nên nhỏ sợ lắm)

-Thôi thôi, để đây bày cho. - Nhỏ hắng giọng. – Lúc trình bày món ăn, cứ suy nghĩ về người mình muốn nấu cho thưởng thức nhất rồi tưởng tượng khuôn mặt người đó khi thưởng thức các món ăn, mình sẽ có thể trình bày một món ăn cực ngon.

-Cho ví dụ đi !

Nó thở dài :

-Bồ thông minh lắm mà.

-Nói !

-Ví dụ như hồi đó đây kiểm tra công nghệ bài gọt vỏ quả cà chua, đây đã nghĩ đến khuôn mặt của mẹ khi ăn món ăn có trang trí quả cà chua đó. Còn giờ... - Đến đó nó ngập ngừng - giờ thì đây nghĩ đến anh Sơn. Nói chung là nghĩ rằng mình sẽ nấu và trình bày món ăn cho người mình yêu quý nhất thì chắc chắn sẽ thành công 100%

-Cám ơn ! – Tôi cúp máy một cái rụp.

Bí quyết trình bày... Khuôn mặt người mình yêu quý nhất khi thưởng thức món ăn ư ?

Hai ngày nay cứ thế, tối tối là tôi vén chăn xuống bếp luyện tập. Nhờ siêng năng, nay tôi có thể dùng tay trái cắt rau dễ dàng dù chưa thuần thục cho lắm nhưng đã có những bước tiến khá xa. Có điều cũng tại thế mà tôi bị mất ngủ, phải ngủ bù vào ban ngày. Và điều đó khiến cho thằng nhóc sinh nghi.

-Sao dạo này cô hay ngủ trưa thế ? Bình thường đâu có vậy. – Nó nhủ mày hỏi tôi.

-Đâu, đâu có sao.

Tim tôi thót lên. Cái thằng nhóc này thông minh lắm, càng nói càng lộ.

-Tôi ngủ đây ! – Tôi đắp chăn ngủ một giấc.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Lạ thật ! Bình thường phải xem sách đến mười một giờ khuya mới ngủ còn sáng dậy lúc năm giờ luyện võ. Sao lần này lại hoàn toàn trái ngược. Đã vậy còn than thở ê ẩm cánh tay trái nữa. Không lẽ...

Tôi vội vàng chạy xuống bếp coi thử. Bếp vẫn còn nguyên, chẳng có gì xê dịch cả.

-Ngụy trang kỹ thật. Nhưng còn một sơ hở.

Tôi đến chỗ tủ lạnh, mở ngăn đông lạnh thức ăn coi thử. Quả nhiên... túi rau, thịt, cá đã giảm đi một nửa. Vậy là tối nào cô nàng cũng xuống đây luyện tập. Nhưng tay thuận bị thương rồi tập luyện thể nào được nhỉ ? Chẳng lẽ dùng tay trái à ?

-Cái đồ cứng đầu, đã bảo là không sao mà.

Tối nay phải xem thử cô nàng làm sao đã.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Tôi quay qua. Mắt nó nhắm nghiền, có tiếng ngáy khe khẽ. Tốt rồi. Tôi vén chăn, lén xuống bếp tập luyện.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Tôi đưa tay qua, thấy trống trống. Biết là cô nàng xuống bếp rồi nên tôi cũng xuống bếp. Tới bếp, tôi thấy cửa bếp đóng kín, không khe hở để nhìn. Công nhận là sau này cô nàng theo ngành công an theo dõi tội phạm hợp đấy. Tôi không chịu thua.

Tôi chạy một vòng ra sau nhà, tới chỗ vườn hoa. Tôi nhìn xung quanh tìm cái đó. Xem nào... cách chậu mai trung tâm ba bước chân. Đây rồi ! Tôi vạch bụi cỏ dại ra, sờ sờ xem cái nút màu đỏ. Tách ! Một đường hầm mở ra. Tôi bước xuống.

Mai mới về nhà nên không biết đến cái này. Đây là căn hầm bí mật của biệt thự, tất cả mọi hoạt động của con người đều được theo dõi ở hầm này và hầm này thông với tất cả mọi phòng ốc trong biệt thự. Đây là nơi tuyệt mật, chỉ có người thừa kế và con dâu đích được cấp thẻ khoá tức là trong nhà bấy giờ chỉ có tôi, mẹ và sau này là Mai được vào. Cha giao thẻ khoá cho tôi lúc tôi khoảng 8 tuổi.

Tôi chạy tới phòng điều khiển. Tôi đưa thẻ khoá vào khe, cửa lập tức mở ra.

Tôi bật màn hình theo dõi ở phòng bếp lên xem thử.

Mai quả nhiên là đang tập cắt rau ở đó. Cô nàng dùng tay trái để luyện tập. Trông khó khăn lắm ! Chốc chốc Mai lại cắt trúng tay phải nhưng chỉ ôm tay một chút thôi rồi tiếp tục tập tiếp, không một lời than thở, không một tiếng oán trách. Mai lúc nào cũng thể hiện khuôn mặt quyết tâm, không phải là miễn cưỡng. Mai tiến bộ lắm, biết tĩa rau rồi.

-Oái !

Tôi nhìn lên màn hình. Mai tiếp tục cắt nhăm vào tay phải. Mặc dù vậy cô ấy vẫn mặc, chỉ sát trùng chút xíu rồi tiếp tục cầm dao tập tiếp. Mai vẫn cố gắng. Vì tôi ư ?

-Đồ ngốc ! – Tôi thở dài. – Sao lại thế ?

Không thể bỏ mặc cô nàng được. Tôi ấn cái nút trên chiếc ghế bành da. Tiếng bíp nhận lệnh vang lên. Nền nhà nổi lên hai đường trượt, các bánh xe của chiếc ghế tự động trượt lên đó, đến đường hầm thông với phòng bếp. Gần đến chỗ, nền nhà nâng chiếc ghế lên cao, nền nhà của phòng bếp phía trên mở ra cho chiếc ghế lên trên. Tôi đặt chân lên nền của phòng bếp, chiếc ghế sẽ tự theo đường cũ về lại phòng điều khiển.

Mai đang ở đó, quỳ trên nền nhà (vì vết cắt hồi nãy khá sâu), quay lưng về phía tôi. Vai cô ấy run lên nhưng không hề thốt ra một lời than thở.

Thông minh, đáng yêu, cứng đầu và luôn kiên trì, đó chính là một trong vô số lý do tôi yêu cô ấy.

-Này ! – Tôi đập vai Mai.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Tôi giật mình, quay ra sau. Nó, nó đang đứng đó, nhìn tôi, im lặng.

-Sao cậu lại tới đây được ? Tôi khoá cửa rồi mà.

Nó mỉm cười.

-Bí mật.

-Vậy là... cậu thấy hết rồi phải không ?

Nó gật đầu.

Tôi không còn lời nào để nói nữa. Chỉ cúi đầu chờ một cơn thịnh nộ kinh hoàng giáng xuống đầu thôi. Tôi nói :

-Muốn nói gì thì nói đi !

Nó im lặng. Tay nó khẽ động đậy. Chắc sắp sửa ký đầu tôi đây. Tôi đành nhắm mắt chịu trận chứ tay còn lạnh lặn đầu mà đánh trả nữa.

-Có đau không ?

Trái ngược với dự đoán của tôi, nó nâng tay tôi lên, quan sát vết thương. Nó dịu dàng hỏi :

-Có đau lắm không ?

-Không ? – Tôi lắc đầu nguây nguây.

Nó ký nhẹ vào đầu tôi.

-Không đau cũng phải đi băng bó. – Nói rồi nó dẫn tôi đi băng bó vết thương.

Khác với lần trước, lần này nó chấm thuốc rất nhẹ nên ít thấy rát hơn. Hôm nay sao tự nhiên tôi cảm thấy nó quá dịu dàng, cứ tưởng đang gặp một người đồng trang lứa chứ không phải là thằng nhóc thua mình

năm tuổi. Có điều con trai độ tuổi tôi chắc cũng không bằng một góc của nó. Khoan đã, tôi đang nghĩ cái quái quỷ gì thế này ? Dừng lại ! Tại này giờ cả hai cứ im lặng nên mới vậy.

-Xin lỗi. – Nó mỉm cười buồn bã.

Tôi ngạc nhiên. Người đáng xin lỗi là tôi kia.

-Xin lỗi vì đã để cô phải luyện tập một mình. – Nó thở dài. – Xin lỗi.

-Tôi mới là người cần phải nói thế. – Tôi nói.

Nó tiếp tục băng bó cho tôi. Chuyên nghiệp thật đấy, thoăn thoắt chút xíu mà đã xong mấy cái vết thương.

-Cám ơn ! – Tôi mỉm cười.

-Cố lên !

Tôi hăng hái xắn tay áo lên, nói :

-Đương nhiên rồi ! Tôi sẽ cố gắng hết sức !

-Đưa tay đây ! Tôi cho thần chú cho !

Tôi tò mò, đưa tay trái cho nó. Nó khẽ cười, nâng tay tôi lên và... hôn nhẹ lên đó.

-Cô sẽ thành công thôi, tôi biết mà.

26. Chương 26: Lời Thật Lòng Hay Bao Che ?

Nhìn trên lịch, hôm nay là cái ngày sát cái đầu màu đỏ kia nhất, nhưng cũng là ngày mà tôi hoàn tất toàn bộ bài học của mình.

-Tuyệt vời ! – Tôi sung sướng nhìn thành tựu mình đạt được.

Tôi nhảy cẫng lên, cuối cùng tôi cũng có thể cắt, tĩa rau củ thành công. (dù chưa đẹp như nó nhưng cũng thành công lắm rồi). Thằng nhóc vỗ tay tấm tấ khen :

-Khá lắm ! – Nó mỉm cười. – Trên cả tuyệt vời !

-Thiếu gia ! Thiếu gia ! - Một người phục vụ chạy xộc vào phòng bếp.

-Chuyện gì ?

-Nhị lão phu nhân vừa gọi điện thoại là đã lên máy bay, mai sẽ về.

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Tôi đi đây ! Ở nhà chuẩn bị tinh thần đi nhé ! – Tôi dặn dò Mai.

Mai gật đầu, có lẽ vẫn còn sợ, tôi nghe mồn một tiếng cô nàng nuốt nước bọt. Tội nghiệp.

-Yên tâm đi ! Hai bà có lẽ là hiền hơn... cha tôi nhiều. – Tôi cố gắng an ủi.

-Tôi biết rồi ! Đi đường cẩn thận nhé ! – Mai nở nụ cười tươi.

Tôi tạm biệt Mai rồi bước lên xe. Xe chuyển bánh, đưa tôi đến sân bay đón hai bà.

Nói vậy chứ trong bụng tôi lo lắng, sợ cô nàng mất bình tĩnh. Mai tuy thông minh, học giỏi nhưng quen sống một mình, chưa gặp rắc rối trong gia tộc bao giờ, đặc biệt là chuyện mẹ chồng nàng dâu (dù đây không phải là mẹ chồng). Ba năm trước may mà có cha che chở mẹ mới dễ dàng được bỏ qua. Giờ chắc tôi cũng phải cố gắng quá.

Mãi suy nghĩ mà xe đưa tôi đến sân bay mà chẳng hay. Tài xế dừng lại, mở cửa cho tôi xuống.

-Cháu yêu của ta ! - Tiếng nói quen thuộc phát ra từ cửa đón khách từ nước ngoài.

Tôi quay lại, một loạt dao ở đâu phóng ra, nhắm thẳng vào tôi. Tôi vội vàng nhảy qua chỗ khác, lại một loạt dao được phóng đến. Con nào con nấy sáng loáng phát khiếp, cắm ngập cả sắt chứ không phải chơi. Tôi định thần lại, quan sát xung quanh. Thấy rồi ! Một loạt dao nữa bay tới. Tôi tránh qua một bên nhưng không có tránh mà nhanh tay chớp lấy một con dao rồi phóng thẳng vào bụi cây cách chỗ tôi đang đứng ba mét. Xoẹt !

-Oái ! - Tiếng hét vang lên.

-Hai bà !

-Thằng cháu quái quỷ !

Hai bà lom còm từ trong bụi cây bò ra, trông thật thê thảm. Đầu tóc hai bà toàn là lá với lá, áo khoác thì bị con dao hồi nãy ghim vào nhau.

-Khá lắm đấy cháu ! – Hai bà vỗ tay.

-Hai bà !

Tôi chạy tới ôm chầm lấy hai bà. Ôi, lâu lắm mới gặp. Hai bà vẫn như ngày nào.

-Cháu nhớ hai bà quá !

-Các chú bảo vệ ! Chỗ này !

Tôi ngạc nhiên. Eo ơi, nguyên một tập đoàn cảnh sát đang ập tới đem theo nòng súng, nòng roi điện, nòng còng tay.

-Bắt lấy chúng ! – Bác cảnh sát chỉ vào hai bà.

-Chạy nhanh lên hai bà ! – Tôi nắm tay hai bà chạy tới chỗ xe.

Ba bà cháu nhanh chóng chạy vào trong xe, đóng sập cửa.

-Nhanh lên tài xế ! – Tôi nói lớn.

-Vâng !

Bác tài xế lên ga, tăng tốc tôi đã chạy về nhà.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Sao lâu lắm rồi mà nó chưa về nhỉ ? Liệu có gặp chuyện gì không ? Tôi lo cho nó quá !

-Đóng cửa ! Đóng cửa gấp ! - Tiếng nó hét ở ngoài cổng.

Tôi ngạc nhiên, chạy ra xem. Chúa ơi ! Trước cổng nhà tôi là một tập đoàn xe cảnh sát tuần tra. Sao lại có cảnh sát ở đây ?

-Thành thật xin lỗi các vị vì trò đùa quái đản này. – Phu nhân cúi đầu liên tục.

-Còn lần nữa là chúng tôi không khách sáo đâu ! – Ông cảnh sát bước vào xe, đóng cửa cái rầm.

Gì kỳ vậy ? Tôi hỏi :

-Chuyện gì vậy phu nhân ?

-Hai người quá đáng vừa phải thôi chứ ! Tôi xin lỗi mấy lần rồi ! – Phu nhân hét lên, kiêu như không chịu nổi vậy.

-Bớt giận nào con dâu.

Có hai bà lão từ trong bụi hoa của nhà cùng thằng nhóc bước ra. Hai bà này trông hơn kém nhau mười tuổi, trông cao hơn phu nhân nửa cái đầu, chắc cũng cỡ bốn chín năm mươi vì tóc chỉ lưa thưa vài sợi bạc, trông hai người yêu đời lắm, da chẳng có lấy một nếp nhăn.

-Hai bà là...

-Cố và nội tôi đây ! - Thằng nhóc mỉm cười.

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Con chào hai bà ạ ! – Mai khúm núm.

-Chào con ! – Bà cố mỉm cười. – Xinh nhỉ ?

Hai bà nhìn Mai từ trên xuống dưới, cả hai đều có vẻ hài lòng (Điểm này thì tôi không lo, cô nàng đẹp sẵn từ lâu rồi). Hai bà bắt chợt khựng lại ở bàn tay quần băng của Mai, nhúu mày.

-Tay con là... - Bà nội hỏi.

Mai giật mình, ấp úng :

-Dạ, đây là...

Tôi vội vàng nói :

-Hồi bữa cô ấy bị đứt tay.

Hai bà liền quay qua lườm tôi. Bà nội mỉm cười, ghé sát tai tôi, thì thầm :

-Đừng có bắt chước cha cháu, bênh người ta chằm chặp như thế.

Tôi đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu. Bà nội nói với Mai :

-Ta có nghe cháu ta kể rằng cháu rất giỏi về kinh tế, chính trị.

-Cũng thường thôi ạ. – Mai nói.

Bà nội thở dài.

-Hai già này cổ hủ, chỉ biết là làm dâu phải giỏi nữ công gia chánh nên hai già sẽ kiểm tra con phần nữ công gia chánh.

-Dạ ! Con hiểu. – Mai mỉm cười.

-Vào bếp thôi ! – Bà cố nắm tay Mai dẫn vào bếp kiểm tra.

Tôi nhìn theo bóng Mai bước vào trong bếp, lòng lo lắng. Liệu cô nàng có qua được kỳ kiểm tra này hay không.

Gần một tiếng đồng hồ rồi, Mai vẫn chưa ra. Liệu Mai có gặp sự cố không nhỉ ? Kẹt, tiếng cửa mở vang lên. Tôi ghé mắt nhìn vào, Mai đang đứng đó, mắt nhìn đăm đăm vào khoảng không phía trước. Trên bàn đầy vỏ cà rốt và những miếng thịt thừa. Có một chiếc đĩa độc nhất trên bàn, toàn là ớt và cà rốt được tía rất khéo léo nhưng chúng lại không được sắp xếp theo trật tự. Hai bà nhìn vào đĩa thức ăn, tặc lưỡi, lắc đầu. Vậy là Mai đã...

-Vào đi Thiên ! – Bà nội quay ra chỗ tôi đứng.

Tôi bước vào.

Bà cố thở dài.

-Không được rồi, dâu con ai lại thế.

-Sao rồi ? – Tôi hỏi Mai.

Mai quay lại, mắt vô hồn, từ khoé mi chảy ra hai dòng lệ, môi cô ấy lắp bắp :

-Thiên ơi... tôi... - Rồi cô ấy gục xuống.

-Bà rất tiếc nhưng thất bại rồi con ạ ! – Bà nội tôi lắc đầu. – Thôi thì chuyện hôn ước...

-Tôi...

Mai đã thất bại. Vậy cũng có nghĩa là chuyện hôn ước cũng... Không ! Tôi không chấp nhận !

Tôi nắm chặt lấy tay Mai, nói với hai bà :

-Hai bà, con biết rằng hai bà luôn muốn có một đứa cháu dâu hoàn hảo, giỏi từ ngoài xã hội đến tận tụy trong gia đình, con biết hai bà luôn khao khát như thế. Nhưng dù thế nào đi nữa người ta cũng là người mà, đã là người thì phải có nhược điểm, đó đã là quy luật, không thể chối cãi được.

-Kìa con, ta nói...

-Đúng, nhược điểm của cô ấy là nữ công gia chánh, cô ấy biết điều đó và đã cố gắng khắc phục khi hai bà ra đề kiểm tra. Cô ấy đã tập ngày tập đêm, đến nỗi khi bị thương tay thuận cô ấy vẫn cố gắng dùng tay trái. Biết bao nhiêu vết thương mà cô ấy vẫn không hề than thở. Nói cách khác là Mai đã dồn hết tâm huyết cho hôn nay. – Tôi siết tay Mai hơn nữa.

-Ta nói là...

-Món ăn này tuy trình bày không đẹp nhưng sao hai bà không ném thử, rất ngon, ngon nhất trần đời, con đã từng ném thử rồi. Nấu ăn ngon, đây không phải là điều mà hai bà cần sao ?

-Tôi... - Mai nín thở.

Tôi nói tiếp :

-Con biết lời hai bà nói ra như đinh đóng cột nhưng cho phép con từ chối, không tuân theo lệnh huỷ hôn ước.

-Hả ?

-Con không cần biết Mai là cô gái dở nữ công, cọc cằn, thô lỗ, thiếu nữ tính hay không. Cũng không cần mấy loại kiểm tra thế này. Con không quan tâm. Con chỉ biết là cô ấy là một con người nhân hậu, luôn mỉm cười và luôn kiên cường trước mọi khó khăn.

-Huỷ hôn ước ?

-Dù có huỷ hôn ước thì tương lai vẫn không thay đổi. Con vẫn sẽ lấy cô ấy làm vợ. Vì con... con...

Tôi quay qua nhìn Mai, cô ấy đang mở to mắt. Tôi siết tay cô ấy, tưởng chừng như nếu không làm thế thì tôi sẽ không thể gặp cô ấy nữa. Tôi đặt tay cô ấy lên tim mình, mỉm cười. Hít một hơi thật sâu, tôi lấy hết can đảm để nói những điều mình ấp ủ bấy lâu nay.

-Con yêu cô ấy. Yêu với tình cảm của người con trai với người con gái, không phải như em với chị. Con yêu Mai.

Căn phòng trở nên im lặng hẳn. Hai bà nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ. Còn Mai thì vô cùng sung sướng như không thể tin vào tai mình. Một giây, hai giây trôi qua...

-Ra là vậy ! – Hai bà phì cười. - Giống hệt cha con hồi đó.

Mai cũng bắt đầu nhúc nhích. Cô nàng khẽ kéo áo tôi, nói :

-Thiên, cái này không phải...

Bà nội bật cười, xoa đầu tôi. Bà chỉ vào đĩa thức ăn kia, vừa cười vừa nói :

-Nãy giờ con tưởng cái đĩa kia là sản phẩm hả ? Tưởng Tiểu Mai thất bại hả ?

Còn cố ôm bụng cười sằng sặc.

-Lầm to ! Đây là hộp cơm bọn ta ăn dở từ trên máy bay đó.

Quái quỷ gì thế này ? Vậy là sao ? Tôi trở mắt nhìn Mai. Cô ấy đỏ mặt, dùng tay còn lại chỉ vào cái thứ ở cuối bàn.

-Kia kia !

Tôi vô cùng kinh ngạc. Trước mặt tôi là con chim phượng được tĩa bằng rau củ và xung quanh là mấy con chim trắng, cả hai đều đậu trên những dây núi cao vời vợi, bên dưới là nham thạch còn cạnh đó là những thảm cỏ. Thực ra con phượng ấy được làm từ cà rốt và ớt, chim trắng kia là củ cải và hành tây, núi chính là những miếng thịt được sắp xếp xen kẽ còn nham thạch là dòng nước sốt ngon tuyệt. Mới nhìn, tôi cứ ngỡ đó là mô hình hai bà mang từ Thượng Hải qua.

Mai mỉm cười.

-Tôi thành công rồi !

Bà nội nói :

-Đẹp lắm, lại ngon nữa, hơn ta xa ! Dâu con thế đấy !

Bà cố lại bảo :

-Lần này kế hoạch bắt nạt con dâu của hai ta thất bại rồi.

Tôi há hốc miệng. Vậy... Mai đã thành công ? Trời ạ, hồi nãy tôi đã nói những gì vậy nhỉ ? Đầu óc tôi rối bời, tôi không nhớ tôi đã nói gì nữa. Nói gì mà tôi siết tay Mai chặt thế kia ? Nói gì mà Mai đỏ mặt thế kia ?

-Nhưng cái được cái mất, ít ra cũng giúp cháu thổ lộ chứ. – Hai bà đồng thanh nói.

Thổ lộ ? Tôi đã thổ lộ ? Vậy... hồi nãy tôi nói...

Mặt tôi nóng lên. Tôi buông tay Mai ra, chạy một mạch ra vườn.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Thằng nhóc mặt đỏ bừng, chạy ra ngoài. Tôi vội vàng đứng dậy, chạy theo nó.

Tôi phải hỏi cho ra lẽ. Tôi không tin nó lại có thể tuyên bố như thế trước mặt hai người bà. Mọi ngày mẹ nó và cha tôi có chộc cỡ nào nó cũng bác bỏ được, lần này lại thế tin sao nổi ? Tôi muốn biết, đó có phải là sự thật không ? Một lời nói che chở ? Hay là... từ tim nó ? Tôi nhìn nó chạy. Tôi mong muốn cái câu nói ấy như thế nào ? Tôi vẫn mãi một chạy theo nó.

Nó chạy vào phòng, đóng sập cửa. Tôi chạy đến, đứng ngoài phòng, tôi định mở cửa nhưng tiếng bấm khoá làm tôi từ bỏ. Tôi gõ cửa, nói lớn :

-Mở cửa ra ! Tôi có chuyện muốn nói !

-Không ! Không mở cửa ! – Nó hét lên.

-Tôi có chuyện muốn hỏi !

-Chuyện gì ? – Nó nói.

Tôi cố gắng dồn hết sức để bật ra thành tiếng :

-Câu nói ấy là... có phải là thật lòng cậu không ?

-Câu gì ?

Tôi ngập ngừng một chút rồi nói tiếp :

-Cậu nói với hai bà... là : “Cháu yêu cô ấy.” Là thật lòng cậu hay là lời bao che ?

-Cô nghĩ là tôi có thể suy nghĩ bài bản cỡ đó lúc tôi nghĩ tình hình cấp bách thế sao ?

-Cô ấy là ai ? – Tôi hỏi. (Dù cũng lờ mờ đoán ra)

-Cô tự biết đi chứ ! Đồ ngốc !

-Là tôi hả ? – Tôi hỏi.

Nó im lặng hồi lâu rồi cũng nói :

-Ừ.

-VẬY... cậu... yêu... tôi... hả ? – Tôi đỏ mặt.

-Nếu thật thì sao ? Không thật thì sao ? – Cánh cửa từ từ mở ra.

-Không thật thì tôi bị quê, thật thì tôi...

Tôi chưa nói hết câu thì nó đã mở toang cánh cửa. Nó đứng đối diện tôi, mắt nhìn thẳng như xoáy sâu vào mắt tôi. Mối nó động đậy. Chỉ khe thôi cũng đủ làm tim tôi đập rộn ràng.

-Ừ. Tôi yêu Mai.

27. Chương 27: Pháo Giao Thừa

-Ừ. Tôi yêu Mai.

Trời ạ, đừng có nghĩ đến nữa. Tôi đập đầu mình vào gối mấy cái liền. Đừng nghĩ đến nữa ! Nếu không thì đầu tôi nổ tung ra mất. “Tôi yêu Mai.” Đã bảo đừng nghĩ đến nữa mà. Cái nào bộ chết tiệt.

-Thôi đi ! – Tôi hét lên.

Đã ba ngày rồi mà tôi chưa thể nào quên được câu nói ấy. Đã uống thuốc ngủ đều đặn mà vẫn mất ngủ được. Cũng tại thằng nhóc, tự dưng nói câu ấy một câu nghiêm túc như thế và cũng vì thế mà tôi với nó đã không nói chuyện với nhau ba ngày liền, không nói một câu luôn. Muốn bắt chuyện với nhau mà không được, cứ gặp mặt nó là mặt nóng bừng, tim đập mạnh, nếu không quay đi thì tôi sẽ chết vì vỡ tim mất.

Có điều cứ vậy cũng thấy nhớ. Không biết giờ Thiên đang suy nghĩ gì nhỉ ? Lúc đó, lúc thổ lộ tình cảm, tôi lại bỏ chạy, chắc là Thiên giận tôi lắm.

—Quá khứ—

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Ừ. Tôi yêu Mai.

-Yêu tôi ? – Mai sưng sờ.

Tôi gật đầu.

-Và như tôi đã nói, như một người con trai với người con gái, như một người con trai với một người con gái.

Mai mở to mắt nhìn tôi. Mặt cô ấy đỏ lên.

-Tôi... tôi... - Mai lắp bắp.

Rồi cô ấy bỏ chạy, chạy thật nhanh.

—Hiện tại—

Thế là không nói chuyện với nhau ba ngày trời. Tôi không trách Mai, tự dưng được nghe câu nói như thế, không sốc sao được, chính tôi cũng không ngờ mình có thể nói thế mà. Hy vọng là cô ấy không giận tôi.

-Con với Tiểu Mai có xích mích hay sao mà hai đứa ngủ riêng vậy ? - Mẹ tôi hỏi.

Tôi thở dài, ngã người xuống chiếc giường hồi nhỏ tôi hay tranh với cha để ngủ với mẹ. Dạo này tôi ngủ với mẹ, để Mai ngủ một mình trong phòng.

-Hai đứa giận nhau à ? - Mẹ mỉm cười hỏi.

-Dạ, chắc vậy.

-Chắc vậy ? Con cũng không biết à ?

Tôi mỉm cười, áp má mình vào mớ tóc đen nhánh của mẹ. Mẹ tôi có mái tóc rất đẹp, đôi mắt sáng rực, cha tôi yêu mẹ chắc cũng vì chuyện này.

-Mẹ ơi !

-Gì con ? - Mẹ đưa tay xoa đầu tôi.

-Khi xưa cha tỏ tình với mẹ sao ạ ?

Mẹ tôi đỏ mặt, đánh khề vào tay tôi.

-Thằng nhóc này, hỏi chi ?

-Đi ! Đi mà ! - Tôi xoắn tóc mẹ.

Mẹ tôi ngượng ngừng nói :

-Thì cha nhóc nói : “Anh yêu em !” Vậy thôi. Anh ấy là người thẳng tính mà.

-Vậy... mẹ đáp lại như thế nào ?

Mẹ tôi lặng người một lát rồi bà hỏi :

-Sao con lại hỏi vậy ?

-Con...

-Con đã thổ lộ với con bé rồi à ?

-Dạ, trong một phút bùng bột.

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Chào buổi sáng ! - Tôi cười tươi. - Chào buổi sáng, phu nhân !

Phu nhân rời tờ báo sáng, gạt đầu. Còn cha tôi đang lằng xằng phụ bà giúp việc đem đồ lên cũng vẫy tay chúc tôi buổi sáng tốt lành. Hai bà của Thiên ngẩng đầu lên, mỉm cười.

-Chào con !

-Hai bà đang làm gì vậy ? - Tôi chạy xuống.

-À, may áo cho đứa cháu cưng ấy mà. - Bà nội đưa chiếc áo đang may cho tôi xem.

Thiên có phước thật, có hai bà giỏi may vá. Hai cái áo trông vô cùng tinh xảo, chất liệu vải toàn là loại được chọn lọc kỹ càng. Hai bộ áo dài Việt Nam và áo dài Trung Hoa có kiểu rất phức tạp mà vẫn có thể may tay (may tay đó) rất đẹp.

-Ta cũng có chuẩn bị quà cho cháu dâu, nhưng phải để giao thừa đã. - Bà cố nháy mắt với tôi. - Con yên tâm đi, của con không kém gì Thiên đâu.

-Dạ ? - Tôi đỏ mặt.

-Bà ơi, áo xong chưa vậy ?

Nó từ trong bước ra. Vẻ mặt vẫn còn ngái ngủ, mi mắt ướt sũng nước. Nó nhìn tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, hệt như lúc đó. Tôi không thể chịu được liền nói với phu nhân :

-Bác ơi, con có hẹn với bạn, cho con đi tí nhé !

-Nhưng con chưa ăn sáng mà. - Phu nhân thắc mắc.

-Dạ, bạn con rủ con đi ăn sáng chung luôn. – Tôi nói rồi cấp cái giỏ đi.

-Đi đường cẩn thận nhé ! - Thằng nhóc vừa ngáp vừa nói.

Tôi không nói gì, cứ chạy thẳng. Thật ra tôi dậy sớm làm đồ sáng ăn trước rồi chứ làm gì có chuyện nhỏ “Atula” rủ đi ăn chứ (nhỏ keo hơn kẹo).

“Xích thố” ! – “Atula” đứng đầu đường vẫy tay.

-Xin lỗi vì khi không bắt bồ ra đây. – Tôi gãi đầu.

“Atula” nghiêng đầu nói :

-Không sao, nhờ ra đường mà đây bắt tên này bao kem sớm được.

Nói rồi nhỏ kéo ai đó từ trong góc tường ra.

-Lớp trưởng...

Là Hải. Nhỏ này, mình hẹn gặp riêng nhỏ mà sao lại kéo tên này theo làm gì. Đúng là bảo một đàn làm một nẻo. (Tôi biết âm mưu nhỏ này mà)

-Sao Hải ở đây ? – Tôi hỏi.

-À, kéo theo cho vui, bao kem luôn. - Nhỏ có gắng biện minh cho âm mưu của mình.

-Muốn nói gì nói đi ! Con nhỏ này ! – “Atula” cần nhẫn.

-Chuyện này... - Tôi đưa mắt nhìn Hải.

Tôi xúc xúc muốn kem. Nãy giờ tôi cứ nói chuyện lòng vòng mà nhỏ này cũng không hiểu nữa.

-Đi mua chút kem nữa đi ! – Vân nói Hải.

-Ồ. - Hải miễn cưỡng đẩy ghế đi mua kem.

Chờ cho Hải đi, Vân nói :

-Muốn nói gì nói đi !

Chương ngại vật đã được bãi bỏ. Tôi thoải mái tâm sự với “Atula”. Tôi hỏi :

-Nè, hồi đó anh Sơn tỏ tình với bồ sao hả ?

Vân thót lên, mặt nhỏ đỏ lên, như trái cà chua chín. Nhỏ kỳ lắm, lúc ngược là toàn làm những hành động quái lạ và đây, nhỏ đang cầm cái muốn kem gõ mạnh vào ly kem, mạnh đến nỗi cái ly sắp bể luôn. Nhỏ ấp úng nói :

-Hỏi gì kỳ vậy ?

-Thì nói đi ! – Tôi năn nỉ. – Đi mà.

Vân ngược nghịu nói :

-Ảnh coi vậy cũng lãng mạn lắm, trong một lần sinh hoạt ở CLB Karate thành phố, ảnh rủ mình ra chỗ vắng người rồi tặng ình bó hoa hồng đỏ thắm và nói : “Anh yêu em ! Yêu em nhất ! Làm ơn hãy làm bạn gái anh đi !”

-Vậy bồ trả lời bằng cách nào ?

-Thì lúc đó mình cũng nhận bó hoa của ảnh rồi nói : “Me too”. Mình cũng kết ảnh lâu rồi.

Tôi hoàn toàn bị hụt hẫng. Không ngờ nhỏ Vân lại bình tĩnh như vậy. Còn tôi lại sốc mạnh như thế chẳng lẽ vì tôi không có tình cảm đặc biệt với Thiên ư ?

-Bồ không sốc sao ?

-Có chứ nhưng... - Nhỏ đang nói chột khựng lại. – Sao hỏi kỳ vậy ? Bộ... bộ có ai đó thổ lộ với bồ rồi hả ?

Tôi cúi gầm mặt, với tâm trạng này thì không nói dối nó được.

-Ừ. - Mặt tôi tự dưng nóng lên.

Tôi len lén nhìn lên. Mắt nhỏ Vân đang trở ra, miệng há hốc hình chữ o. Rồi nhỏ đột nhiên ôm bụng cười sằng sặc. Cười to đến nỗi cả cái quán ai cũng nhìn nhỏ với đôi mắt hình viên đạn hết. Cười đã một hồi, quệt nước mắt nói :

-Trời ơi ! Tưởng chuyện gì, chuyện đó xảy ra như cơm bữa, có gì đâu mà thắc mắc.

-Chuyện này khác ! – Tôi đập bàn, nói lớn. – Đây là...

Nhỏ im lặng, nhìn tôi với ánh mắt gian tựa đao chích, miệng cười như Lu-pin.

-Là người trong mộng của bồ phải không ? - Nhỏ thì thâm vào tai tôi.

Tim tôi bỗng dưng như muốn ngừng đập. Nói gì đây nhỉ ? Nói không phải thì sẽ không hỏi được, nói phải thì... nhỏ này sẽ buôn chuyện với đám nam sinh ở CLB Karate liền và qua Tết chắc chắn tôi sẽ là tâm điểm của mấy tờ báo lá cải trong lớp. Nói sao đây ?

-Phải không ? - Nhỏ hỏi. - Phải không ? Phải không ? Phải không ?

Con nhỏ này. Trong lúc đó, tôi mất đi tự chủ và đã hét lớn lên :

-Ừ !

-HẢ ? CÁI GÌ ?

Tôi giật mình, nhìn ở quây tính tiền. Chúa ơi, cả đám con trai ở trường đang chen chúc núp sau quây tính tiền, còn Hải, hẳn đã làm vỡ nguyên ba ly kem thủy tinh đắt tiền ở quán. Tôi nhìn Vân, nhỏ đang đỏ mồm hôi hột, mặt tái mét, răng đánh vào nhau lập cập.

-Âm mưu của bồ phải không ? – Tôi cho nó một cái liếc.

Nhỏ gãi đầu, cười hì hì :

-Ờ...

-Hay quá ta ! – Tôi xách cổ áo nhỏ lên, giơ cao nắm đấm.

Chuẩn bị cho nhỏ Vân một bài học là cả đám con trai chạy tới, quỳ dưới chân tôi, nước mắt nước mũi đầm đìa, giọng ai cũng tha thiết :

-Ice queen ! Nỡ lòng nào bỏ chúng tôi sao ? (Đứa nào cũng bị tôi từ chối rồi) Ice queen !

Tôi vội vàng xách cổ áo Vân chạy đi chỗ khác, tránh đám con trai dai nhách ấy. Khiếp ! Hơn hai phần ba trong đám ấy là quán quân điền kinh cấp thành phố. Quẹo qua ngõ nào cũng không được.

-Làm sao bây giờ ? – Tôi thở hồng hộc. – Ai cứu tôi với !

-Bên này ! – Có một bàn tay nắm lấy tay tôi kéo qua chỗ khác.

-Nhóc Thiên ! – Vân reo lên.

Thằng nhóc kéo tay tôi chạy rẽ qua một ngõ rồi chạy vào cửa sau của một cửa hàng.

-Thoát rồi đó ! – Nó thở dốc.

-Cám ơn. – Tôi mỉm cười. – Ồ.

Bấy giờ tôi mới nhận ra tôi đang nắm tay nó, rất chặt. Tôi nóng cả mặt.

-Đây về trước đây ! – Tôi đá chân nhỏ Vân một cái. – Cái mặt thấy ghét !

(Lời kể của Vân)

Nhỏ để lại cho tôi nguyên cái chân sừng tấy, bỏ đi về một mình mà chả thêm chịu trách nhiệm chút nào. Lương tâm của nhỏ này chẳng còn cái răng để húp cháo. Trả thù cũng vừa phải thôi chứ. Tôi ôm cái chân của mình mà nhảy cò cò trước con mắt mở to hết cỡ của mọi người đang đứng đó.

-Chị có sao không ? – Nhóc Thiên ân cần hỏi thăm. (Mặt nó vẫn nhin cười)

-Cám ơn vì cú đá dịu dàng của gia sư nhóc. – Tôi nhăn mặt nói.

-Xin lỗi, cô ấy cứ thế đấy ! Chị có về được không ?

-Không sao ! Đi cò cò cũng không sao ! Cám ơn nhóc !

Tôi ráng lê bước về nhà với bàn chân sừng tấy. Con nhỏ này, tôi mà siêu hơn nó là chắc chắn trong kỳ thượng đài lần sau là tôi sẽ cho nó một trận te tua à xem. Tiếc là giấc mơ chỉ là giấc mơ. Nhiều khi tôi hận ông trời sao cho nó nhiều mặt lợi thế, nó xinh hơn tôi, chạy đua giỏi hơn tôi, học cao hơn tôi, tôi chỉ hơn nó mỗi cái nữ công gia chánh vì trình bày món ăn giỏi hơn nó. Nhưng có vậy thì được gì chứ ? À, nhắc tới nữ công gia chánh, không biết nhỏ hỏi bí quyết trình bày nấu cho ai ăn vậy nhỉ ? Không thấy nhỏ nhắc chuyện đó chắc là thành công rồi.

-Rốt cuộc là ai nhỉ ?

-Ai nhỉ ?

Trời đất ! Cả đám con trai trường tôi đang đứng nghệt đường làm kiểu suy luận. Đám này ở đâu chui ra vậy hả trời ?

-Vân ! Bạn biết là ai không ? - Hải làm đại diện cho nhóm, hỏi.

-Ai mà biết chứ. Nhỏ rất bí mật. – Tôi nói.

-Một chuyện động trời như vậy bạn phải biết chứ.

-Làm như đây là thánh ý. – Tôi cãi lại.

Hải đứng ra giải hoà mọi người.

-Thôi có gì thì để họp đảng hoàng rồi tính.

-Nhất trí !

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Đẹp lắm cháu gái ! – Bà cố xuýt xoa.

-Thật ạ ? – Tôi ngượng ngùng.

Phải nói là đẹp thật đấy chứ, cái tướng võ biền thô kệch của tôi mặc cái áo dài này trông cũng thủy mị, dịu dàng ra phết. Nhìn mình trong gương mà tôi cứ tưởng là ai đó chứ không phải là tôi. Cũng có thể là nhờ bộ áo dài màu hồng nên tôi mới giữ được khuôn mặt thủy mị, dịu dàng bẩm sinh của con gái. Giờ tôi mới tin cái câu “Người đẹp nhờ lụa”.

-Cháu cảm ơn hai bà ! – Tôi sung sướng. – Cám ơn vì món quà tuyệt vời này.

-Không có gì, đây là món quà mừng gặp mặt của hai bà cho cháu thôi mà. – Bà nội nghiêng đầu nói. - Thật may mắn là nó hợp với cháu.

-Vâng !

Tôi cầm tà áo, xoay một vòng trước gương. Thật là dễ chịu. Tôi học trường cấp III đã hơn mấy tháng vậy mà chưa từng mặc áo dài trắng, nhìn mấy nữ sinh trường công lập bên cạnh trong tà áo dài tung bay trong gió mà luôn ước ao được mặc một lần cho ra dáng con gái Việt Nam. Giờ thì ước mơ đã thành sự thật rồi.

-Đẹp quá con gái ! – Cha tôi vỗ tay.

-Đẹp không cha ? – Tôi hỏi lại lần nữa.

-Cha cứ tưởng là tiên. – Cha xoa đầu tôi.

-Nội, đã bảo là khỏi mà mời ca sĩ đến nhà mình chi vậy ? - Thăng nhóc đến. - Hả ?

Thăng nhóc nhìn tôi, hình như nó chưa bao giờ thấy tôi trong hình ảnh này. Đúng rồi, từ trước tới giờ nó toàn thấy tôi mặc váy, đầm phương Tây, hay bộ võ phục thôi, còn áo dài thì chưa bao giờ. Nó dụi mắt liên tục, hỏi :

-Phải cô không đấy hả ?

-Cậu nghĩ là ai ? – Tôi tức giận.

-Tôi tưởng... tôi đang nằm mơ.

Nằm mơ ? Chẳng lẽ trong giấc mơ nó luôn thấy tôi như thế này hay sao ?

-Đẹp lắm ! – Nó quay đi.

Tốt rồi. Thế là có thể nói chuyện lại với nhau.

-Tiểu Mai này ! Tối nay là giao thừa, cháu có chơi đốt pháo với ta không ? – Bà cố rút ra một bịch que pháo hoa.

-Đốt pháo ? – Tôi ngạc nhiên.

Hai bà già rồi vẫn thích chơi đốt pháo sao ?

-Đốt pháo ở một khách sạn dòng họ Dương ở ngoài bãi biển. Cháu đi không ?

-Vâng ! – Tôi mỉm cười.

-Nhớ mặc áo dài đi luôn nhé !

-Vâng !

Từng chùm pháo sáng lên trong đêm. Dường như tất cả các thành viên trong dòng họ Dương ai cũng bỏ công việc đến đây vui chơi, khách sạn tuy đông nhưng vẫn dành riêng một phòng đặc biệt cho cả dòng họ ăn tiệc. Nụ cười lúc nào cũng hiện lên trên khuôn mặt họ.

-Vui chứ ? – Phu nhân đưa một cây pháo đã châm lửa cho tôi.

-Vâng ! Chưa bao giờ cháu vui thế này ! – Tôi đón lấy cây pháo.

-Năm ngoái, ta không đón giao thừa ở ngoài này nhưng ta cùng đón giao thừa với anh ấy trong bệnh viện, cũng vui lắm. – Phu nhân nói đến đó thì thở dài.

Tôi hiểu. Mất một người thân cảm giác rất đau đớn. Hồi đó, khi mẹ qua đời tôi đã không thiết gì đến ăn uống, giao thừa nữa.

-Thiên đâu ạ ? – Tôi không thấy thăng nhóc đâu cả.

-Hình như ở trên sân thượng khách sạn. – Một con bé họ Dương khoảng bảy tuổi chỉ lên trên sân thượng.

Tôi vội vàng bỏ đám đông vào bên trong xem thử. Lúc tìm thăng nhóc hình như tôi có nghe tiếng gọi :

-Xích thố !

Nó thoảng qua bên tai thôi nên tôi không chú ý, lên sân thượng.

Bóng nó ngồi trên phần cao nhất của sân thượng. Chăm chú nhìn vầng trăng sáng trên trời. Tôi biết nó chỉ nhìn thế chứ tâm trí nó chỉ nghĩ về việc khác.

Tôi cố hít một hơi thật sâu để có thể bật thành tiếng :

-Sao cậu không xuống dưới đốt pháo ?

-Tôi không thích ! – Nó nói thẳng thừng.

-Ở dưới có mẹ cậu, nội và cố, cả cha tôi nữa mà.

Nó nhảy xuống. Bước đến trước, đưa hai tay đón gió.

-Thế này thích hơn.

-Thật không ?

Nó biết không thể giả vờ nữa nên thở dài nói :

-Cố, nội, mẹ, cha cô đều ở đó, đúng ! Nhưng tôi không có quyền chung vui đâu.

-Tại sao ?

Nó nói :

-Theo quy tắc, các thành viên trong dòng họ phải có những cử chỉ “kính trọng” với người thừa kế, và người thừa kế phải theo khuôn phép, giữ bộ mặt cho dòng họ.

-Sao vậy ? Chẳng phải phu nhân và hai bà vẫn đang vui chơi đấy sao ? Cả tôi nữa.

-Tôi không biết, theo quy tắc thì đúng là có cả cô, mẹ và hai bà nữa nhưng mấy người kia chỉ áp dụng cho tôi thôi. – Nó mỉm cười cay đắng. – Tôi đành phải chấp nhận, quy tắc mà.

Quy tắc gì chứ ? Chỉ là cái cơ để xa lánh, cô lập nó một mình trong bóng tối. Sự ganh ghét thật đáng khinh, chỉ vì không may mắn như người ta mà xa lánh, làm chiến tranh lạnh như thế này. Cũng như tôi, lúc tôi được thành tích cao, ngoài Vân thì tất cả đều xa lánh tôi, cả nhỏ Trân cũng xa tôi một thời gian, chúng bảo : “Thành tích của mình không xứng để nói chuyện với lớp trưởng.” Ai bảo ở địa vị cao là sung sướng đâu ? Ai nói có nhiều tài là hạnh phúc đâu ?

-Cậu chịu được chuyện này ư ? – Tôi bất bình.

-Chịu được chứ ! Đây là quy luật, là cái giá mà tôi phải trả cho bản thân. – Nó thản nhiên nói.

Cái gì cũng phải trả một cái giá tương ứng. Cái gì nó cũng giỏi võ thuật, nấu ăn, ăn nói... nhưng cái giá thật đắt : sự cô độc.

-Khác nào một cuộc mua bán ép giá chứ. – Tôi nói.

-Không ! Đây là cuộc trao đổi không thành công của Thượng đế với tôi nhưng đúng giá, Thượng đế cho tôi quá mức người thường nên cũng lấy lại hạnh phúc quá mức người thường. Tôi chấp nhận !

-Nhưng tôi thì không chấp nhận ! Dù đó là cái giá cân bằng tôi cũng không chấp nhận !

Nó mỉm cười :

-Tại sao ?

-Tôi ... tôi...

Đây có phải là lúc thích hợp để trả lời cho lời thổ lộ của nó hồi bữa không ? Lúc này tôi tự hỏi mình như vậy. Liệu có quá đường đột không ? Dù sao với nó cũng chỉ quen nhau mới có vài tháng.

-Tôi...

Nó bật cười. Tiếng cười ấy át đi suy nghĩ của tôi. Tôi đỏ mặt.

-Cười gì chứ ? – Tôi hét lên.

-Cô lúc nào cũng là người có suy nghĩ chống đối số phận. Thật là cứng đầu ! – Nó ôm bụng cười.

-Số phận không có thật ! Có thật thì nó do chúng ta tạo nên và chỉ được thấy ở tương lai thôi. – Tôi nói.

-Triết lý hay đấy ! Toàn là loại chống đối thánh thần. – Nó nhìn tôi.

-Thần thánh không có thật ! Không phải cậu đã nói vậy sao ?

Nó lặng người một chút rồi phẩy tay.

-Thôi, tôi thua rồi ! Cái không lại cô.

-Cậu không thua, cậu chỉ không nói thật những lời cậu nghĩ thôi.

Nó nhìn tôi. Rồi nó tiến gần, nắm lấy tay tôi, siết nhẹ.

-Cô rất mạnh mẽ, mẹ tôi cũng không có cái tính như thế này. – Nó mỉm cười.

-Vậy sao ? Nhưng... có nhiều chuyện tôi không mạnh mẽ như cậu nghĩ đâu. – Tôi ngượng ngịu.

Nó nói khẽ nhưng không hiểu sao tôi nghe câu nói ấy rất rõ.

-Tôi yêu cô !

Pháo hoa ở đâu bắn lên trời, vậy là đã đúng 12 : 00, giao thừa đã đến.

Đây là lần thứ ba nó nói câu đó với tôi rồi. Tôi không thể chạy, cũng không thể trả lời. Nó như có một ma lực gì đó làm tôi khuyu xuống.

-Không cần trả lời bây giờ ! Tôi có thể chờ. - Nó ôm nhẹ lấy vai tôi.

Có động lực nào làm hai tay tôi cũng ôm lấy nó. Tôi thì thầm :

-Vậy cậu có thể chờ bao lâu ? Hả Dương Nhất Thiên ?

-Năm năm, mười năm, hai mươi năm, cả đời cũng được.

Thiên buông một tay ra, dùng bàn tay ấy nâng khuôn mặt của tôi lên.

-Thậm chí là Mai yêu người khác.

Thiên cúi xuống, hôn lên má tôi. Gò má của tôi đang lạnh, tái nhợt vì gió biển về đêm bỗng nóng lên, tôi có thể cảm nhận được nhịp đập của mạch máu nhỏ.

-Cô có thể hát cho tôi nghe một bài hát về xuân không ? Hả giọng ca vàng ?

-Ừ.

Tôi đứng lên, hít thật sâu. Hoà với tiếng gió, tôi hát bài hát tôi thích nhất.

Thoảng trong lời ca, tôi có nghe tiếng Thiên tự nói với mình :

-Xem ra đây mới thật sự là tất cả những gì số phận cho tôi.

28. Chương 28: Lộ Rồi !

Tết qua rất nhanh, in dấu những kỷ niệm thật đẹp. Nhất là đêm giao thừa. Sau đêm đó tôi và thằng nhóc lại nói chuyện với nhau như trước, thậm chí là nhiều hơn trước nhiều. Hơi tiếc là lúc đó tôi không thể trả lời được nhưng thế cũng tốt lắm rồi vì không phải khó xử nữa.

(Lời kể của Vân)

-Là thằng Hải chắc rồi ! – Tên trưởng CLB Tri thức chỉ vào tên lính mới tội nghiệp.

-Hay là anh Dũng, ảnh đeo đuổi Mai dữ lắm. - Hải suy luận.

-Vân ! Cho ý kiến đi !

Tôi nói :

-Đây biết đối tượng của Xích Thổ rồi.

Cả đám con trai nháo nhào lên. Đứa nào cũng lao đến chỗ tôi với hai con mắt sáng rực tựa đèn pha. Tụi nó nhao nhao hỏi :

-Ai ? Ai ? Là tớ hả ? Là đây hả ?

Cứ như là mấy cái loa làng đâm vào tai tôi. Tôi hét lên :

-Ngồi yên đây nói cho nghe !

Tụi nó lật đật chạy về chỗ ngồi, yên lặng. Cái thứ đại gái, nghe tới vấn đề đó là im liền. Im lặng hết rồi, tôi nghe biết bao nhiêu con tim đập rộn ràng, hoà chung một nhịp. Tội nghiệp, tụi nó kỳ vọng lắm. Không biết tôi có nên nói không nhỉ ? Không nói thì bạn khổ, nói thì hại biết bao nhiêu người phải lâm vào hố sâu tuyệt vọng, nhục nhã. Đường đường là đáng trọng phụ 16 tuổi đầu mà lại thua một thằng nhóc 10 tuổi chứ.

Phải nói là cái hôm giao thừa ấy, cha tôi có dẫn tôi đến khách sạn của họ Dương để đón giao thừa với đôi tác. Và tôi đã chứng kiến một cảnh cực kỳ đặc biệt.

—Quá khứ—

-Xích thố ! - Tôi gọi với theo nhỏ. - Xích thố !

Nhìn kỹ mới nhận ra đó, không bao giờ tôi thấy nhỏ trong tà áo dài.

-Xích thố !

Cái con nhỏ này, gọi rất cả cổ mà cũng không nghe. Nó làm cái gì vậy nhỉ ? Theo thử xem. Tôi chạy theo Xích thố lên sân thượng. Trời ạ, chạy chi mà nhanh thế, từ cầu thang này lên cầu thang kia mà nó phóng cỡ ba bốn bước là xong, đúng là cao thủ về thể thao. Chạy mất năm phút mới lên tới sân thượng.

Tôi thở không ra hơi. Xây cao ốc làm chi vậy trời ? May quá, có gió biển. Ác lắm đây Xích Thố. Ta sẽ giết mi, hồi cái con nhỏ đang mặc áo dài màu hồng phấn đứng trước mặt ta kia !

-Cô rất mạnh mẽ, mẹ tôi cũng không có cái tính đó đâu. - Ủa, giọng của nhóc Thiên.

-Vậy sao ? Nhưng có nhiều chuyện tôi không mạnh mẽ đâu...

Hai người này, đang nói chuyện gì vậy nhỉ ? Coi bộ nghiêm trọng lắm. Phải tìm hiểu mới được. Tôi định kêu lên. Nhưng gió biển đã cho tôi nghe một lời nói bật ra từ miệng nhóc Thiên làm tôi phải khựng lại.

-Tôi yêu cô.

—Hiện tại—

Bình thường ai nói vậy mặt nhỏ vẫn lạnh như tiền có nói dịu dàng cũng chỉ là an ủi cái tên bị đá, vậy mà thằng nhóc vừa nói thôi mặt nhỏ lại nóng lên, đỏ như trái cà chua chín. Nhỏ này ít khi để lộ cảm xúc trước mặt người khác lắm, nhỏ đỏ mặt một cách công khai thế thì nhỏ thật lòng chứ không phải chơi đâu.

-Ai hả Vân ? - Tên Hải hỏi.

Nói sao đây nhỉ ? Nói là thằng nhóc mấy người gặp thì bảo đảm là cái cửa sổ của nhà nó phải thay kính hằng ngày. Nói là một người trong trường thì chắc chắn sẽ loạn cả trường lên, kể cả thầy giáo cũng không tha. Nói cách này là hay nhất !

-Đây không nhớ mặt nhưng không thấy tên đó trong trường mình.

-Là ai ?

-Sweet Ice Queen của mấy người cầm đây nói.

Đám đó im lặng một chút rồi đồng loạt nói :

-Vào trường phải hỏi Sweet Ice Queen cho ra lẽ mới được ! Vân làm chứng nhé !

Hả ? Chết rồi !

—***—

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Tôi đi học đây ! – Tôi vẫy tay chào nó.

-Đi đường cẩn thận ! – Nó mỉm cười.

-Ừ.

Đã mười ngày không đến trường, tôi nhớ cái phòng tập đầy tiếng cười của các thành viên CLB Karate và lớp quá. Ước gì vừa đến cổng là gặp ngay mấy khuôn mặt thân thương ấy nhỉ.

-Sweet Ice Queen !

-Mọi người...

Tôi định nở một nụ cười nhưng cái cảnh đằng sau làm nụ cười tắt hẳn. Eo ơi, một đám con trai đang tiến về phía cổng, cụ thể hơn là tiến về phía tôi với tinh thần quyết tử. Tôi lạnh cả da gà. Kỳ vậy ? Lần này khác hẳn mấy lần khác, tôi có cảm giác sát khí mạnh hơn gấp ngàn lần. Nhắm không địch nổi, tôi vội vàng phi thân từ các cành cây, vượt tường chạy vào trường.

-Trả lời chúng tôi đi !

Hả ? Trời ơi ! Phục binh ở đâu mà lắm thế này ? Không phải phục binh, kiểu này giống như một tập đoàn đứng lên biểu tình. Đám con trai đứng đầy sân, mái nhà, ban công, sân thượng, ngọn cây, thậm chí là nền nhà của nhà vệ sinh để hô hào, biểu tình. Chuyện gì kỳ vậy ? Không thể trốn được. Tôi đành dùng kế sách của tư bản Mỹ, đứng trên cành cây, hoà hoãn :

-Có gì thương lượng, đừng gấp gáp !

-Trả lời chúng tôi đi !

-Mà trả lời chuyện gì mới được ?

Đây là lần đầu tiên tôi thấy cả ngàn đứa con trai trường tôi trăm người như một, vạn người như một. Chắc có chuyện gì cực kỳ quan trọng lắm đây.

-Chuyện đâu còn có đó. Có gì thì từ từ. – Tôi cố gắng trấn tĩnh tụi nó.

Ông Dũng (bồ cũ của nhỏ Trần) bước ra làm đại diện cho toàn thể đám con trai trong trường, nói thật to, vọng lên đến cái cây tôi đang trú ngụ :

-Sweet Ice Queen, trước tới giờ chúng tôi lúc nào cũng trao cho bạn một tấm lòng chân thành, không một chút giả dối (tôi lạnh cả da gà). Dù có bị chê nhưng vẫn một lòng chờ đợi bạn thay đổi suy nghĩ. Vậy tại sao bạn lại chọn một người khác trường chứ ?

-Hả ? Ai nói ?

Đứa nào đặt chuyện với đám này vậy nhỉ ? Tụi nó đẩy nhỏ Vân ra, đồng thanh nói :

-Vân làm chứng ! Nói đi Vân ! Ý trung nhân của Sweet Ice Queen là ai ?

Nhỏ Vân ! Thì ra là cái tiếng “Xích Thố” hồi bữa tôi nghe ở nhà hàng họ Dương là tiếng của nhỏ này. Vậy là... nhỏ đã lên sân thượng và nhìn thấy tất cả. Và nhỏ đã khai hết cho đám này nghe hết. Con nhỏ kia ! Không có đám con trai kia là tôi đã bay xuống xử nhỏ một trận rồi.

Nhỏ Vân e dè nhìn tôi trên cây. Bọn kia thấy vậy thì nói :

-Để bạn Vân (bình thường mà gọi vậy tôi chết liền) khỏi khó xử, bạn nói đi ! Bọn này thề sẽ chúc hai người trăm năm hạnh phúc.

-Và rút lui trong hoà bình ? – Tôi hỏi.

Nói đến đó tụi nó im bặt. Biết ngay mà. Đám cứng đầu này bị tôi từ chối tới cỡ năm mươi lần rồi vẫn cố gắng đeo đuổi tới cùng, làm gì có chuyện sẽ rút lui trong hoà bình. Đại gì tôi nói.

-Thầy giám thị kia ! – Tôi đánh lừa tụi nó.

Vừa nghe là tụi nó nháo nhào cả lên. Thừa cơ hội, tôi nhảy xuống, tóm lấy Atula, phóng vào bên trong.

-Nói ! Bỏ thấy hết rồi phải không ? – Tôi tấn Atula vào tường.

-Ừ.

Rồi xong ! Hết giấu luôn. Bao nhiêu công sức mấy tháng nay đổ sông đổ bể hết. Tôi thả Atula ra, tựa người vào bức tường gần đó. Atula nhìn tôi.

-Bỏ có quyết định thật sự không khi chọn nhóc Thiên, bỏ có xét kỹ không ?

Tôi giật mình. Đúng, tôi rất kén chọn khi chọn bạn đời của mình ai sau, chỉ cần một khuyết điểm nhỏ của người ta cũng đủ để tôi từ bỏ. Nhưng với Thiên thì hoàn toàn khác, không hề có sự xét về bất cứ mặt nào, chỉ là sự chọn lựa một cách tự nhiên, đến nỗi khi tôi nhận ra thì đã chọn Thiên rồi. Với những người con trai kia là sự xét, chọn về tài năng, còn với Thiên, đó là sự lựa chọn về trái tim. Tôi chọn Thiên vì tôi muốn san sẻ niềm cô độc mà cậu ấy đang giữ.

-Mình...

-Bỏ không lằm lẩn tình yêu với tình chị em chứ ? Đừng quên là bỏ với nhóc đó cách nhau tới năm tuổi. – Vân nói với tôi.

-Ngộ nhận ư ?

Nhỏ Vân nói cũng đúng. Có thể là tôi ngộ nhận giữa tình yêu với tình chị em chăng ? Tôi không có em trai, tôi không biết tình chị em là như thế nào.

-Cô sao thế ? - Thằng nhóc hươ tay trước mặt tôi.

-Không, không có gì. – Tôi lắc đầu.

-Có gì thì nói tôi nghe nhé ! Đừng giấu.

-Cậu đã từng giấu tôi đấy thôi. – Tôi cãi lại. - Tại sao tôi phải cho cậu biết chứ ?

-Không thích thì thôi, tôi cũng không ép. Tôi không thích ràng buộc người khác.

-Này, sao cậu có thể phân biệt được chuyện của cậu với nhỏ Trần với chuyện của cậu với tôi nhỉ ? – Tôi hỏi nó.

Nó khá ngạc nhiên, đôi mắt nâu mở tròn xoe nhìn thẳng vào tôi. Nó hơi ngượng ngùng một chút rồi cũng nói :

-Cảm giác thôi. Tôi hiểu mà.

-Cảm giác à ?

-Khi ở cạnh chị Trần tôi có cảm giác hoàn toàn khác khi cạnh cô. Tôi thích chị Trần vì chị ấy thông minh, dịu dàng. Nhưng còn cô, tôi không biết là ở điểm nào nữa, dường như là không kể hết được. – Nó mỉm cười.

-Cậu... thích tôi ở điểm nào ? – Tôi ngập ngừng hỏi.

-Tất cả.

-Chào mọi người ! – Tôi lững thững xách cặp bước vào lớp.

-Chào !

Trời ạ, đã hai ngày rồi mà sát khí vẫn chưa dịu đi chút nào. Cái đám này giận còn dai hơn thằng nhóc nữa. Toàn là con trai mà sao ghê thế ? Con trai coi vậy mà ghen nặng nề hơn là phái nữ nhiều. Tôi đành phải nuốt nước bọt, ngồi xuống cái vị trí là đích đến của ba mươi tia mắt dữ dội, có thể khoan thủng cả kim cương.

-Đồ dai như đĩa. – Tôi lằm bằm trong miệng.

Hải ngồi cạnh tôi, nghe thấy điều đó. Hắn nói khẽ cho chỉ mình tôi nghe :

-Lớp trưởng nói là xong thôi.

-Mơ đi !

-Lớp trưởng lạnh lùng quá ! Hiền một tí có phải hay hơn không ? - Hải trách móc.

-Hiền đâu có no, chả cần.

Tính tôi thế đấy. Trong mắt bọn con trai tôi là tăng băng biết nói, tăng băng trong suốt, lấp lánh như kim cương (hông nổ nha, chỉ tưởng thuật lại lời mấy người trong CLB Văn chương thôi). Cái tên Sweet Ice từ sự miêu tả ấy mà ra. Và tôi chấp nhận mang danh hiệu đó để đổi lấy sự im lặng. Tôi xa lánh tất cả bọn con trai một cách gián tiếp, tôi phớt lờ mọi thứ, tôi chứng minh đẳng cấp của mình trong học tập để chúng thấy hổ thẹn mà rút lui. Tôi làm tất cả. Nhưng với Thiên ... thì khác, tôi không xa lánh, thậm chí là muốn được gần gũi, kể cả khi nó bày tỏ tình cảm tôi vẫn muốn ở cạnh nó. Vậy đó có phải là...

___***___

-Em thua rồi ! Sư tử đừng đánh nữa.

Gia Huy, võ sinh nhập môn sau tôi hai tháng, rên rỉ. Có thể chứ. Nhưng cũng hơi thất vọng. Cứ tưởng tên này chịu được tới đòn thứ năm của tôi, phá kỷ lục chứ, mới tới đòn thứ tư đã xin thua rồi. Tôi đưa tay ra, nghiêng đầu nói :

-Đứng lên nào sư đệ !

Tên nhóc lớp 9 đỏ bừng cả mặt. Nhóc run rẩy nắm lấy tay tôi, lấy sức đứng lên.

-Cảm ơn chị !

Mặt nhóc đỏ bừng như quả cà chua chín. Chắc do mệt. Tôi lấy chiếc khăn tay luôn mang trong người ra lau mồ hôi trên trán cho nhóc.

-Ráng lên ! Chắc chắn sẽ có ngày chị bao kem nhóc. – Tôi nháy mắt.

-Không có đâu ạ ! – Nhóc ấy gãi đầu.

-Hết giờ rồi ! Mọi người về đi ! - Tiếng của người trông sân tập vang lên.

Tôi liền đi về biệt thự. Vừa đến, đã thấy Thiên đứng ngoài cổng.

-Thật là... tập đến nỗi này ấy hả ?

-Tại hăng quá ! – Tôi cười gượng.

Nó rút chiếc khăn tay ra, vẫy vẫy.

-Cúi thấp xuống !

Tôi liền cúi thấp xuống. Nó dùng khăn tay lau mồ hôi cho tôi. Thích thật !

Thích ? Làm phiền nó mà tôi thích đến thế sao ?

Đúng rồi ! Tôi đã nhận ra sự khác nhau giữa tình chị em và “cái đó”. Tôi chắc chắn sẽ là một người chị mẫu mực, luôn lo lắng cho em trai nếu có em thật. Tôi đã quan tâm đến các võ sinh mới vào, rất ngại khi làm phiền, tôi muốn quan tâm tới họ. Còn với Thiên, tôi lại muốn nó quan tâm với tôi thật nhiều, thật nhiều, tôi rất ghét nếu nó quan tâm tới người khác. Chỉ khi nào là Thiên tôi mới có suy nghĩ ích kỷ đó. Tôi hiểu rồi ! Đã tới lúc trả lời.

-Thiên ! Thật ra tôi... tôi...

Tôi siết chặt tay nó để lấy đủ can đảm.

-Sao cơ ? – Nó ngạc nhiên.

-Tôi...

-Không thể nào !

Gì vậy nhỉ ? Tôi quay lại. Trời ơi ! Đám đĩa dai nhách ư bám đuôi tôi bám theo tới đây rồi à ? Lì hơn là tôi tưởng tượng.

-Sweet Ice... - Một đám áp úng tập trước hay sao mà đều nhau lắm.

Rồi đám đó tia qua Thiên những tia sắc bén nhất.

-Thằng nhóc...

-Hả ? Gì cơ ?

-Chạy !

Tôi xách nó lên, chạy xuống hầm tránh nạn trước khi một cơn mưa đá chưa được báo ở dài thời tiết xuất hiện

29. Chương 29: Tuyên Chiến

-Thưa thầy em vào lớp !

Tôi len qua quý chủ nhiệm, ráng sao ình vào trước ổng. Thầy chủ nhiệm kéo tóc tôi lại, hần học hỏi :

-Sao dạo này thầy thấy em đi học sát giờ thế ? Mọi hôm đâu có thế.

-Dạ, tại... tiết trời lạnh nên em đến hơi trễ. – Tôi lấp liếm cho qua chuyện.

Trời lạnh cái quái gì chứ, cái đĩa da dày gần bằng trống làng như tôi sợ gì chuyện đó. Tôi sợ cả đồng tia nhìn đang tia về tôi khiến tôi lạnh người. Lạnh có chăng là trong ra chứ không phải ngoài vào. Đã ba hôm rồi tôi phải chịu cái cực hình này cũng tròn ba hôm thẳng nhóc phải nhốt mình trong nhà, không dám ra ngoài. Mọi chuyện rất căng thẳng.

Tôi đặt cặp vào chỗ, kéo ghế ngồi. Gắng làm rất nhẹ nhàng nhưng chỉ một tiếng động khê mà cứ như là bom nổ với mọi người trong lớp. Bằng chứng đây, tên Hải ngồi cạnh tôi vừa nghe tiếng tôi kéo ghế đã nảy lên rất mạnh, mắt hần hoảng hồn.

-Lớp trưởng ! - Hải hét lên như tận thế đến tới nơi.

-Ồ. Nghiêm ! Chào ! – Tôi ráng hô với giọng tự nhiên nhất.

-Chúng ta bắt đầu tiết học !

Giờ tôi mới thấy yêu ông chủ nhiệm hắc ám của mình đây ! Cảm ơn thầy ! Nhờ khuôn mặt của thầy mà tụi nó mới buông tha cho em.

-Xin lỗi nhé Xích thỏ ! – Vân lí nhí.

Ba hôm nay, nhỏ cứ nói vậy suốt. Giận lắm ! Nhưng thấy nhỏ vậy cũng tội nghiệp. Dù sao nhỏ cũng muốn tốt cho tôi. Có lẽ nhỏ tưởng nói tôi có đối tượng rồi là đám dai nhách kia sẽ rút lui, có ngờ đâu đám đó dai đến thế.

-Không sao ! Đây quen rồi ! Hồi bỏ đồn đây với Tuấn, tụi nó cũng vậy mà. – Tôi phẩy tay.

-Nhưng nhóc Thiên chắc rất mệt vì những trò quỷ phá.

-Không sao đâu ! Thiên nói là không sao mà.

Tôi cũng lo lắng. Nhưng khi tôi nói chuyện này thì nó đã cười và bảo cứ yên tâm, có gì thì vỡ mấy cái cửa kính là cùng. Tôi tin nó. Vì thế, tôi không có gì phải sợ.

-Thật không ? – Vân lo lắng. - Liệu nó có ổn không đó ?

-Chắc là không.

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Ất xì !

Rồi, cô nàng lại lo nữa rồi. Đã bảo là không sao mà. Cũng lo nhưng tôi không sợ. Để xem chúng làm được gì.

-Tôi về rồi đây ! – Tôi đẩy cửa bước vào.

-Mừng cô về ! – Nó mỉm cười.

-Có ai đến đây để làm trò không ? – Tôi hỏi.

Nó lắc đầu.

-Có gì tôi sẽ nói sau. Vào nào ! – Nó nắm tay tôi.

-Khoan đã !

Quái, tiếng ai mà hùng hồn thế này ? Tôi quay ra đằng sau. Eo ơi ! Một tập đoàn con trai ở trường bám đuôi tôi về tới tận đây mà tôi không hay. Sao hôm nay tôi không cảm nhận đợt sát khí nào cả nhỉ ? Phải rồi, mặt ai cũng nghiêm nghị thế này đánh hơi sao ra.

Hải làm đại diện của nhóm bước ra hỏi thẳng nhóc :

-Thằng nhóc ! Chú mày là gì của sweet ice queen ?

Nó nhìn thẳng vào mắt của Hải như đang thắc mắc điều gì đó. Nó bật ra một câu hỏi vô tư :

-Cho hỏi, thằng nhóc là ai vậy ? – Nó nở nụ cười ngây thơ vô số tội.

Câu đó nếu là tôi còn chịu được, còn đối với cái đám đang kìm toả sát khí thì đúng là cái ngòi của núi lửa đã cố gắng dùng phun trào. Mặt ai nấy gần như sắp thành mặt trời hết rồi. Hoàng - đứa tính hiền như đất - gắng gượng hỏi lại cho đành hoàng :

-Em trai, em là gì của bạn Mai vậy ?

Nó mỉm cười một cách vô tư, bật ra câu nói nhẹ nhàng mà cửa vào lòng đám con trai kia khá mạnh :

-Dạ, chồng chưa cưới !

Biết ngay mà, bật ngửa ra hết cả rồi. Miệng đám con trai lảm nhảm :

-Sweet Ice Queen ! Phải không ?

Tội nghiệp quá ! Có điều tôi thương cho sự tự do của tôi hơn là khiến cho họ bị tổn thương.

-Ừ ! Dù chưa ký hôn ước nhưng cả hai bên đều xem như vậy.

-Giết tôi đi !

Cả đám la lên rồi bất tỉnh nhân sự. Thằng nhóc đá mỗi tên một phát để kiểm tra rồi nói :

-Vào ! – Nó nắm tay tôi vào nhà. – Đóng cửa !

Tôi cùng nó vào phòng. Tôi ngồi phịch xuống giường.

-Cậu hơi quá đấy !

-Không có, đợt ngọt quá nên không nghĩ ra chiêu nào hay hơn.

-Có nghĩa là nếu có thời gian chuẩn bị thì cậu cho chiêu độc hơn à ?

-Gần như vậy.

-Thằng nhóc xác láo kia !

Nó đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống dưới. Hình như là đám con trai kia tỉnh dậy cả rồi.

-Tỉnh rồi à ? – Tôi hỏi.

-À, nhưng còn mê sảng. Đừng lo ! – Nói rồi nó lại quay vào trong.

-Nghe đây ! Ra gấp ! Không thì mi sẽ được chiêm ngưỡng cơn mưa đá trăm năm mới có một lần đấy ! -
Tiếng hét vang lên càng lúc càng to.

Cửa sổ biệt thự vẫn chưa thay kính chống vỡ nên thằng nhóc đành ra ngoài. Nó cất giọng nhỏ nhẹ:

-Vâng ! Mấy anh cần gì ạ ?

-Đầu ! - Tiếng đám con trai đồng loạt hô to.

-Đầu ?

Đầu ? Bọn này định đầu cái gì đây ? Năm ngoái là đầu đền kinh với Tuấn, hai năm trước là đầu về cờ vua với Thắng... toàn nhắm vào nhược điểm của người ta mà đầu. Lần này lẽ nào là đầu...

-Đầu xem trong cuộc hẹn ai làm cho Sweet Ice Queen...

-Tôi không quen ai là Sweet Ice Queen cả. – Nó cắt ngang lời nói của đám con trai.

Bọn kia chỉnh lại lời nói :

-Mỗi ngày sẽ chọn một nơi Mai đến, ai làm cho cậu ấy cười nhiều nhất thì người đó thắng. Nếu mi thua, phải xé hôn ước !

Biết ngay mà. Một cuộc đấu không cân sức. Không cần nói gì hết, chỉ cần nhìn vóc dáng, tuổi của Thiên làm sao địch nổi chứ. Chúng nhắm vào điểm hay cười để cảm ơn của tôi để thách thức. Thật không công bằng.

Tôi chạy ra ngoài, nói lớn :

-Thật không công bằng !

-Được. – Nó gật đầu.

-Thiên !

-Tôi đồng ý ! – Nó mỉm cười.

Đám kia như mở cờ trong bụng, tụi nó nhếch mép, ngạo nghễ nói :

-Chuẩn bị xé hôn ước đi là vừa.

Nó nghiêm mặt, nói chuyện ngang hàng với các đàn anh kia :

-Còn nếu tôi thắng, không được động tới cô ấy nữa.

-Hừ.

-Trả tự do lại cho cô ấy ! Đây là điều kiện nếu tôi thắng.

30. Chương 30: Hối Hận

-Lớp trưởng, để mình quét lớp cho.

-Lớp trưởng có mệt không ?

-Lớp trưởng, cứ việc ngồi đó, để mình xoa bóp cho.

-Cám ơn. – Tôi lí nhí.

Bữa giờ cứ đến trường tôi chưa một lần phải đổ mồ hôi. Tuần này tôi trực mà không động đến cây chổi, lớp vẫn sạch, thầy cô vẫn khen nức nở. Đến thư viện thì cả chồng sách tôi thích đều được đặt sẵn trên bàn. Thậm chí... khi tôi vào toilet thì phòng nào cũng đầy giấy, sạch bóng. Trời ạ, bản tập dượt quá hoàn hảo.

Thật hối hận. Tại sao thằng nhóc lại chấp nhận làm gì ? Tự do đâu chưa thấy, đi đâu cũng kè kè cả đồng con trai bên mình. Nhỏ Vân muốn nói chuyện với tôi phải rẽ đám con trai kia ba bốn lần mới nổi.

Thật ra lịch đấu là tuần sau kia. Và thể lệ thi hơi kỳ cục. Bên con trai trường tôi sẽ cử Vũ (đứa giàu nhất, giỏi ăn nói nhất, quen tôi lâu nhất, vừa tốt nghiệp khoá tâm lý phụ nữ) thi với Thiên. Mỗi người sẽ đi chơi với tôi một ngày, tự do chọn địa điểm, thời gian, tôi không được phản đối. Ai làm cho tôi cười nhiều nhất hay khiến cho tôi có một hành động đặc biệt thì người đó thắng và người thua không được có quan hệ gì với tôi nữa.

Lo quá. Không biết Thiên có địch nổi không. Vũ có ngoại hình rất phù hợp, cao ráo lại đẹp trai. Lại có một tập đoàn hậu thuẫn phía sau. Thiên một thân một mình, đáng lại... gần như nắm chắc phần thua rồi. Không biết có ổn không. Tôi rất muốn nó thắng. Rất, rất muốn.

-Bồ nghĩ nhóc Thiên có đấu nổi không ? – Vân lo lắng.

-Không biết. Có lẽ phải gian một chút. Bồ... chăm... - Tôi nói khê cho Atula nghe.

Một phản xạ lạ khiến cho cả đám con trai quay phắt lại, nhìn chăm chăm vào tôi và Atula. Chúng nó tươi cười, kéo nhỏ Vân ra một cách thô bạo. Dù cách xa cả trăm mét, tôi vẫn nghe tiếng gầm gừ :

-Ê, trọng tài ! Cầm thiên vị, gian lận nhé ! (Xạo, thế cái đám nào chuyên dẫn trọng tài ăn kem kia)

Tôi chỉ biết thở dài. Ngao ngán chờ ngày qua ngày xem thử vận may có thương cho Tạ Tiểu Mai không.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Có sai lầm không nhỉ ? Lúc đó trông cứ như một phút nông nổi mà chấp nhận lời thách thức. Giờ suy nghĩ lại cảm thấy thật hối hận. Làm sao tôi địch nổi với những đàn anh ngang dọc bấy lâu nay (tôi nghe đồn mấy tên ấy đi đến đâu là con gái rơi rụng như lá mùa thu). Quá kỳ vọng nếu chỉ nghĩ Mai sẽ vì mình mà cười thật nhiều. Không đâu, đi với tôi chắc khác chỉ những lời dị nghị cũng đủ để Mai buồn. Tôi thấy mình đang thức tỉnh dần.

-Khờ quá ! – Tôi tự cốc đầu mình. - Khờ quá !

(Lời kể của Tiểu Mai)

Tôi ấn chuông gọi cửa.

-Con về rồi đây.

-Mừng con về ! – Cha tôi lật đật chạy ra ngoài mở cửa.

-Thiên đâu ạ ? – Tôi hỏi.

Phu nhân bước ra nói :

-Thiên ấy à ? Nó nhốt mình trong phòng từ sáng tới giờ, không chịu ra ngoài.

-Thế ạ ?

-Ba hôm trước đã xảy ra chuyện gì thế ? Có ai quậy phá khi ta đi vắng à ? – Cha tôi hỏi.

-Dạ, không có gì. – Tôi lắc đầu.

Tôi bước vào nhà.

Kiểu này là chuyện lớn rồi đây. Đến nó là người bình tĩnh nhất cũng lo lắng.

Tôi đứng trước cửa phòng, gõ cửa.

-Vào đi ! Cửa không khoá.

Tôi vặn nắm đấm cửa, mở ra. Căn phòng tối om, không chút ánh sáng, chỉ phảng phất đâu đó vài ánh nắng nghịch ngợm xuyên qua cửa sổ mà vào phòng. Thiên ngồi trên giường, trong tư thế suy nghĩ, im lặng. Có vẻ đây là một trận chiến thật sự của nó.

-Tôi về rồi đây ! – Tôi lên tiếng.

-Ừ.

-Cậu đã nghĩ ra kế sách đối phó gì chưa ? – Tôi để chiếc cặp trên bàn.

-Chưa !

Tôi ngã xuống giường. Không khí ngột ngạt thật. Biết làm cách nào đây ?

Xem nào. Tóc được chải gọn gàng, váy hồng được ủi phẳng, giày đen. Tốt rồi. Tôi đội thêm chiếc mũ rộng vành màu trắng. Thế là séc đầu đầu tiên được diễn ra. Cái ngày đó cuối cùng cũng đến.

-Tôi đi đây ! – Tôi vẫy tay chào thẳng nhóc.

-Đi chơi vui vẻ. – Nó mỉm cười.

-Ừ.

Tôi vội chạy đến điểm hẹn. Điểm hẹn là một công viên nổi tiếng thơ mộng mà tôi đã từng nói là ước được đến thử một lần (dù giờ thì đến thường xuyên), khá đấy ! Toàn đánh trúng thứ mà tôi yêu thích.

-Sweet Ice queen !

Cái giọng quen thuộc từ hồi cấp một vang lên, kèm cả tiếng thắng của xe hơi nữa. Đừng nói là...

-Bạn lấy xe hơi ra đón tôi luôn à ? – Tôi hỏi dò thử.

-Hoàng tử đón công chúa phải dùng xe vàng chứ.

Tôi quay lại. Eo ơi. Một chiếc Mecedes mới coóng đứng từ phía sau đang mở cửa đón mời tôi vào trong. Không biết tên này học khoá tâm lý phụ nữ ở đâu chứ với tôi thì khoá này hoàn toàn hỏng rồi. Phí của. Nhưng không thể từ chối một cách thô lỗ được, tôi bèn bước lên trên xe.

-Cám ơn. – Tôi khẽ mỉm cười. – Đi !

-Đi ! – Vũ sung sướng nổ máy.

Chiếc xe phóng như bay. Nó khiến tôi không thể nhìn thấy cái bóng chạy xe đạp bên đường thật rõ ràng. Chiếc xe đưa tôi đến công viên đó.

Vì là công viên nên kiến trúc vườn hoa hơn biệt thự nhưng chỉ một chút xíu. Hồi đó tôi đã được dịp đi ngang qua đây, tôi đã từng thầm ước mình sẽ vào công viên này cho thoả dạ và lỗ tâm sự cho tên này nghe.

Vũ mở cửa xe, bước xuống. Hắn đưa tay ra, ân cần nói :

-Mời quý cô xuống xe.

-Cám ơn. – Tôi đưa tay cho hắn đỡ xuống xe. (tự tôi nhảy xuống xe cũng được)

Vũ đưa tay chỉ xung quanh, rạng rỡ hẳn.

-Bạn xem ! Thật đẹp phải không ?

Tôi nhìn chung quanh, đúng là đẹp thật. Khung cảnh đó làm tôi không thể kiềm chế được, tôi nở một nụ cười (cười vì hoa đẹp).

-Một lần !

Thôi rồi. Tiếng đêm của nhỏ Vân chứ ai. Cám ơn vì đã hô to.

Vũ phần chấn hấn. Hấn thản nhiên nắm tay tôi dẫn đi khắp công viên, giới thiệu mọi thứ. Thật là.

Trong công viên có một thư viện. Vũ đẩy tôi vào đó (phải đóng vai thủy mị). Vũ nói :

-Trong này có rất nhiều sách.

-Ừ. Biết rồi.

-Bạn muốn xem sách gì ?

-Gì cũng được.

Tôi nhìn xung quanh, coi thử quyển nào hay hay. Tất cả đều giống như tất cả quyển sách trong thư phòng của biệt thự mà tôi đã đọc qua. Phải chọn quyển nào ? À, trên kia. Quyển sách giảng giải về tâm lý mà tôi chưa đọc qua (thật ra là quyển dở hơi, đúng là nhà văn nói láo nhà báo nói thêm mà, đọc rồi tôi mới biết). Cao quá !

-Đây ! – Vũ nhón lên, lấy quyển sách hộ tôi.

-Cám ơn ! - Tôi mỉm cười.

-Ba mươi !

Trời ạ ! Kiểu này không xong rồi !

Đích đến lần này là một nhà hàng. Vũ kêu tất cả các món ăn loại hảo hạng ra bày đầy bàn. Vũ bảo :

-Chờ tí nhé ! Mình có quà mừng cho Mai !

Rồi hấn bỏ đi một nẻo.

-Xuân xuân ơi xuân đã về !

Ừa. À, thì ra nhà hàng này có dịch vụ hát cho nhau nghe. Các ca sĩ nghiệp dư hát cũng hay chứ. Tôi hăng hái tới chỗ dẫn chương trình đăng ký vài bài.

Bỗng trên trần đèn sáng tắt hết. Mấy ngọn đèn lơ mờ xuất hiện. Cái cảnh này quen quen, hình như mấy cái cảnh này giống trong truyện Thầy thuốc thần lúc Hải Kiến tỏ tình với Dạ Thảo (tôi nhớ rõ là lúc đó Dạ Thảo đã từ chối Hải Kiến một cách thô bạo). Cá chắc là cha này sẽ đăng ký một bài hát à xem. Một, hai, ba !

-Sau đây ! Hoàng Huy Vũ xin phép được đơn ca một bài ! – Vũ nắm micro đi lên sân khấu.

Biết ngay mà. Vũ chưa đọc xong Thầy thuốc thần chỉ biết đó là một cách tỏ tình đẹp và hấn đã sửa vài chi tiết. Xem nào, hấn sẽ hát bài Tình yêu ơi tình yêu.

-Bài hát mang tên Tình yêu ơi tình yêu. – Vũ hét lên.

Trời ạ, chép nguyên bản. Hát cũng được đó chứ. Xong bản này sẽ là tỏ tình. Nhớ xem nào : “Dạ Thảo ơi, có hiểu tấm lòng tôi không ? Tôi chính là chàng trai trong bài hát đem lòng yêu em mà em chẳng hay. Dạ Thảo ơi ! Tôi yêu em!”

-Mai ơi ! Bạn có hiểu tấm lòng của mình không ?

Hồi ơi ! Hấn tưởng tôi chưa đọc truyện hay sao ?

-Mình yêu Mai !

Đúng bản.

-Hay lắm !

Mọi người xung quanh vỗ tay cả. Thật là bực mình.

-Bé ! Người yêu bé hả bé ? - Một người đàn bà ngồi cạnh tôi cười nói. - Đẹp đôi đấy !

Tôi đứng bật dậy.

-Tiếc quá ! Tôi có chồng chưa cưới rồi !

Tôi bực bội đẩy ghế đi ra ngoài. Trước con mắt sững sờ của mọi người.

-Bồ kiên quyết thật đấy ! - Vân vỗ tay hoan hô.

-Nhưng không sao ! - Bọn con trai túa ra. - Thằng nhóc quái quỷ kia đã bị dư luận đánh bay rồi.

-Sao ?

(Lời kể của Nhất Thiên)

Mình không thể địch nổi, hoàn toàn không địch nổi. Không thể làm thế được. Dù Mai có mặc kệ nhưng dư luận vẫn còn đó. Cô ấy sẽ ra sao khi nghe những lời đó chứ. Tôi chẳng có gì đặc biệt để sánh với cô ấy về bề ngoài. Tôi...

-Chết tiệt ! - Tôi đánh mạnh vào thân cây gần đó.

Sao tôi không sinh trước cô ấy nhỉ ? Để có thể sánh vai trên đường, để có thể giúp cô ấy. Quá kỳ vọng vào tình cảm. Tôi...

Tiếng nước rơi ?

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Thiên ơi ! - Tôi chạy đến bên gốc cây kia xem thử.

Chiếc xe đạp ? Kia rồi !

-Thiên !

Thiên đang gục xuống dưới gốc cây. Khóc ?

-Mưa rồi ! Cô về đi ! - Nó nói.

-Mưa ? Đâu có. - Tôi nói.

-Hả ?

Tôi quỳ xuống cạnh Thiên.

-Bấy nhiêu đó mà cậu định bỏ cuộc à ?

-Tôi chẳng có gì đặc biệt cả. Không hậu thuẫn. Làm sao tôi thắng ? - Nó nói.

-Có ! Cậu có !

-Sao ? - Nó quay ra.

Tôi nắm lấy tay nó, siết chặt.

-Còn tôi đây !

-Cô...

-Tôi sẽ giúp cậu !

-Sao kia ?

-Chúng ta là vợ chồng hứa hôn phải không ? - Tôi mỉm cười.

-Mai...

Tôi mỉm cười, nói :

-Cậu là người con trai duy nhất làm cho tôi cười nhiều nhất. Tôi biết mà.

31. Chương 31: Chiến Thắng

-Hoá ra là thằng nhỏ mắc dịch hay té nước vào tôi, thảo nào cái mặt thấy là ghét ngay từ đầu.

Nó bật cười :

-Còn cô, tôi mới nhìn một chút là nhận ra ngay.

-Hay lắm !

—Quá khứ—

(Lời kể của Nhất Thiên)

Rảo bước trên bờ sông, cảnh vật hôm nay thật đẹp, cứ như bức tranh. Mặt trời như lòng đỏ trứng gà, đám mây nhuộm màu đỏ chiều. Nước về nên bức tranh hoàng hôn cực đẹp, lại sinh động hơn với đợt sóng đang đưa làm lay động. Đời thật nực cười, ảo lại đẹp hơn thật.

Ủa, cái tiếng gì kia ? Tiếng nước à ? Có cái bóng nào đó đến gần cái lòng đỏ trứng gà ảo. Mái tóc dài, con gái à ?

-Đâu rồi ? Chết rồi. - Tiếng con gái chắc luôn.

-Này, tìm gì đó ? – Tôi cất tiếng hỏi.

Cô bé ngược mặt lên nhìn tôi. Dễ thương quá ! Đôi mắt trong veo như nước, bùn trên mặt làm nổi bật làn da trắng hồng, tuy chưa chạm vào nhưng chắc nó rất mịn màng. Chưa bao giờ tôi thấy một người dễ thương thế này, mấy đứa con gái trong đồng chưa chắc đã bằng. Có điều hình như lớn tuổi hơn tôi thì phải.

-Tìm chiếc nhẫn của mẹ, nó rơi xuống sông. – Trông mặt cô bé vô cùng lo lắng.

Tìm chiếc nhẫn ? Dưới sông ?

32. Chương 32

-Tìm được bao lâu rồi ? – Tôi hỏi.

-Ai biết, không có đồng hồ - Cô bé lẩm bẩm - sơ sơ cũng ba giờ rồi.

Khiếp ! Người đâu mà kiên nhẫn thế ? Sông này đầy bùn, lớp nào lớp nấy dày chưa từng thấy, chiếc nhẫn chỉ có chút xiu, chẳng khác gì chỉ thua mò kim đáy biển một tí thôi sao ? Làm sao mà tìm cho xuể, khúc sông này dài lắm.

Tôi nói :

-Lên bờ đi, nước lạnh lắm, lại có bùn nữa. Khúc sông này dài lắm, tìm không ra đâu.

-Không được, đó là kỷ vật của mẹ, tôi phải tìm cho bằng được.

Ái chà ! Cứng đầu thật.

Cô bé lờm tôi, chống nạnh nói :

-Thằng nhóc này là con nhà giàu phải không ? Thảo nào không biết tiếc của, không biết quý trọng kỷ niệm. Bla bla bla...

Rồi tuôn ra một tràng thuyết pháp. Tôi cũng ngồi đó nghe cho hết. Thú vị thật, ngoài mẹ và các bà ra chưa ai thuyết pháp với tôi bao giờ.

-Cười gì hả ? – Cô bé hét lên.

-Không có gì ? Để tôi phụ nhé ! – Tôi đứng lên, xắn tay áo.

-Cái tướng nhà giàu đó mà lợi bần. Mơ mộng đi ! – Nói rồi cô bé lại lò mò tìm tiếp.

Ào !

(Lời kể của Tiểu Mai)

Ái ! Tôi lỡ đà, gặp phải bùn trơn, tôi trượt dài. Uống mấy ngụm nước. Là cái thằng nhỏ quỷ quái hồi này chắc rồi. May mà sông không sâu lắm. Tôi ngoi lên.

-Đồ quỷ quái ! – Tôi dầm mạnh vào mặt nước.

-Sao kia ? Bảo là không xuống nổi, đây chỉ chứng minh thôi. – Nó hất mớ tóc ướt sũng nước của mình ra đằng sau.

Tức sôi gan lên đi được. Không tiết kiệm thời gian thì tôi đã cho nó ném mùi sinh.

-Tìm giúp đó chiếc nhẫn được chứ ? – Nó mỉm cười.

-Rảnh thì giúp tạo phước đi ! – Tôi nói thẳng thừng.

-Nhưng phải mô tả chứ.

-Nó bằng vàng nguyên chất, không có đá quý hay gì cả. Tìm đi ! – Tôi lẳng lặng nói.

Nó cũng nhiệt tình và lì lợm đấy chứ. Tìm mãi không thấy vẫn tìm.

Ba tiếng nữa. Trăng lên.

-Về đi ! Mai tìm. - Giờ tới phiên tôi giục nó về.

-Ừ. – Nó nhìn trời.

Nó nắm tay tôi, kéo lên bờ. Tôi nói :

-Về đi ! Chưa thấy con cái nhà ai đi chơi khuya thế này.

-Có sao đâu. – Nó nói tỉnh bơ. - Tạm biệt. “Chuột lai trâu”.

-Hả ?

-Con chuột mà sức như con trâu. – Nó nháy mắt.

Tức điên lên được. Không thể chịu nổi.

-Đứng lại ! – Tôi rượt theo nó.

—Hiện tại—

-Thế đấy, con chuột lai trâu ngày nào giờ thành thiếu nữ rồi.

-Thằng nhóc quỷ quái này...

Nó mỉm cười, hỏi :

-Chiếc nhẫn đâu rồi ?

-Cha tôi giữ.

-Ra vậy. Sau khi tìm ra chiếc nhẫn tôi chẳng thấy cô đâu.

Sau khi tìm ra, mẹ tôi đã qua đời, bà nắm chặt chiếc nhẫn trong tay mà chết. Cha tôi từ đó cho tôi những bài huấn luyện nghiệt ngã, làm đầu tặc mặt tối, thời gian đâu mà đi gặp nó. Thời gian cũng lấp mất hình ảnh thằng nhóc đứng ở bờ sông chờ mỗi ngày. Gặp nó mà quên mất.

-Nhưng tôi đã về ở nhà cậu, giờ lại nhớ ra rồi còn gì. – Tôi mỉm cười.

-Ừ nhỉ. Tôi rất mừng. Rất mừng đấy.

Nó đứng lên, nhìn thẳng vào mắt tôi, mỉm cười :

-Tôi có chuyện muốn nói với cô năm năm rồi.

-Chuyện ? Chuyện gì cơ ?

Nó đưa một ngón tay lên miệng, nhìn xung quanh, nói khẽ :

-Bí mật, mấy người kia nghe thấy mất. Đưa tai đây !

Tôi tò mò, đưa tai lại gần.

-Chuyện là...

Ồ cái này sao thấy quen quen. Hình như...

—Quá khứ—

-Chuyện gì ? Sao không về nhà lẹ đi ? - Thằng nhóc hỏi.

-Bí mật. Đưa tai đây, nói cho nghe. – Tôi ngoắt nó lại gần.

Nó thở dài, đưa tai gần.

-Chuyện là thế này...

Chụt ! Tôi hôn lên má nó.

-Cái...

-Cám ơn ! – Tôi mỉm cười, cầm chiếc nhẫn chạy về nhà.

—Hiện tại—

Nó khẽ hôn lên má tôi.

-Cậu...

-Đáp lễ đó !

-Chơi xấu ! – Tôi đỏ mặt.

-Bingo ! – Vân từ trong bụi cây nhảy ra. - Thắng rồi !

Bọn con trai lê lết trong bụi cây, nước mắt lưng tròng.

-Tôi thắng rồi đấy ! – Nó nhếch mép cười đắc thắng.

33. Chương 33: Giác Ngủ

Vân đưa tay ra bẹo má tôi, mỉm cười :

-Mấy ngày nay trông bồ có vẻ vui nhỉ ?

Tôi gật đầu. Không bị đám con trai bao vây, sung sướng gì bằng, hể mỗi lần chúng đến đây là tôi nói “Giao ước” là lui liền. Kể từ nay gánh nặng hai vai đã không còn nữa. Tôi vui cực kỳ, cực kỳ vui. Sau cái ngày đó tôi đã phải cảm ơn nó cả trăm lần, đến nỗi nó phải bịt hai lỗ tai khi ngủ luôn (Tôi nói mở mà). Có điều cái đám trong lớp vẫn còn lảng vảng trước cổng nhưng có còn hơn không. À tôi cũng cần cảm ơn đám con trai một tiếng, nhờ cái cuộc thi đó mà tôi mới nhớ được Thiên chính là cái thằng nhóc đó.

Vân đánh đùa vào tay tôi :

-Bồ với nhóc ấy có tiến triển gì chưa ?

Tôi thót tim. Tiến triển gì à ? Đâu có.

-Đâu có ! Đâu có gì đâu ! – Tôi lắc đầu lia lịa.

-Bồ rất vui mà.

-Đâu có. Vả lại... vả lại... - Tự nhiên miệng tôi nó cứng đơ.

Vân cười nửa miệng, nhỏ ghé sát tai tôi, thì thầm :

-Vả lại đây chưa dám trả lời chứ gì ?

-Con nhỏ quái quỷ !

Tôi cầm cái cặp rượt nhỏ Atula cả quãng đường về nhà. Đến nhà mới dừng cuộc rượt đuổi.

-Con về rồi đây ! – Tôi ấn chuông cửa.

Cha tôi từ trong nhà ra ngoài mở cửa. Cha tôi hỏi :

-Hôm nay con về sớm hả ?

-Dạ. Bắt đầu từ học kỳ này, hôm nay con chỉ học một tiết. – Tôi bước vào nhà. – Thiên đâu hả cha?

Cha tôi vừa đóng cổng lại vừa nói :

-À, cậu Thiên còn đang ngủ say ở trên lầu.

-Ngủ ?

Quái bình thường nó đâu phải là đứa thích ngủ ngày. Không phải nó từng nói với tôi là khi ngủ ngày nó mệt mỗi hơn ngủ ban đêm sao ? Kỳ vậy.

Cha tôi vội sửa lại :

-Không, cậu Thiên... tại hôm nay con bé Hồng Huệ tới chơi và ca vài bài.

À, ra vậy. Con nhỏ Hồng Huệ là con bé có giọng ca của cú mèo, chỉ cất vài tiếng hát là đủ để ngủ suốt ngày. Trong dòng họ Dương tôi kỳ con bé đó nhất, kỳ cái giọng ca có thể cho người ta ngủ suốt mùa đông. Trong nhà, chỉ có cha tôi là chống đỡ được thôi (cha tôi tống nó vào phòng cách âm).

-Sao cha không tống nó vào phòng cách âm ngay từ đầu ? Hậu quả nghiêm trọng rồi thấy chưa. – Tôi nói.

-Ồ thì...

-Con lên lầu đây !

Tôi khoác cặp lên lầu, vào phòng mình. Nó nằm ngủ trên giường. Ái chà, ngủ say nhỉ. Thật dễ thương. Tội nghiệp, bị con nhỏ đó tra tấn chỉ có nước đi ngủ mới tránh được.

Ủa, mà sao lại tắt đèn ? Lý ra là để đèn để canh chừng con quỷ nhỏ kia có về chưa mà dậy, giờ lại tắt đèn hết. Cái gì kia ? Tôi đến đầu giường xem thử. Đồng hồ báo thức ? Ủa, nó có đi học đâu, cũng đâu có chuyện xem mắt hay gặp mặt vớ vẩn mà lại để đồng hồ làm gì.

Tôi khẽ lay nó dậy :

-Này, nhỏ Hồng Huệ về rồi. Dậy ! Hành thân làm gì thế không biết.

Nó trở mình, nhưng không hề dậy. Ngủ gì mà say thế không biết. Thôi vậy. Tôi kéo chăn đắp cho nó rồi đi xuống nhà dưới, tắt luôn cái đồng hồ báo thức cho khỏi phá giấc ngủ của nó. Ngủ đi ! Cái thứ ngược đời.

Tôi kéo ghế, ngồi xuống ăn cơm chung với gia đình phu nhân. Cái ghế đối diện vẫn trống. Tôi hỏi người quản gia :

-Bác ơi, Thiên đâu ?

-Thưa cô, cậu chủ còn đang nằm trên phòng. Hình như là đang ngủ.

Trời ạ ! Ngủ đến năm tiếng đồng hồ. Cái giọng oanh vàng của con bé Hồng Huệ đâu có mầu nhiệm tới cỡ đó. Dù sao nó cũng là cái khiến chống chọi được với cát bụi.

Phu nhân nói với ông quản gia :

-Bác lên gọi nó xuống đây hộ tôi.

-Vâng, thưa phu nhân.

-Bác ơi, hôm nay con bé Hồng Huệ hát bao nhiêu giờ mà Thiên ngủ dử vậy ? – Tôi hỏi phu nhân.

Phu nhân mở to mắt :

-Đâu có, hôm nay ta có chợ mất chút nào đâu.

-Ồ, sao cha con nói...

-Dạ, mẹ gọi con...

Thiên vừa đi vừa ngáp. Không thể tin được.

-Cậu... sao thê thảm thế ?

Thiên nhìn sang tôi, đột nhiên nó hét lên :

-Hả ? Cô... cô về hồi nào vậy ?

-Ba giờ. Lúc đó cậu còn bị trúng bùa đó.

Nó trông bộ rất ngạc nhiên :

-Trúng bùa gì ?

-Không phải hôm nay con nhỏ Hồng Huệ tới đây chơi sao ?

-Ồ...

-Ăn cơm thôi ! – Cha tôi cắt ngang.

-Ngủ đi ! Mai mắt tôi đỏ là tại cô đấy. – Nó đánh vào tay tôi.

Tôi quay lại, nhìn thẳng vào mắt của Thiên.

-Cậu có chuyện giấu tôi phải không ?

Thiên vội quay mặt đi chỗ khác. Biết ngay mà. Tôi bật dậy, kéo nó quay lại, mặt đối mặt. Tôi hỏi :

-Tôi là cái gì của cậu ?

-Thì... vợ chưa cưới.

-Cậu là cái gì của tôi ?

-Chồng chưa cưới.

-Chúng ta là gì ?

-Vợ chồng hứa hôn.

Tôi nói :

-Đã là... vợ chồng thì tại sao phải giấu nhau ? Có gì thì nói tôi nghe đi.

Thiên kéo tay tôi ra. Nó mỉm cười :

-Tôi ổn mà, yên tâm. Khi nào tôi bệnh, tôi sẽ kêu cô.

-Nếu cậu giấu tôi chuyện gì, tôi sẽ không tha đâu.

-Vợ dữ quá.

Tôi ngã xuống giường, kéo nó theo. Tôi nắm lấy tay nó, thì thầm :

-Chúng ta sẽ không như phu nhân và cha cậu lúc trước đâu.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Nói rồi cô nàng ngủ thiếp đi. “Chúng ta sẽ không như phu nhân và cha cậu lúc trước đâu.” Cảm ơn Mai. Tôi gỡ tay Mai ra.

-Ngủ ngon nhé, vợ yêu.

Tôi mở cửa, bước ra ngoài.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Tôi hé mắt ra. Quả nhiên, đi rồi. Khôn nhĩ, để cái gối ôm thể mạng cơ đấy. Tôi vén chăn, bước xuống giường. Cửa cũng khít, không có chút dấu vết. Nếu nó làm điệp viên thì khi liên lạc ai mà phát hiện được. Tài thật. Thế mới xứng là... Tôi mở cửa, đi ra ngoài.

Trời buổi tối lạnh buốt. Với tiết trời thế này, nó đi đâu không biết. Cái bộ đồ ngủ này rộng thùng thình, gió luồn vào cái ống tay như muôn ngàn cây kim ghim vào da thịt. Giá buổi thế này, nó có thể đi đâu chứ ? Xuống hầm ? Tôi xuống căn hầm hồi bữa.

Kiến trúc vẫn y như cũ nhưng tất cả đều thành tro bụi chỉ trừ con hạc tôi lấy được hôm đó. Cuốn sổ nhật ký dẫm nước mắt cũng không còn trên đời nữa. Tôi đến cuối hầm. Bức vách lạnh tanh. Ôi, ngày xưa nó luôn ở trong bốn bức vách này sao ? Tôi sờ nhẹ.

Ái ! Một cánh cửa xoay ? Tôi bị mất đà, rơi xuống vào trong đó. Đau quá. Cái người thiết kế ra căn nhà này đúng là một tên quái dị.

Tôi đứng dậy, phủi bụi trên áo mình. Nơi gì thế này ? Ái ! Tự dưng thân tôi tự nhiên di chuyển. Bên dưới có đường trượt tự động. Rồi một cửa hầm nữa mở ra, đưa tôi lên đó. Người thiết kế căn nhà này đúng là quái dị rồi.

Đẹp quá ! Toàn hoa mai với hoa mai. Đẹp hơn là vườn hoa của cha tôi nhưng cây còn non lắm. Không biết là của ai đây.

-Đẹp quá ! Đẹp quá ! – Tôi thốt lên.

Ồ, cái áo ngủ. Đúng là nó rồi.

-Thiên ơi ! – Tôi chạy đến.

Nó làm gì thế nhĩ ? Ồ, hình như là xem ảnh.

-Thiên !

Thiên mỉm cười, xếp quyển album lại. Nó mỉm cười :

-Đúng là không thể giấu bà vợ tọc mạch này mãi được.

Tôi ngồi xuống cạnh nó. Nó không đi đâu. Tôi hỏi :

-Cậu không ngủ vào buổi tối phải không ? Chỉ ngủ bù vào buổi sáng ?

Thiên gật đầu.

-Sao vậy ?

-Bị mất ngủ. Cứ ngủ vào ban đêm, tôi lại thấy hình ảnh cha tôi trong những cơn quằn quại.

Coi kìa, nói mà cái mặt cứ quay qua một bên. Làm sao mà tôi tin được chứ. Sống chung với nó hơn nửa năm, tôi không quen tính nết của nó sao. Mỗi lần nói gặt, nói dối về mình thì nó luôn quay mặt qua một bên.

-Nói dối ! Cậu nói dối ! Đừng lừa tôi !

-Cô...

Tôi nghiêng đầu :

-Cậu không thích nói tôi cũng không ép nhưng làm ơn đừng có chơi tôi kiểu đó. Muốn ngủ một mình thì cứ nói, tôi sang phòng cha ngủ.

Rồi tôi đứng lên, định theo lối cũ mà về. Bất chợt, tôi nghe tiếng của Thiên :

-Năm tôi bảy tuổi, mấy đứa em họ bảo các trưởng lão rằng tôi đã lớn, nên cho ngủ riêng, tách tôi ra khỏi bàn tay của cha mẹ.

Ác thật ! Mới có bảy tuổi mà chúng đã bắt Thiên ngủ riêng. Phu nhân và chồng bà bận bịu cả ngày, chỉ có buổi tối và ban đêm là được gần con, để cho con trút bầu tâm sự mà chúng cũng cướp mất. Rồi ai có thể cho Thiên biết đúng sai chứ. Thật may sau này Thiên vẫn là một người tốt.

Tôi liền đến ngồi xuống cạnh Thiên. Thiên kể tiếp :

-Sau đó chúng kể cho tôi nghe một câu chuyện ma và những xác chết hay hiện về nửa đêm. Đêm từng đêm, cứ mỗi đêm một câu chuyện ma văng vẳng bên tai và xác một con chó hoặc con mèo chết bê bết máu.

-Sao ?

-Kể đó là những bức hình ma ở những chỗ tôi hay đến khi giật mình thức dậy. Tôi đã rất sợ nhưng không dám khóc.

-Chúng cứ làm thế với cậu à ?

-Trong một lần nọ, cha tôi đến thăm tôi, đã bắt gặp bọn chúng đang lúi húi dán bức hình ma và chuẩn bị xác con mèo mun. Ông đã mắng bọn chúng một trận và đề nghị đuổi hết ra khỏi nhà. Tất cả đều trở lại yên tĩnh.

Tay Thiên run run, nắm lấy tay tôi.

-Có điều đã muộn. Từ đấy, mỗi lần đêm xuống, nhắm mắt lại là thấy ngay con mèo bê bết máu và con ma phục kích ở nhà vệ sinh. Tôi không dám ngủ vào ban đêm. Chỉ dám ngủ khi còn mặt trời.

-Nhưng những lúc có tôi, cậu vẫn ngủ rất ngon mà.

Nó bật cười :

-Ừ, chỉ khi nào được nắm tay ai thì tôi mới ngủ ngon một chút, thật ra khi tôi phát hiện cô lên đi đâu, tôi lại thấy những hình ảnh đó. Tôi đành phải ngủ ngày.

-Còn chỗ này ?

-Chỗ này...

Tôi lấy quyển album sau lưng nó ra xem. Đó là những bức ảnh chụp lão gia, phu nhân, hai bà, họ đang cười rất tươi và rất hạnh phúc. Tôi lật ra đằng sau. Ảnh của nhỏ Trân và các con bé cỡ tuổi nó. Vậy là... đây là những người cho nó phần nào quên được nỗi sợ hãi à ? Chỉ vậy thôi ư ?

-Không có hình của cô đâu.

-Tại vì tôi đến trễ phải không ? – Tim tôi dường như không muốn đập nữa.

Thiên lắc đầu. Thiên chỉ vào những chậu mai, nói :

-Khi nhìn những chậu mai này, lòng yên bình thì tôi nhìn ở đâu cũng thấy cô. Cho nên... không cần hình.

-Cậu... - Tự dưng tim tôi đập nhanh lên.

-Cô có thấy... coi thường tôi không ? Lấy một đứa thấp hơn mình chục phân, lại sợ ma.

Tôi im lặng.

-Cô có thấy bất mãn không ?

-Có.

-...

Tôi nói :

-Tôi bất mãn tại sao cậu lại không nói sớm hơn. Giấu nhau đến cỡ này. Tôi mà không biết sớm là cậu sẽ uất ức rồi ho ra máu rồi làm ọi người phải khóc hận. Bla bla... - Tôi tuôn ra một tràng thuyết pháp.

Thiên mỉm cười :

-Xin lỗi.

-Làm tôi tốn một giấc ngủ. Thôi thì đêm nay tôi sẽ thức với cậu, sáng ngủ bù vậy.

-Cám ơn.

Thằng nhóc này, giỏi trang trí đấy chứ. Cứ tưởng ở chốn non tiên. Nó khiến cho tôi hưng phấn. Tôi cất tiếng hát. Gió từ đâu bay đến làm âm thanh lan toả khắp nơi.

-Này. – Tôi lay Thiên.

Mắt nhắm nghiền. Ngủ say rồi. Ngủ thật rồi.

-Ngủ ngon !

_____*_*_*____

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Hả ? Xin nghỉ à ? - Tiếng chị Vân có vẻ bức bối trong điện thoại.

-Vâng, Mai hơi mệt. Xin phép cho Mai nghỉ một ngày. Em hứa sẽ nhắc cô ấy chép bài đầy đủ. – Tôi nói.

-Được rồi, biết rồi, hiểu rồi. Để chị nói với lớp phó. Nhóc ở nhà lo cho cô vợ dễ thương của nhóc đi.

-Cám ơn chị. – Tôi gác máy.

Tôi ngồi xuống giường. Vuốt mái tóc đen nhánh dễ thương mà lòng cứ lằng lằng. Tội nghiệp, đêm qua Mai thức suốt cả đêm để canh cho tôi ngủ . May mà tôi khuyên Mai ngủ lúc ăn cơm trưa rồi tắt đồng hồ báo thức cho cô nàng ngủ lén giờ đi học (hôm qua tôi ngủ lúc 12 giờ đêm). Trông ngủ dễ thương quá.

-Cám ơn vợ, hôm qua ngủ ngon lắm. – Tôi hôn nhẹ lên má cô nàng.

34. Chương 34: Gặp Lại Người Cũ

-Tạm biệt ! – Tôi mỉm cười.

-Đi đường cẩn thận. – Nó vẫy tay.

Tôi chạy đến trường.

Nó có tinh thần lại rồi. Đạo này nó hết ngủ ngày nhưng sinh cái tật, bắt tôi hát mới chịu ngủ. Thế cũng tốt.

-Xích Thố !

Atula đứng đợi tôi ngay ở cổng. Tôi khoác vai nhỏ :

-Sao không đi với anh Sơn mà đứng đây ?

-Anh Sơn bảo đạo này mình có gần ảnh mà xa bờ nên trông bờ hơi bức. Ảnh bảo phải ráng chuộc lỗi bờ mới dễ yên được.

Tôi bật cười. Ái chà, hai người quen nhau chưa bao lâu mà cái tính “chằn” của nhỏ đã bót rồi. Trông kìa, đạo này còn thả tóc, buộc nơ, làm dáng nữa chứ. Ba năm nay đồ đứa nào bảo được nhỏ sửa kiểu tóc, diện lên, bố mẹ nhỏ còn bó tay. Thế mà chỉ trong một thời gian, nhỏ có thể thay đổi một cách dễ thương như thế. Hình như những người con gái có tài năng hơn con trai luôn tìm mọi cách để thay đổi hình dạng để giữ chân chàng lại.

-Công nhận, bờ với anh Sơn mới quen nhau mà thăm thiết dữ há ? – Tôi vỗ vai con bạn mình.

Nhỏ cũng không vừa, trả đũa lại :

-Bờ với “chồng” vừa lập hôn ước cũng đâu có “sáng ở chung nhà tối ngủ khác giường”. (Đừng nghĩ bậy)

Nói đến đó, tự dưng mặt tôi nóng lên, tim đập nghe rõ nhịp. Nhỏ được thế, nói tiếp :

-Đạo này bờ không thay đổi đầu tóc, áo quần nhưng tính tình thay đổi rồi. Bờ không còn lạnh lùng nữa mà cởi mở hơn trước, cách suy nghĩ cũng chín chắn hơn.

-Cái này...

Tôi định liệu nói không lại, đành bịt miệng nhỏ lại, kéo vào trong. Đến trước cửa lớp, tự dưng chân tôi khựng lại. Có cảm giác lạ làm chân tôi run rẩy. Không phải là của những vệ tinh mà là một luồng sát khí thật sự. Vân lay tôi, hỏi :

-Sao thế ?

-Không có gì... chắc là đây bị cảm.

(Lời của Nhất Thiên)

-Sao ? – Tôi bàng hoàng - Được bảo lãnh ra rồi ?

-Vâng. – Chú Hoàng nói. – Không biết lo lót ra sao mà ra trót lọt.

-Vậy chắc chắn là giờ hần đang ở trường và trong lớp cô ấy. Tên khốn !

(Lời kể của Tiểu Mai)

Thầy giám thị đưa tay qua người học sinh mới :

-Đây là học sinh mới của lớp ta, Chu Anh Tuấn.

Hần được thả rồi ? Khỉ thật, nhà giàu quá mà. Nhưng sớm quá.

-Mình là Chu Anh Tuấn, chào các bạn. - Tuấn mỉm cười.

-Đẹp trai quá !

Bọn con gái lớp tôi hét lên. Dĩ nhiên, tên này đẹp trai hơn cả Hải và ông Dũng.

Tuấn bước xuống, tới gần bàn tôi, cậu ta nói :

-Lâu lắm không gặp, Mai vẫn là lớp trưởng nhỉ.

Tôi im lặng. Mặc cho cả ngàn tia mắt ghim vào mình. Đầu óc tôi rối bời. Tôi không sợ, chỉ sợ hần sẽ làm gì Thiên, đặc biệt là chuyện tình cảm. Sau một thời gian trầm trọc suy nghĩ trong tù, thế nào hần cũng tìm

ra những chuyện sâu độc, thần kinh Thiên không vững về chuyện tình cảm, liệu có thể chống đỡ được ? À, quên mất, Tuấn về chắc chắn sẽ có một người rất mừng : Trương Thuý Trân.

Ra chơi, Tuấn, Vân, Trân và tôi ra căn tin của trường. Trân nâng lon nước ngọt lên :

-Chào mừng đã trở về.

-Lâu lắm mới gặp, không ngờ Mai vẫn còn tại chức.

-Nhờ mọi người cả đấy. – Tôi mỉm cười.

Rồi Trân kéo Vân đi :

-Ta đi thôi. Chỗ cho hai người tâm sự.

-Ừ, dù sao cũng là mối tình đầu. – Vân cũng đứng dậy, đi ra chỗ khác.

Chỗ này chỉ còn tôi và Tuấn. Tôi nói :

-Mừng Tuấn đã về. Về sớm hơn Mai dự tính đấy.

-Thế à ? Đã mấy tháng rồi, Tuấn vẫn không quên cảm giác ngọt ngào đó. Bị người mình yêu kêu cảnh sát tới bắt mà. – Tuấn nhấn mạnh mấy chữ ở cuối câu.

-Tuấn đã thành công đấy. Lễ cưới bị hoãn đến mấy ngày và kết thúc bằng một đám tang.

Tuấn nói :

-Sao Mai lại nói thế ? Tuấn làm thế là để cứu Mai mà.

-Chẳng có gì hay ho cả. – Tôi tức giận.

-Tuấn yêu Mai nên mới làm thế...

-Cám ơn. – Tôi đẩy ghế ra, đi thẳng.

-Cô biết rồi à ?

-Sáng hần đến lớp tôi, học luôn. – Tôi giận dữ. – Sao cậu không cho tôi hay hả ?

-Tôi cũng mới biết. Không ngờ hần ra sớm đến thế. – Nó thở dài.

Bỗng nhiên, nó vỗ tay rất lớn :

-Không thể ! Với thể lực nhà họ Chu chưa đủ sức để cho hần ra sớm như thế. Chắc chắn là có người giúp.

-Nhỏ Trân, cậu muốn nói nhỏ phải không ?

-Ừ. Họ đã can thiệp với họ Chu thì khó mà thất bại. Đilen cái đầu.

Tôi cảm thấy hơi lo lắng. Hai cái đầu thông minh này nếu hợp tác không biết tôi và nó sẽ gặp những chuyện rắc rối gì đây.

Thiên mỉm cười :

-Này, cô khát không ? Tôi xuống lấy nước nhé.

-Tôi đi với !

-Cái này...

Nó đưa cho tôi cái thứ gì đó, y như đạo bùa nhưng không có dây đeo (tôi chúa ghét mấy cái thứ kiểu ràng buộc như nhẫn, dây chuyền...). Nó bảo :

-Để trong túi áo. Nó sẽ hỗ trợ cho cô.

-Cám ơn. – Tôi đón lấy, bỏ nó vào túi áo.

-Đi đường cẩn thận.

-Ừ.

Tôi lên xe đạp, chạy thẳng. Nó bảo tôi không được đi bộ nữa, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Tôi cũng nghĩ vậy, chiếc xe này chạy tốt đấy chứ. Nó có màu hồng nhạt, sườn nhẹ như xe con gái nhưng đạp rất nhanh, sánh ngang với xe đua nếu nó có sườn ngang. Xe cứ đi bon bon trên đường, chỉ còn một lát nữa là tới trường.

Có một cái gì lạ chạy ngang qua não tôi. Có sát khí. Từ ngày vào nhà họ Dương, tôi đã làm quen được với giác quan thứ sáu, cũng nhờ mấy lần nó hù tôi và cũng nhờ sát khí của mấy người họ hàng kia. Cái này hơi nhẹ. Nhưng để chắc ăn, tôi cấp xe đạp, nhảy lên tường mấy người kia, băng băng tới trường. Đằng sau tôi có nghe tiếng chữ rửa của ai đó.

-Xích thố đạo này đi xe đạp hả ? – Atula hỏi tôi.

-Ừ, Thiên bảo nên đi xe đạp cho đỡ mỏi chân. – Tôi khoe chiếc xe mới. – Coi ngon không ?

-Đẹp quá !

Trần đi lướt qua chúng tôi. Nhỏ nhìn tôi với ánh mắt đau đáu. Rõ rồi. Đích thị. Chắc chắn sau khi tôi gặp nạn là cha Tuấn sẽ xông ra cứu tôi chứ gì, hắn đang đạp xe đằng sau tôi kìa. Xưa rồi diễm. Tôi không nhất đến nỗi sợ dao. Thuở đời này tôi không sợ ma quỷ, tôi biết bơi, không sợ ếch nhái, rắn rết, chỉ sợ mỗi trời và những thứ của trời thôi. Tôi phớt lờ đi ánh mắt của con nhỏ, khoác vai Atula vào lớp.

Xong buổi học, tôi đi xe đạp về nhà, Tuấn vịn xe lại :

-Cho Tuấn đi chung với nhé.

-Đi tới nhà Mai ? – Tôi hỏi.

-Ừ.

-Đi !

Tôi đạp xe đi thẳng, về chỗ biệt thự. Dám chắc là Tuấn không biết tôi chuyển đến đây, tuy Trần với Tuấn chung âm mưu nhưng chưa hề hợp nhau về cách nghĩ (Tuấn sẽ hại thẳng nhóc còn Trần thì nhắm vào tôi) nên chắc chắn Trần sẽ không cung cấp cho Tuấn những thông tin chính xác. Ngôi nhà cũ vẫn đứng tên cha tôi và lâu lâu ông vẫn tạt về thăm, chắc chắn là hắn sẽ lầm là tôi vẫn chưa chuyển nhà.

Quả nhiên. Khi thấy tôi quẹo qua chỗ khác, Tuấn ngạc nhiên :

-Ủa sao Mai không về nhà ?

-Chuyển nhà rồi.

-Vậy nhà Mai...

-Kìa. – Tôi chỉ ngôi biệt thự.

Tuấn sững sờ. Có lẽ đây là thứ hấn gai mắt nhất. Nhưng đây lại là nhà của tôi bây giờ.

-Thiếu phu nhân đã về. – Ông quản gia nghiêng mình chào tôi.

-Còn... - Tôi hơi ngạc nhiên.

-Thiếu gia có việc, chưa về, nghe nói liên qua đến tộc họ.

-Thế à ? Cám ơn.

Tôi quay qua nói với Tuấn :

-Tuấn về đi ! Mai về nhà rồi.

Tôi đi thẳng vào nhà, mặc sự sững sờ kia có lẽ sẽ gây nguy hiểm cho tôi sau này.

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Ta biết như thế là hơi quá sức với con nhưng họ đã trở mặt, ta đành phải làm vậy. - Cố nói.

-Cực cho con quá, vừa phải bảo vệ Tiểu Mai, vừa phải lo việc nhà. - Mẹ xoa đầu tôi.

-Không sao ạ, miễn cô ấy an toàn, giá nào con cũng trả. – Tôi mỉm cười.

35. Chương 35: Còn Chờ Gì Chứ ?

Tôi nhảy lên cành cây, trốn vào trong lớp. Có lãnh đạo rồi có khác, ba ngày nay tôi bị vây đến nỗi chỉ có thể thoát bằng mái nhà. Tất cả cửa kính ở biệt thự đều thay bằng kính cứng cả, ba ngày nay Thiên có thể xây thêm một cái kho mới (gạch đầy hết). Tại tôi cả, nhiều khi cũng thấy tội nghiệp cho nó.

Vào ngay lớp từ cửa sổ, đúng ngay lúc đánh trống, ngay chóc. Tôi bị như thế này từ năm cấp hai kia, bao nhiêu kế hoạch của Tuấn, tôi đều đoán được hết. Giờ chỉ có con gái trong lớp, phải...một giây nữa đám con trai mới vào lớp đón thầy. Đúng ! Đúng mười hai giờ bốn mươi bốn phút năm mươi giây, hơn hai mươi người con trai với mồ hôi nhễ nhại sầm sập vào lớp. Ai cứ lo về chỗ nấy, đâu có để ý con nhỏ Tạ Tiểu Mai đang đứng sờ sờ ở bàn đầu đầu. Tôi hô :

-Nghiêm ! Chào !

-Lớp trưởng ! - Tất cả hét lên kinh hoàng.

Ở với cái lớp thế này chắc tôi điên quá, chỉ mong về nhà sớm gặp nó cho khuây khoả. Đạo này tự dưng tôi thấy Thiên hơi lạ, có cái thái độ gì đấy nó rất là kỳ lạ. Thiên vẫn cười, vẫn nắm tay tôi vào nhà mỗi khi tôi về nhà nhưng tôi cảm thấy có cái gì đấy cứ kỳ lạ. Có cái gì đấy.

-Sao thế ? - Tuấn ấn còi xe đạp điện đặc chế.

-Không có gì...

-Lo lắng cho số phận ngày mai đấy mà. – Vân chọc Tuấn.

-Số phận gì chứ ? – Trần nói.

Một dòng điện lạ xuyên qua đại não tôi. Tôi xô vội Vân xuống dưới. Tôi cầm nguyên một chiếc xe đạp mới, ném lên trên không. Bùm ! Bánh xe tôi bị nổ tạo âm thanh vang lên làm chấn động cả xóm. Tôi gượng cười :

-Xin lỗi các bác, xe con bị lủng lốp.

Chờ cho các bác đóng cửa lại, tôi xem xét lại bánh xe, có một lỗ thủng nhỏ, thon thon. Tôi xem xét thử cái thứ ở dưới.

-Hà ? – Vân hét lên.

-Không thể...

-Mai, Tuấn không làm !

Một đầu đạn. Có người định bắn tôi bằng súng. May thật, nhờ ở với nó mà phản xạ tôi rất tốt, không thời giờ đã là người thiên cổ. Ai tàn độc đến độ dùng súng thế này ? Tôi nói :

-Giữ kín chuyện này hộ Mai, đừng cho ai biết hết.

-Nhưng...

-Nếu chuyện này lộ ra, đây xử trăm ba người. – Tôi nhấc chiếc xe đạp lên, đi thẳng về nhà.

Tuấn chỉ nhắm vào Thiên, Trần không tàn độc đến thế, vậy nguyên nhân không xuất phát từ tôi. Không biết là ai nhưng chắc chắn là có thù hằn với họ Dương, đặc biệt là Thiên (nếu là cha nó thì phải nhắm vào phu nhân mới đúng). Hy vọng là nó vẫn an toàn.

Tôi vác xe đạp bằng một tay, tay kia bấm chuông. Ông quản gia bước ra mở cửa cho tôi.

-Thiếu gia đâu ạ ? – Tôi hỏi.

-À, người ra ngoài có chút việc. Xe của cô sao thế ạ ?

-Không có gì ạ, cháu lái xe bị cán phải đinh. Mai vá cũng được.

Tôi vác chiếc xe vào nhà, mặc cho đôi mắt sững sờ của ông bác già. Đạo này Thiên đi ra ngoài hơi nhiều, hình như toàn là lúc tôi đi học. Có chuyện rồi. Chờ nó về hãy tính. Tôi cất xe đạp vào kho, lát nữa vá sau (tôi đỡ may nhưng vá xe thì biết). Tôi khoác cặp vào nhà, nằm xuống giường cho thông thả cái đã.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Tôi bước lững thững vào nhà, ông quản gia liền mở cửa. Quản gia có mặt ngay ở đây tức khắc, Mai về rồi. Ông quản gia nói :

-Thưa, thiếu phu nhân về rồi ạ.

-Thế à ? – Tôi hỏi băng quơ.

-Xe cô ấy có vấn đề hay sao ấy, có cần sửa không ạ ?

-Để tôi sửa.

Tôi vào kho xem thử, có chuyện gì mà xe lại có vấn đề nhỉ ? Tôi nhìn chiếc xe từ trên xuống dưới. Bánh bị xẹp. Xem nào ! Chắc hăng quá nên cán phải đinh chứ gì. Thật là. Tôi đưa tay vào vết thủng. Ồ, vết này... Đạn ! Vết đạn ! Chết tiệt ! Hành động sớm quá !

(Lời kể của Tiểu Mai)

Tắm một cái đã thật ! Tôi ngã xuống chiếc giường êm ái. Dễ chịu quá ! Nhưng cái cảm giác không thể làm cho sự ám ảnh của tôi về viên đạn đó biến mất.

-Mai ơi ! Xuống ăn cơm đi con !

-Vâng !

Tôi xuống lầu ăn cơm. Thiên cũng về rồi. Nó mỉm cười :

-Tôi thấy cửa đóng nên không gọi.

-À, trời hơi nóng nên tôi tắm rửa ấy mà. – Tôi cũng mỉm cười.

-Ngồi xuống ăn cơm đi con. – Phu nhân nhẹ nhàng bảo tôi.

Tôi kéo ghế ngồi xuống dùng bữa cùng gia đình. Bữa ăn hôm nay hơi nhạt thì phải, hay là do tôi lo lắng quá. Nếu có lo, tôi lo cho tôi một còn lo cho Thiên mười, tôi chịu một thì chắc chắn Thiên sẽ chịu mười. Không biết có sao không. Chẳng có tâm trạng ăn uống nữa. Tôi buông đũa :

-Con no rồi. Cho con xin phép.

Tôi đẩy ghế, bước ra ngoài. Cứ thấy nôn nao trong dạ. Tôi ra vườn hoa cho khuây khoả chút ít.

Hoa hồng, hoa cẩm chướng, hoa hướng dương đua nhau khoe sắc, chẳng ai nhường ai. Cũng nhờ thế mà nó có thể tạo nên một bức tranh tuyệt vời với đủ màu. Đỏ, vàng, cam, lục, lam, tím... Ồ, thiếu màu trắng. Tôi chạy đến chỗ “màu trắng”. Bụi huệ tây đã bị cắt mất một phần. Lạ nhỉ, hồi đám tang cha Thiên nó được cắt mới có một phần, nay lại cắt gần phân nửa. Nó đi viếng mộ ai à?

-Sao buông đũa sớm thế ?

Tôi thản nhiên đáp lại :

-No rồi.

-Dạo này tiến bộ đấy !

Sống với nó gần một năm trời, bị hù biết bao nhiêu lần riết rồi quen, mỗi lần nó đến đằng sau là tôi biết ngay cứ như một phản xạ có điều kiện. Tôi quay sang, cần nhân :

-Cậu không bỏ cái tật mỗi lần tôi suy nghĩ là thình lình gọi hay sao ?

-Đó là tại cô, có phải là tại tôi đâu. Suy nghĩ đến độ quên cả chung quanh.

Thiên mỉm cười. Cái mặt coi gai chưa kìa. Lỗi của nó rành rành mà trông nó như là lỗi của tôi vậy.

-Kệ cậu, tôi đi !

-À, chiếc xe của cô, tôi vá lại rồi đó. Lần sau tìm ngõ khác mà đi kéo cán phải đình. – Thiên mân mê cánh hoa huệ trắng.

Chiếc xe...vậy là Thiên biết rồi ? Tôi liền hỏi :

-Cậu có chuyện giấu tôi phải không ? Hơn cả chuyện cậu sợ ma.

-Không có !

-Cậu dám thề với tôi không ? – Tôi gần mạnh.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Nguy ! Mai dùng cả câu này là cô nàng nghiêm túc lắm. Nghe chị Vân kể đây là câu nói hữu hiệu nhất Mai dùng cho “đám tội phạm” mặt lạnh trong trường đặc biệt là bạn của cô ấy. Ai thấy khuôn mặt ấy là bao nhiêu bí mật xì ra hết. Mặt Mai nghiêm lại, nhìn chăm chăm vào đôi mắt tôi.

Làm sao bây giờ ? Tôi không thể nói dối. Thôi thì...

-Ừ, thì có chuyện.

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Chuyện gì ? – Tôi hồi hộp chờ đợi.

Thiên ậm ừ một chút rồi cũng nói :

-Các chú bảo mẹ tôi chỉ là dâu, không đủ tư cách quản lý tập đoàn, phải là người thừa kế thật sự, nếu không các chú sẽ rút vốn đầu tư.

-Cậu tính sao ?

-Tôi đành phải chính thức ngồi ghế chủ tịch.

-Vô lý ! Quá vô lý !

Quá vô lý. Dù Thiên đã có những suy nghĩ rất chín chắn, sẵn sàng đương đầu với đối thủ trên thương trường nhưng vẫn là trẻ con cơ mà, làm sao mà đủ sức để có thể gánh vác việc nhà được chứ ? Làm vậy họ được lợi gì ? Hết dọa ma giờ lại đối xử với Thiên như thế. Tôi siết chặt hai tay :

-Sống trong một ngôi nhà như thế cậu vẫn chịu được sao ?

-Tôi đã nói rồi, đó là nhiệm vụ của tôi, sinh làm con trưởng.

-Tôi phải đưa cậu ra khỏi cái nghĩa vụ chưa vừa sức này.

Thiên mở mắt tròn xoe. Tôi nói :

-Tôi sẽ gặp các chú của cậu mà nói. Chắc chắn là cậu sẽ được ngồi ghế chủ tịch vào đúng mười tám tuổi, không phải lúc này.

Thiên phẩy tay :

-Thôi đi ! Cô chưa có đủ “tư cách” để nói chuyện với mấy ông chú của tôi. Cô là người ngoài.

-Tôi sẽ là người trong cuộc ngay.

-Cô...

-Tôi không cho phép họ hành hạ cậu hết ngày này đến ngày khác.

Tôi chạy thẳng về phía biệt thự. Tôi đã quyết định rồi.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Là người trong cuộc ? Sao mà có thể... Lẽ nào...

Tôi liền chạy đến chỗ mẹ. Mẹ tôi ngồi trong thư phòng, hai tay run rẩy, trước mặt mẹ là bản hôn ước. Tôi đến xem. Bản hôn ước vẫn thế, chẳng có gì thay đổi về nội dung cả, chỉ có vết mực được uốn lượn cái tên “Tạ Tiểu Mai” chưa khô. Mai nhìn tôi đầy cương quyết :

-Từ giờ trở đi, tôi là vợ của cậu, dâu thứ 32 của chi thứ nhất

36. Chương 36: Đoá Huệ Trắng

-Thiếu phu nhân mới về !

-Vâng !

Đã một tuần nay tôi chính thức được gọi là thiếu phu nhân, tuy có hơi ngượng nhưng riết rồi cũng quen. Chỉ có nó là có vẻ không hài lòng lắm, tôi cũng chỉ biết cười gượng cho qua chuyện. Tôi biết là tôi ký tên vào tờ hôn ước lúc này là không thích hợp, có điều tôi không cho phép mình để mặc nó khổ cực một mình như thế.

-Tôi về rồi đây !

-Mừng mình mới về. – Thiên nói đùa.

-Hả ? –Tôi đỏ mặt. - Đừng có đùa kiểu đó nữa.

-Tại cô đó, ai bảo bày đặt ký hôn ước làm gì để mẹ bắt tôi xưng như thế. Trách thì trách mình ấy.

-Ờ thì...

Thiên mỉm cười :

-Dù sao thì lần đầu tiên tôi thấy tài hùng biện của cô, khá lắm. Đúng là ưng giầu vuốt.

Tôi gãi đầu. Phải nói là lần đầu tiên trong đời tôi đã dày công soạn ra một bản hùng biện suốt một đêm và uống mười lon nước tăng lực để lấy đủ dũng khí mà tranh luận với các trưởng bối. Cũng lạ, mỗi khi gặp họ là tôi run rẩy nhưng hôm đó thì lại nói rất hùng hồn. Cuối cùng thì sau ba tiếng tranh luận, Thiên đã được cả tộc chấp nhận rằng sẽ cho ngồi ghế chủ tịch đúng mười tám tuổi, bây giờ thì không cần.

-Tôi cũng không biết. – Tôi đổi giọng - Em chỉ biết là mình phải tận dụng mọi khả năng của mình mà giúp “chồng”.

-Cô cũng đâu có vừa. – Thiên xoa hai bàn tay vào nhau. (Cho đỡ lạnh người).

Tôi nói :

-Đùa thôi, tôi cũng không biết tại sao. Tôi có cảm giác cậu đang xa tôi.

Thiên giật mình, quay lại nhìn tôi. Đôi mắt ấy mở to rồi lại nhìn sang chỗ khác.

-Tôi có cảm giác cậu đang tránh tôi, nên...nên...tôi muốn có một sự ràng buộc nhẹ giữa tôi với cậu.

-Vớ vẩn ! Cô vớ vẩn quá đấy ! – Thiên nói lớn.

-Ừ nhỉ... có lẽ vậy. Thôi, xin phép mình em vào phòng. – Tôi đánh nhẹ vào tay nó.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Tôi nhìn bóng Mai khuất dần. Sao dạo này cô nàng nhạy cảm thế nhỉ ? Dạo này tôi cũng kỳ, hề mỗi lần nhìn thẳng vào mắt Mai là tôi có thể đọc được suy nghĩ của cô ấy, không thì tôi cũng bất ngờ bởi câu nói kia rồi. Chẳng lẽ như cha tôi đã nói.

-Một khi con đã yêu ai và ai đó yêu con bằng cả con tim và một lý trí vững vàng thì hai người sẽ là một.

-Mẹ ? – Tôi quay ra sau.

Mẹ tôi xoa đầu tôi, dịu dàng nói :

-Con ta đã trở thành ông cụ non rồi nhỉ. Yêu trước tuổi cơ đấy.

Tôi buồn rầu nói :

-Con có muốn thế đâu, con đã cố gắng kiềm chế sau khi gặp cô ấy trên phố, con định khi nào lớn hẳn mới tính đến chuyện đó. Nhưng...

-Trái tim con lại mạnh hơn lý trí chứ gì.

Tôi gật đầu.

Tôi không thể cưỡng lại được đôi mắt trong veo và nụ cười dễ thương ấy được. Cứ như nắng tia nắng xuyên qua lớp băng dày bao phủ trái tim tôi đã bấy lâu nay, nó đã khiến cho tôi rung động. Tôi hiểu cảm xúc đó hoàn toàn khác với tình chị em, mỗi lần nhìn thẳng vào đôi mắt ấy hay chạm nhẹ vào làn da trắng hồng, tôi thấy có một làn hơi ấm lan toả trong cơ thể lẫn tâm hồn. Tự dưng tôi thích cô ấy, chẳng vì một cái gì cả.

-Thế cũng tốt, chỉ có con bé mới có thể giúp con thôi. Con nhất định sẽ vượt qua quá khứ.

-Liệu cô ấy có ghét con không ?

-Tôi đi đây ! – Mai vẫy tay chào tôi qua cửa sổ.

Làm dâu chính thức rồi mà vẫn thích đi xe đạp đến trường. Tội nghiệp, cái tính tiết kiệm ngày nào vẫn còn in sâu vào trong tiềm thức của cô ấy. Sau này nhất định tôi sẽ tập cho cô ấy cái tính rộng rãi một chút.

Trong người tôi có cảm giác hơi lạ. Cái điện thoại rung lên. Ai gọi vậy nhỉ ? Tôi lấy điện thoại ra, ấn nút nghe.

-Hi nhóc, lấy vợ sớm nhỉ. Dương Nhất Thiên.

-Giang Phách...

-Tao muốn gặp mày ở chỗ Tiểu Huệ, được không ?

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Một buổi học thật căng thẳng, toàn là những môn khó nuốt. – Trần thờ dài.

Vân mỉm cười, huých nhẹ vào hông tôi :

-Kiểu đó mà khó ư ?

-Ai biết. – Tôi nói bằng quơ.

Tôi đạp xe chạy theo đường thẳng, sau đó quẹo qua một ngõ nhỏ.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Tôi thay bộ trang phục hằng ngày bằng bộ vét đen, cầm đoá huệ trắng cắt ngoài vườn tuần trước đi ra ngoài. Khi tôi đi ngang qua phòng khách, gặp mẹ, mẹ tôi hỏi :

-Con đi gặp con bé à ?

-Vâng. – Tôi mỉm cười. – Con phải thăm em ấy một chút.

-Cẩn thận, đừng để con bé phải khóc.

Tôi khẽ gật đầu. Mẹ tôi phẩy tay, cho phép tôi ra ngoài.

-Tìm con vẫn thế nhỉ ?

-Vâng, dù sự việc đã xảy ra hai năm nay rồi.

Đến cổng, tôi dặn ông quản gia :

-Thiếu phu nhân có hỏi, ông cứ bảo tôi có việc.

-Vâng !

Bỗng, điện thoại di động trong túi tôi lại rung lên. Tôi rút ra, nghe thử.

-Đến đây ngay ! - Một giọng nói vang lên đầu dây bên kia.

Tôi không trả lời, tắt máy ngay. Vậy là hẳn về rồi. Tôi lê bước đến điểm hẹn cũng là nơi tôi mang hoa huệ trắng đến hàng tháng : nghĩa trang Hoàng Hôn. Đếm từng tấm bia một, đứng tấm bia thứ chín : Đặng Tiểu Huệ tôi dừng lại. Đặt đoá hoa huệ trắng lên, tôi thì thầm :

-Chào em.

-Đặng Tiểu Huệ, hưởng dương tám tuổi, nguyên nhân là do tai nạn giao thông.

-Giang Phách. – Tôi thở dài.

Đã hai năm không gặp, Giang Phách vẫn như xưa. Với cái điệu bộ đầy kênh kiệu và dễ ghét. Tôi hỏi :

-Bạn về từ hồi nào ?

-Mới hôm qua, vừa được đón từ côi nhi viện ra.

Giang Phách đến bên mộ Tiểu Huệ, vuốt ve tấm bia đã bị mưa gió bào mòn. Khi cậu ta nhìn qua đoá huệ tôi vừa để trên mộ em, liền hất nó sang một bên. Giang Phách đứng phất dậy :

-Thứ này không xứng đáng được đặt trên mộ em ta. - Rồi đưa chân giẫm nát.

Tôi đến chỗ đoá huệ, nhặt nó lên, cho vào túi. Giang Phách chỉ cười khẩy. Tôi vào thẳng vào vấn đề :

-Hôm nay bạn hẹn mình tới đây làm gì ?

-Nghe đồn Dương Nhất Thiên mới lấy vợ, ta sang hỏi thăm.

-Ý bạn là sao ?

Giang Phách chạy đến tóm lấy cổ áo tôi, trở đòn, ném tôi thật mạnh về phía mộ Tiểu Huệ. Đòn này khá nặng, đầu tôi va thẳng vào tấm bia đá. Máu từ trán chảy ra nhỏ giọt vào mắt tôi, xót vô cùng. Giang Phách siết chặt nắm tay, rút lên :

-Đồ thất tín, tên phản bội.

-Không, đó là một tai nạn, mình không cố ý. Đến bao giờ bạn mới chịu hiểu ? Mình không cố ý.

Giang Phách đâm thẳng vào bụng tôi, hét lớn :

-Phải, mày không cố ý nhưng mày cố ý nói thế.

Tôi im lặng. Cứ thế, có lẽ cậu ta sẽ trút hết cơn giận. Tai nạn năm xưa, tôi không cố ý nhưng chính tôi là nguyên nhân.

-Đồ độc ác ! Quân giết người !

Đau quá ! Tiểu Huệ... Khuôn mặt của Giang Phách đột nhiên lại trở thành Tiểu Huệ.

-Tiểu Huệ ?

-Câm ! – Giang Phách đập mạnh đầu tôi vào tấm bia. – Không được nhắc tên em gái ta ở đây !

Tôi nhăn mặt vì đau đớn. Chẳng lẽ tôi phải chết ở đây ? Không, tôi không thể bỏ cô ấy ở lại một mình. Cánh tay tôi bất giác cử động, nó muốn đẩy Giang Phách ra. Giang Phách bỗng nhiên buông tôi ra, vỗ tay :

-Không, bấy nhiêu đó chưa đủ, chưa đủ cho ta thoả dạ. Ta muốn ngươi phải chết dần chết mòn. Ta phải để trái tim ngươi bị dày vò trong đau khổ. Ta phải... làm cho cái đứa con gái phá đám ấy biến mất.

-Không, bạn không thể... cô ấy là người quan trọng nhất của mình.

-Vô ích thôi, bây giờ chắc nó...

-Đã tan xác rồi ?

Tôi cố nhìn ra cổng nghĩa trang bằng đôi mắt mờ đục của mình. Cô nàng đứng chống nạnh ngoài đó, nhìn Giang Phách trừng trừng.

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Nhận lại hàng đi ! – Tôi đá cái thứ mình lôi sềnh sệch nãy giờ cho cái tên kia.

Thằng nhỏ quái đản kia trở mặt ngạc nhiên, nó nhìn cái bịch rác lê lét dưới chân mà miệng há hốc.

-Làm sao mà ra nông nổi này ?

-Cậu chủ, con nhỏ nó rẽ qua ngõ hẻm rồi men theo mái nhà mà bắt em, ép em khai ra chỗ này.

Tôi nhặt hòn đá dưới chân mình ném cho thằng nhóc kia một cú nện hòn.

-Hồn láo ! Ta là vai trên mà dám ăn nói thế hả ?

-Hừ.

Tôi đến bên ngôi mộ thứ chín, mỉm cười :

-Ấm sát ta hả ? Ta nói cho biết, mi mà còn động đến chồng ta là không toàn thân đâu !

Thằng nhóc kia chạy đến chỗ tôi, tung cú đấm. Nhẹ hều, khỏi đỡ tôi cũng chẳng hề gì. Tôi bắt lấy tay nó, ném ra xa.

-Đúng là cháu nhà họ Dương, mi tuyển kỹ lắm đấy. – Nó lăm bằm.

Tôi bỏ ngoài tai những lời nói đó. Tôi đến bên cạnh Thiên, trán chảy máu nhiều quá. Tôi xốc Thiên lên, chạy một mạch đến bệnh viện.

-Sao rồi con ? – Phu nhân ngồi cạnh giường bệnh.

-Con ổn. – Thiên mỉm cười.

Thiên khẽ nắm áo mẹ mình :

-Mẹ có thể ra ngoài được không ? Con...

-Ừ.

Phu nhân đứng dậy đi ra ngoài, bà gật đầu với tôi. Tôi hiểu ý.

-Có chuyện gì ? – Tôi đóng cửa lại.

-Lại đây !

Tôi bèn ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường bệnh. Thiên hỏi :

-Tôi giấu cô nhiều chuyện, cô có giận không ?

-Có.

-Tôi ...

-Nhưng thương nhiều hơn.

Chết thật ! Tôi nói gì thế này ?

-Ý tôi... - Tôi vội chỉnh lại. – Ý tôi là...

-Xem ra tôi không thể giấu cô mọi chuyện được nữa.

Tôi nói :

-Cậu cứ giấu nếu đó là thế giới riêng của cậu.

-Tôi phải kể. Tôi có cảm giác, thế giới riêng của chúng ta không còn tồn tại nữa.

Thế là Thiên chậm rãi kể lại câu chuyện của hai năm trước.

37. Chương 37: Đoá Huệ Trắng Ngày Xưa

-Cô có thể nắm tay tôi được không ? Như thế tôi có thể có đủ can đảm để kể cho cô nghe mọi chuyện.

Tôi đưa tay nắm lấy tay Thiên, siết nhẹ. Thiên nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu :

-Người hồi nãy là Đặng Giang Phách, bạn tôi cũng là anh song sinh của Tiểu Huệ.

-Tiểu Huệ, người nằm dưới ngôi mộ ấy hả ?

-Chính tôi đã hại chết em ấy và bố của em ấy.

Sao ?

-Chỉ vì một câu nói khi không kiềm chế.

(Lời kể của Nhất Thiên)

—Quá khứ—

-Sau này Tiểu Huệ làm cô dâu của anh nhé !

Tôi quỳ dưới chân Tiểu Huệ, đặt tay lên trái tim mình, còn tay kia thì đưa đoá hồng cứ như là mấy người trong phim bộ hôm qua. Tiểu Huệ vội vàng chạy xuống đỡ tôi, nói :

-Trời, sao anh lại lạy em ?

-Sau này em làm cô dâu của anh nhé ! – Tôi nắm lấy tay cô bé.

-Cô dâu ?

Tiểu Huệ tự dừng đỡ bưng cả mặt. Giang Phách đứng đó, chống nạnh hỏi :

-Bạn hiểu cái câu đó là gì không hả ?

Tôi nói :

-Hôm qua mình có coi một bộ phim, thấy một cặp kết hôn với nhau vì rất thích nhau.

-Ra vậy... Vậy...Giang Phách này trao gửi em gái mình cho bạn đó.

-Anh hai !

Tiểu Huệ vùng vằng chạy ra khỏi bãi cỏ nhưng, hất tung cả đoá hồng tôi tặng. Tôi vội chạy theo, gọi với. Được một lúc mới bắt được tay Tiểu Huệ.

-Bắt được em rồi nhé !

-Anh có nói thật không đấy ?

-Chuyện gì ?

-Anh có thật sự muốn em làm cô dâu của anh không ? - Tiểu Huệ hỏi tôi.

Tôi xoay vai cô bé lại để cho cô bé nhìn thẳng vào tôi.

-Đương nhiên. – Tôi mỉm cười. – Sau này anh sẽ cưới em làm vợ. Anh hứa đấy.

Tiểu Huệ sà vào lòng tôi. Nước mắt của cô bé ở đâu tuôn ra lã chã.

-Em vui lắm !

—Hiện tại—

-Thế à ? – Mai không tỏ vẻ ngạc nhiên cho lắm. - Hứa cho lắm vào, nhỏ Trân cũng vậy.

Tuy đang tâm sự nhưng Mai vẫn lộ chất ghen. Đáng yêu thật. Tôi cười gượng :

-Tôi đâu có biết, tôi chỉ biết kết hôn là phải sống với người đó trọn đời và chăm sóc cho người đó bằng tất cả khả năng. Lúc đó Tiểu Huệ là một cô bé mồ côi mẹ, cha lại bù đầu với công việc, thiếu vắng tình thương rất nhiều nên tôi tỏ ý muốn chăm sóc em.

-Hết từ rồi hả ?

-Tôi đâu có biết.

Mai siết chặt tay tôi, hỏi :

-Cho tôi hỏi, hai người ngang tuổi nhau mà sao lại xưng “anh”, “em” ?

-À, Tiểu Huệ bảo tôi là bạn của anh Tiểu Huệ nên lớn hơn và xưng là “anh”, “em”.

Mai phụng mặt, lời nói có ý giận dỗi :

-Khờ quá.

-Sau tôi mới về khoe với cha chuyện đó và đã hiểu ra...

—Quá khứ—

Tôi ngã người xuống chiếc giường ở bệnh viện, tự hào nói với cha :

-Cha, con đã hứa với Tiểu Huệ là sẽ lấy em ấy làm vợ đấy.

Cha tôi nhú mày lại, có vẻ không bằng lòng. Ông hỏi :

-Con có hiểu từ “kết hôn” là gì không ?

Tôi liền cắt nghĩa cho cha nghe :

-“Kết hôn” là chung sống với một người con gái suốt đời và phải chăm sóc người đó. Con đã hứa sẽ kết hôn với chị Trân và Tiểu Huệ nên con sẽ chăm sóc họ cẩn thận.

Cha tôi lắc đầu, ông giảng giải cho tôi hiểu :

-“Kết hôn” là sống với người mình yêu thương nhất đến trọn kiếp, cùng với người đó chia ngọt sẻ bùi.

-Yêu thương nhất ? Ý cha nói là phải “kết hôn” với mẹ à ?

-Không phải, yêu đây là yêu một người không có quan hệ máu mủ với mình.

Tôi chẳng hiểu mô tê gì cả. Cha tôi lại giảng giải tiếp :

-Khi nào con gặp một người con muốn chia sẻ tất cả tâm sự với người đó, được ở bên người đó. Con hiểu không ?

Tôi lắc đầu. Cha tôi phải vò đầu bứt tai rồi vỗ tay :

-Khi con ở bên Tiểu Huệ, con thấy thế nào ?

-Bình thường. – Tôi đáp.

-Khi Tiểu Huệ cười với người con trai khác, con thấy thế nào ?

-Vui cho em ấy. – Tôi nói.

Cha tôi liền bảo :

-Vậy Tiểu Huệ và Trần không phải là cô dâu của con sau này.

Cha tôi chỉ cần nghe tôi nói vậy mà phán ngay, kỳ vậy ? Tôi hỏi :

-Tại sao vậy cha ?

-“Cô dâu” thật sự của con là người làm cho con rung động con tim khi nhìn thấy, khi ngồi gần nói chuyện, con sẽ kể hết mọi chuyện về mình với cô ấy và sau này con sẽ không thể giấu cô ấy một chuyện gì.

-Như cha với mẹ ấy ạ ?

Cha tôi xoa đầu tôi, mỉm cười :

-Một khi con gặp cô bé nào làm con rung động thật sự, đấy mới chính là “cô dâu” của con.

“Cô dâu” là người làm mình rung động à ? Gì thế này ? Trong trí óc tôi lại hiện ra cô gái năm nọ đang lợ mọ tìm chiếc nhẫn dưới sông. Đôi mắt trong veo và làn da trắng hồng ấy đột nhiên làm cho tim tôi loạn nhịp. Rồi đến nụ hôn ấm áp (nhớ là hôn trên má nhé). Một cảm giác lạ len lỏi trong trái tim tôi, nó làm tim tôi đập nhanh hơn bình thường. Tự dưng tôi muốn gặp cô ấy quá !

-Con trai, con đã bị rung động rồi à ? – Cha tôi làm động tác đánh gió trước mặt tôi.

Tôi chối :

-Đâu có !

Cha tôi nở nụ cười được sao chép nguyên bản từ Lupin :

-Yên tâm đi con ! Ở tuổi này yêu sớm cũng đâu có sao.

Tôi đỏ cả mặt. Tôi không thể giấu ông cha già này được, bèn khai ra hết chuyện tìm nhẫn. Tôi thở dài :

-Nhưng hình như chuột lai trâu lớn tuổi hơn con.

-Có sao đâu ! – Cha tôi phẩy tay. – Khi con hoàn toàn chinh phục được cô nàng thì tuổi tác là chuyện nhỏ. Cha với mẹ đây này.

-Sao ạ ?

Mẹ tôi đẩy cửa bước vào. Mẹ mỉm cười. Khi mỉm cười, trông mẹ rất xinh đẹp nhưng tại sao khi ở bên ông già này lại cười đẹp nhất nhỉ ?

-Hai bố con đang nói chuyện gì thế ?

-À, anh đang tư vấn cho thành ngốc này – Cha ký đầu tôi – một số chuyện riêng tư.

-Ông già... - Tôi nghiêng răng.

Tôi hất tay cha ra, bỏ ra ngoài.

Ra thế. Kết hôn là sống với người mình yêu thương nhất. Và người đó không phải là Trần hay Tiểu Huệ. Mà là... cô bé dễ thương đó. Tôi tỏ tình sai người rồi. Đáng lý ra phải nói với con chuột lai trâu ấy mới đúng. Trễ quá !

Khoan, tôi phải xin lỗi Tiểu Huệ và chị Trần chuyện này mới được.

—Hiện tại—

-Sau khi tôi giải thích mọi chuyện, chị Trần liền quên ngay chuyện đó.

Mai gặt đầu :

-Không sao, nhỏ cũng vô tư lắm.

-Nhưng khi tôi nói chuyện này với Tiểu Huệ thì... cô bé thật sự rất sốc.

—Quá khứ—

-Anh nói dối ! Anh đã hứa với em rồi mà. - Tiểu Huệ đứng bật dậy.

Giẫm nát cả hoa, em ấy có vẻ giận lắm. Tôi lựa lời nói cho Tiểu Huệ hiểu :

-Anh xin lỗi, anh hiểu sai chuyện này nên hứa càn với em, anh không biết từ này nhạy cảm đến thế.

-Anh nói gì vậy hả ? Anh coi em là gì mà đùa cợt như thế. - Tiểu Huệ hét lên. – Anh có biết lời nói ấy quan trọng với em thế nào không ?

-Anh xin lỗi...

Đôi mắt xanh của em tuôn ra dòng lệ long lanh như suối đầu nguồn. Tim tôi quặn đau, nhưng từ bấy giờ tôi luôn xem em như em gái, không nghĩ em sẽ cho tôi cảm giác như cô ấy. Tôi phải nói sự thật.

-Anh phải hiểu là em không xem anh như anh trai mình. - Tiểu Huệ hít vào để lấy sức nói cái gì đó – Em rất thích anh mà.

-Anh biết...

Tôi gật đầu, cố gắng kìm hãm sự ngạc nhiên khi nghe Tiểu Huệ nói. Có lẽ vì thế mà khuôn mặt tôi trông rất vô cảm. Tiểu Huệ nói trong nước mắt :

-Anh là đồ đáng ghét ! Đồ vô tình !

Rồi em chạy đi theo hướng lặn của mặt trời. Tôi chẳng biết mình phải làm gì, chỉ còn cách đứng đó, nhìn vệt máu trên trời đang nhỏ giọt.

—Hiện tại—

-Sau đó ?

Tôi thở dài :

-Ba ngày sau, đám ma nhà họ Đặng đã diễn ra, em ấy đã chết vì tai nạn giao thông. Và trong đời tôi, lần đầu tiên tôi để mặc cho người khác đánh.

—Quá khứ—

-Chết đi !

Giang Phách đâm liên tục vào bụng tôi. Hoàn toàn khác hẳn lúc hai đứa chơi đùa, đau khủng khiếp. Giống như là bị búa đánh vào. Nhưng tôi không thể đánh trả.

-Mày hại chết em tao !

Cậu ấy nắm lấy cổ áo tôi, ném thật mạnh về phía có cái xích đu. Đầu tôi bị va mạnh, máu chảy ra. Giang Phách bước đến gần, đưa cho tôi xem một quyển sổ.

-Đây là... tập ký hoạ của mình. – Tôi nói.

-Phải, con bé đã sốc khi nhìn thấy cái này mà chạy ra đường khiến cho xe tông phải. – Giang Phách lật quyển ký hoạ ra sau, nghiêng rỗng. – Không thể hiểu nổi, con bé đó có điểm nào đặc biệt hơn Tiểu Huệ mà nó phải sốc đến thế. Nhưng dù gì chính mày đã hại chết nó.

Cậu ấy dùng chính quyển ký hoạ bìa gỗ ấy đánh mạnh vào đầu tôi. Mạnh đến nỗi bìa gãy còn những trang giấy bay tứ tung. Máu chảy ra liên tục, thấm ướt cả bãi cỏ. Tôi chết mất. Thế cũng tốt, tôi có thể gặp em mà đền tội. Thế cũng tốt.

“Gặp lại sau nhé !”

Chưa ! Chưa tới lúc. Tôi nắm chặt lấy tay Giang Phách khi cậu ta định đánh tôi lần nữa. Nhưng tôi đuối sức mất rồi, chỉ có dốc toàn lực mà giữ một cánh tay của Giang Phách thôi, tay còn lại. Tôi thua thôi. Mắt chẳng còn thấy gì để đánh đấm nữa cả.

-Đừng quên ta còn tay trái ! – Giang Phách đưa tay trái lên.

-Dừng lại !

-Cha !

Đến đó, tôi không còn biết gì nữa, buộc phải thả tay Giang Phách ra, mặc ai muốn làm gì thì làm. Khi thiếp đi, tôi có nghe loáng thoáng tiếng khám chữa của mấy ông bác sĩ nói tôi bị cái gì đấy.

—***—

Tôi mở mắt ra, ánh sáng hôm nay hơi khó nhìn, hay tại máu còn trong mắt tôi ?

-Cháu tỉnh rồi à ? – Có tiếng cộc cộc vang sau cánh cửa.

-Bác Đặng ? Mời vào ạ.

Bác Đặng mở cửa bước vào. Bác nói :

-Cho bác xin lỗi vì hành động của Giang Phách, nó thương em quá.

-Không sao ạ, lỗi của cháu.

-Lỗi chung là của bác, nếu bác không lo làm việc thì nó đã không đơn độc như thế.

-Bác...

—Hiện tại—

-Hai tuần sau thì tôi xuất viện, và cũng là...

—Quá khứ—

Một bàn tay lạ đẩy tôi về phía đường ray. Tôi vừa mới xuất viện, khả năng thăng bằng còn chưa ổn nên không thể trụ lại được. Khỉ thật ! Chiếc xe lửa đến càng lúc càng gần với tốc độ nhanh khủng khiếp. Bỏ...mẹ... Cảm giác hụt hẫng.

-Ông kia !

Tự dừng thân thể của tôi bị giật ra đằng sau và tôi bị ngã xuống đất. Nhưng nỗi đau không bằng cái mà tôi thấy... bây giờ...

-Bác Đặng !

Mọi người đứng đó đều sững sờ, một số còn đủ sức để quay mặt đi. Xe lửa đến gần với bác ấy và đưa bác ấy đến chỗ Tiểu Huệ. Giờ mới là tai nạn mà tôi thấy thật sự. Máu bắn vào mặt tôi. Một lời nhắn gửi chẳng ? Nhưng tôi có thể làm được gì chứ ?

-Trời ơi !

—Hiện tại—

Đã xong, câu chuyện khủng khiếp của hai năm về trước. Tôi cũng không tưởng được đây là câu chuyện có thật, tay tôi run lên. Bên ngoài, tôi nghe tiếng mẹ tôi rên khe khẽ. Còn Mai, tôi không dám nhìn thẳng vào mặt cô ấy nữa. Bỗng, Mai siết chặt tay tôi, dịu dàng nói :

-Năm ngoái, khi tôi vào căn hầm của cậu và tình cờ đọc cuốn nhật ký đó, cậu viết là có một bộ phim hoạt hình nói rằng chỉ cần cho viết tất cả vào nhật ký thì nguyện vọng sẽ thành hiện thực. Đối với cậu, đó là lời lườm gạt nhưng với một người có hoàn cảnh khác đó là sự thật, khi niềm tin tăng lên thì việc gì cũng có thể thực hiện được. Cũng như lời nói ấy vậy. Đối với cậu thì đó là một lời bày tỏ lòng yêu thương, muốn

được chăm sóc, quan tâm nhưng với người có tình cảm với cậu thì khác nào lời cầu hôn. Cùng một câu nói có điều với hai đối tượng khác nhau thì sẽ có nội dung hoàn toàn khác nhau vì chúng ta là con người.

-Cô đừng nói nữa, lỗi của tôi.

-Bản thân chúng ta là hai cá thể khác nhau vì chúng ta là con người. Có những điều cậu hiểu mà tôi không hiểu, có những điều chúng ta nghĩ trái ngược nhau chúng ta sẽ cãi nhau nếu cùng nêu ý kiến về một vấn đề mà không có nền tảng chung. Chuyện đó cũng vậy.

-Ý cô là... nếu chúng tôi có một nền tảng chung thì chuyện đó sẽ không xảy ra ư ?

-Xảy ra chuyện này là do cách hiểu. Tất cả các cuộc họp đều là vì cách hiểu ngôn ngữ. Cho nên cả hai đều có lỗi cả ổi không hiểu.

-... Đúng.

-Nếu Tiểu Huệ hiểu mà xin lỗi cậu, cậu sẽ làm gì ?

-Đương nhiên là tha thứ.

-Vậy... khi cậu hiểu mọi việc, cô bé cũng đã tha thứ rồi.

Nụ cười ấy... đã bao năm nay không xoá nhoà trong ký ức của tôi. Tại sao ? Mỗi lần ở bên người này là tôi cảm thấy trong lòng ấm lại, bao ưu tư đều rũ sạch. Tôi đứng dậy, ôm chầm lấy người con gái ấy.

-Cám ơn...

-Sẽ ổn cả thôi. – Mai vỗ vỗ trên lưng tôi.

38. Chương 38: Như Ngày Nào Đi

Thiên được xuất viện sau hai tuần, nhưng vết thương vẫn còn tái phát nếu trời trái. Tôi nghiệp, tôi rất muốn ở nhà lo cho Thiên nhưng kẹt chuyện thi cử, khi nào xong, tôi nhất định sẽ cắt tất cả lịch trình mọi năm mà ở nhà. Tuy đã tâm sự cho tôi nghe mọi chuyện nhưng trông vẫn còn ủ rũ lắm. À, trường này cũng cho nghỉ vào 30/4 và 1/5, hay là...

Vân ngó tôi như là một sinh vật lạ. Tôi thấy khó chịu, hỏi :

-Nhìn gì hả ?

“Atula” chống nạnh, nhìn tôi trân trân :

-Sao không nhìn ? Đã bao giờ bỏ chịu vào siêu thị sắm đồ đâu.

-Ờ, hôm nay đây muốn sắm sửa một chút.

Rồi tôi qua mấy cái chỗ cột, kẹp, cài xem thử mấy cái dải lụa dùng để buộc tóc. Có một cái y hệt như cái Thiên đã chọn cho tôi.

-Cho em cái đó ! – Tôi chỉ dải lụa màu vàng.

Người bán hàng liền đưa cho tôi dải lụa màu vàng. Tôi trả tiền rồi buộc ngay lên tóc. Tôi rất vui. Tôi rẽ qua mấy gian hàng khác, chọn hai cái hộp và hai cái ly thật dễ thương, một cái màu hồng, một cái màu vàng (Thiên thích màu vàng còn tôi thích màu hồng). Tôi lại chọn thêm một tấm khăn trải màu hồng phần có thêu mấy bông hoa màu vàng. Thế là xong.

“Atula” kéo bỏ nhỏ tới, hỏi :

-Sao bỏ lại mua mấy thứ này làm gì ? Giống...

Tôi ngượng ngùng, khai thật cho hai người nghe :

-Thật ra, đây định 30/4 rủ Thiên đi chơi.

-Vây... mấy thứ này là để chuẩn bị ?

Tôi gãi đầu :

-Tại đây thấy mấy cặp Nhật trong truyện hay làm vậy.

-Thật tuyệt vời đấy bé Mai ạ ! – Anh Sơn vỗ vai tôi.

Vân làm bộ bấm đốt tay rồi nói :

-Vây... không tính cuộc thi, đây là cuộc hẹn hò đầu tiên của hai người.

-Ồ...

-Một cuộc hẹn ! – Hai người đồng thanh.

-Một cuộc hẹn ?

Ủa, ở đâu mà tới chục giọng vậy cà ? Tôi nhìn ra sau. Eo ơi, hoá ra nãy giờ lo chọn đồ mà tôi không để ý đồng đĩa kia bấm tôi tới bấy giờ. Chạy thôi !

Tôi xách vội giỏ đồ, chạy về nhà. Đám con trai đáng ghét, từ ngày tên Tuấn về là phong trào bùng nổ trở lại. Phải khó khăn lắm tôi mới về nhà được. (cũng may là cái thằng quỷ Phách ấy còn bị thương, chưa ra được)

-Thiếu phu nhân mới về. – Ông quản gia nghiêng mình chào.

-Vâng ! – Tôi cũng lịch sự chào lại.

Tôi vào nhà, để tất cả những vật dụng mua được vào phòng. Tốt, bước một đã xong, giờ tới bước hai. Làm sao đây ? Làm sao để có đủ dũng khí mà mời Thiên đi chơi. Đáng lý ra là nói rất suông nhưng cái cặp mây và núi này cứ phóng đại vấn đề làm tôi mất cả dũng khí. Thú thật cứ đứng tới mấy cái chuyện nhạy cảm này tôi nhát lấm. Nói gì bây giờ. Tôi vừa đi đến thư phòng, vừa lẩm bầm mấy câu mời. Khoan, liệu Thiên có đồng ý đi chơi không ? Khó khăn quá !

Thiên đang đứng trong thư phòng, xem lịch, hình như đang lẩm bầm cái gì đó. Tôi nín thở, nói thật lớn :

-Nè, 30/4 và 1/5 trường cho tôi nghỉ, tôi muốn 30/4... 30/4... -

Tôi cứ lặp lại liên tục như đoạn băng bị đập. Ráng lên nào !

-30/4 này tôi...

-Cô nghĩ đúng không ? – Thiên quay ra sau, mỉm cười.

Tôi gật đầu như một cái máy.

-Vây... - Tôi lắp bắp. - Vây...vây...

-Dạo này ở nhà hơi ngột ngạt, tôi muốn đi đâu đó chơi cho khuây khoả, cô có thích đi không ?

Quá muốn đi chứ ! Tôi đáp liên tục :

-Có ! Có ! Có !

-Vây... 30/4 chúng ta lên đồi chơi nhé !

-Ừ ! Tôi sẽ chuẩn bị những món ăn thật ngon ! Nhớ nhé ! – Tôi liền chạy về phòng.

Ôi, giờ mặt tôi giống như một quả cà chua chín. Nhưng vui quá !

-Ngủ đi ! Ổn ào quá ! – Thiên hét lên. - Cứ nhảy trên cái giường.

-Tôi xin lỗi. Nôn quá !

Tôi bèn lên bước xuống.

-Nhưng tôi chưa thay băng cho cậu mà.

-Ừ thì thay.

Thiên ngồi trên giường cho tôi thay băng. Tôi đến tủ thuốc lấy mấy lọ thuốc bác sĩ cho và cuộn băng mới để thay băng. Đầu tiên là gỡ lớp băng cũ và miếng gạc ra, sau đó là rửa sạch vết thương, cuối cùng là thay băng mới. Tôi làm chuyện này khá thành thạo vì mấy đàn anh trong CLB Karate cũng hay bị thương. Chỉ còn buộc lại. Xong !

-Rồi đấy ! – Tôi phủi tay.

-Ái !

-Sao vậy ? – Tôi ngạc nhiên.

-Hơi đau... - Thiên ôm khê đầu.

-Hay để tôi buộc lại nhé ?

Thiên phẩy tay :

-Không sao ! Cái chứng này dễ trị lắm. - Tự đứng lại cười cực kỳ ranh ma. - Vợ “thơm” cái là khỏi.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Chết ! Đùa hơi quá đáng. Lo mà lãnh đòn của cô nàng thôi. Tôi nhắm tịt mắt lại.

Bỗng, có một cảm giác ấm áp lan toả khắp chỗ quần băng, cả vết thương cũng cảm nhận được. Tôi mở mắt hé hé ra coi thử. Mai đang ôm nhẹ hai vai của tôi, mắt nhắm nghiền và... cô ấy đang hôn lên lớp băng.

-Bớt đau chưa ? – Mai dịu dàng hỏi.

-Ồ... Ồn cả...

Mai thở phào :

-Tốt quá. Tôi cứ sợ cậu bị đau.

-Cái nữa đi ! – Tôi bật ra.

Mai xách tôi lên như một con ếch, ném tôi lên giường, giậm chân :

-Này, đừng có làm tới nhé !

Tôi nắm lấy một cái gối ôm, ném về phía cô ấy :

-Này thì làm tới !

Mai cũng không thua, lượm chiếc gối lại, chạy đến giường, đánh tới tấp vào chân tôi. Tôi dùng chân đỡ. Một trận chiến kinh hoàng lại xảy ra. Cả hai đều đánh nhau rất hăng. Ôi, tội nghiệp cái đèn chùm, nó lung lay sắp rớt xuống luôn rồi.

-Đỡ nè ! – Mai hét lớn.

Cô nàng dùng gối đánh thật mạnh vào cái thứ đang cựa cựa dưới lớp chăn (tôi đó). Tôi la lên một tiếng :

-Đau, trúng đầu rồi !

-Xin lỗi ! – Mai vội vàng vén chăn ra. – Có sao không ?

(Lời kể của Tiểu Mai)

Vừa vén chăn ra là thằng nhóc quái quỷ đã chuẩn bị sẵn một cái gối ôm, ra đòn thẳng vào hai cánh tay của tôi tới tấp.

-Đáng ghét !

Tôi giật chăn ra, đánh lại. Cái gối đáng thương, lâu nay đang yên ổn lại bị hành hạ nữa, chỉ gần đứt hết rồi. Đánh được một lúc thì nó đưa tay xin hoà :

-Thôi ! Hoà, hoà.

-Có thể chứ !

Tôi buông gối ra, ngã phịch xuống giường. Công nhận, nó đúng là đối thủ khó xơi nhất từ trước đến nay. Nhưng mà ...

-Lâu lắm rồi chúng ta chưa đánh nhau nhỉ ? – Tôi chợt nhận ra.

Thiên gật đầu :

-Cũng đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Cô đã thay đổi... bớt chán hơn rồi.

-Cũng nhờ cậu đấy, từ khi gặp cậu, tôi đã thay đổi nhiều. Được mở rộng lòng mình ra.

-Đó là bản chất thật của cô, như kem đá vậy. – Thiên xoắn lấy tóc tôi.

Tôi hơi thắc mắc. Nó liền giải thích :

-Kem lạnh đến buốt người nhưng rất ngọt đúng không ?

-Vậy cậu là sôcôla đấy. – Tôi nói - Bên ngoài thì đắng nghét ăn mãi mới thấy ngọt và khó dứt ra được.

-Chúng ta đều sống thật khi gặp nhau, nhỉ ?

Tôi mỉm cười. Đúng rồi. Sao tôi không nhận ra nhỉ ? Khi tôi gặp Thiên, tôi lại trở về là mình, lớp băng bao phủ con người bên ngoài biến mất. Còn Thiên, có lẽ lớp băng trong tim cậu ấy đã tan chảy rồi.

-Lên xe đi ! – Thiên phúi phúi cái yên xe, kêu tôi lên.

Tay trái tôi xách chiếc giỏ mây đựng đồ ăn thức uống, tay phải tóm chiếc váy tím nhạt viền trắng lại cho gọn gàng (sáng nay nó chọn cho tôi đó) rồi ngồi lên yên xe phía sau. Tôi khẽ khàng hỏi Thiên :

-Hôm nay có yêu đời không đấy ?

-Không yêu đời lắm, mới gỡ băng mà. Cố giữ chiếc váy dài kia cho gió khỏi bay đi.

Tôi mỉm cười. Thiên đạp xe đến đồi hôm đó. Đến nơi, Thiên dừng, bảo tôi trải khăn. Tôi xuống xe, lấy tấm khăn để sẵn trong giỏ trải ra. Thiên gác chân chống xe rồi cũng đến chỗ tôi. Ngồi xuống chỗ đã trải khăn, Thiên hỏi :

-Sao hả ? Cô chuẩn bị những gì nào ?

-Đây !

Tôi lấy ra hai hộp đồ ăn và hai ly nước. Thiên mở hộp màu vàng ra xem.

-Ái chà, thật là kinh khiếp !

Tôi đỏ mặt :

-Cậu thừa biết rồi còn gì.

-Trải qua một khoá huấn luyện mà cô vẫn thế, trời ạ.

-Thì lâu rồi tôi chưa vào bếp, tài năng phải mai một chứ.

-Thật là, bao nhiêu công sức của tôi bị đổ sông đổ bể hết. Cô vẫn như xưa.

-Tôi đã cố chứ bộ.

-May mà tôi cũng biết nấu ăn, không thôi mai mốt lấy nhau chắc tôi phải bịt mắt mà ăn quá.

Tôi hét lên :

-Ai thêm lấy cậu !

-Cô không muốn cũng phải lấy, hôn ước ký rồi.

-Cái này... cái này...

-Ha ha !

Tự dưng Thiên ôm bụng cười sằng sặc. Tức điên lên được. Tôi hét :

-Cười gì ?

-Tức cười quá ! – Thiên quệt nước mắt. – Lâu lắm mới thấy cô giận như thế, như là quỷ dạ xoa ấy.

Tôi chợt nhận ra, từ ngày cha nó mất, chúng tôi chưa bao giờ cãi nhau cỡ này. Vui thật ! Cãi nhau với nó tuy tôi lúc nào cũng là người thua cuộc (nhưng cãi lý chưa chắc ai hơn ai) nhưng cãi nhau xong lại cười hoà, bao nhiêu buồn bực đều giải toả cả. Tôi phì cười :

-Chúng ta dạo này cứ như gì vậy. Giá mà ngày nào cũng cãi nhau như thế này, nhỉ ?

-Ừ.

Thiên đưa một nắm cơm tảo lên gần miệng, cắn một miếng :

-Cũng không tệ.

-Đương nhiên rồi, tay nghề tôi vẫn còn khá lắm.

Thiên ăn rất ngon lành, tôi cảm thấy vui trong bụng. Bất chợt, tôi hỏi một câu :

-Cậu thích màu vàng phải không ?

-Ừ. – Thiên gật đầu.

-Nhưng hình như lúc trước cậu thích màu đen. Sao giờ lại thích màu vàng ?

Thiên nhìn tôi như nhìn con nhỏ ngây ngô không biết gì.

-Cô không biết tại sao hả ?

Tôi lắc đầu. Thiên nói :

-Người đâu mà...Cô tên gì ?

-Mai. Hả ?

Thì ra... thích màu vàng chỉ vì tôi tên Mai thôi. Tôi không ngờ, lý do đơn giản đến thế. Tôi nói :

-Vậy thì tôi cũng thích màu xanh da trời đấy !

39. Chương 39: Chị Yêu Cậu Ấy !

Tôi có cảm giác tôi và Thiên gần nhau hơn cả lúc bình thường. Đây có phải là lúc thích hợp nhất để trả lời không nhỉ ? Cũng đã mấy tháng từ khi Thiên chính thức... và đã chờ tôi trả lời. Có nên hay không ? Có nên hay không ? Tôi quyết định rồi !

-Này, tôi muốn đến một nơi.

Thiên hơi ngạc nhiên, hỏi :

-Đâu ?

-Mộ của Tiểu Huệ.

Thiên mở to mắt nhìn tôi, có lẽ tôi làm nó quá sốc thì phải. Rồi Thiên cũng gật đầu.

-Thu dọn rồi lên xe, tôi sẽ đưa cô đến đó.

-Ừ.

Tôi thu dọn tất cả vào chiếc giỏ mây, Thiên thì lại chỗ chiếc xe, chuẩn bị cho chuyến đi đến địa điểm tiếp theo. Thiên phải phải chiếc yên xe, bảo :

-Xong chưa ?

-Ừ. – Tôi ngồi lên chiếc yên đằng sau.

-Đi !

Chiếc xe cất bánh thật nặng nề. Tôi giật áo Thiên, khẽ hỏi :

-Yêu cầu của tôi có quá quắt lắm chẳng ?

Thiên không nói gì, chỉ việc đạp xe thẳng tới trước. Chắc là giận lắm. Nhưng tôi có chuyện muốn nói rõ ràng. Xe lướt qua mọi thứ, bất chợt, tôi nín áo Thiên :

-Khoan !

-Hả ? – Thiên thẳng xe lại.

Tôi chỉ cửa hàng hoa dọc đường, nói :

-Đi viếng mộ người ta phải mang theo một cái gì đấy chứ. Chờ một chút, tôi vào mua hoa đã.

-Để tôi đi với cô. – Thiên xuống, dắt xe đi theo tôi.

Vào cửa hàng hoa. Ái chà, đẹp quá. Toàn hoa là hoa, loại nào cũng có. Sực nức cả. Ông chủ trông tôi mà mỉm cười :

-Cô bé chọn một đoá đi !

-Dạ... nhưng... - Tôi gãi đầu.

-Ồ, là cô bé !

Tôi thốt lên :

-Cô !

Đây chính là người phụ nữ tôi gặp trên đồi hôm nọ. Trùng hợp làm sao. Không ngờ cô lại mở cửa hàng hoa ở đây.

-Nhà cô đây ạ ? – Tôi hỏi.

-Ừ. Cô bé tới đây mua hoa à ?

-Vâng !

Tôi nắm tay cô, khẩn thiết :

-Thưa cô, cháu biết như vậy là hơi kỳ nhưng... cháu muốn nhờ cô một việc.

-Ồ...

Tôi đưa mắt nhìn Thiên. Cô hiểu ý. Cô nói :

-Vào đây !

Tôi gật đầu, theo cô vào phòng trong. Để lại hai chú cháu kia đứng như trời trồng ngoài đó.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Chẳng thể hiểu nổi, có chuyện gì đây, khi không muốn thăm mộ Tiểu Huệ. Thế cũng tốt, cô ấy có thể chấp nhận chuyện này mà đối mặt với nó. Cô ấy đúng là một người mạnh mẽ và đầy lòng nhân hậu. Tôi không nghĩ người khác sẽ chấp nhận nó giả chẳng Tiểu Huệ còn sống, chưa chắc em đã đồng ý chuyện này.

-Chú mày không theo chị à ? – Ông chủ cửa hàng hoa hỏi.

-Không...ạ.

-Sao vậy ?

Tôi đáp thẳng thừng :

-Biết trước người ta sẽ làm gì và người ta có chuyện giấu mình, vào làm gì cho bị đuổi.

-Chú mày biết ?

-Ừ. – Tôi nói luôn - Nhưng đừng hòng tôi nói.

Rõ ràng đưa vô nhờ làm hoa lụa đây mà. Cô nàng ngày nào cũng cốc đầu sư đệ, đá bọn nam sinh trong trường mà không nhẫn tâm giẫm một ngọn cỏ, bứt một bông hoa. Mai đã từng nói : “Hoa đẹp nhất là hoa còn nối liền sự sống với cây kia.” Và đương nhiên, cô nàng không thích chưng hoa thật trong phòng, cũng không bao giờ tặng ai hoa thật cả. Nhưng chẳng biết cô nàng định nắn mấy cái bông lụa kiểu gì, đòi gặp riêng người bán hoa. Tôi nhìn bóng Mai in trên vách, coi bộ Mai rất muốn đến thăm mộ Tiểu Huệ. Đến làm gì chứ ?

Ông chủ cửa hàng ghé tai tôi, thì thầm :

-Chú mày thích cô bé ấy phải không ?

Tôi giật mình, bắt giắc hét lên, vang vọng bốn bức vách :

-Ông !

-Chuyện gì vậy ? – Mai vén màn, hỏi tôi.

-Không có gì ! – Ông chủ cửa hàng xua tay.

Mai mỉm cười :

-Vậy thì tốt... - Rồi cô ấy lại vào trong.

Tôi nhìn ông chủ cửa hàng, ông ta rất thản nhiên. Làm sao có thể ? Chưa ai nhận ra điều này khi chúng tôi đi chung cả. Tôi hỏi :

-Làm sao... ông biết ?

Ông ta chỉ tôi một cách bồn chồn :

-Ta trông chú mày... nhìn cô bé kia không chớp mắt. Biết người ta vào làm gì mà vẫn... nhìn, sợ người ta tranh mất phải không ?

-Cái này... - Tôi thót tim.

-Hà hà... - Ông ta gãi đầu. - Hồi xưa ta cũng vậy.

Ồ. Vậy cũng có người có hoàn cảnh như tôi à ?

-Hồi xưa ta cũng đeo đuổi một đoá hồng nở trước ta rất nhiều. Nhưng nàng đâu có hiểu cho ta, cứ tưởng ta là đứa em trai, hết bày vẽ chuyện học tập đến nấu ăn giùm. Mãi đến khi ta 20 tuổi, ta mới bày tỏ tấm lòng của mình bằng cách ôm chầm cô nàng rồi tỏ tình. Và... và...

-Và sao ?

-Và cô nàng đã đồng ý sau ba ngày. – Ông chủ nhảy cẫng lên.

Ông già này... Điên lên được. Kể chuyện kiểu này nếu không có cái cốt truyện hấp dẫn, ai thèm nghe.

-Giờ là bà xã của ta đó. – Ông ta gơ tay kiểu chiến thắng. – Làm mẹ được một năm rồi.

-À à... cháu hiểu.

-Nhớ lại, những kỷ niệm ấy thật đẹp, cũng có phần đắng cay. Ta phải giữ mãi mới có thể trao nhẫn cho cô ấy. Chú mày cũng nên cố giữ cô bé ấy cho tốt, tình chị - em kiểu này mà gặp cô gái xinh xắn thế là dễ bị nắm tay trên lăm đấy.

-Có lẽ ông nói đúng. – Tôi cười.

-Xong rồi ! – Mai chạy ra.

-Xong rồi à ?

Mai ôm một gói giấy được niêm lại cẩn thận, cô nàng nói :

-Tôi trả tiền rồi ! Đi ! – Cô ấy nắm lấy tay tôi.

-Ồ... Đi nào !

Tôi nắm tay cô ấy, đi ra ngoài.

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Cô đặt cái gì thế ?

Tôi mỉm cười :

-Bí mật !

Thiên buông tay tôi ra, đến chỗ chiếc xe đạp. Thiên gạt chân chống ra, dắt xe đến. Thiên nói :

-Đi chứ ?

Tôi mỉm cười, ngồi ra yên sau. Thiên đạp xe bon bon trên con đường trải nhựa đến nghĩa trang.Ồ, hình như...

-Xe đạp nhanh lên đấy ! – Thiên nhìn tôi ở đằng sau, gật đầu. - Hồi này tôi có chuyện vui.

-Chuyện gì kia ?

-Chị lớn gặp nhau.

-Tôi có nói dối đâu.

-Cám ơn !

Tốc độ xe nhanh hơn hẳn. Chẳng mấy chốc, xe đã đến nghĩa trang. Tôi và Thiên xuống xe.

-Mộ của em là ngôi mộ thứ chín đấy. – Thiên chỉ vào nghĩa trang.

-"Em" ? – Tôi nghiêng rằng, liếc cho nó một cái.

-Xin lỗi ! – Thiên run lên. – Xin lỗi...vợ.

Tôi quay đi. Cái tính cứ trỗi lên không đúng lúc. Rõ ràng muốn đến đây để mọi chuyện đầu ra đó mà cứ ... bậy bạ. Tôi vuốt ngực mình ba lần, xuống nào, xuống nào. Mình không nên giận lúc này, mình không nên giận lúc này. Yên nào.

Thiên nắm lấy tay tôi, mỉm cười :

-Đi ! - Thiên quay lại, nói với tôi -Vợ cứ ghen thoải mái đi ! Tôi vui lắm !

Ngượng quá đi ! Tôi bẽn lèn theo Thiên đến ngôi mộ của Tiểu Huệ.

-Đến rồi. Tiểu Huệ an nghỉ ở đây. – Thiên buông tay tôi ra.

Ngôi mộ được làm đá hoa, trên bia có khắc những dòng chữ màu trắng ngà : Đặng Tiểu Huệ, hưởng dương 8 tuổi, chết vì tai nạn giao thông. Còn có hình của cô bé nữa : khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt đen long lanh long lanh, mái tóc xoã dài đen nhánh nhưng làn da trắng tái, trong hình, Tiểu Huệ không cười, hoàn toàn không có chút sức sống. Trên mộ còn đặt một bó hoa huệ trắng muốt.

-Chắc là của Giang Phách. – Thiên vuốt cánh hoa trắng để trên mộ.

-Tiểu Huệ ! – Tôi quỳ trước mộ cô bé.

Tự dưng Thiên vội vàng đến đỡ tôi dậy.

-Này, lỗi của tôi, sao cô lại quỳ ?

-Cậu...

(Lời kể của Nhất Thiên)

-có vấn đề hả ? – Mai hét lên - Ngôi mộ thấp quá nên tôi quỳ xuống cho đứng đỡ mỗi lần.

-Xin lỗi... - Tôi lí nhí.

Mai hướng về phía mộ Tiểu Huệ, quay lưng về phía tôi. Cô ấy vuốt tấm bia, nói với giọng rất vui vẻ :

-Chào em, chị tên là Tiểu Mai vợ chưa cưới của Thiên, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Chị có quà tặng em đây !

Mai lấy từ trong bọc giấy một cái gì đó. Để rồi xem... quà gì mà kêu bà chủ cửa hàng hoa gói lâu đến thế, chắc là công phu lắm đây. Từ từ, từ từ.

-Hả ?

Xem xong rồi tôi bật ngửa luôn. Không hiểu cô nàng nghĩ gì mà tặng quà này. Tôi hét lên :

-Cô có bị sao không ? Đi viếng mộ mà viếng bằng cái này hả ?

-Không được hả ? – Mai mở to mắt nhìn tôi.

-Đương nhiên, chuyện cô đi viếng hoa lụa là kỳ cục rồi, nay lại viếng bằng cái này nữa.

-Có sao đâu ?

Tôi không nhịn nổi nữa, vừa phải thôi chứ.

-Đi viếng mộ bằng vòng hồng đỏ hả ?

Chưa từng thấy. Đi viếng mộ thì tặng hoa huệ tây trắng, hoa hồng trắng hay chí ít cũng tặng hoa vạn thọ hay hoa cúc chứ. Đằng này lại tặng hoa hồng đỏ, còn bắt người ta kết thành vòng hoa nữa. Đi viếng mộ chứ có phải là dự lễ cưới.

-Cô thật là... lập dị !

Trời ạ ! Mới nói chút xíu mà mặt cô nàng ửng đỏ như bánh bao chiên. Cái khuôn mặt ấy ai mà chịu cho nổi. Tôi phẩy tay :

-Thôi, cô muốn làm gì thì làm.

Cười lại rồi ! Tôi phải quay mặt ra chỗ khác, nếu không thì tôi sẽ phát sốt mất (hôm nọ tôi suýt sốt 40 độ C cũng tại cái vụ này mà ra). Đợi Mai quay lưng lại để nói với Tiểu Huệ, tôi mới quay lại xem cô nàng định làm gì.

-Tặng em ! – Mai đặt vòng hoa lên tấm bia.

Mai im lặng một chút rồi lại nói :

-Chị đã nghe Thiên kể lại mọi chuyện hết rồi. Chị xin lỗi em ! – Đôi mắt cô ấy thoáng buồn - Tại chị mà em bị tai nạn, bố em cũng thế.

-Không phải tại cô. – Tôi nói.

-Nói qua cũng phải nói lại nhé. Cũng tại em mà thằng anh mắc dịch của em phục kích Thiên và chị, làm chị và Thiên lặn lội. Em định nói thế nào đây ? Hả ? Hả ?

Kìa, Mai. Mới dễ thương giờ dễ ghét rồi.

-Nhưng chị tha thứ cho em. Cô bé dễ thương ạ. Vì thế... em có thể tha thứ cho Thiên không ?

Mai... Một trận gió nổi lên bất chợt, nó đưa những cánh hoa huệ trắng bay đến bên Mai. Mai mỉm cười, vuốt ve tấm bia :

-Cám ơn em ! Nói thật với em nhé, lúc đầu nghe Thiên kể về em, chị có tức trong dạ. Dù Thiên nói là chỉ xem em như em gái nhưng thật ra Thiên cũng có chút tình cảm với em, điều ấy làm chị rất mặc cảm vì chị quen Thiên sau em lại hơn tuổi nữa. – Mai có hơi buồn rồi lại mỉm cười – Nhưng sau khi chị nghĩ đến những điểm giống nhau của chúng ta chị lại yên lòng trở lại. Chúng ta đều muốn ở bên một người vì chúng ta đều... yêu người ấy. Chúng ta đều yêu Dương Nhất Thiên.

Ồ. Cái này... có phải là...

-Chị cũng như em, chị cũng yêu cậu ấy từ tận đáy lòng, xem cậu ấy như một người con trai thực sự, đối với chị, cậu ấy là người tuyệt vời nhất.

-Mai... - Tôi đến gần bên cô ấy.

Tôi nắm chặt lấy tay Mai

-Tiểu Huệ, đây là người anh muốn chọn làm cô dâu của mình từ lâu, mong muốn được bảo vệ cô ấy bằng tất cả tính mạng của mình. Em hiểu cho anh chứ ?

Có lẽ em rất buồn. Đoá hoa huệ run lên, cứ như muốn tự xé các cánh hoa của mình.

-Chị hiểu em, chị hiểu em mà... - Mai nói.

Cơn gió nữa lại nổi lên, cuốn theo đất bụi. Tôi phải nhắm mắt lại, tay vẫn nắm chặt tay Mai. Được một lúc, không còn nghe gió rít nữa, tôi mở mắt ra. Vòng hoa hồng không còn trên bia nữa. Ở đâu vậy.

-Tiểu Huệ ! – Mai thốt lên.

Ồ. Vòng hoa đang ở trên đầu Mai. Sao lạ thế nhỉ ? Chẳng lẽ... là món quà của Tiểu Huệ ?

-Cám ơn em. – Tôi mỉm cười.

-Cám ơn em. – Mai cũng mỉm cười.

Tôi nhìn qua. Trông Mai thật xinh đẹp. Cứ như một nàng công chúa trong cổ tích với bộ váy dài. Nhưng nếu có chiếc khăn vôn, Mai giống cô dâu hơn. Tôi khen :

-Cô giống cô dâu quá !

-Thật sao ? – Mai đỏ mặt.

-Ừ, một ngày nào đó, cô sẽ được mặc áo cưới thật đẹp, đương nhiên là suốt lễ cưới.

Mai ngập ngừng rồi nói :

-Cậu hứa rồi đó !

-Ừ ! Tiểu Huệ làm chứng cho anh nhé ! – Tôi nói với Tiểu Huệ - Còn cô, - Tôi đưa ngón tay út ra. – cô có đồng ý làm cô dâu của Dương Nhất Thiên này không ?

Tôi quỳ xuống trước mặt Mai, làm cái động tác tôi đã không làm hai năm nay. Mai dùng ngón út của cô ấy móc ngoéo với tôi :

-Ừ !

40. Chương 40: Các Ứng Cử Viên Dòng Họ Đặng

-Tôi đi học đây ! – Tôi vẫy tay với Thiên.

-Đi học vui vẻ. – Thiên mỉm cười.

Hai ngày lễ trôi qua trong yên bình, không căng thẳng, không hồi hộp, chỉ có sự vui sướng của hai chúng tôi. Hôm 30/4 là một kỷ niệm ngọt ngào, cuộc hẹn sau đó diễn ra rất tốt đẹp. Cũng may là không có ai phá đám cả. Bây giờ đang chạy tới trường nhưng tôi vẫn còn nhớ lại cái ngày ấy. Nhưng suy nghĩ của tôi lập tức bị cắt đứt ngay lập tức.

-Sweet Ice Queen ! - Một tập đoàn con trai chạy ào ra cổng.

Tôi hoảng hồn, vội vàng quẹo lại, thả xe đạp phi thân lên ngọn cây gần đó.

-Sweet Ice Queen !

Oái ! Đằng sau lại là một tập đoàn nữa, là các huynh trưởng học khối sáng. Quái, hôm nay thế nào mà toàn thể nam sinh của trường lại tập hợp ở trường thế này ? Có chuyện gì quan trọng hay sao ? Mà ai cũng kêu “Sweet Ice Queen” rồi im lặng hết. Thật đáng sợ ! Hay là... cuộc hẹn hồi bữa 30/4 bị rình nữa ?

Tôi nuốt nước bọt, lấy dũng khí hỏi cho ra lẽ :

-Có chuyện gì đây ?

Thì lập tức, các nam sinh khối chiều liền tách ra, xếp thành hai hàng đứng đối diện nhau. Từ trong trường, Tuấn bước ra, trịnh trọng như một ông bá tước, mặt có vẻ nghiêm trọng lắm. Tuấn ngược lên trên cành cây, nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi nghiêng rằng, siết chặt nắm đấm, muốn dùng vũ lực thì tôi chiều. Tuấn lại quay mặt qua chỗ khác rồi nói thật to :

-Tôi thua rồi.

Hả ? Đất trời ơi, thánh thần ơi, con có lộn không ? Mặt tôi và cả cơ thể tôi đều cứng đờ lại hết. Không đời nào ! Tại tôi lãng rồi.

-Nói gì vậy ? – Tôi hỏi lại lần nữa.

-Chúng tôi thua rồi. Chúng tôi thua Dương Nhất Thiên rồi ! - Đến lúc đó, không chỉ mình Tuấn mà cả trường đều hét to lên.

-Tại sao ?

Tuấn nói :

-Hôm 30/4, sau khi nghe Vân nói bạn sẽ hẹn Dương Nhất Thiên ở đồi, chúng tôi đã bí mật theo dõi để phá đám.

Biết ngay mà. Cái đám này không làm vậy là trời sập hết.

-Có điều khi đến nơi hẹn, chúng tôi chợt thấy bạn cười, bạn cười rất tươi. Chưa bao giờ bạn cười như thế với bọn mình cả, có chăng chỉ là nụ cười đáp lễ.

-Đúng !

-Chúng tôi rất ganh tị nhưng khi nhìn nụ cười của bạn với sự quan tâm của tên kia thì sự hờn ghen biến mất. Tự dưng chúng tôi thấy mình thua kém rất nhiều. Chúng tôi chỉ muốn gặp bạn và bắt buộc bạn chấp nhận tình cảm của mình thì nó chỉ muốn cho bạn cười, cười thật nhiều, không hề đòi hỏi điều gì quá quắt cả. Thiên chỉ mới 10 tuổi mà đã thế, khi lớn lên thì thế nào. Chúng tôi nhận thấy điều đó nên xin thua. Thừa nhận hôn ước của hai người. - Tuấn mỉm cười, đôi mắt hơi rưng rưng. – Chúc hai người hạnh phúc.

Tôi cũng mỉm cười :

-Cám ơn mọi người. Mình cũng xin chúc các bạn tìm được những người bạn gái thật dễ thương.

-Cám ơn Sweet Ice Queen !

-Mọi chuyện đều ổn cả, chúng ta sẽ cùng là bạn tốt chứ ?

-Đương nhiên ! - Mọi người đều hét lên, ủng hộ nhiệt liệt.

Cùng lúc đó tôi cũng nhận được lời chúc của Trân vang lên ở góc sân trường :

-Chúc hai người hạnh phúc !

—***—

-Thế là tốt rồi, mọi chuyện đều giải quyết êm thấm. – Vân nói.

-Ừ, đây cũng rất vui vì mọi người đều chấp nhận kết thúc êm đẹp. – Tôi thất cho xong chiếc đai đen.

Anh Sơn ngồi cạnh nói với chúng tôi :

-Có thành viên mới gia nhập đây, nghe nói đánh cũng khá lắm.

-Trai hay gái ? – Tôi hỏi.

-Hình như là gái. Đây, mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện liền. – Anh Sơn chỉ về phía cánh cửa.

Đúng ! Khuôn mặt này tôi chưa gặp lần nào. Là con gái nhưng trông tay chân rất săn chắc. Xem ra tôi có địch thủ rồi.

-Hả ? Thành viên mới đấu với Mai. - Người bốc thăm chọn cặp thượng đài la lên.

-Đây đi đây ! – Tôi bước ra sàn tập.

-Cố lên Xích Thố ! – Atula vỗ tay.

Tôi đứng im thủ thế. Con nhỏ kia trong phút chốc lao tới, tung cú đâm vào sườn trái. Tôi vung tay ra đỡ. Ái chà ! Cú đâm khá mạnh đấy, bảy phần là muốn giết tôi. Tôi vừa đỡ những đòn lính mới tung ra, vừa nói :

-Bỏ có những đòn rất giống một thằng nhỏ đây gặp cách đây mấy tuần.

Lính mới có hơi giật mình rồi lại đánh tiếp :

-Phải, hôm nay ta, Tôn Hạnh Dung, tới đây để trả thù cho cậu chủ Giang Phách.

-Ồ, về nói với cậu chủ rằng – Tôi nắm lấy tay phải của Dung và quét một đòn dưới đất. - một trăm năm sau mới thoả nguyện cái ước mơ quái quỷ đó !

Tôi hạ Dung trong vòng năm phút, dùng đúng 3 đòn và 4 phút để đỡ. Dung đứng dậy, nói :

-Lần sau ta sẽ hạ gục ngươi !

-Chắc vậy. – Tôi nói băng quơ.

Tôi nói với anh Sơn :

-Trưởng CLB, xin phép anh cho em về sớm một chút.

-Chi vậy ? Về nấu cơm cho chồng hả ? – Anh Sơn đùa.

Tôi mỉm cười, mặc luôn bộ võ phục về nhà.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Điện thoại di động của tôi đột nhiên rung lên, báo tin nhắn tới. Tôi bật lên xem thử. Một tin nhắn của chị Trân : “Chúc em và Một sách hạnh phúc.”

Ái chà ! Vậy là được rồi. Tôi ngã người ra chiếc ghế sa lông, hôm nay có lẽ là một ngày may mắn.

-Tôi về rồi đây !

-Ừ. Hôm nay có chuyện gì mà cô xin về sớm thế ? – Tôi quay lại hỏi Mai.

-Chuyện này...

-Dù sao cũng chúc mừng cô, bọn đũa dai nhách kia đã giác ngộ cả rồi.

Mai gật đầu :

-Đó là điều mừng lớn. Thú thật, thấy mấy người đó cứ thế, tôi khó xử lắm.

-Cô thật tốt bụng.

Rồi Mai lại đành mặt lại, cô ấy nói chuyện rất nghiêm túc :

-Thằng nhóc quái quỷ kia đã cài người vào trường của tôi rồi. Có một con bé tên là Tôn Hạnh Dung, cũng học lớp 10 gia nhập vào CLB nhằm mượn sàlơ để giết tôi.

-Tôn Hạnh Dung à ?

(Lời kể của Tiểu Mai)

Trông mặt của Thiên coi bộ cũng không ngạc nhiên lắm. Tôi hỏi :

-Cậu quen con bé đó hả ?

-Không. – Thiên lắc đầu. – Nhưng tôi nghe đồn trong gia tộc Đặng, Tôn Hạnh Dung là ứng cử cho vị trí thiếu phu nhân trong gia tộc họ Đặng

-Cho thằng nhóc quái quỷ đó hả ?

-Không, là một người ở chi thấp hơn nhưng em cô ta có hy vọng sẽ là vợ chưa cưới của Giang Phách. Cô ta là người rất nóng nảy, thương em và hay hành động hấp tấp.

Đúng, những đòn của con bé ấy ra toàn là những đòn hấp tấp, dễ dàng đánh bại như trở bàn tay. Với sức mạnh ấy, chỉ cần bình tĩnh sẽ có thể phá kỷ lục CLB - tiếp được 5 chiêu của tôi.

-Nhưng hình như Giang Phách không thích vị hôn thê đó, cậu ta đã đấu tranh với gia tộc để tự chọn một người hợp với ý mình. – Thiên nói tiếp.

-Cũng đúng, hôn nhân sắp đặt trước thì không thích hợp. – Tôi thở dài.

-Có ngoại lệ chứ ? – Thiên mỉm cười. – Chúng ta thì sao ?

(Lời kể của Giang Phách)

Trông bà Dung ỉu xìu như cái bánh bao chiều. Đã bảo rồi, cái kế hoạch ngớ ngẩn ấy chẳng hay ho gì đâu, Tạ Tiểu Mai đã từng ném nguyên cái xe đạp lên để tránh đạn, với một bà đứng tấn chỉ có nửa nén nhan thì có sá gì. Chị em như nhau.

-Cậu chủ yên tâm, em sẽ xử đẹp con bé ấy vào lần sau. – Bà Dung quỳ trước mặt tôi. – Xin đừng lạnh nhạt với con bé.

-Anh Phách ! – Con nhỏ Thuý, em của bà Dung lay tôi liên tục. - Đừng bỏ rơi em mà.

-Ra ngoài đi ! Để yên cho tôi ăn trưa ! Cả hai chị em !

Cả hai lững thững đi ra ngoài phòng tôi, mặt vô hồn. Cái thứ đáng ghét đó mà mấy ông chú của tôi thích đưa vào là sao nhỉ. Lấy vợ ngay lúc này mà chọn loại lý lắc như thế nhà chỉ sớm muộn. Thật là...

“Cha mình bảo nếu phải lấy vợ sớm nên lấy vợ thật chín chắn để cô ấy đỡ dần việc nhà cửa thật tốt, hay nhất là nên lấy người hơn tuổi.”

Lời nhắn gửi của tên khốn ấy lại vang vọng bên tai tôi. Tiếng nói, khuôn mặt và nụ cười của hắn vẫn không thể xoá được. Dương Nhất Thiên... nếu bạn không làm Tiểu Huệ chết thì mình sẵn sàng chúc phúc cho bạn, người bạn duy nhất của đời tôi.

Cạch ! Tiếng cửa mở ?

-Cậu chủ, tôi mang bữa tối vào đây.

-Đặt lên bàn cho tôi. Ánh Tuyết.

Ánh Tuyết đặt khay cơm lên bàn. Cô ấy vừa làm, vừa hỏi :

-Hồi nãy tôi thấy cô Hạnh Dung và cô Hạnh Thuý ra ngoài, coi bộ thất vọng lắm. Thất bại rồi sao ?

Tôi không nói gì cả. Ánh Tuyết gật đầu. Cô ấy nói :

-Hay để tôi đi ?

Tôi nói ngay :

-Không, cô ở yên đó ! Để tôi làm được rồi.

-Nhưng...

-Đây là lệnh !

-Vâng !

-Hôm nay tôi muốn đi dạo một chút, cô đi với tôi chứ ? – Tôi hỏi. – Đi thả đèn.

-Vâng ! – Ánh Tuyết cười tươi. - Vậy cậu chủ ăn nhanh đi, kéo cơm nguội hết.

Tôi xỏ nốt chiếc giày còn lại :

-Đi thôi Ánh Tuyết !

-Vâng !

-Ánh Tuyết đẹp quá ! - Mấy tên giúp việc nam trong nhà kêu như bị trúng sét.

Hoa khôi nhà này mà. Ánh Tuyết mới tròn 16 tuổi, thông minh, giỏi võ, ai cũng yêu mến cả. Da trắng hồng, mịn như lụa, mắt hơi xếch, đen láy. Nay lại khoác thêm bộ đầm trắng, cầm cây nến hình hoa sen trắng, trông như một nàng công chúa. Ai cũng bảo Ánh Tuyết giống mẹ tôi.

-Đi nào ! – Tôi ra cổng trước.

-Cậu chủ ! Chờ tôi với ! – Ánh Tuyết chạy theo.

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện phiếm rồi ngừng lại ở một bờ hồ ngắm phong cảnh. Trời buổi đêm thật yên tĩnh, tiếng giày của chúng tôi vang lên một cách rõ rệt, cả tiếng thở dài khẽ cũng không giấu nhau nổi. Trăng, sao sáng vô cùng. Gió thổi nhẹ vài cơn làm lay động vài ngọn cỏ dại ven bờ nhưng không có lấy một gợn sóng. Thiên nhiên thật kỳ lạ, cứ như con người.

-Cậu chủ, chừng nào cậu với cô Hạnh Thuý ký hôn ước ? – Ánh Tuyết bắt chuyện trước.

-Tôi lấy vợ hay không thì lương Ánh Tuyết đâu có thay đổi. – Tôi nói thẳng thừng.

Ánh Tuyết lắc đầu nguây nguậy :

-Không phải, khi hai người ký hôn ước thì cũng chính thức chia ngọt sẻ bùi với nhau, cậu chủ sẽ đỡ cô đơn hơn.

Tôi bật cười, bảo Ánh Tuyết :

-Với loại người lí lắc như thế mà có thể cùng tôi chia ngọt sẻ bùi ư ? Không đời nào.

-Vậy mẫu người cậu chủ thích là thế nào ?

-Không biết, cô chọn cho tôi thử xem !

Ánh Tuyết đắm chiêu suy nghĩ. Được một lúc rồi cô ấy mỉm cười nói :

-Ra rồi !

-Ai ? Cầm nói như mẹ tôi.

-Tốt nhất là lấy một cô gái như vợ của Dương Nhất Thiên, cái gì Mai ấy nhỉ ? – Ánh Tuyết gãi đầu.

Tôi nói :

-Tạ Tiểu Mai. Mà tại sao ?

-Vì đó là một cô gái bản lĩnh, sẵn sàng hy sinh mọi thứ vì người mình yêu mến cũng biết suy nghĩ trước sau, lấy người đó có lợi vô cùng.

Tôi cười hời đùa :

-Tức là lấy Ánh Tuyết chứ gì ?

-Hả ? – Ánh Tuyết áp úng - Sao lại có thể...

-Tạ Tiểu Mai lớn tuổi hơn Dương Nhất Thiên, cô cũng lớn tuổi hơn tôi. Tạ Tiểu Mai bản lĩnh, cô cũng vậy. Cô còn dịu dàng hơn con người đó gấp trăm lần.

-Không được, tôi sẽ già trước cậu chủ mất, tôi hơn cậu chủ những năm tuổi. – Ánh Tuyết lắc đầu nguây nguậy. – Không được !

Kìa, nữa rồi. Ủa ?

-Tôi nghe nói khi nữ hơn tuổi hơn nam thì chừng mười lăm năm sau khi kết hôn, người đó sẽ già hơn chồng mình gấp trăm lần. Tôi sợ...

-Coi kìa, cô không thấy vợ chồng cửa hàng hoa sao ? Người vợ vẫn trẻ hơn chồng đó. Vả lại tôi không phải là loại thích nhìn vào bề ngoài. Nếu không, tôi đã chọn một con bé ngang tầm tôi chứ không phải là cô. Tuổi tác là cái quái gì chứ !

Hai cái giọng này... Phải chăng là...

-Nói chung là cô cứ nhìn vào hiện tại, không cần quan tâm đến tương lai làm gì.

Càng lúc nó càng đến gần chỗ chúng tôi.

-Hiểu chứ ?

Tôi không nói ra lời. Tại sao lại là lúc này ?

-Dương... Nhất... Thiên...

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Đặng... Giang... Phách... - Thiên thốt lên.

Đặng Giang Phách ? Thằng nhóc này... không ngờ lại gặp ở đây. Trùng hợp thật. Ủa, mà nó còn đi với một cô gái trạc tuổi tôi, không phải là Hạnh Dung.

Giang Phách hỏi trước :

-Làm gì ở đây ?

-Tôi thả đèn.

Tôi giơ cái nến loại hoa sen vàng lên để chứng minh.

-Còn Giang Phách ? – Thiên hỏi lại.

-Cũng vậy.

Cô gái kia cũng giơ cái nến hoa sen trắng lên.

Cả hai mặt đối mặt. Im lặng.

-Chúng ta cùng thả đèn đi ! – Tôi kéo tay Thiên đến bờ hồ để thả đèn.

-Mai ! – Thiên thốt lên.

Cô gái kia cũng kéo tay nhóc Giang Phách, nói :

-Đi thả đèn nào cậu chủ !

-Từ từ, Ánh Tuyết !

Tên là Ánh Tuyết à ? Coi bộ... hai người này...

(Lời kể của Ánh Tuyết)

Tôi cùng Tiểu Mai thả đèn xuống hồ. Mặt hồ như nhuộm một màu mới. Ngọn lửa là thứ khởi đầu ọi sự. Nay gặp nhau tại đây lại bắt đầu bằng lửa, liệu nó sẽ làm gì ? Tăng thêm lửa hận ? Hay làm bay đi những giọt nước mắt ? Tôi không biết. Tôi chỉ biết là phải làm sao cho họ được yên bình một lúc trong trái tim, để ngày mai lại gây tổn thương cho nhau (có thể tôi sẽ làm tổn thương Nhất Thiên và Tiểu Mai). Nhất Thiên và cậu chủ đang mỉm cười, nhìn hai ngọn đèn đang sáng soi trong đêm tối.

41. Chương 41: Giấy Mời

-Cô làm gì mà nghĩ ngợi ghê thế ? – Thiên đánh gió trước mặt tôi. – Ăn nhanh rồi đi học !

Tôi và cơm. Lòng cứ suy nghĩ chuyện hôm qua. Cái con bé tên Ánh Tuyết đó, hình như tôi gặp nó ở đâu rồi. Ở đâu ? Ở đâu ?

-Nhớ rồi !

Tôi đập bàn một cái rầm, chén bát thìa đũa gì cũng văng lên hết, may mà chưa rớt ra cái gì. Thiên hỏi :

-Cô nhớ gì mà dễ sợ thế ?

Tôi ngồi xuống ghế, nói cho Thiên nghe :

-Nhỏ hôm qua đi với nhóc Phách đó, nhỏ đó là Trần Ánh Tuyết, quán quân kiếm đạo của thành phố. Tôi với nhỏ từng gặp nhau trong một buổi giao lưu võ thuật.

Thiên bật cười :

-Cô cứ đùa, từng gặp mà cô ta không động chạm gì tới cô à ?

-Làm sao tôi nhớ sai được ? Cũng lạ, nhỏ không đá động gì tới tôi.

-Ăn cơm nhanh rồi đi học ! – Thiên phẩy tay.

Tôi đành ăn cho xong rồi nhanh chóng khoác cặp đến nhà xe, đập chiếc xe mới đi học.

-Giao lưu với các CLB khác ? – Tôi ngạc nhiên. - Hồi nào tới giờ anh đâu có đề xuất kiểu này.

Anh Sơn gật đầu, nói :

-Đó là quy tắc của trường, năm ngoái anh cũng ngạc nhiên vậy đấy.

Vân tiếp lời :

-Theo quy tắc thì các CLB sẽ gặp nhau để trao đổi kinh nghiệm sau đó sẽ góp quỹ tạo thành một lễ hội đặc biệt.

-Lễ hội nữa hả ? – Tôi nhăn mặt

Tôi thấy hơi khó chịu vì cái trường này, cứ lễ lễ mãi, phí tiền. Anh Sơn chỉ các nam sinh đang tập, nói :

-Thôi đi em, đây là cơ hội tốt để các nam sinh lấy lại mùa xuân của mình sau khi từ bỏ em đấy. Nghe nói các nữ thành viên của các CLB khác rất tức khi em xuất hiện trong trường này.

Ừ nhỉ. Anh Sơn nói cũng đúng.

-Cũng uống, bồ sẽ không được hâm mộ, được tặng nhiều quà như trước nữa. – Vân tặc lưỡi. – Bao nhiêu là tiền.

Tôi nắm lấy cổ áo của nhỏ, gầm lên :

-Đừng có chọc vào nỗi đau của ta.

-Đại tử ! – Vân cười hì hì.

-Vậy họ từ bỏ theo đuổi em thì chắc chắn người kia sẽ là tâm điểm. – Anh Sơn nói.

Tôi buông nhỏ Vân ra, quay qua nhìn anh Sơn. Anh Sơn hiểu ý là tôi muốn hỏi người đó là ai. Anh nói :

-Cô nữ sinh ấy vừa mới chuyển đến, học cách lớp em bảy phòng tính về phía trái. Nghe nói cô ấy rất xinh đẹp và tài năng, từng là vô địch kiếm đạo của thành phố.

Vân đứng phắt dậy, giọng gầm gừ, y như Atula thứ thiệt :

-Anh phải lòng cô ta rồi hay sao mà cho thăm dò kỹ thế ?

Anh Sơn liền chối :

-Đâu có ! Anh chỉ nghe nói... Vân !

Vân không nghe nói nữa, nhỏ tung cho anh Sơn một cước. Rầm ! Anh Sơn bay thẳng vào vách tường đối diện. Nhỏ này ghê quá, hành hạ người ta không thương tiếc. Tôi chạy đến chỗ anh Sơn, gỡ ảnh xuống. Khiếp thật, quỹ CLB phải tốn tiền mua xi măng rồi, tường thủng một lỗ rõ to. Tôi hỏi thăm sức khỏe anh Sơn :

-Anh có sao không ?

-Anh ổn. – Anh Sơn nói thều thào. - Trời đất ạ, anh nghe sao nói vậy mà Vân cũng ghen nữa.

Tôi thuật lại nhỏ Vân nghe :

-Atula ! Anh Sơn bảo nghe sao nói vậy ! – Tôi chạy đến chỗ Atula. - Bồ đừng có ghen !

-Nhưng...

-Thật đấy ! Bồ của bồ rất chung tình mà.

Tôi cố tìm những lời hoa mỹ nhất để tán dương ông Sơn cho nhỏ Vân nguôi giận bớt. Đang năn nỉ thì tôi có nghe Dung đang nói hành ai đó :

-Cái cục đá đó mà hâm mộ cái nỗi gì.

Đúng như anh Sơn nói, hôm nay đúng là có một đám đông ra chặn ở đầu cổng nhưng mục tiêu không phải là tôi, mục tiêu là nhỏ tóc dài xoắn xoắn kia kìa. Vậy như là cái gì vậy. Tội nghiệp nhỏ, cầm cái cây xua đám con trai mãi mà tụi nó có tránh ra đâu. Vân thấy vậy động lòng trắc ẩn, kéo áo tôi :

-Hoàn cảnh như bồ hồi đó, bồ giúp người ta đi !

-Bồ ra mà giúp ! – Tôi thần nhiên dắt xe vào.

-Đây không có khinh công, bồ thì luyện từ nhỏ rồi. Giúp người ta đi mà. – Vân lay tôi. (Khinh công là cha tôi luyện cho tôi đi tôi đi học kịp giờ)

Tôi không đoái hoài gì tới lời cầu xin của Vân, vẫn bình chân như vại. Dắt xe qua cái mới lòng bùng mà mặt tôi vẫn lạnh tanh. Vân nói :

-Đúng là Sweet Ice Queen ! - Rồi nhỏ chạy vào lớp.

Tôi không nói gì, dắt xe vào nhà xe của trường cái đã. Không thấy thầy giám thị. Tôi nhảy lên một cái cây xem tình hình. Xem nào ! Trong nhóm phục bình này không có Tuấn, tức là quy mô không cao. Vậy thì...

Tôi nhảy qua ba cái cây, đập trên vai ông anh đứng gần nhỏ đó nhất rồi cấp nhỏ đó đi, mặt kệ bao nhiêu cái mặt sững sờ của mấy ông nam sinh. Tôi lại phi thân lên mấy cành cây rồi hạ cánh trên lầu khối lớp 10 một cách an toàn. Tôi đặt lính mới xuống, nói :

-Nổi tiếng thì đừng có đi sớm, hậu quả đấy !

-Tiểu Mai... - Nhỏ lính mới thốt lên.

Ủa ? Ê cái khuôn mặt trắng như trứng bóc này...

-Ánh Tuyết ! – Tôi kêu lên. - Bạn là học sinh mới của lớp 10/1 hả ?

-Ừ, vì cậu chủ chuyển tới đây rồi nên phải học ở đây. – Ánh Tuyết nói.

-Vậy bạn về lớp nhanh lên ! Bọn phục binh sắp lên rồi đấy ! – Tôi đẩy Ánh Tuyết về phía lớp 10/1.

Ánh Tuyết vội vàng chạy về phía phòng của lớp mình. Kỳ thật ! Thông minh như Ánh Tuyết đáng lý ra phải vào một lớp ưu tú như lớp tôi chứ, đâu lại đẩy Ánh Tuyết ra tít chỗ kia. Lẽ nào thằng nhóc đó...

-Xích thố quen nhỏ đó hả ? – Vân hỏi tôi.

-Ừ, trong một buổi giao lưu. - Rồi tôi vào lớp, bắt đầu một buổi học mới.

Ra chơi, khi bọn tôi đang trò chuyện về buổi học với nhau thì đám con trai trong lớp đột nhiên hét lên :

-Sweet Snow Queen !

Cả đám bay khỏi chỗ ngồi, tiến thẳng ra cửa, ai cũng hỏi thăm nhỏ Ánh Tuyết nhiệt tình hết :

-Sweet Snow Queen tới đây làm gì vậy ?

-Mình muốn gặp bạn Tiểu Mai lớp này. - Giọng nhỏ rất dịu dàng.

-Dịu dàng quá ! Chết tôi rồi ! - Cả đám con trai hét lên rồi ngã xuống.

Tôi ra khỏi cửa, gặp Ánh Tuyết :

-Tuyết tìm Mai ?

-Chúng mình đến căn tin nói chuyện chút nhé ! - Tuyết mỉm cười.

-Ừ. Để Mai dẫn đường.

Tôi cùng Ánh Tuyết đến căn tin, ai cũng nhìn chúng tôi hết. Mà cũng kỳ cục, hễ là con trai nhìn xong là ngất xỉu ngay lập tức. Bọn tôi chọn một bàn ở góc khuất để dễ nói chuyện. Tôi hỏi :

-Tuyết ăn gì ?

-Kem sôcôla.

Tôi liền đến quầy tự phục vụ, lấy hai ly kem sôcôla thì đột nhiên đám con trai chạy đến đưa cho tôi hai ly kem sôcôla, nói :

-Mời Sweet Ice Queen và Sweet Snow Queen !

-Cám ơn ! – Tôi mỉm cười, nhận hai ly kem.

Tôi về chỗ, đặt hai ly kem xuống bàn. Tuyết mỉm cười, nói rất dịu dàng :

-Cám ơn Mai vì đã giúp Tuyết hôm nay.

-Không có vì cùng bệnh thương nhau thôi. Hồi đó Mai cũng vậy mà. Cũng nhờ vậy mà hai đứa mình mới được ngồi nói chuyện như thế này, hôm giao lưu võ thuật đâu có được nói chuyện đâu.

-Ừ nhỉ.

-Ăn kem đi!

Tuyết lấy một ly kem và ăn ngon lành. Tôi thấy vậy, hỏi :

-Tuyết thích ăn kem sôcôla lắm à ?

Tuyết nói :

-Không, hồi trước Tuyết thích ăn kem bạc hà nhưng cậu chủ tập cho ăn mãi giờ ghiền luôn.

-Vậy là giống Mai rồi.

Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với nhau. Tôi nhận ra nhỏ này ăn nói rất dễ thương, dịu dàng không thể tưởng tượng được. Nhỏ tụ hội tất cả những yếu tố mà người con gái phương Đông cổ đại cần có. Thảo nào bọn con trai hâm mộ đến thế. Cả hai nói chuyện rất hợp, đến nỗi chuông reo hồi nào mà không hay. Tuyết đẩy ghế đứng dậy trước. Nhỏ mỉm cười, nói :

-Tuyết về lớp trước đây.

-Đi về cẩn thận. – Tôi cũng mỉm cười.

-Đây là lần nói chuyện cuối cùng của chúng ta. - Tuyết nói khẽ, chỉ mình tôi nghe.

Tôi hiểu. Một ngày nào đó chúng tôi sẽ đối địch với nhau. Tôi cũng nói :

-Hy vọng nó chỉ là kiếm tre.

-Không.

-Giấy mời đi lễ hội ? – Thiên ngạc nhiên.

Tôi gật đầu :

-Vào ngày mai, lúc tám giờ. Cha tôi và phu nhân bận rồi, chỉ còn cậu thôi.

-Ừ, thì đi. Mai tôi cũng rảnh. (Thiên không đi học nhưng phải thọ giáo rất nhiều điều từ các ông chú)

-Tốt thật ! Cám ơn ! – Tôi mỉm cười.

(Lời kể của Ánh Tuyết)

-Giấy mời đi lễ hội ? - Cậu chủ nhận tờ giấy mời. – Các CLB của trường cô giao lưu hả ?

-Vâng ! – Tôi gật đầu.

Cậu chủ ngắm tờ giấy mời một lúc rồi nói :

-Thôi được, mai tôi cũng rảnh.

-Tốt quá !

42. Chương 42: Người Đáng Sợ Bao Giờ Cũng Đáng Sợ

Phần I : Đấu võ

Thiên vừa phúi chiếc yên xe đằng sau vừa gọi vọng vào :

-Xong chưa ? Đi !

-Xong rồi !

Tôi cột xong chiếc đai đen của bộ võ phục là chạy ào ra cổng. Hôm nay là giao lưu giữa các CLB nên phải mặc trang phục đặc trưng của các CLB, CLB của tôi là Karate nên đương nhiên phải là bộ võ phục rồi. Thiên ngắm tôi từ trên xuống dưới, bắt chột nói :

-Nói thật, trong các bộ trang phục, võ phục là hợp với cô nhất. Khi mặc vào trông cô rất mạnh mẽ.

Câu này tôi không giận chút nào, đúng quá rồi còn gì. Tôi đến ngồi lên yên sau, Thiên ngồi ở yên trước. Thiên nói tiếp :

-Ngày nào đó cô sẽ được mặc võ phục của dòng họ Dương, hợp hơn bộ này nhiều.

-Ừ.

-Đi ! Hôm nay tôi có hứng đấy !

Biết rồi ! Tôi ôm chặt hông Thiên. Thiên đạp xe đến trường tôi với tốc độ thật khủng khiếp, cái xe đạp này may chưa là xe đua, không thôi thì khi xuống tôi cũng đứng không vững. Đạp xe đạp đến trường trong vòng 3 phút, vậy mà thắng rất đẹp, không đâm vào ai cả. Tôi xuống xe, chạy tại chỗ vài bước để vững cái chân đã. Thiên nắm tay tôi, mỉm cười :

-Đi vào nào !

-Đi ! – Tôi cùng Thiên cùng bước vào cổng.

Lễ hội trường tôi đầy đủ sắc màu với hàng trăm gian hàng khác nhau. Gian hàng thực phẩm của CLB Nấu nướng ngay từ xa đã cuốn hút mọi người bằng mùi thơm sực nức của các món ăn được chế biến rất chuyên nghiệp. CLB Cắm hoa thì câu khách bằng những vòng hoa đầy màu sắc. CLB Thiết kế thời trang lại tổ chức một buổi biểu diễn thời trang... Còn các CLB võ thuật thì sẽ giao lưu với nhau trong khu thi đấu võ thuật.

-Ồ !

Mấy nhỏ ở CLB Tri thức nhìn Thiên chăm chăm :

-Mai, chồng bồ đây hả ?

Mặt tôi nóng bừng, nhưng tôi cũng gật đầu. Những nhỏ ồ lên coi bộ rất thích thú :

-Ôi, dễ thương quá ! Tên Thiên phải không ?

-Dạ. Chào các chị. – Thiên cúi đầu chào.

-Mấy bồ ơi, chồng của Mai đây nè !

Lập tức, các nữ sinh ở tất cả CLB đều ủa ra. Ai cũng nhìn Thiên như một người nổi tiếng và hỏi những câu rất kỳ cục.

-Nhóc 10 tuổi thiệt hả ?

-Đôi mắt của nhóc đâu có giống thằng nhóc 10 tuổi ?

-Nhóc quen Mai thế nào vậy ?

-Làm sao mà nhóc thuần hoá được con chằn cái đó ?

-Đủ rồi ! – Tôi hét lên.

-Nè, bồ đừng có ích kỷ thế chứ, để bọn này hỏi một chút, dù sao cũng là chồng bồ mà, có mất mát gì đâu.

Tôi quay mặt đi chỗ khác. Tôi hét lên :

-Trộm !

Mấy nhỏ nghe là lật đật về lại gian hàng của mình trong vòng một nốt nhạc. Nhân cơ hội đó, chúng tôi đi đến chỗ các CLB giao lưu. Tôi đóng sập cửa, thở dốc :

-Xin lỗi, tụi nó tò mò lắm.

-Không sao, vậy mà vui. Học trò mà.

Trông Thiên rất buồn. Ừ nhỉ, từ lúc phát hiện trí thông minh của mình hơn người, Thiên đã phải học nhảy lớp, chắc Thiên chưa từng đến lớp.

-Thiên đây phải không ?

Trời ạ ! Giờ tới đám con gái của CLB võ thuật. Tôi cũng bó tay luôn. Vân nói với tôi :

-Trùng hợp thật, CLB Kiếm thuật cũng dẫn đến một thằng nhóc.

Ồ. Có lẽ Đặng Giang Phách cũng đến.

-Mọi người ! Tập trung lại đây nào !

Chúng tôi liền tập trung lại. Có bốn CLB võ thuật : Karate, Judo, Kiếm đạo và Aikido. Bốn CLB tập trung lại, ngồi xung quanh khán đài. Tôi nghe anh Sơn nói giao lưu võ thuật không phải là biểu diễn mà mỗi CLB sẽ cử ra một tuyển thủ xuất sắc nhất để đấu với nhau nhằm rút ra kinh nghiệm thi đấu. Đương nhiên tôi sẽ là đại diện của CLB Karate còn Ánh Tuyết là đại diện của CLB Kendo, hai CLB kia cũng cử ra hai quán quân của mình là hai tên nam.

Nai nịt giáp phục gọn gàng, tôi tự tin bước ra sàn đấu.

-Cố lên ! – Mọi thành viên ủng hộ tôi.

-Ừ !

Có bốn CLB võ thuật nhưng trong trường, CLB Karate và CLB Kiếm đạo là mạnh nhất, thu hút nhiều môn sinh nhất (tôi cũng không biết tại sao). Tôi và Ánh Tuyết hạ hai tên quán quân của CLB Judo và CLB Aikido một cách dễ dàng, chỉ trong vòng nửa hiệp (không có ý chê Judo hay Aikido đâu nha). Tất nhiên chúng tôi phải đấu với nhau ở vòng chung kết. Có điều, trước khi đấu với nhau, chúng tôi phải... nghỉ một trước đã, đấu nhanh cũng mệt chứ bộ.

Vân đưa cho tôi ly nước cam :

-Vắt vả quá ngôi sao sáng.

-Cám ơn !

Tôi đón lấy ly nước, uống một hơi. Thật đã khát. Ồ, Thiên đâu ?

-Có ai thấy Thiên đâu không ? – Tôi hỏi.

-À. - Một thành viên trong CLB nói – Mình vừa thấy nhóc mới ra ngoài làm gì đó.

Chẳng lẽ đi gặp Giang Phách ? Đùa ! Tôi vội vàng chạy ra ngoài tìm. Ở đâu ? Ở đâu ? Tôi tìm ở khắp nơi. Ở đâu nhỉ ?

-Oái ! Lạnh quá ! – Tôi kêu lên.

-Có mệt không ?

Thiên đưa cho tôi lon nước ngọt được ướp lạnh. Tôi đón lấy, bật nắp uống một ngụm nhỏ. Sảng khoái thật ! Thiên nói :

-Trông khuôn mặt đắc chí thể kia thì cô thắng phải không ?

-Ừ !

Tôi hỏi :

-À, hồi nãy cậu đi đâu vậy ?

-Đi mua nước ngọt. Cái máy xa lắm.

-Cám ơn.

-Mai ơi ! Nghe nói Mai thắng, mình mua nước ngọt cho Mai nè !

Tuấn ở đâu đó cầm lon nước ngọt chạy đến (Tuấn ở CLB Tri thức). Bắt chợt, cậu ta khựng lại.

-Trưởng tộc, chào người ! - Tuấn cúi mình.

-Tôi nghe chị Trân nói anh cũng vào vòng chung kết cuộc thi Tri thức thì phải.

-Dạ !

Thiên mỉm cười :

-Chúc mừng !

-Dạ, cảm ơn người. – Rồi Tuấn cầm lon nước ngọt, lui thủi về CLB.

Tội nghiệp quá ! Tôi trông theo bóng Tuấn mà lòng cảm thấy day dứt. Tuy không yêu nhưng dù sao Tuấn cũng là bạn. Ủa ? Mà cái gì đó đang nhói lên ở hông tôi vậy ta ?

-Đau quá ! – Tôi hét lên.

Cái tên quái quỷ néo hông tôi đau điếng. Tôi vội vàng dùng hai tay xoa xoa cái hông của mình. Thiên phủ tay, nói :

-Cô khỏi thương hại, tôi vừa được chị Trần cho hay chị ấy đang cặp với hấn đấy.

-Hả ?

Nhỏ này nhanh thiệt ! Mới đó mà đã cặp với Tuấn rồi. Ồ mà hai người cũng xứng. Tốt quá rồi ! Hơi bất ngờ nhưng tôi tin vì mấy chuyện này Thiên không dối gạt gì cả, vả lại Trần quên chuyện cũ cũng nhanh lắm.

-Tốt quá ! – Tôi mỉm cười.

-Cô thương người quá đáng. – Thiên thở dài. – À mà lát nữa cô đấu với ai ?

-Tuyệt.

-Hấp dẫn đấy ! Lâu lắm tôi muốn xem lại kiếm họ Đặng thế nào.

Ồ. Chuyện này...

-Xem ra cô không biết, họ Dương và họ Đặng nổi tiếng với tập đoàn lớn nhưng cũng là hai lò võ, họ Đặng nổi tiếng với kiếm pháp còn dòng họ Dương chúng ta thì được nghe danh nhờ quyền cước.

Thảo nào, nắm đấm của thằng nhóc Giang Phách không chuẩn, sức mạnh rất ít. Vì sở trường của nó là kiếm ư ?

(Lời kể của Ánh Tuyết)

-Trận sau là với CLB Karate đấy cậu chủ ! – Tôi nói.

Cậu chủ đang nhấp ngụm trà thì đột nhiên khựng lại. Cậu hỏi :

-Với Tạ Tiểu Mai ?

-Vâng !

(Lời kể của Tiểu Mai)

Tôi cùng Ánh Tuyết nai nịt gọn gàng bước ra sàn đấu. Tôi và Ánh Tuyết đứng đối diện nhau, mắt nhìn thẳng vào nhau. Cả hai đều đứng yên bất động, ai cũng có ý thăm dò đối phương. (Quên nói, theo luật đấu này, không theo bất kỳ luật riêng của bộ môn nào, chỉ có hai điều để thắng : thứ nhất là chạm được vào giáp phục của đối thủ, thứ hai là đẩy đối thủ được ra khỏi vòng hoặc cho đối thủ té xuống.) Đấu khí của Ánh Tuyết quả là không nhỏ, lần đầu tiên tôi cảm thấy thích thú trong thi đấu thật sự (mấy lần trước thích vì được bao kem khi thắng) và đấu khí của tôi toả ra cũng không ít.

-Bắt đầu !

Tôi và Ánh Tuyết hét lên một tiếng rồi xông vào nhau. Nửa đường chợt nghe tiếng khóc thất thanh của ai đó. Chúng tôi quay lại xem thử. Thì ra tên trọng tài đã... xỉu. Cũng phải thôi, hồi nào tới giờ tôi chưa từng phát ra khí như vậy. Hai tên nam lật đặt khiêng tên trọng tài vào phòng y tế và cử một người khác thay thế.

-Tội nghiệp !

Tôi lại quay lại trận đấu. Thủ thế thật chắc chắn nào. Sẵn sàng !

-Bắt đầu !

Thế là cả hai xông vào cuộc chiến. Nhanh thật ! Chưa gì hết là Ánh Tuyết đã đánh ngay vào đầu, nhiều đó cũng đủ hiểu là nhỏ rất mạnh, chuyên giải quyết đối thủ bằng một đòn. Nhưng tôi thì khác. Đòn đó vừa chạm là tôi vòng qua, ột cước vào áo giáp, Tuyết liền dùng kiếm đỡ và dùng lực đẩy mình ra xa. Tôi liền nhún người, đến chỗ đối thủ quét một cước dưới đất. Hụt rồi ! Ở trên kia ! Tôi nhảy ra khỏi đó ba bước, tránh đòn chết người ở trên không đồng thời quét tiếp một cước. Tuyết chạm vào chân tôi liền bật ra đằng sau nhưng sau đó Tuyết lấy tay chống đất, dùng sức bật lên rồi lại đứng vững trên mặt đất. Tuyết lại tiếp tục xông vào, dùng kiếm đánh vào hai bên sườn, tôi dùng hai tay gạt ra hết. Ở giữa có khoảng trống ! Tôi liền tung một cú đâm vào đó. Tiếp tục dùng kiếm để đỡ ? 5 đòn rồi !

-Xin Mai đừng quá bất lịch sự như thế. - Tuyết vung kiếm lên.

-Tuyết quả là một đối thủ khó xử ! – Tôi nói. - Phải lịch sự chút thôi.

(Lời kể của Vân)

Nhỏ này lợi hại thật. Xích Thổ đã ra 5 đòn mà không trúng nổi áo giáp. Sao đây ? Cố lên Xích Thổ!

-Trúng đòn !

Hả ? Tôi quay lại, thanh kiếm của nhỏ đó đã chạm vào giáp của Xích Thổ. Sao lại có thể ?

-Em xem kia ! – Anh Sơn chỉ tôi.

Tức thì, Xích Thổ mượn lực kiếm ra đằng sau, tung đâm liên tiếp vào giáp của đối thủ. Và điểm dừng hẳn là hơn. Mặt của Xích Thổ đanh lại. Quên mất, trong trận đấu, 5 đòn đầu tiên của Xích Thổ chủ yếu là thăm dò đối phương (vậy mà cũng có người đỡ không nổi) sau đó nhỏ mới giữ “phép lịch sự” là đấu thật lòng. Hồi đó tôi cũng vậy. Dám cá là nhỏ kia đang giấu khuôn mặt ngạc nhiên sau chiếc mặt nạ. Mới đây mà Xích Thổ đã ghi 15 điểm. Tỉ số : 3-15. Tuyết vờ đẩy Xích Thổ!

Đang đấu căng thẳng, đột nhiên có thằng nhóc nào đó mặc áo trắng ngồi vào chính giữa CLB Kiếm thuật. Nó chăm chú nhìn hai đấu thủ rồi phát tay thật về phía trước.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Tuyết đột nhiên chém mạnh về phía trước, tôi vội vàng nhảy ra xa ba bước để tránh. Bất chợt, chân tôi va phải kiếm và bị mất thăng bằng. Tôi lập tức chống tay, đẩy thân lên lộn một vòng rồi đáp lên mặt đất. Tuyết lao thẳng về phía trước, dùng kiếm đâm thẳng vào giáp bảo vệ đầu đầu của tôi. Tôi vội vàng nhún người lên tránh kiếm.

Bốp !

-Trúng đòn !

Vừa đâm thẳng rồi lại vòng ngược để chém vào giáp, nhỏ này, ánh mắt không thể hiện điều đó. Tuyết nhún người lên nhẹ nhàng, đánh thẳng vào giáp của tôi.

-Tỉ số là 5-15 ! – Tên trọng tài lên tiếng.

-Tỉ số là 20-15. – Tôi đáp xuống mặt đất.

Đánh vào giáp của tôi 15 đòn không thương tiếc. Hay đấy !

Tôi xông vào, tung quyền đúng ngay giữa bụng. Nhỏ này không tránh mà dùng mũi kiếm đỡ. Ích gì ? Không ngờ kiếm trượt bên dưới tay tôi và đâm thẳng vào ngực 10 đòn liên tiếp. Vô lý ! Không thể nào...

-Ăn gian ! – Vân kêu lên. – Tên nhóc quái quỷ kia bày vẽ cho đối thủ ! Ăn gian !

-Không sao đâu Atula, ổn thôi ! – Tôi quay lại, mỉm cười với Atula.

Hai tay thủ quyền sẵn sàng, tôi chuẩn bị nghênh chiến tiếp tục.

-Tiếp tục !

Tuyết dùng kiếm chém ngang hông của tôi, tôi thụt xuống, quét một cước ngang. Tuyết bước một chân qua, dùng kiếm chém mạnh vào giáp của tôi. Khỉ thật ! Cũng tại thằng nhóc kia .(một người giỏi võ không lao vào cuộc đấu thì rất dễ để phân định tình hình)

-Tên này bảo vệ “hôn thê” ghê nhỉ. – Tôi buột miệng nói.

-Mai... - Tay của Tuyết run lên. – Nói bậy !

Rồi nhỏ dùng kiếm đập lên đầu tôi liên hồi. Trúng tim đen. Nhưng tôi cũng không biết đường đỡ.

Nếu bên Karate cũng có một quân sư như thế thì tốt biết mấy. Thiên... Không được, như vậy là phạm luật. Nhưng... bên đó chơi gian trước mà. Lúc này Tuyết đang chém thẳng từ trên xuống. Giúp tôi, làm ơn đi !

-Dùng quyền đỡ, tung cước.

Tôi dùng tay đỡ hờ kiếm của Tuyết, sau đó tựa người trên thanh kiếm, đá thẳng vào giáp của Tuyết, dứt một đòn, tôi nhảy ra chỗ đó ngay tức khắc. Thật tuyệt vời ! Tôi liếc nhìn trên khán đài, Thiên đang ngồi ở dãy ghế đầu tiên, mỉm cười, vẫy tay với tôi.

-Cám ơn !

Thằng quỷ Phách đưa tay về phía trước, Tuyết lại dùng kiếm đâm thẳng vào giáp phục. Trên khán đài Karate, Thiên hụp người nhẹ xuống, đưa chân về một vòng tròn, tôi liền hụp xuống, lấy chân quét một cước. Tuyết tránh ra khỏi đòn cước nhưng muộn rồi, tôi tung quyền vào giáp của nhỏ và ghi điểm (tên trọng tài mất mớ, người ta đánh được 25 đòn mà bảo đánh được 15 đòn).

(Lời kể của Vân)

Bây giờ trận đấu không còn là của hai người kia mà là trận đấu của hai thằng nhóc đang ngồi chễm chệ trên khán đài kia. Tuy điệu bộ phách lối nhưng rõ ràng chúng là bậc thầy của môn võ. Mà cũng lạ, hai thằng nhóc ngồi đối diện nhau, lại mặc trang phục đối nhau nữa chứ (Thiên mặc màu đen, tên kia mặc màu trắng). Liệu... chúng có phải là địch thủ truyền kiếp ?

Cả hai cô gái đều đã đầm mồ hôi cả rồi. Sao chưa ra đòn kết thúc ? Nhỏ bên Kiếm đạo đã đánh một đòn dứt khoát rồi. Nhóc Thiên trầm ngâm, trở một ngón tay về phía trận đấu và sau đó là trở ngón tay đó xuống đất. Thế là sao ? Thua đi hả ?

(Lời kể của Tiểu Mai)

Trở một ngón tay xuống đất ? Ý là sao ? Thua đi ? Không đúng ! Thiên đâu dễ chịu thua như thế. Là gì ? Là gì ? Trông thanh kiếm của Tuyết, tôi chợt ngộ ra. Đến lúc đó, kiếm của Tuyết đã cách đỉnh đầu tôi ba phân, gần chạm đầu tôi. Quyết định thôi ! Tôi đưa tay bắt lấy kiếm của nhỏ. Lấy kiếm làm điểm tựa, tôi tung người lên, dứt điểm bằng một cước thật mạnh. Tuyết lảo đảo rồi cuối cùng cũng ngã xuống.

-CLB Karate thắng ! – Tên trọng tài kêu.

Đúng ! Ý của Thiên là phải cho đối thủ ngã mới thật sự thắng.

-Yeah !

Cả CLB Karate vui sướng reo lên, đương nhiên là Atula cũng thế. CLB Kiếm thuật sững sờ chút rồi cũng vỗ tay chúc mừng. Tuyết nói :

-Hai người đã thắng.

Tôi đến gần Tuyết, đưa tay ra :

-Đứng lên nào bằng hữu !

Tuyết có hơi lưỡng lự nhưng cũng nắm lấy tay tôi, đứng lên. Tôi vỗ vai nhỏ, nói :

-Mai một đấu tiếp nghe ! – Tôi nhìn lên khán đài, chỗ CLB Kiếm thuật. - Cả hai người.

Giang Phách không nói gì, lẳng lặng đi chỗ khác. Đồ cứng đầu ! Tên đó còn khó bảo hơn nhỏ em gái. Thôi kệ.

Tôi trông lên khán đài chỗ CLB Karate, Thiên đang mỉm cười, giơ dấu hiệu chiến thắng với tôi.

(Lời kể của Vân)

Nhỏ Xích Thổ mỉm cười mà... có nét gì gian gian. Tức thì, nhỏ dùng khinh công gia truyền tung người lên khán đài. Mọi người đều ồ lên ngạc nhiên. Nhỏ... ôm chầm “tên quân sư quạu mo” chỉ vẽ đường lối tấn công cho nhỏ này giờ mà hét lên :

-Tôi thành công rồi !

Nhóc kia cũng ôm đáp trả, vỗ vỗ lưng con nhỏ Xích Thổ, nói :

-Tốt !

-Cám ơn !

Phần II : KHI SỢ HÃI CẬU NHƯ THẾ ĐẤY HẢ ?

Thắng được nhờ sự giúp đỡ của Thiên, tôi mừng vui khôn xiết. Không có cách nào để diễn tả hết cảm xúc này, chỉ còn có cách là ôm Thiên thật chặt thôi. Cám ơn !

Thiên đỡ tôi lên khán đài, nói :

-Cô làm rất tốt.

Vân ngồi ở ghế cạnh lấy một ngón tay khều ngay hông tôi, nói giọng hơi khó chịu :

-Bỏ định làm nổi đến bao giờ hả ?

Tôi ngượng ngùng buông Thiên ra. Chúa ơi ! Chắc giờ cả cái phòng thi đấu này nhìn con chứ không ít. Mặt tôi nóng lên.

-Đi ! – Thiên đưa tay ra.

-Ừ. – Tôi nắm tay Thiên, cùng nhau đi ra khỏi sân đấu.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Tự dưng tách tôi ra khỏi chỗ Mai. Mấy tên này muốn gì ? Nghe Mai nói trong đám đĩa thì mấy tên này dai nhất, thể nào chúng cũng lôi tôi vào một trò gì đó.

-Nhóc ! – Tên Hải nói với giọng ngọt sớt. – Dù bọn anh đã chúc nhóc với Mai hạnh phúc nhưng bọn anh vẫn muốn kiểm tra nhóc một lần nữa, xem thử nhóc có đủ sức bảo vệ Mai không.

-Các anh muốn kiểm tra cái gì ? – Tôi lườm họ.

Tôi vừa dứt lời là mấy tên đó kéo tôi đến chỗ một căn nhà tối om, trang trí toàn một màu đen. Quái quỷ gì đây. Tôi ngược nhìn lên tấm bảng bằng gỗ sơn chữ đen. Nhà ma. Giang Phách !

Tên Hải nói :

-Sao hả ?

Cầu trời cho linh tính của tôi đúng. Tôi mỉm cười :

-Được, tôi hy vọng đây là bài kiểm tra cuối cùng.

Tôi thần nhiên vén bức màn cũng là cánh cửa dẫn đến địa ngục nhân tạo mà mấy tên đáng ghét sắp sẵn cho tôi mà bước vào. Mấy tên kia, xong rồi thể nào ta cũng ra xử cho bằng hết.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Mấy ông tướng này dẫn Thiên đi đâu mà lâu thế nhỉ ? Nghi quá ! Đợi họ đi khuất một đoạn tôi mới đuổi theo xem thử. Đích đến là... nhà ma.

Quái ! Sao chuyện này lại lọt ra ngoài nhỉ ? Rồi, thằng nhóc Giang Phách lại bày trò rồi. Không biết có sao không. Tôi rất muốn bay ra lúc này xử ấy tên kia một trận nhưng như thế khác nào công nhận Thiên sợ ma chứ. Phó thác cho sức chịu đựng của Thiên thôi.

Một phút, năm phút, mười phút. Sao chưa ra ? Hay là sợ quá nên xỉu trong đó luôn rồi. Đứng nha.

-Hả ? - Tiếng mấy ông tướng hét rõ lớn.

-Hả cái gì hả mấy ông anh ?

Thiên ! Ra được bình an ? Tốt quá !

(Lời kể của Nhất Thiên)

Coi cái mặt sững sờ của mấy tên này kìa. Tôi cũng thất vọng dữ lắm, đường đường là một cái trường chuyên do Nhật Bản xây dựng mà thiết kế cái nhà ma dở tệ, đến con nít ba tuổi chưa chắc đã dọa được vậy mà đòi đẩy tôi vào đó. Chắc cái này làm ra để làm bình phong ấy cái cặp ưa ôm nhau mà ngại chứ gì. Phận sự đã xong, giờ chắc là tới phiên mấy tên này.

-Thiên ! Nãy giờ đi đâu vậy ? Vân kêu ăn kem kìa ! - Rồi Mai kéo tôi một cái vèo, không kịp thắng.

-Thiên ! Anh có chuyện muốn nói. - Tới tên Dũng quá quấy.

-Trời tối rồi, anh muốn gì ? - Tôi hỏi.

-Anh muốn mời em đến một nơi đặc biệt, hy vọng em không từ chối. - Ông Dũng gãi đầu.

Lại bày trò gì đây ?

-Là trò thám hiểm tìm kho báu trong nghĩa trang.

Nghĩa trang ? Nghe mà rợn cả người. Đoán chắc là có cái gì đó liên quan đến ma quỷ. Chán thật !

-Đi ! Em đi !

-Khoan đã !

Mai ? Cô ấy nín áo tôi lại, nói nhỏ :

-Cậu nên nhớ là trò này có vấn đề.

-Ừ, nhưng tôi không thể từ chối.

Mai liền nói với ông Dũng :

-Em nghe Thiên nói trò này cũng thú vị, vậy em cũng sẽ tham gia.

Tên Dũng cười :

-Sẵn sàng thôi, khu vực nữ ở chỗ kia ! - Rồi hấn chỉ về một phía khác. - Đi thôi Thiên ! - Hấn kéo tôi đi xềnh xệch.

Quả nhiên đích đến là một khu đất trống được trang trí như một nghĩa trang hoang vắng. Gió rít từng cơn, nghe lạnh cả da gà. Trời không trăng không sao, chỉ có mấy đốm lửa lập lòe phát ra từ mấy cây bạch lạp mà tên Dũng và những người khác phát cho người tham gia cuộc thi. Tự dưng dạ tôi hơi thất lại, linh tính báo cho hay là sẽ có chuyện không lành.

Vừa vào trung tâm nghĩa trang, nơi mà khó quay lại là mấy tên nam đã chạy mỗi người một hướng, để lại một lời nhắn :

-Ta phân ra mà tìm kho báu, thế nào cũng tìm được.

Không còn cách nào khác, tôi đành soi bạch lạp, tự tìm. Chỗ này rộng quá, khó mà tìm hết được. Ủa, hình như chân tôi giẫm phải cái gì đó mềm mềm. Tôi cúi xuống soi đèn cho rõ. Tìm tôi thất lại, cái này... bản thiết kế này chắc chắn là do Giang Phách làm, vô tình nhưng rất hiệu quả. Vật ám ảnh nhất của tôi : con mèo mun bê bết máu trong màn đêm, tiếp đến chắc là...

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Hả ? Cái này do thằng nhóc ở CLB Kiểm thuật thiết kế ? – Tôi hét lên.

Tuyệt gât đầu :

-Cậu chủ bảo trường mình làm vậy là dở nên làm ra một bản mới và được chọn.

-Chết rồi !

(Lời kể của Nhất Thiên)

Không xong ! Tay chân tôi đã tê cứng hết rồi. Xin lỗi Mai, chắc cô sẽ chịu một trận cười từ bạn bè mắt. Nhưng... tôi đã bắt lực rồi.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Tôi vội vàng chạy vào văn phòng trường mượn gấp điện thoại để nói chuyện với phu nhân. Bấm số mà tay run chưa từng thấy. Nhanh lên, nhanh lên ! Tiếng phu nhân vang lên đầu dây :

-Sao vậy con ?

-Phu nhân ơi, Thiên đang gặp chuyện sắp sửa ngất xỉu vì sợ rồi.

-Con phải tìm nó ngay lập tức, còn ta, ta sẽ đến trường con ngay ! Nhớ, sau khi tìm được mà đã quá muộn, lập tức trối nó lại.

-Sao ạ ? Sao có thể thế được ?

(Lời kể của Vân)

Nhỏ Xích Thổ nói chuyện xong liền chạy ào ra ngoài, giọng rất hốt hoảng :

-Mau tìm Thiên ngay ! Tìm gấp ! Không thôi sẽ xảy ra chuyện đấy ! - Rồi nhỏ bay ngay vào rừng.

Quái gì thế này ? Kỳ cục, tôi chẳng hiểu gì nữa.

-Này !

-Oái ! – Tôi hét lên.

-Em đây mà.

Ra là nhóc Thiên.

-Chị có sơ đồ của trường đâu không ? Cho em mượn chút.

Sơ đồ trường á ? Hay là nhóc muốn chơi cút bắt với vợ mình ? Tôi vui vẻ đưa sơ đồ cho nhóc. Nhóc Thiên nhận lấy sơ đồ xong là chạy vèo vào trường, phút chốc là mất hút.

-Cháu Vân ! - Một bàn tay lạ đập lên vai tôi.

-Oái ! – Tôi la lên.

-Ta đây mà.

Là mẹ của nhóc Thiên với cha của nhỏ Xích Thổ. Sao mẹ con nhà này ưa cái trò hù sau lưng người ta thế nhỉ ? Thảo nào mới về làm dâu được gần một năm mà nhỏ Xích Thổ đã có phản xạ cực nhạy, có thể đỡ được đạn. Mà sao mặt của hai người này căng thẳng thế ?

-Vân, cháu có thấy Thiên nhà bác đâu không ? – Phu nhân hỏi.

-Dạ, cháu có thấy nhưng nhóc vào trong trường rồi. – Tôi nói.

-Tiêu rồi. Có chuyện này ta phải nói cho cháu. Thực ra Thiên nhà ta rất sợ ma.

-Xin phép bác. – Tôi đưa tay ra.

Tôi ôm bụng cười một tràng dài. Thì ra thằng nhóc ấy cũng có nhược điểm chí mạng mà lại là nhược điểm thường có của con gái : sợ ma. Không ngờ đấy, trông nó bản lĩnh là thế. Ôi thôi, nước mắt của tôi cũng tuôn ra. Sau khi kết thúc, tôi nghiêm mặt lại, tiếp tục nghe phu nhân nói.

-Nhà ma thường thì không sao, còn loại mà bố trí ma quái độc chiêu tức là theo trình tự đầu tiên là xác con mèo hoang bê bết máu rồi thấy ma rồi bọn ma quỷ, thì dù có mạnh mẽ mấy, con của ta cũng không tránh khỏi sự sợ hãi. Và khi sợ hãi cực độ thì...

Hả ? Vậy... xin sơ đồ trường thật ra là để...

Tôi vội vàng chạy vào trường. Vừa đến cửa là gặp tên Hải đang... cựa quậy trong tấm lưới sắt được chăng trên đất cực kỳ công phu. Bên cạnh Hải, một đồng lúc nhúc bên mở dụng cụ thể thao, miệng cầu cứu liên tục. Tôi cùng với cha của nhỏ Mai phải dùng tới dao của CLB Nấu ăn mà gỡ mấy cái tấm lưới, làm chắc kinh khủng. Giờ tôi mới biết, người đáng sợ bao giờ cũng đáng sợ.

-Trễ mất rồi !

Nhỏ Xích Thổ thở hồng hộc ở cửa ra vào. Nhỏ đến bên tấm lưới sắt, coi qua một lượt rồi lần lượt gỡ mấy mẩu dây trong vòng ba phút. Đúng là rùng một cặp : chồng làm nhanh gọn bao nhiêu, vợ gỡ lẹ làng bấy nhiêu.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Mấy tên con trai lồm cồm đứng dậy, bẻ lại mấy cái xương sườn. Chưa đầy nửa phút, tôi đã nghe tiếng kêu thất thanh phát ra từ CLB Nấu ăn, CLB Tri thức và CLB Karate. Đành phải thân hành giải quyết từng nơi một.

Giờ đã rõ, tình trạng của Thiên sau khi sợ hãi đến cực độ.

—Quá khứ—

Phu nhân nói trong điện thoại rất rõ từng câu :

-Sau khi sợ hãi cực độ, Thiên sẽ lạng người một thời gian sau đó sẽ chạy ra khỏi chỗ đó một cách vô thức để...

-Đến một chỗ khác mà hết ? – Tôi hỏi.

-Để trả thù những kẻ đã đẩy nó vào ngõ cụt, bằng những cái bẫy hoàn hảo nhất.

-Hả ?

Phu nhân thở dài :

-Thật ra hồi đó biết bọn kia dọa ma Thiên nhưng cha nó vẫn để yên, anh ấy muốn rèn con trai lòng can đảm. Nhưng sau đó đành phải dẹp ý nghĩ đó qua một bên.

Cá mè một lứa. Hai ông cha đáng ghét này suy nghĩ y hệt nhau. Để rèn luyện con, một ông thì đẩy con vào vực sâu của sự sợ hãi còn một ông thì giả say xỉn, bắt con làm việc suốt ngày luyện tháo vát. Sau này tôi mà có con, nhất định không bao giờ xài cái cách dạy tàn nhẫn đó (dù có hiệu quả thật).

-Tại sao sau này bác trai lại từ bỏ cuộc tập huấn ? – Tôi hỏi.

-Vào một buổi sáng, anh ấy phát hiện hai đứa cháu họ bị treo trên cành cây đại thụ, ba người bị chôn dưới đất, chỉ chừa lại cái đầu để thở, tám người bị gãy chân do chân giường bị cưa, mười người bị chót chặt trong nhà vệ sinh, bốn người bị vu oan là “đắm đuối”.

Hơ hơ. Có nghĩa là...

-Thắc mắc vì những tai nạn bất ngờ đó, anh ấy mới đi xem thử và phát hiện thủ phạm là... đứa con trai của mình, nó cầm xẻng, cuốc, dây thừng... chuẩn bị làm tiếp nhưng lúc đó có gọi cách mấy Thiên cũng không

nghe, chỉ khi cốc đầu Thiên một cái thật đau, nó mới tỉnh lại. Anh ấy hỏi nó đang làm gì thì mặt nó rất ngạc nhiên.

-Ra vậy... ý người là thế ?

-Ừ, giống như là mộng du. Con phải ngăn nó lại gấp. Không thì trường con sẽ xảy ra đại họa.

—Hiện tại—

Kiểm chứng đây. CLB Nấu ăn phải dọn dẹp hơn 30 tên nam sinh bị ngộ độc thức ăn vì trong hũ đường là muối nguyên chất 100%. CLB Tri thức bị hoảng loạn nặng, các đề toán đều bị đảo lộn hết (may mà chưa tráo hoá chất). Các CLB võ thuật còn thê thảm hơn nữa, tất cả các nam sinh phần bị chẳng bầy, phần bị hạ đo ván, phần thì mất bình khí.

Nghiệt hơn nữa. Cửa phòng vệ sinh nam chốt chặt từ đầu đến cuối, nhốt mấy trăm tên nam sinh trong đó, Thiên còn mày mò cách nào mà cắt hết điện nước, để một đồng người la hét trong đó là không chịu nổi cái mùi “trầm hương thượng hạng”. Kính của mấy tên cận trên 10 độ thì bị chôm hết, chẳng biết ra sao nhưng mấy tên cận đang phải thoát khỏi cái mê hồn trận đầy chương ngại vật (đá, tạ...).

Chúng tôi phải gom hết tất cả lại, tổng vào phòng y tế. Một phờ người (gỡ cả trăm cái bẫy chứ ít gì). Tôi thở dài :

-Chơi đại thế, giờ thấy chưa ?

-Rồi rồi, kẻ đáng sợ bao giờ cũng đáng sợ. – Tất cả đều đồng thanh đáp.

Tôi nói với Vân :

-Bỏ với anh Sơn trông cái mớ này hộ nhé, đây đi tìm Thiên. - Rồi tôi chạy đi tìm Thiên.

Không thấy trong trường. Vậy thì là ở trong rừng. Tôi đi vào đó. Ồ, những cái xác con vật, ảnh, hình nộm được chôn hết. Một con người nhân hậu. Cái khu nghĩa trang giả mạo này tối đen như mực, tiếng gió rít rất lớn lại đầy mùi tử khí nhân tạo, chỉ có thể tìm bằng trực cảm. Ở đâu ? Ở đâu ? Kia rồi ! Đang ngồi trên cành cây cổ thụ lớn trong trường.

-Thiên ! – Tôi kêu lên thật to.

Thiên đang sững đó đột nhiên mỉm cười :

-Gì vậy ?

Nói chuyện được ? Nhưng... đôi mắt vẫn còn rất vô hồn. Vậy... Thiên rất sợ.

Tôi nhún người, nhảy lên cành cây. Đôi mắt vẫn còn vô hồn lắm. Thiên hỏi :

-Chuyện gì ?

-Mọi chuyện ổn cả rồi.

-Xem ra cô đã dọn dẹp xong rồi ?

Tôi gật đầu. Thiên nhìn thẳng vào mắt tôi rồi đột nhiên nói lớn :

-Đừng cho là tôi sợ ! Tôi đâu có sợ. Cô không cần thương hại tôi.

-...

-Tôi đã bị dọa thế này từ năm bảy tuổi, quen rồi. Ai cũng nhắm vào điểm yếu của tôi cả và tôi buộc phải chịu đựng nếu không sẽ bị cho là thằng chết nhất. Chịu đựng, chịu đựng và chịu đựng, đó là những gì tôi phải cố gắng.

Đó là lý do vì sao cậu trút sự sợ hãi bằng việc làm này ư ?

-Bây giờ thì bọn bạn trai cùng trường của cô trút giận lên tôi vì tôi ôm Sweet Ice Queen của chúng, phải chiều thôi không thì ngày mai cô sẽ bị làm phiền.

Cậu... lo cho tôi quá.

-Nhưng bọn chúng đùa quá trớn nên tôi phải...

Tôi ôm Thiên vào lòng, nhẹ nhàng nói :

-Được rồi, được rồi.

Thiên đưa tay ôm ngang lưng tôi, siết chặt. Đôi tay và giọng Thiên giờ run rẩy :

-Tôi rất sợ... tôi đã rất sợ...tôi luôn mong cô tới đó...

-Ừ. Thì tôi tới đây rồi.

Tôi cùng Thiên về trường, đi ngang qua phòng y tế. Eo ơi, một đồng nằm la liệt từ giường đến sàn nhà. Kinh thật ! Trước giờ chưa hề có đại nạn như thế.

Vừa thấy Thiên là ai nấy giật mình, bỏ chạy tán loạn cả. Thật là...

-Này. – Thiên lay tay tôi. - Mấy người này bị gì mà như bệnh thần kinh thế hả ?

43. Chương 43: Nợ Cũ Oán Mới

-Mời sinh nhật à ? – Vân ngạc nhiên.

Tôi gật đầu :

-Ừ, sinh nhật Thiên vào ngày 25/5 tức là năm ngày nữa, vào buổi tối. (Buổi sáng mắc đi dự tiệc với dòng họ)

-Gì chứ, chồng của bạn thì sẵn lòng. – Vân vui vẻ nhận tấm thiệp tôi đưa. – Đây sẽ đưa anh Sơn đi theo luôn.

-Cắm gói quà kiểu sinh nhật đây nhé ! – Tôi gầm gừ. – Ăn đấm đấy.

Đôi giày gói riêng lẻ mỗi người một chiếc đến giờ vẫn để lại ấn tượng mạnh với tôi. Giờ mà còn tặng kiểu đó chắc tôi chỉ có nước chui xuống đất.

Vân gãi đầu, cười hì hì :

-Vậy thì hai người tặng một hộp vậy.

-Còn được. Tan học ta đi mua quà.

Tan học, ba người : tôi, Vân và anh Sơn vào siêu thị để mua quà. Vân và “bò” của nhỏ hình như đang đi tìm một cái bao cát tập võ, sắm soi hết cái này đến cái kia. Còn mình, tặng gì nhỉ ? Hay là... tặng Thiên một đĩa nghe nhạc. Tuy không phải đến trường nhưng Thiên lúc nào cũng phải nghiền cứu sách vở, ít khi được thư giãn, ngủ cũng ít ngon nữa. Tặng một đĩa nhạc với những bản nhạc êm dịu thì vô cùng thích hợp.

Tức thì, tôi đến những gian hàng đĩa để chọn một số đĩa nhạc hay. Xem nào, Thiên rất thích nghe giao hưởng, tôi lấy những đĩa nhạc giao hưởng của Bét-tô-ven, Sô-panh, Kitaro và những đĩa nhạc mang đậm chất quê hương. Rồi tôi mang chúng đến chỗ cô bán hàng, nhờ gói giùm. Cô bán hàng trông tôi mà cười tủm tỉm :

-Xem ra em mua quà tặng cho bạn trai phải không ?

Mặt tôi nóng lên. Bộ dễ lộ lắm sao ? Ai cũng đọc được cả. Mà đâu có sai. Tôi chỉ có nước lảng lảng gật đầu.

-Cướp !

Một tên cầm chiếc giỏ của đàn bà, xô mấy người trước cửa, chạy xộc ra ngoài. Tên khốn !

-Chị trông giùm em, lát em quay lại ngay ! – Tôi gửi tạm gói quà cho cô bán hàng rồi chạy ra ngoài bắt cướp.

Cái thân phì nộn ấy mà chạy cũng lẹ nhỉ, tôi phải vận khí một chút mới bắt kịp. Vừa chạy, tôi vừa hét lên :

-Tên kia ! Đứng lại !

Không sợ. Đồ cứng đầu. Tôi đành dừng lại, tháo chiếc giày của mình ra, dùng hết sức bình sinh ném thẳng vào đầu hắn. Bốp ! Ái chà chà, có thể chết. Hắn lảo đảo một hồi cũng ngã xuống. Tôi liền chạy đến, lấy chiếc giở từ tay hắn, mang giày lại, chuẩn bị quay lại trả cho bà lão hồi nãy. À, cũng phải cho hắn một chỗ tốt chút. Tôi đá hắn thật mạnh, văng sang lề đường bên kia. Xong xuôi. Tôi quay về.

-Trả giở lại cho ta !

Tôi quay lại. Tên cướp hồi nãy đã ngóc dậy và đang xô một người nữa để giật chiếc giở khác.

Tin ! Tin !

Tiếng còi xe ? Nguy ! Tôi vội ném chiếc giở về phía siêu thị, còn mình thì chạy ra, đẩy người đó ra khỏi chỗ của tử thần. Thành công rồi ! Tin ! Còi xe kéo dài một tiếng rõ to. Xem ra... người thế chỗ sẽ là tôi. Xe đến.

-Tai nạn !

Tiếng của nhỏ Atula thì phải.

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Biết rồi, sinh nhật của tôi chứ gì. Tôi sẽ dẫn vợ đến. Thôi nhé !

Tôi gác điện thoại một cách thô bạo. Phiền phức ! Sinh nhật gì chứ, chỉ là cho có lệ. Giả tạo ! Tất cả đều là giả tạo.

Ủa. Chuyện gì thế này ? Mình có một bất an. Tim đập nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Reng ! Chuông điện thoại ?

Tôi nhắc ống nghe lên :

-Nhà họ Dương xin nghe.

-Nhóc Thiên ! – Là giọng chị Vân. – Xích Thổ gặp tai nạn rồi !

Sao kia ? Tim tôi như chẳng còn muốn đập nữa. Nhưng tôi vẫn còn đủ tỉnh táo để hỏi chuyện :

-Mai sao rồi ?

-Đổ máu nhiều lắm, các bác sĩ đang cấp cứu.

-Cô ấy ở đâu ?

-Bệnh viện Hoa Thành.

Được. Tôi gác máy ngay tức khắc. Sau đó là chạy vội đến bệnh viện. Bất chấp quãng đường dài cả mấy cây số, tôi nhất quyết phải chạy đến đó cho bằng được. Chạy phải mất nửa tiếng đồng hồ (bệnh viện đó xa thực). Đến bệnh viện rồi ! Không cần hỏi han bất cứ ai, tôi cứ theo trực cảm mà tìm Mai. Trước phòng cấp cứu có chị Vân, vậy thì Mai nhất định ở trong đó.

-Nhóc Thiên ! - Chị Vân kêu lên.

-Chuyện là thế nào hả ? – Tôi hỏi.

Chị Vân kể cho tôi nghe mọi chuyện rồi nói :

-Bác sĩ nói đầu của Xích Thổ bị đập xuống đường, không biết có sao không nữa.

-Đành chờ thôi.

Một thời gian khá lâu, bác sĩ và y tá đưa Mai đến một phòng bệnh. Tôi và chị Vân liền vào trông nom. Cũng phải mất một thời gian khá lâu nữa mới thấy Mai mở mắt ra. Bạn mình vừa tiếp xúc với ánh sáng và âm thanh mà bà “Atula” đã tổng cho người ta một đồng câu hỏi.

-Bồ thấy sao ? Có khoẻ không ? Sao đại thế ? Bla bla...

Trái ngược với hành động tới tấp của cô bạn, Mai chỉ đáp lại một câu :

-Con nhỏ này, nói nhiều quá.

-Chị ấy cũng không có ý xấu. – Tôi nói.

Mai quay lại nhìn chúng tôi với ánh mắt ngạc nhiên, cực kỳ ngạc nhiên.

-Tự đứng vào phòng người ta rồi nói loạn cả lên. Hai người là ai ?

Mai ! Chẳng lẽ...

-Con gái của ta !

Bác Hoàng từ trong nhà, chạy ra với tốc độ ánh sáng, giang rộng vòng tay định ôm con gái vào lòng. Nhưng... Bốp ! Tội nghiệp, bị lãnh nguyên một cước vào mặt. Tuy bị thương ở chân chưa lành vẫn có thể tung một cước hoàn hảo như thế, thật đáng nể. Mai thủ thế :

-Ông là ai ? Định giở trò gì hả ?

-Hả ? Con gái ! Con nói gì thế ?

Bác Hoàng bắt đầu sụt sùi, thế chuẩn bị cho bài vọng cổ quen thuộc :

-Sao con nỡ lòng nào đá một người cha thân yêu, từng chung vai sát cánh trong những ngày gian khổ, người sẵn sàng mua thuốc để cho con uống khi con bệnh cảm bla bla...

Mai cắn răng chịu đựng bài cải lương đó một chút rồi hỏi tôi :

-Cha tôi đó hả ?

Tôi gật đầu. Mai liền nắm tay chú Hoàng mà siết chặt :

-Cha ơi ! Con xin lỗi ! Con xin lỗi !

-Cậu Thiên ! – Chú Hoàng cố gắng gỡ tay con gái mình ra. - Vậy là sao ?

Tôi biết chú Hoàng là người dễ xúc động, cứ chần chừ không muốn nói. Có điều Mai lại nói thay cho tôi, giáng một đòn chí mạng cho ông cha tội nghiệp :

-Bác sĩ nói con bị mất trí.

-Sao ?

Bác Hoàng la lên một tiếng rồi hạ âm lượng dần, cuối cùng là... xỉu hắt, nằm la liệt ở đại sảnh. Chúng tôi phải kêu người nhà lên đưa chú Hoàng vào phòng. Vừa nằm xuống giường, chú Hoàng liền bật dậy ngay lập tức. Chú hỏi tôi :

-Phải vậy không cậu Thiên ?

Tôi gật đầu :

-Dạ, cô ấy bị tai nạn.

-Trời ơi !

Xỉu nữa. Đầu vừa chạm gối lại bật dậy hỏi tiếp :

-Có phục hồi được không ?

-Bác sĩ nói có cơ hội đấy. Từ từ cô ấy sẽ nhớ lại thôi.

-Thế thì tốt.

-Đi nào ! Để tôi đưa cô đi một vòng quanh nhà, kéo mắt ký ức rồi bị lạc.

Tôi nắm tay cô ấy kéo đi.

Ngày 25/5 đến, tôi phải đi dự tiệc sinh nhật mà dòng họ tổ chức, Mai bị thương ở chân nên không thể đi được, tôi đi một mình. Nhưng Mai cũng tiễn tôi ra tới tận xe. Tôi mở cửa xe bước vào, Mai mỉm cười :

-Cậu đi dự tiệc vui vẻ nhé !

-Ừ. Ở nhà nhớ đi đứng cẩn thận. – Rồi tôi nói với tài xế - Đi thôi !

Người tài xế gật đầu, lái xe đến nhà hàng. Thật dễ chịu, dù có mất trí, Mai vẫn là người con gái tuyệt vời.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Tôi nhìn theo vệt khói của chiếc xe hồi nãy, tự dưng tôi muốn dùng kính công mà đuổi theo nó, nói đúng hơn là tôi muốn ngồi trong xe. Chân tôi không bị thương chắc tôi đã làm vậy rồi.

-Vào nhà thôi con !

-Cha ! Dạ.

Tôi ngoan ngoãn theo cha vào nhà. Khổ cho cha, cha nghỉ việc hai ngày nay để chăm sóc cho tôi. À, lúc tôi nghỉ có một nhóm trạc tuổi tôi vào chép bài hộ, trừ con bé tôi gặp ở bệnh viện ra, ai mặt cũng gian gian, nhất là đám con trai. Đặc biệt là thằng nhóc trong nhà, chẳng hiểu sao tôi thấy nó đặc biệt quan tâm tới tôi, chăm sóc tôi rất chu đáo, lạ một chỗ là tôi luôn xưng hô bình đẳng với nó. Ký ức của tôi có nhiều cái rối rắm quá.

Cha tôi bế tôi lên giường, ông xếp hai chân tôi rất cẩn thận.

-Con bị thương ở chân, không nên đi lại nhiều.

-Cha này !

-Hả ?

-Cái thằng bé tên Thiên gì đó là gì của con vậy ?

Cha tôi hỏi lại tôi :

-Sao con hỏi vậy ?

-Dạ, con thấy Thiên rất quan tâm tới con, chăm sóc cho con chu đáo và không hiểu sao khi ở bên Thiên, con có cảm giác rất dễ chịu.

Cha tôi xoa đầu tôi, mỉm cười :

-Cậu ấy là chồng con.

-Chồng con ?

Cái cảm giác này... nóng bừng ở mặt, tim đập mạnh...nó làm tôi liên tưởng tới một cái gì đó ở quá khứ. Phải chăng Thiên chính là...

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Cuộc đấu tranh mật thám ?

-Vâng ! Năm năm một lần, hai tộc trưởng họ Dương và họ Đặng sẽ ra thi đấu võ thuật để giành đội mật thám về cho tập đoàn của mình.

Mấy ông chú của tôi gật gù :

-Phải, chúng ta phải lấy lại đội mật thám, năm trước vì trưởng tộc bị bệnh nên mới thua.

-Vây kỳ này trường tộc phải cố gắng hết sức.

-Ừ. Ít ra tôi cũng phải giúp cho dòng họ Dương một cái gì đó.

(Lời kể của Giang Phách)

-Cuộc đấu tranh đội mật thám à ? Một cơ hội tốt để giải quyết mọi chuyện.

-Em sẽ chúc cho anh gặp may mắn. - Nhỏ Hạnh Thuý bá lấy cổ tôi.

Tôi hát nhỏ xuống.

-Chà, làm cách nào để mi đánh thật với ta một trận đây ?

(Lời kể của Tiểu Mai)

Nằm trên giường mãi, cuồng chân quá. Tôi canh cha ngủ gật, rón rén đi ra khỏi giường. Đến nơi nào ? Thư viện ! Oa, một kho sách cực lớn. Biết chọn cuốn nào ? Tôi lấy quyển sách tên là “Thầy thuốc thần” xuống xem thử. Ai dè lại làm lung lay kệ và một đồng sách rớt xuống dưới, đè cái chân đang bó băng. Tôi che miệng cho khỏi la lớn, ráng cắn răng chịu đau, dọn đồng sách. Ủa ? Đây là...

Đúng rồi ! Đúng rồi ! Tôi chạy ra ngoài, phải tìm Thiên gấp. Ồ, có cái gì đó chặn ngang miệng tôi, bịt kín mũi tôi. Cơn buồn ngủ không đâu đột nhiên ập đến, kéo đôi mắt của tôi sụp xuống. Tôi chẳng còn biết gì nữa. Buồn ngủ quá !

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Tôi về rồi đây ! – Tôi bước xuống xe.

Ủa ? Dải lụa của Mai sao lại ở đây ? Tôi cúi xuống nhặt nó lên thì thấy bên dưới là một bức thư.

”Dương Nhất Thiên, ta muốn người đến dự cuộc thi để tranh đội mật thám năm năm một lần để giải quyết tất cả mọi chuyện. Đề phòng chuyện người coi thường giải thưởng, ta đã tăng giải thưởng lên cho người nếu người thắng : cô gái mà người yêu thương nhất. Đến đây ! Để xem người sẽ có tất cả hay mất tất cả.

Đặng Giang Phách”

Giang Phách ! Bạn... bạn...

-Cậu Thiên ! – Chú Hoàng chạy ra, mặt hốt hoảng vô cùng. – Mai mất tích rồi.

-Đúng. – Tôi ném bức thư của Giang Phách cho chú Hoàng.

-Cậu Thiên ? – Chú Hoàng đọc bức thư thử. – Đây... đây là...

Tôi rút chiếc điện thoại di động ra, bấm số của Giang Phách.

-Ta chờ này giờ. - Tiếng Giang Phách vang lên ở đầu dây.

-Giang Phách, tính đến nay người đã đánh ta đủ một trăm đòn rõ đau, ta cũng đã xin lỗi Tiểu Huệ đến nơi đến chốn, tội ta, ta đã chuộc đủ. Nay ta sẽ tính oán mới với người ! – Tôi bóp chặt dải lụa vàng. - Người yên tâm, trận đấu sắp tới không có chỗ cho tình bạn đâu !

44. Chương 44: Trăn Trở Trong Đêm

Đầu óc cứ quay cuồng, miếng vải bịt thuốc mê hồi nãy vẫn còn công dụng lắm. Phải gắng gượng lắm tôi mới mở mắt ra được. Hình ảnh đập vào mắt tôi đầu tiên là một thằng nhóc đang ngồi chễm chệ trên ghế, giương đôi mắt ngạo nghễ về phía tôi. Thấy là tôi muốn xông ra đánh một trận nhưng cái chân đã biểu tình. Cũng chẳng sao, tôi cầm chiếc đồng hồ gần đó sẵn sàng ném vào mặt nó cho bõ ghét.

-Khoan khoan, tôi không muốn đả thương cô. - Thằng nhóc ấy xua tay.

-Không muốn đả thương mà tại sao lại làm cho cái chân của ta nặng hơn hả thằng nhóc chết tiệt ?

-Vì dòng họ Dương có chiêu mở trời rất hữu dụng nên đành “trời” cô bằng cách này vậy.

-Thằng nhóc dễ ghét ! – Tôi nghiêng răng. – Tổng xe vào ta rồi còn làm cho nó nặng hơn chứ.

Nó tỏ vẻ hơi ngạc nhiên :

-Xem ra cô đã phục hồi trí nhớ.

-Thì sao ? Nhờ vậy mới biết chiếc xe tải lúc đó là của cái tập đoàn họ Đặng chứ.

-Xem ra tôi đã hiểu tại sao tên đó lại chọn cô.

Tôi không định tấn công thằng nhóc Phách này nữa, tôi đặt chiếc đồng hồ lên bàn, dựa người vào chiếc gối ở trên giường. Tôi khoanh hai tay lại, nghiêm mặt hỏi :

-Mi bắt ta về đây để làm gì ?

-Cô là vé mời cho tên hôn phu của cô tới tham gia trận đấu giữa các dòng họ nhằm tranh đội mật thám.

-Mi định dùng trận đấu đó để kết thúc mọi chuyện ? – Tôi hỏi.

-Cô rất thông minh.

Tôi liền ngã người xuống chiếc giường. Thằng nhóc Phách ngạc nhiên đến nỗi đứng dậy :

-Cô sao thế ?

-Ta không phải lo gì hết, Thiên thể nào cũng tới đây đón ta về. – Tôi thản nhiên nói.

-Cô lạc quan quá đấy !

-Đúng ! Đó là thứ mà mi không có. – Tôi nhìn nó với chỉ nửa con mắt. - Tên làm nô lệ cho hận thù.

Thằng nhóc lững thững đi ra ngoài. Trước khi đi hẳn tôi có nghe nó nói :

-Ánh Tuyết ! Vào trông chăm nom cô ta cho tôi !

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Xin lỗi cậu, nếu tôi chịu khó trông nom con bé cẩn thận thì đã không ra nông nổi. - Chú Hoàng cúi đầu tới mức thấp nhất.

-Thôi đi, chú nói câu này được 30 lần rồi đấy ! Làm ơn nín giùm con ! Không khéo màn nhĩ con mà bị thủng là con sẽ bị thua, thua là chú mất con gái đấy ! – Tôi hét lên.

Chú Hoàng liền cắt hai miếng băng dán dán lên miệng mình ngay lập tức. Ông cha này thương con ghê nhỉ. Tội nghiệp !

Còn ba ngày nữa là tới ngày thi đấu, tôi phải đến thư viện để nghiên cứu một chút (có thi lý thuyết nữa), cũng để dưỡng cái tai của tôi. Đến nơi, tôi thấy thư viện thành một đồng bèo bộn. Thủ phạm là cô nàng chứ không ai khác. Đã bảo là đừng đi lung tung, cái chân đau, đứng không vững nên mới làm đổ sách chứ gì ?

Tôi đành phải dọn dẹp lại từng quyển một. Cái gì kia ? Đây là... Tôi nhặt nó lên.

-Mai...

-Sao cậu Thiên ?

Chú Hoàng ở đâu chạy xộc vào. Tôi nói :

-Chắc Mai đã phục hồi trí nhớ.

-Sao cậu biết ?

Tôi đưa cái thứ mình đã nhặt dưới sàn lên cho chú Hoàng xem.

-Ờ hôn ước à ? – Chú Hoàng nói.

Xem được cái này mà chạy đi ngay lập tức thì cô nàng đã phục hồi trí nhớ chứ không còn gì khác. Nhớ rồi thì tốt. Tôi chỉ e Mai tỉnh lại mà chẳng hiểu gì thì sẽ bị bọn họ Đặng bắt nạt. Với bản lĩnh khi phục hồi trí nhớ thì không sao.

-Tôi sẽ đón cô về ! Nhất định !

(Lời kể của Tiểu Mai)

“Tôi sẽ đón cô về ! Nhất định !” Tiếng nói quen thuộc đánh thức tôi dậy trong giấc ngủ thiu thiu giết thời gian. Thiên... Không biết bao giờ tôi mới gặp lại cha, phu nhân, bạn bè (thì xong nên thằng nhóc này bắt cóc không ảnh hưởng tới tôi) và cả Thiên nữa. Nếu có một điều ước, tôi xin cho cái chân của tôi lành sớm để đạp tung mấy cánh cửa mà về.

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên Tuyết lên tiếng :

-Mai cứ việc nằm xuống mà ngủ, có ai hại Mai đâu mà sợ.

-Không có... gì.

Đã dậy rồi nên tôi đành ngồi dậy. Tôi hỏi Tuyết :

-Nè, thằng nhóc ấy nói sắp sửa đi thi đấu, vậy luật thi đấu ra sao vậy ? Hôm bữa mình không tham gia cuộc họp gia đình nên không biết.

Tuyết im lặng, hai tay nắm chặt chiếc váy, mặt buồn rười rượi.

-Sao vậy ?

-Mình... mình không phải là người trong dòng họ Đặng, chỉ là một người giúp việc thôi.

Chuyện này tôi không hề biết đấy. Thấy hai người cứ đi với nhau tôi cứ tưởng...

-Cha mẹ mình mất từ sớm, mình được dòng họ Đặng cứu mang về đây. Để trả ơn, mình vừa đi học vừa giúp việc cho nhà này cụ thể hơn là chăm sóc cho cậu chủ. Những chuyện trong nhà mình không hề biết.

-Thế à? Thằng nhóc quái quỷ ấy không nói cho Tuyết chuyện gì sao ?

Đột nhiên Tuyết tức giận :

-Cậu ấy không phải là “thằng nhóc quái quỷ”, cậu ấy là Đặng Giang Phách !

-Làm bị thương chân người ta không phải là thằng nhóc quái quỷ sao ?

-Đó là bất đắc dĩ.

Nhỏ tuông ra một tràng dài để bênh vực cho thằng quỷ nhỏ đó. Nhỏ cũng giỏi văn lắm, biện hộ chặt chẽ không bắt lỗi được. Chỉ có một cách :

-Tuyết “thương” nhóc đó ghê nhỉ ?

Đỏ mặt rồi. Trúng huyết ! Tôi tấn công tiếp :

-Bệnh ghê quá ! Vậy là “thương thật” rồi !

-Mai !

-Sao không nói ra luôn đi ? Mai thấy thằng nhóc cũng có ý đấy !

Tuyết lắc đầu lia lịa :

-Không ! Cậu chủ chỉ xem Tuyết như chị thôi, tại vì mọi người nói mình giống mẹ cậu Phách.

-Ồ... Thế hả ? – Tôi làm bộ ngạc nhiên.

Tôi cứ tấn công liên tiếp. Mặt nhỏ đỏ như trái cà chua. Thôi, có lẽ đủ rồi. Tuyết ngồi xuống ghế, nói chậm rãi :

-Thật ra... Tuyết rất thích cậu chủ... như một người con gái thích một người con trai... và Tuyết có cảm giác rằng cậu chủ cũng vậy.

Nhỏ này ? Biết mà vẫn bình chân như vại ? Nhỏ là loại con gái nhút nhát nhất mà tôi từng biết, còn hơn tôi nữa.

-Nhưng... mình chỉ là một người giúp việc trong nhà, hoàn toàn không có một địa vị vững chắc cho cậu chủ, lại còn lớn tuổi hơn rất nhiều. Mình sợ nếu làm vậy thì cậu chủ sẽ mất mặt với mọi người, cả cô Hạnh Thuý cũng sẽ rất đau khổ. Mình chỉ có thể bày tỏ tình cảm của mình bằng cách chăm sóc cho cậu chủ thật chu đáo và hoàn thành những gì cậu chủ giao.

-Tuyết biết nó làm vậy với Thiên là sai mà vẫn muốn tiếp tay ?

Tuyết gật đầu. Tôi phải nói :

-Khi Mai về nhà họ Dương lần đầu, Mai cũng chỉ là một đứa khổ rách áo ôm, vừa đi học vừa đi làm, cũng chịu rất nhiều áp lực nhưng Thiên nói “Cô hãy hãnh diện vì mình vẫn sống tới ngày hôm nay bằng chính sức của mình” và nói với mấy ông chú là “Bây giờ cô ấy đứng đây nhưng với năng lực này, sau này cô ấy có thể đứng cao hơn các người, các người sẽ tiếc nuối khi để mất một người như vậy.”

-Mai...

-Chỉ cần có năng lực và cái tâm tốt, chúng ta sẽ tạo được một địa vị thật vững cũng như sự tín nhiệm của mọi người. Tuyết nên biết điều đó.

-...

-Còn nữa, trong khi yêu, đấu tranh cũng có nghĩa là lo lắng.

-Mai nói sao chứ, đấu tranh chỉ tổn thương cho ba người, sao gọi là lo lắng ?

Tôi nói rõ cho Tuyết hiểu :

-Vì khi biết rõ mình yêu một người và cần người đó, người đó cũng vậy, ta cũng cần phải hiểu chỉ có mình ta mang lại hạnh phúc cho người đó, nếu chúng ta nhường lại cho người thứ ba thì ta sẽ mất hạnh phúc, người ta yêu mến nhất cũng mất hạnh phúc cả người thứ ba cũng sẽ mất hạnh phúc. Tuyết thử nghĩ xem, nếu thằng nhóc kia lấy một đối tượng không phù hợp, nó sẽ rất đau khổ, rồi Tuyết cũng đau khổ. Quan trọng hơn nữa, nếu đối tượng đó không có năng lực, cơ nghiệp họ Đặng sẽ lung lay. Hiểu chứ ?

Tuyết im lặng. Hiểu lẹ lẹ lên, đồ ngốc !

Tuyết cứ ngồi đó, suy nghĩ cho đến khi đồng hồ điểm sáu giờ đêm.

(Lời kể của Ánh Tuyết)

Chỉ cần có năng lực thì tạo địa vị dễ như trở bàn tay, đấu tranh cũng là một cách lo lắng. Những lời nói của Mai cứ chạy trong não tôi. Có phải vậy ?

-Tuyết thật chán ! – Mai hét lên rồi nằm xuống giường, đánh một giấc.

Có lẽ Mai cần một không gian im lặng để ngủ. Tôi bèn ra ngoài, trước khi đi, tôi khoá trái cửa cho chắc ăn. Vừa ra ngoài, tôi gặp cậu chủ đang tựa người ở bức tường đối diện. Hình như cậu chủ đã nghe thấy hết.

-Cậu... cậu chủ...

Cậu chủ mỉm cười :

-Ra sân ngoài ăn tối với tôi chứ ?

-Vâng. Đã tới giờ ăn tối ? Vậy... Tiểu Mai...

-Sẽ có người đưa cho cô ta.

Tôi theo cậu chủ ra sân ngoài. Ở đó để sẵn một cái bàn tròn, hai cái ghế, tất cả đều là màu trắng. Trên bàn có để đèn cây và các thức ăn tối. Đây là sở thích của cậu chủ. Cậu chủ kéo ghế ra cho tôi ngồi. Tôi ngồi xuống đó.

-Cậu chủ không mời cô Hạnh Thuý sao ?

-Con bé còn thị ụy với mấy ông bảo vệ ngoài đó. - Cậu chủ ngồi lên chiếc ghế còn lại. – Nào, cô ăn đi chứ !

-Vâng !

Tôi với cậu chủ dùng bữa trong sự im lặng, dưới bầu trời không sao, chỉ có duy nhất một vầng trăng sáng vàng vạc trên trời. Sự im lặng làm tôi nhớ đến những lời của Tiểu Mai lúc nãy. Cách sống của tôi là sai sao ?

-Ánh Tuyết này, chuyện cô mong ước có lẽ sẽ thành hiện thực đấy !

Sao ?

-Hôn ước giữa tôi và Hạnh Thuý sẽ được ký kết trong tuần sau.

Cái gì ?

-Các chú bảo thời hạn để tìm một cô dâu khác đã quá thời hạn, tôi phải chấp nhận chuyện hôn ước.

Lòng tôi đau nhói. Tôi không biết nói gì cả.

-Xin phép cậu chủ.

Tôi đẩy ghế ra, chạy một mạch về phòng. Ngã xuống giường của mình mà nước mắt đã thấm ướt chăn. Cậu chủ sẽ ký hôn ước. Tôi biết làm gì đây ? Tôi không biết phải làm gì cả. Tôi...tôi... Tôi rất yêu cậu chủ. Tôi...

-Không ăn tối à ?

Đèn phòng của tôi đột nhiên bật sáng. Tôi quay lại xem ai đã mở thì thấy Tiểu Mai đang đứng đó.

-Mai ! Không phải Mai đang ở phòng kia sao ? Tuyết đã khoá cửa rồi mà.

Tiểu Mai nhảy lò cò đến giường của tôi rồi ngồi phịch xuống :

-Tuyết đóng cửa chính nhưng không đóng cửa sổ. Yên tâm, tôi qua đây để đi nhờ nhà vệ sinh.

Thật dễ sợ. Thảo nào cậu chủ bảo là nên làm hai chân của Mai bị thương thì tốt hơn.

-Sao lại ngồi đây khóc vậy hả ? – Mai kéo tóc tôi.

Tôi giật tóc lại, nói :

-Cậu chủ sẽ ký hôn ước với cô Hạnh Thuý, tôi vui quá nên khóc.

-Ồ... đó là điều hay.

-Chắc vậy. Tìm một người xứng lứa vừa đôi với cậu chủ, thật tốt !

Mai nói với tôi :

-Tuyết có nghĩ đây là kế của mấy ông chú không ?

-Hả ?

-Biết trưởng tộc nhạy cảm về mặt tình cảm nên mấy ông chú tìm một người không hợp mấy với thằng nhóc Phách thì tình thần thằng nhóc sẽ suy sụp. Hơn nữa qua Hạnh Dung, Mai thấy Hạnh Thuý là một người không có năng lực, dễ làm lung lay cơ nghiệp họ Đặng, đó là cái cớ tốt để truất ngôi trưởng tộc của thằng nhóc đó. Lúc đó nó sẽ thế nào ?

Tôi chưa hề nghĩ đến. Mai cốc đầu tôi một cái rõ đau :

- Suy nghĩ lại đi, chỉ vì một bước lùi của Tuyết mà đẩy thẳng nhóc đó xuống vực thẳm. Một phút im lặng của Tuyết là ngàn năm im lặng của nó đó. Có đáng không ? - Rồi Mai nhảy lò cò đến bên cửa sổ. - Tiến một bước để có tất cả hoặc lùi một bước để mất tất cả.

Mai đi qua phòng giam của mình, để tôi ở lại. Hoặc tiến một bước để có tất cả hoặc lùi một bước để mất tất cả. Không ! Tôi không thể để cậu chủ phải đau khổ. Tôi không thể im lặng nữa.

- Ánh Tuyết ! Cô có chuyện gì à ? - Cậu chủ bước vào phòng tôi.

Tôi phải ngồi quay lưng lại. Cậu chủ hỏi :

- Hình như có ai ở đây ?

Tôi không trả lời câu hỏi của cậu chủ, ngược lại, tôi hỏi lại :

- Cậu chủ, hôn ước này có thật sự mang lại cho cậu hạnh phúc ?

- Đương nhiên là không.

- Tại sao ?

- Sau khi Tiểu Huệ và cha tôi mất, tôi luôn sống trong sự lạnh lùng của dòng họ, phải đến một thời gian nào đó tôi mới có được một hơi ấm của một người con gái. Đó là một tình cảm chân thành, xuất phát từ tim tôi, không phải là tình ruột thịt mà là sự thông cảm, yêu thương giữa hai người. Người duy nhất mang lại hạnh phúc cho tôi...

Tôi lại hỏi :

- Tại sao cậu chủ không chọn cô ấy để ký hôn ước.

- Vì cô ấy quá tự ti, viện mọi lý do để trốn tránh, tôi có nói thì cũng lắng đi, lúc nào cũng không thích bộc lộ cảm xúc của mình trước mặt người khác. Như giờ đây, đang quay lưng lại với tôi đây.

- Nếu... cô ấy chịu tiến lên thì sao ?

- Ánh Tuyết...

Tôi quay lại, nhìn thẳng vào mắt của cậu chủ. Tôi hít một hơi thật sâu, để nói :

- Xin hãy huỷ bỏ hôn ước vô lý ấy, xin hãy chọn tôi. Tôi xin hứa sẽ chăm sóc cậu chủ cả đời và hoàn thành tốt nhiệm vụ của một người vợ.

(Lời kể của Giang Phách)

Tôi hoàn toàn sững sờ. Trước mặt tôi là một Ánh Tuyết hoàn toàn khác : sự cứng rắn, nghiêm nghị không thiếu chút dịu dàng đã thể hiện rõ ngay bây giờ. Đây chính là người con gái mà tôi thích ngay từ cái nhìn đầu tiên.

- Ánh Tuyết !

- Có muện không ? Khi tôi nói ra như thế.

Tôi chạy đến ôm chầm lấy cô ấy :

- Không. Đây là điều tôi mong đợi bấy lâu nay.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Có lẽ hai người đã nói thật với nhau rồi. Ân oán giữa Thiên và Giang Phách đã xong. Tôi nói với Thiên ở một nơi xa :

- Ân oán đã xong rồi, Giang Phách đã tìm được người mình yêu thương nhất, nợ của chúng ta với Tiểu Huệ đã trả đủ. Ngày mai hãy đấu hết sức nhé ! Hãy đem hãnh diện về cho họ Dương. Cho cả tôi nữa.

"Hiểu rồi Mai. Ngày mai, bao nhiêu thù hận sẽ xong hết. Tôi nhất định sẽ đón cô về." Tiếng Thiên vang vọng bên tai tôi.

—Mười ngày sau—

(Lời kể của Ánh Tuyết)

Sau khi huỷ hôn ước với cô Hạnh Thuý, trông cậu chủ như có sinh khí trở lại. Trong bộ đồ trắng của dòng họ, cậu chủ cứ như một chiến thần. Cầm chắc trong tay thanh kiếm báu, cậu chủ nói :

-Ánh Tuyết yên tâm, tôi sẽ đem chiến thắng trở về.

-Chúc cậu chủ à không Giang Phách chiến thắng trở về. – Tôi mỉm cười.

Cậu chủ bước ra khỏi cửa rồi phóng lên các cây ven đường mà đến địa điểm thi đấu.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Cuối cùng tôi cũng khoác lên mình bộ võ phục truyền thống của dòng họ Dương khi tham dự thi đấu (nó là bộ võ phục Trung Hoa có màu đen). Mẹ tôi mỉm cười hài lòng :

-Hãy mang chiến thắng cha con đã vượt mất năm năm trước và người con gái con quý nhất về đây.

-Tôi tin cậu sẽ thắng và con gái của tôi đang chờ giờ phút đó đến. – Chú Hoàng nói.

-Vâng !

Tôi dùng khinh công nhảy lên những mái nhà và cây cao để đến địa điểm thi đấu sớm. Trong cuộc đấu này, tôi phải giải quyết cho xong mọi chuyện và đưa Mai trở về.

“Cố lên !”

45. Chương 45: Sóng Biển Của Trời Và Lửa Lòng Của Người

Theo như Tuyết nói thì cuộc thi đấu này được tổ chức với mục đích tranh một đội mật thám nổi tiếng (tức là những người săn tìm thông tin, đây là đội mật thám xuất sắc nhất trong giới kinh doanh). Các dòng họ đều được tham gia nhưng nổi bật chỉ có họ Dương và họ Đặng nên trận đấu chỉ được xem là của họ Dương và họ Đặng. Hai trưởng tộc sẽ trải ra một cuộc kiểm tra lý thuyết và hơn thua nhau qua cuộc đấu võ. Đại khái là thế.

-Mai tài thật, bị thương nặng thế mà phục hồi nhanh kinh khủng. - Tuyết vỗ tay.

Quên mất. Chân tôi đã phục hồi được bảy phần, đi lại được như cũ. Và hiện giờ tôi đang phục hồi khả năng bay nhảy của mình bằng cách chạy trên mái nhà của biệt thự dòng họ Đặng. Vì mới hồi phục, cũng chưa thể thực hiện khinh công ở những chỗ khó thăng bằng. Vậy cũng được, tôi không nên đòi hỏi cái chân mình quá đáng.

-Cám ơn vì đã nhọc thân hồng theo dõi kẻ phạm nhân này trong đêm khuya. – Tôi nhảy lên cây bên cạnh rồi nhảy xuống đất.

-Nếu hôm đó không có cậu chủ chắc Tuyết cũng thua sớm rồi.

Nhắc tới cuộc đấu, không biết hai người ra sao nữa. Nghe nói là cuộc đấu diễn ra trên một chiếc tàu lên đèn trên biển. Ai đánh đối thủ của mình xuống biển trước là thắng, trọng tài là một người trong đội mật thám.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Gió biển thổi từng cơn. Hoàn toàn khác hẳn khi đứng trên bờ sông hay bờ hồ, biển nhiều nước hơn và có cả hơi muối. Hồi nào tới giờ, tôi ít khi ra biển, nói chính xác là chưa bao giờ được lên đèn giữa biển khơi thế này, được hưởng gió biển, được chạm vào làn nước mặn.

-Dương Nhất Thiên, đối thủ đã đến. - Trọng tài nói.

Tôi đứng lên, quay mặt lại nhìn đối thủ của mình. Giang Phách mỉm cười :

-Không ngờ mi lại nhìn thẳng vào mắt ta như thế này, những hôm ta gặp mi, mi luôn ngoảnh mặt nhìn ở chỗ khác.

-Đương nhiên. Lúc trước là gặp mi để trả dứt nợ cũ, giờ là thanh toán oán mới. Hai mục đích hoàn toàn khác nhau.

Đôi mắt của Giang Phách hơi dao động, rồi cậu ta nói :

-Mi đã trở lại thành tên khó ưa hai năm trước.

-Mi thì không.

-Được, đấu khẩu thì khi nào mới dứt.

Giang Phách tung thanh kiếm gia bảo của dòng họ lên trên không rồi rút ra khỏi vỏ một cách thành thục.

-Đỡ này !

Xuất chiêu nhanh cực kỳ, không cho tôi vào thế thủ. Xoẹt ! Lưỡi kiếm lướt qua da mặt, để lại trên mặt tôi một đường cắt ngang như một tín hiệu cho sự khởi đầu. Lưỡi kiếm loé sáng dưới ánh trăng với một ít máu ở mặt làm tôi hơi rùng mình. Tôi chưa nếm cái “vị” bị kiếm chém bao giờ cả. Hồi nào đến giờ có gặp tôi, Giang Phách cũng chỉ dùng nắm đấm, đây là lần đầu tiên dùng đến kiếm. Chứng tỏ Giang Phách không chỉ coi đây là cuộc đấu ân oán mà nó còn ảnh hưởng đến tương lai của hai dòng họ và có thể đây chính là một cơ hội để cậu ta được thể hiện quyền tự chủ của mình để bảo vệ người mình yêu thương nhất. Vậy... mình cũng phải lịch sự.

-Có thật nếu ta thắng, ta sẽ đưa được vợ ta trở về ? – Tôi siết chặt nắm đấm.

-Ta không bao giờ nuốt lời. – Giang Phách nói. - Kể cả với một kẻ ưa đùa như ngươi.

-Được. Vậy tình bạn đẹp qua một bên, cả hai ta lo cho gia đình mình cái đã.

Tôi gạt dòng máu đang nhỏ giọt ở má qua một bên, dùng tạm nước bọt để cầm máu đã, chờ trở về để Mai băng cho cũng không muộn. Tôi vào thế thủ, mỉm cười :

-Đến đây nào Đặng Giang Phách !

(Lời kể của Giang Phách)

Khí của tên này toả ra hoàn toàn khác hẳn với lúc này. Khi bắt đầu, hắn chỉ nhìn thẳng vào mắt tôi. Giờ thì mỉm cười, trông rất tự tin. Cánh tay đang cầm kiếm của tôi bất chợt run lên vô thức. Đây mới là con người Dương Nhất Thiên thật sự ?

Tôi cầm kiếm lao đến chỗ Nhất Thiên rồi chém ngang với tốc độ lớn. Đâu rồi ? Ở bên dưới ! Tôi nhảy lùi ra xa. Suýt nữa thì đã bị quét ột cước. Ít khi nào thấy Nhất Thiên tự tin và mạnh như thế.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Tuyệt chấp tay, nhìn lên trời, thì thầm khấn nguyện :

-Con cầu cho Giang Phách thắng cuộc trở về.

Tôi biết như thế là không tôn trọng chủ nhà nhưng vẫn phán một câu xanh rờn :

-Trận này Thiên thắng chắc.

-Không đúng, Tuyệt thấy trận nào cậu Thiên cũng không quyết định chính xác, toàn là úp mở.

-Đúng, vì các trận đấu trước một là giải quyết nợ cũ một là giúp cho Mai, còn trận này là để giúp cho gia đình và đưa Mai về. Chắc chắn Thiên sẽ đánh hết sức. Nếu luật là đẩy người xuống biển thì quyền cước mạnh lợi hơn kiếm bén.

(Lời kể của Giang Phách)

Phập ! Trúng rồi ! Lưỡi kiếm đã ngấp một phần vào tay đối thủ. Vậy mà Nhất Thiên lại nhếch mép cười, lẽ nào ... chiến thuật như hồi giao lưu CLB. Quả nhiên, Nhất Thiên lợi dụng khoảng gần mà tung vào bụng tôi một cước thật mạnh. Đau quá ! Rút thanh kiếm cũng khó khăn nữa.

-Mi... mạnh thật ! Ta nói thực đấy ! – Tôi ráng hết sức cầm chắc thanh kiếm. – Nhưng hình như mi chưa muốn đẩy ta xuống biển.

-Ừ nhỉ. Đó là quy tắc. - Hấn gật gù. - Nhưng mi cũng chém ta thay vì đẩy ta xuống biển đấy thôi.

Những trò vờn nhau ấy là để ta chú ý đến nguyên tắc của cuộc thi à ? Ái chà ! Ta hiểu rồi. Vậy...

(Lời kể của Nhất Thiên)

Xuất chiêu từ đằng xa mà vẫn trúng. Tôi từng nghe cha nói nhà họ Đặng có một tuyệt chiêu là có thể tạo thành lưỡi kiếm từ gió, chém trúng đối thủ ở một cự ly xa. Hay thật, thực hiện được cả hai mục đích là chém trúng tôi và đẩy tôi xuống biển. Nhưng còn lâu ! Tôi tiếp tục thủ thế, xem tên này làm thế nào nữa. Lại một lưỡi kiếm gió đến nữa. Rất chính xác, bộ võ phục mẹ ủi gọn gàng mới hôm qua đã te tua như xơ mướp. Cậu ta đánh thật chứ không giỡn chơi.

-Xem đây ! – Tôi hét lên.

-Mi định làm gì ? – Giang Phách chém một nhát mạnh về phía trước.

Tôi hụp người xuống, dùng lực của ngón chân mà tiến đến chỗ Giang Phách. Phập !

-Người quên là kiếm ta còn đây à ?

Lưỡi kiếm đáng ghét ! Nó cắm trên lưng tôi, đến khi máu thấm đầm cả áo mới chịu để chủ rút ra. Đau không thể tả xiết.

-Sao hả ? Hay quyền pháp của họ Dương chỉ có thế.

-Đương nhiên là chưa hết. – Tôi gượng cười.

-Ta sẽ giải quyết ngay.

Giang Phách chém một nhát từ trên xuống, nhắm ngay đầu tôi để chẻ làm hai. Tôi nhảy lên và dựa vào lưỡi kiếm tung một cước nhắm thẳng vào cằm của đối thủ. Giờ tôi yếu quá ! Đá mà Giang Phách chỉ văng ra xa ba thước. Tại sao ? Tại sao ? Tại sao tôi hơn Giang Phách mà vẫn không hạ nổi ?

-Hình như từ ngày có vợ, mi đánh yếu hơn đấy. Mi bị cô ta hút hết sinh lực à ?

Giang Phách cười tôi một cách khinh khi. Máu trong người tôi sôi lên.

-Cái gì ? – Tôi hét lên.

Tôi dùng tay không bắt kiếm, chân thì đá vào bụng của Giang Phách. Lần này có mạnh hay sao ấy, Giang Phách bị mất đà, phải dùng kiếm chống mới thăng bằng lại được. Nhưng điều đó cũng không làm sao áu tôi bớt sôi đi. Tôi nhún người, ột đám móc từ dưới cằm lên. Tôi vừa ra đòn, vừa nói :

-Rút lại lời nói vừa rồi ngay ! Ta không cho phép mi nói như vậy !

Nói thật, bây giờ tôi đang nổi điên, tôi biết mà không hiểu sao cái máu giang hồ của bà “vợ dạ xoa” truyền cho cứ nổi lên. Cho đến khi Giang Phách bị đánh văng ra đến gần rớt xuống biển tôi mới tỉnh lại. Lì thật, tới đó cũng không chịu buông kiếm. Ui da ! Giờ mấy cái vết thương lại đau nhói như cũ. Đau quá ! Đau quá !

-Đau quá !

Ai kêu thế tôi thế nhỉ ? Tôi quay qua bên tàu bên cạnh. Bao nhiêu người bị hạ gục trên chiếc tàu đó. Ê ! Cái cảm giác này...

-Mi nhìn đi đâu thế ? – Giang Phách cầm kiếm, từ đằng sau đâm thẳng vào lưng tôi.

-Ồn ào !

Tôi đá văng thanh kiếm của cậu ta xuống biển. Thật là... Tôi kêu lên, vang qua tàu bên cạnh :

-Bà vợ dạ xoa ! Cô đến đây làm gì ?

Bốp ! Một thanh sắt bay thẳng đến, nhắm thẳng vào đầu ông trọng tài và một khúc gỗ lao đến chỗ đầu tôi.

-Ai là “bà vợ dạ xoa” ?

Một cái ký đầu trời giáng nữa giáng xuống.

-Hả ?

Trước mặt tôi đây, một “mụ dạ xoa” đang chống nạnh, đôi mắt ánh lên những tia lạnh người ta lạnh xương sống, tiếng răng nghiến dư sức để cho tôi đổ mồ hôi hột. Và... gầm gừ :

-Ai dạy i nói những câu đó hả ? Tên chồng ác ôn kia !

-Thôi thôi, cô đến đây làm gì ?

Mai nói :

-Để phá vỡ âm mưu của gia tộc họ Đặng. Họ định nhân cơ hội này để ám sát trưởng tộc, lập trưởng tộc mới. Tôi nghe được nhờ gạ hỏi nhỏ Hạnh Dung.

-Sao kia ?

Mai xách tên trọng tài lên, móc khẩu súng ngắn từ trong người hắn ra :

-Đây này ! Nói có sách mách có chứng ! - Rồi cô nàng ném nó xuống biển.

Mai lại nhảy qua bên tàu bên kia.

-Đấu tiếp đi ! Tôi qua xử bọn kia đã.

Tôi chẳng biết nói gì hơn. Tôi quay lại nói với Giang Phách :

-Đấu tiếp !

Giang Phách lượm thanh sắt Mai ném hồi nãy lên, mỉm cười :

-Đương nhiên.

Tôi xông vào, tung nắm đấm về phía Giang Phách, Giang Phách đưa thanh sắt lên đỡ. Khiếp ! Tôi không ngờ tôi mạnh đến thế, một nắm đấm mà đã móp thanh sắt. Chắc là tại vì “người ấy” đang ở đây. Tôi tung thêm một cước nữa. Giang Phách lảo đảo. Không cần phải đá thanh sắt xuống biển, chỉ cần đưa cậu ta xuống biển, phao lập tức sẽ cứu ngay. Nhưng... sóng biển đang gào thét, xuống dưới liệu cậu ta có lên được không ? Phải rồi, đưa đối thủ xuống biển... khác nào giết người chứ ? Giang Phách chém tôi liên tục mà trọng tài không nói gì vì đúng tiêu chuẩn chứ còn gì. Cha tôi không thua, ông chỉ chịu thua thôi. Không ! Không !

-Mi sao đấy ? – Giang Phách hỏi.

-Ta...

Tôi không thể làm thế. Tôi không thể làm chuyện đó. Người ta có thể giết tôi nhưng tôi không thể.

Giang Phách nhân cơ hội phản đòn liên tục. Tôi đỡ không kịp, nói đúng hơn là tôi không muốn đánh nữa. Máu chảy ra ngày càng nhiều, ướt cả boong tàu. Tôi chẳng còn biết làm gì cả. Đầu óc mê cả đi. Tôi sắp đi đến chỗ họ rồi. Cha... Tiểu Huệ...

“Cố lên !”

Trong vô thức, tôi dồn hết sức lực, đánh thật mạnh về phía Giang Phách. Qua đôi mắt mờ đục, tôi thấy cậu ta đang chuẩn bị rơi xuống biển. Tôi đã làm gì thế này ?

-Cậu chủ !

(Lời kể của Giang Phách)

Xong, tôi sắp rơi xuống biển. Hấn ... vẫn còn mạnh lắm.

-Cậu chủ !

Tiếng Ánh Tuyết ? Cô ấy đến đây làm gì ? Từ xa, một nòng súng đang chĩa thẳng về phía tôi. Đứng ! Tôi không muốn cô chết thể tôi. Đoàng ! Viên đạn ghim thẳng vào chân của Tuyết. Lại một lần lên đạn nữa.

-Tránh ra !

Ai vậy ? Một bàn tay kéo tôi ra khỏi chỗ nguy hiểm, đồng thời cũng đỡ đạn hộ tôi. Không phải Ánh Tuyết.

-Mai !

Là Tạ Tiểu Mai ? Tại sao ? Cô ta bị đạn suốt qua cánh tay. Nhưng quan trọng hơn... cô ta đang là người thế chỗ cho tôi.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Tôi chạy đến, đưa tay ra. Nhưng... đôi tay của tôi không đủ để bắt lấy.

Trong gió lộng, mái tóc Mai bay phất phới, hương thơm từ cô ấy át đi cả chất biển. Cô ấy mỉm cười sau đó trở mình... lao thẳng xuống biển sâu. Một đợt sóng đến.

46. Chương 46: Xin Hãy Đưa Tôi Đi

(Lời kể của Anh Tuấn)

Từng dòng người mặc đồ đen đi đến biệt thự họ Dương. Mặt ai cũng buồn rười rượi, toàn là những lời tiếc nuối : “Tội nghiệp, còn trẻ thế mà chết. Nghe nói còn không tìm được xác nữa chứ.” Cánh cổng của biệt thự họ Dương được trang trí đầy vòng... tang. Đám tang của con dâu thứ 32 chỉ thứ nhất, Tạ Tiểu Mai.

Tôi dẫn đầu đoàn viếng của trường. Theo đằng sau là những cái xác không hồn, nhấc chân đi mà chính mình không biết, có cái xác đi không nổi, là cả. Được vậy là tốt lắm ! Hôm qua, cái ngày mà bọn tôi nghe cái tin sét đánh ấy trong buổi tổng kết trường, tất cả mọi người đều té khỏi ghế cả, có văng lăm cũng chỉ té sao cho khỏi đau. Cả bọn chìm trên cây hình như cũng không bám vuốt trên cây nổi (Mai hay cho chúng ăn bánh mì thừa). Vân và Trần ngất xỉu ngay lập tức, khi tỉnh dậy thì nước mắt như mưa. Bọn con trai cứ thất tha thất thểu. Có tôi là cứng rắn nhất mà ôm cái chồng phần thưởng đến đưa cho Mai cũng cảm thấy nó nặng hơn trăm cân.

Trong nhà này chắc cũng không hơn gì, mấy ông bà giúp việc đang gồng hết sức cho nước mắt khỏi tuôn ra. Ông quản gia không thấy đâu cả, chú Hoàng ra tiếp bọn tôi. Gượng cười hết sức, chú Hoàng nói với bọn tôi :

-Rất hân hạnh khi các cô cậu đến đây.

-Vâng ! Bọn cháu có quà tặng cho bạn ấy.

Tôi run run đưa phần thưởng của trường cho chú Hoàng. Chú Hoàng nhận lấy, ra hiệu cho bọn tôi vào trong phúng điếu. Trên đường đi, tôi nghe chú Hoàng nói :

-Phu nhân ngất từ hôm qua tới giờ chưa tỉnh lại, còn cậu Thiên thì được chăm sóc bên linh đường, từ hôm được đưa về đến giờ, cậu Thiên chưa ăn uống gì cả .

Linh đường toàn màu trắng. Không có thầy tụng, không có đọc kinh. Trưởng tộc ngồi ngay bên cạnh, đôi mắt vô hồn, không nói một lời nào cả, bàn tay nắm chặt dải lụa vàng mà Mai hay cột lên tóc. Đằng sau tấm áo trắng, tôi thấy cánh tay quẩn đầy băng. Chú Hoàng cẩn thận đặt phần thưởng lên linh đường. Tôi đốt ba nén nhang, cắm vào lư hương. Tôi chấp tay khấn vái :

-Mai...

-Mai !

Vân và Trân xô tôi ra, khuy trước linh đường, nước mắt tuôn như mưa.

-Xích Thổ ơi ! Sao lại theo đường của Lữ Bố, chết dưới nước vậy ? Sao bỏ đi sớm mà để lại phần thưởng vậy. Bỏ đúng cao nhất trường, trường thưởng cho cả triệu đồng tiền thưởng. Sao bỏ không nhận ? – Vân vật vã.

-Một Sách ơi ! Mình định làm lành với bỏ, mình chưa kịp nói lời này mà bỏ đi rồi. – Trân khóc.

Tôi và anh Sơn phải cố lắm mới có thể dỗ hai cô nàng nín khóc. Một tổn thất lớn không thể nào bù đắp được. Mai tuy đã khước từ tình cảm của tôi nhưng cô ấy chưa bao giờ muốn làm tôi đau khổ cả. Trong ảnh, cô ấy luôn cười, nụ cười luôn rất đáng yêu. Bất chợt tôi cũng không kìm được. Tôi ôm Trân, người bạn gái mới của mình mà khóc chung với cô ấy. Mọi người, lấy tôi làm chuẩn, khóc theo. Mai ơi ! Sao Mai đi sớm vậy ?

-Mi ! – Chú Hoàng đột nhiên hét lên.

Tôi quay ra đằng sau. Một thằng nhóc khoảng 10 tuổi, mặc đồ trắng, tay cầm đoá hoa huệ đến phúng viếng. Vân ngẩng đầu lên xem thử rồi nói :

-Mi... vì mi mà Xích Thổ phải chết ! Chết đi !

Vân lao ra, định bóp cổ của thằng nhóc ấy cho nó chết đi. Anh Sơn phải ráng sức giữ Vân lại, kéo lại có án mạng xảy ra.

-Mi ... mi vào đây làm gì ?

Chú Hoàng cầm nguyên cái lư đang cắm đầy nhang ném đi. Thằng nhóc ấy đứng đó để cho chú Hoàng ném cái lư đồng vào đầu. Nhưng... một trái táo được ném ra trúng cái lư làm lệch hướng đường bay của nó.

-Cậu Thiên !

Trưởng tộc cuối cùng cũng cất tiếng nói :

-Chú Hoàng, người ta tới phúng viếng, đừng có gây sự.

Thằng nhóc kia đặt bó hoa lên linh đường, khi chuẩn bị lấy ba nén nhang thì trưởng tộc nói :

-Lư ở kia thì khỏi cần thấp nhang.

Thằng nhóc kia im lặng. Trưởng tộc nói :

-Đưa tôi vào trong, tôi sẽ nói chuyện với cậu.

Thằng nhóc kia lẳng lặng tới bên trưởng tộc, công cậu vào bên trong. Còn chú Hoàng thì đau đầu nhìn theo nó, khuôn mặt của chú coi bộ căm hận lắm.

(Lời kể của Giang Phách)

Tôi công Nhất Thiên vào phòng của cậu ta rồi đặt cậu ta xuống giường. Thiên nhìn tôi một lúc rồi nói :

-Cám ơn Giang Phách đã tới phúng điếu. Xin lỗi vì hành động của cha vợ tôi hồi nãy.

-Không, chính tôi mới phải xin lỗi.

-Chị Ánh Tuyết không đi với bạn à ?

-Chân cô ấy chưa lành.

-Xin lỗi, tôi đã làm liên lụy đến vợ bạn. Và...

Và tôi đã làm cho Nhất Thiên rơi xuống tận cùng đáy vực tuyệt vọng, tôi biết để nói chuyện với tôi, Nhất Thiên phải cố gắng lắm. Đây có phải là sự trả thù tôi mong muốn bấy lâu nay ? Cô gái mình yêu thương nhất bị trúng đạn, người bạn mình quý trọng bấy lâu nay sống không sống mà chết cũng không phải là chết vì người cậu ta yêu thương nhất cũng đã bị sóng biển nuốt chửng. Nhưng Nhất Thiên không trách cứ tôi lấy một lời, chỉ cam chịu. Sự trả thù này không làm tôi hả dạ, chỉ thấy đau lòng thêm thôi.

-Tôi sai rồi. – Tôi quỳ xuống trước mặt Nhất Thiên. - Bạn cứ việc trả thù đi.

Nhất Thiên nói :

-Cô bị nạn để cứu bạn, đó là cô ấy tự nguyện, bạn không liên can gì cả. Tôi rất tự hào khi có một người vợ anh hùng như thế. Chẳng có lý do nào khiến tôi phải đánh bạn cả.

-Bạn...

-Tôi sẽ phục hồi sớm thôi, trận đấu đó hẹn năm năm nữa. – Thiên phẩy tay. – Theo đường cửa sổ ra ngoài.

Tôi đành ra ngoài, đóng cửa lại. Không yên tâm lắm, tôi nhìn qua khe cửa. Nhất Thiên đang đưa dải lụa vàng lại gần mũi mình, chắc là tóc của Tiểu Mai rất thơm, cậu ta cứ ngửi mãi không chán. Đúng là thừa. Tôi quay lưng lại, định đi về.

-Mai ơi... - Tiếng Nhất Thiên khê khê nhưng rất náo nức. – Giá như lúc đó tôi đến kịp thì Mai đâu đến nỗi...

Tiếp đó là tiếng nấc, nó nghẹn lại như không muốn cho ai nghe cả nhưng dễ dàng cửa vào tìm tôi những nhất sâu nhất. Bây giờ, Nhất Thiên còn đau khổ hơn lúc tôi mất Tiểu Huệ gấp trăm lần. Bề ngoài làm vẻ cứng rắn còn khi ngồi một mình thì Nhất Thiên mới bộc lộ cảm xúc thật của mình. Tôi chợt nhận ra, ngày Tiểu Huệ mất, Nhất Thiên đã vô cùng đau khổ nhưng cố gắng kìm lại để tôi đánh cho hả giận đấy thôi.

Trời ơi !

-Trời ơi !

Rầm ! Ai ? Ai đẩy cửa mà rầm rầm thế ? Tôi mở cửa xem. Cửa sổ phòng Nhất Thiên mở toang ra, hai tấm rèm cứ bay phấp phới, che giấu cái gì đó. Tôi đến cửa sổ, vén rèm ra xem thử. Nhất Thiên nhảy từ cửa sổ ra ngoài. Sao mà lành nhanh thế nhỉ ? Nhảy từ lầu hai xuống đây mà chạy như không.

Tôi chạy theo thử xem sao. Đích đến của cậu ta là một bến tàu ? Chẳng lẽ... Nhất Thiên đáp trên cây cột ở một góc khuất của bến tàu, miệng cậu ta rì rầm khẩn nguyện chuyện gì đó. Ê !

-Biển ơi, xin hãy đưa tôi đi !

Rồi cậu ta gieo mình xuống biển. Tôi kéo lại không kịp.

-Nhất Thiên ! – Tôi hét lên.

Sau một giờ điều tra ở các bến tàu, tôi quay trở về. Hoàn toàn không có một chút tin tức nào. Rốt cuộc, cậu ta...

-Lẽ nào nhóc ấy định đi tự tử ?

-Vợ chết rồi mà, chắc là đi tự tử.

Qua cửa sổ, tôi thấy mấy người đi phúng viếng bàn tán xôn xao, đa số ý kiến là Nhất Thiên đi tự tử. Mẹ của Nhất Thiên mới tỉnh dậy, nghe tin đó lại ngất đi một lần nữa. Cậu ta không thể buông xuôi cuộc đời như vậy được.

(Lời kể của Tuấn)

Khi tỉnh lại, phu nhân đã vào phòng lục lọi thứ gì đó. Khoảng mười phút sau bà đem ra : tấm hình của trưởng tộc. Vậy... ai cũng tin trưởng tộc đã chết? Phu nhân đặt tấm hình của con trai lên linh đường. Bà chấp tay khẩn nguyện rồi khóc nức nở.

-Bác !

Đám con trai trưởng tôi, nhất là tên Hải vốn không ưa gì trưởng tộc nhưng khi nghe trưởng tộc đã trầm mình tự vẫn thì nước mắt tuôn ra như suối, có tên vật vờ trước cả bàn thờ. Sao lại mất nhiều thế này. Trưởng tộc đã thương tình bỏ qua mọi chuyện, cho tôi về lại tộc, sao lại có thể hành động dại dột thế kia ?

Chúng tôi đang mặt niệm cho hai người thì...

-Có ai ở nhà không ? - Tiếng ầm chuông cửa.

Chú Hoàng, cha vợ của trưởng tộc mở cửa đón tiếp :

-Xin hỏi, ông là ai ?

-Chủ canô, quý tử nhà này vừa bắt tôi xuống để cướp lấy chiếc canô rồi lái một cái vèo ra biển.

-Làm sao khẳng định là người nhà này ? – Chú Hoàng hỏi.

-Đồ trắng, khắp phố chỉ có nhà này có tang thôi phải không ?

Ông Hoàng bèn tặc lưỡi, bồi thường chiếc ca nô đã bị cướp của người kia. Ông kia giật phắt mớ tiền, lững thững đi ra khỏi biệt thự.

(Lời kể của Giang Phách)

Ừa, vậy là sao ? Rõ ràng tôi thấy Nhất Thiên nhảy xuống biển mà. Không, Nhất Thiên cũng biết bơi, có thể nhảy từ lầu hai xuống thì nhảy xuống nước sẽ không hề gì. Vậy... cậu ta cướp ca nô của người kia làm gì ?

Giờ tôi có thể đứng vững như không có gì. Mọi người chỉ lo than khóc, chẳng còn tâm trí để màng tới tôi nữa. Còn tôi, tôi không còn tâm trạng để khóc nữa. Tôi cứ mãi suy nghĩ, theo lời ông kia nói thì Nhất Thiên đã cướp ca nô của ông ta. Vậy thì...

-Sao lại bắt chúng tôi chịu trong một ngày ? Hả, hai người ? – Cô Trần ôm chặt người bạn trai của mình.

-Sweet Ice Queen !

-Cùng một ngày mà hai người bắt tôi chịu biết bao nhiêu nỗi đau. – Cô gì đó tên Vân than thở. - Đồ độc ác ! Đồ Xích Thố ! Đồ quỷ dạ xoa ! Đồ quỷ thần !

-Đồ mọt sách ! Đồ vô tình ! Đồ loveless !

-Đồ chết tiệt !

Một đồng gạch ở đâu rơi xối xả như mưa, nhắm thẳng đỉnh đầu của mấy học sinh. Từ trên mái nhà ? Ồ... Nước mắt của tôi bây giờ mới trào ra, tôi mỉm cười :

-Nhất Thiên và vợ cậu ta về kìa !

-Ồ !

Tất cả đều không tin vào mắt mình. Nhất Thiên và Tiểu Mai đang đứng trên mái nhà, mỉm cười với mọi người :

-Xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng.

Cái cách đó. Đúng là Nhất Thiên rồi. Vậy người kia chắc chắn là Tiểu Mai. Không còn gì để lo lắng nữa. Tôi gạt nước mắt, bình tâm nhìn họ lại cho kỹ.

-Hai người hơi xanh đấy ! Nhưng trông vẫn giống lễ cưới.

Phải. Y chang ! Chân của Tiểu Mai đang bị thương, Nhất Thiên phải giúp cô ta đi lại nhưng không phải là dìu hay công mà là... bế. Chẳng biết sức ở đâu nhưng quả thật là Nhất Thiên đang bế Tiểu Mai kiểu như bế cô dâu.

-Thế à ? - Nhất Thiên nhảy xuống mặt đất.

-Con gái của ta !

(Lời kể của Tiểu Mai)

Cha tôi lao tới ôm tôi. Chặt đến nỗi muốn ngạt thở luôn.

-Cha tưởng con đi luôn rồi. – Có cái gì đó làm cho áo tôi bị ướt.

-Làm sao mà con đi luôn được. – Tôi vỗ lưng cha.

-Cho cha nhìn con một chút nào.

Cha tôi vuốt tóc con gái mình, giống như vừa trải qua một cơn ác mộng.

-Sweet Ice Queen !

-Xích Thổ !

-Một sách !

Hai đứa bạn chí cốt chạy tới ôm tôi. Tôi cũng ôm đáp trả.

-Nín đi mà.

-Tuồng Xích Thổ đi luôn nên đây đem phần thưởng để trên linh đường kia. Xích Thổ đứng nhất đó.

-Ve chai xin lỗi.

Tha thiết một lúc rồi hai người cũng buông tôi ra. Tội nghiệp, hai cái mặt nước mắt nước mũi tèm lem.

-Tiểu Mai !

-Phu nhân.

Phu nhân mỉm cười :

-Con về là tốt rồi.

-Một phen ú tim nhưng bạn đã tạo được kỳ tích đấy Nhất Thiên ! – Giang Phách vỗ tay.

-Chắc vậy.

Dáng Thiên lão đảo.

-Thiên !

Đôi chân trụ vững giờ đang run . Đôi mắt của Thiên khép lại dần. Thiên gục xuống.

47. Chương 47: Em Yêu Anh !

-Cậu Thiên không ăn uống mấy ngày nay, lại còn bị thương nữa, trụ được là hay lắm. – Cha tôi xoa đầu tôi.
– Không phải lỗi của con.

-Con biết, Thiên luôn là một kẻ cố chấp.

Tôi nhìn Thiên ngủ say trên giường. Đúng là một kẻ cố chấp, bị kiếm chém, thương tích đầy mình mà vẫn đòi bế tôi cho khỏi đau chân nữa chứ. Đồ ngốc !

-Bác quân gia coi chừng nhóc này nhé ! Tụi con phải xử con nhỏ này cái đã.

Atula và Ve chai kéo tôi ra ngoài. Lẽ ra là tôi đủ sức giật tay ra nhưng hai nhỏ này đang toả ra sát khí đầy mình. Đằng sau còn có cha tôi nữa chứ và đích đến là phòng khách có phu nhân, thằng nhóc Giang Phách và một binh đoàn mặt nào mặt nấy căng thẳng, đòi hỏi tôi cho ra nhẽ. Tôi nuốt nước bọt :

-Mọi người gọi tôi có chuyện gì không ?

-Chuyện là thế nào ? Bỏ kể ọi người nghe đi ! Tự đứng được chừng hình lên tử thờ rồi đột ngột trở về như vậy. – Hai nhỏ buông tay tôi ra.

-À.

Tôi tìm một chỗ ngồi rồi ôn tồn kể lại câu chuyện hôm nọ :

-Sau khi bị rớt xuống biển, Mai đã cố ngoi lên khi những cơn sóng dữ ập đến xong.

-Sao không bơi đi ? Bò bơi cũng cừ lắm mà.

-Lúc đó Mai bị thương ở chân, lại còn bị bắn nữa, không có khả năng bơi qua sóng dữ.

Ai nấy nghe cũng lạnh mình cả, tôi thấy mấy bàn tay run lên bần bật.

-Thật may vì Mai bắt được một chiếc thuyền cứu sinh trôi dạt trên biển, Mai đã bám vào đó và đương đầu với sóng dữ. Được chừng một đêm, khi biển yên sóng lặng thì nó đưa Mai vào một hoang đảo.

-Thuyền cứu sinh của đội mật thám, quả nhiên vẫn có người tôn trọng cuộc đấu. – Giang Phách trầm ngâm.

-Trên đó có sẵn đồ ăn thức uống nên Mai có thể ở lại đảo ba ngày và sau đó Thiên đã tới đón.

Vân gật gù :

-Bồ kể tóm tắt thế thì dễ lắm nhưng đó thật sự là một cuộc phiêu lưu khó khăn phải không ? Bồ bị thương mà biển lại có sóng dữ nữa.

Tôi nói :

-Có là gì so với Thiên. Bị thương đây mình mà còn lái ca nô ra để đón đây về mà.

-Coi bộ khi nhóc Thiên tới đón, bồ rất mừng nhỉ ?

-Ừ.

—Quá khứ—

Ba ngày rồi. Trên thuyền đầy đủ đồ ăn thức uống mà chẳng có lấy một tờ giấy hay cây bút để viết tín hiệu S.O.S. Sao đây ? Tiếng ca nô ? Cảm giác này, phải chăng...

-Thiên ! Thiên phải không ?

Thiên chạy đến ôm chầm lấy tôi.

-Ôn trời, cô vẫn bình an. – Vòng tay ấy siết chặt bằng khả năng có thể.

-Thiên... Thiên...

Lạ thật ! Tôi vui lắm ! Vui không thể tả nổi. Nhưng tại sao nước mắt cứ tuôn ra không ngừng thế này ? Đừng có khóc ! Thiên đang ở đây cơ mà.

-Xem nào, vợ yêu của tôi. – Thiên ngắm nhìn khuôn mặt của tôi. – Vợ xanh nhiều lắm đấy.

-À, vết thương của cậu...

-Hết rồi, thấy cô là tôi không còn đau nữa.

-Làm sao mà cậu biết tôi ở đây ?

-Trực cảm !

Rồi Thiên lại ôm tôi. Tôi cũng ôm Thiên. Ấm áp quá ! Sự ấm áp này làm tôi quên đi cả cái chân đang bị đau và vết thương mới được băng bó của mình. Sao lạ vậy nhỉ ?

-Tôi cứ sợ là trực cảm của tôi sai. – Thiên nói. – Nhưng tốt rồi.

-Hồi này tôi cũng sợ không phải là cậu. – Tôi không ngăn nước mắt được.

Thiên buông tôi ra, đến gần chiếc canô, đưa tay ra :

-Về nhà thôi !

-Này... chân tôi...

Thiên đến gần tôi, nhìn từ đầu tới chân, bất chợt dừng lại ở cái chân của tôi :

-Quên. – Thiên cười xoà. – Thôi thì để tôi đưa cô lên ca nô vậy.

Ủa ? Dìu thì không được rồi. Sao không đưa lưng ra để công ? Thiên định làm gì ? Thân thể của tôi được nhắc bổng lên khỏi mặt đất bằng cách...

-Oái ! – Tôi la to.

Mặt tôi giờ chắc như là quả gấc chín. Thiên đưa tôi lên ca nô bằng cách... bẻ tôi y như là trong mấy cái lễ cưới, chú rể bẻ cô dâu kiểu nào thì Thiên bẻ tôi kiểu đó. Để phòng việc tôi gãy ra khỏi vòng tay của mình, Thiên nói :

-Cô mà gãy là được thưởng thức dung dịch NaCl miễn phí.

Không cần, giờ tôi đang bị sốt đây, sức đâu mà gãy nữa chứ. Tôi chỉ đủ sức nói một câu :

-Cậu học chiêu này ở đâu vậy hả ?

Thiên nhe răng cười rồi trả lời vô cùng “thành thực” :

-Trong nhà ma. Có mấy cặp làm vậy đấy.

Thiên bẻ tôi lên ca nô, mỉm cười :

-Bám cho chắc nhé, tôi chạy hơi nhanh đấy.

-Ừ.

Thiên lên ghé trước, khởi động ca nô chạy về đất liền. Biển lần lượt rẽ ra cho như đang chỉ đường về đất liền. Ba ngày qua là ba ngày dài khủng khiếp, cứ mong về lại đất liền, gặp mọi người. À, trường tôi phát thưởng rồi thì phải, không biết nhỏ “Atula” có gửi cho phụ nhân không. Còn cha tôi, hôm đó tôi không nói với cha là mình đã phục hồi trí nhớ, ông vui lại chưa nhỉ ? Cuộc đấu giữa hai dòng họ nữa chứ. Tôi muốn hỏi hết nhưng sợ làm Thiên mất hứng, đành tổng hợp lại thành một :

-Tôi đi mấy ngày, mọi người có nói gì không ?

Thiên hơi khựng lại :

-À, tại ba ngày liền không có thông tin của cô nên ai cũng tưởng đi luôn, đang chưng hình của cô trên bàn thờ đó.

-Hả ? Đồ độc ác ! Tôi đã chết đâu.

-Ai biết cô “trâu” vậy. – Thiên thở dài. – “Trâu” thật đấy.

-Cậu... - Tôi nghiêng răng, siết chặt nắm đấm, chuẩn bị cho cái con người khó ưa này một trận.

—Hiện tại—

-Thật là... chưa chết mà đã chưng hình người ta lên bàn thờ rồi. – Tôi thở dài.

Cha tôi gãi đầu :

-Ai biết con thọ thế.

Rồi ông nhảy lên, chạy vèo ra sảnh đường, hét to :

-Khởi chưng mấy thứ này chỉ cho chặt !

Tội nghiệp cha tôi. Ba ngày qua là địa ngục với ông. Cả mọi người nữa. Có điều giờ tôi phải hoàn thành bốn phận của mình.

-Xong chưa ? Xin phép mấy anh chị cho em vào thăm “chồng” một tí. – Tôi cúi đầu.

-Con mới về mà, ăn uống lại cho có da có thịt chứ. – Phụ nhân nói.

-Đâu có sao đâu phụ nhân, con vừa ăn vừa trông Thiên cũng được. Vân đưa đây vào nhé !

Vân tặc lưỡi, dìu tôi về phòng Thiên. Tôi tay bá cổ Vân, chân lò cò suốt quãng đường ba trăm mét, không thấy mệt gì hết. Vân nói :

-Khâm phục luôn đó.

Tối phòng, Vân đặt tôi xuống chiếc ghế gần giường mà Thiên đang nằm. Tôi cảm ơn Vân sau đó nhìn nhỏ thật tha thiết, nhờ nhỏ gia ân ột điều đặc biệt. Vân ơi, làm ơn đi ! Nhỏ hiểu, cười cái nụ cười kiêu căng-xơ đó là hiểu 150%. Nhỏ nháy mắt với ông quản gia. Ông quản gia cũng hiểu. Hai ông cháu khoác tay nhau ra ngoài, để tôi và Thiên ở lại.

Coi, Thiên ngủ say chưa kìa. Trong túi áo của Thiên vẫn còn dải lụa màu vàng tôi hay dùng để cột tóc. Thiên là một người phi thường. Việc lái ca nô ra đón tôi nghe có vẻ đơn giản, sự thực là một kỳ công. Không ai bị thương nặng thế mà vẫn lái ca nô ra biển và không ai bắt được cảm giác từ xa cả. Thiên... Tôi nắm chặt tay Thiên, thì thầm vào tai Thiên :

-Cám ơn cậu. Tôi...

_____***_____

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Cuối cùng tôi cũng tìm được cô. – Tôi ôm chặt Mai.

-Thiên...

-Về nhà nào !

Mai nắm lấy tay tôi. Rụt rè. Cô ấy ngập ngừng :

-Thiên à... tôi...

-Sao kia ?

-Thiên ! Em yêu anh !

-Hả ? – Tôi giật mình.

May quá ! Thì ra chỉ là một giấc mơ. Có điều, sao lại mơ như thế vào lúc này ? Thú thật, tôi đã từng trực tiếp thổ lộ với Mai nhưng tôi rất sợ cái ngày cô ấy trả lời. Sợ kinh khủng. Nếu Mai nói vậy thật, tôi không biết làm sao cả. Chuyện ở nghĩa trang chỉ là trả lời gián tiếp, tôi đã một phen đứng tim, giờ Mai trả lời trực tiếp chắc tôi chỉ có nước chạy.

-Thiên...

-Oái ! – Tôi hét lên.

-Cậu dậy rồi à ? – Mai mỉm cười. – Hôm nay là ngày tháo băng lần cuối đấy.

Hoá ra đêm qua Mai lại nắm tay tôi suốt đêm. Thảo nào mơ như thế.

Một tuần lễ trôi qua, chân của Mai lành hẳn, Mai thi triển khinh công trên mái nhà dễ như trở bàn tay. Tôi cũng có thể đi đứng bình thường, còn một đợt tháo băng nữa là xong.

-Tôi đưa cậu xuống nhé ! – Mai nói.

-Ừ.

Tôi nắm tay Mai, cùng bước xuống lầu. Ông quản gia kéo ghế cho tôi và Mai ngồi. Mẹ tôi nhìn tôi, trông bà khá hài lòng :

-Con khoẻ hẳn rồi đấy.

-Dạ.

-Thưa cậu chủ, hồi nãy cậu Đặng có gọi điện, hẹn cậu ra nghĩa trang. – Ông quản gia nói.

-Thế à ?

Sau chuyện ở ngoài biển, Giang Phách đã xử phạt nghiêm khắc hơn 50 người trong dòng họ Đặng tội thích khách trưởng tộc, tương đương với tội phản tộc. Chồng của cô Hạnh Dung cũng có dính líu nên bị rút vốn

ở công ty, nhỏ Hạnh Thuý bị từ hôn thẳng thừng. Ba ngày trước, Giang Phách tuyên bố ký hôn ước với chị Trần Ánh Tuyết, trái ngược với dự đoán, cuộc hôn nhân này rất được mọi người hoan nghênh, ai cũng bảo chị Ánh Tuyết là người hiền thực, xinh đẹp lại tài năng, lựa chọn như thế là hợp lý.

Tôi gật đầu :

-Được rồi ! Bác nhắn với cậu ta là sau khi thay băng xong, con sẽ đến ngay.

-Tôi hiểu. – Bác quản gia liền đi gọi điện, nhắn lại lời hồi nãy.

Tôi hỏi Mai :

-Cô có đi không ?

-Không. – Mai trả lời thẳng thừng. – Tôi có việc.

Trả lời thẳng thừng. Hôm nay sao kỳ vậy nhỉ ? Tôi có linh cảm chẳng lành.

-Ồ, không sao. Một mình tôi đi cũng được.

-Nhưng thăm mộ xong, con nhớ rủ Giang Phách tới chơi nhé. – Mẹ tôi mỉm cười. – Lâu lắm thằng bé không lại chơi.

-Dạ.

-Lâu lắm chúng ta không nói chuyện bình yên như thế. – Tôi nói.

Giang Phách nói :

-Lỗi của tôi. Xin lỗi.

Tôi phẩy tay :

-Mọi chuyện đã qua, chúng ta lại là bạn chứ ? – Tôi đưa tay ra.

-Bạn tốt bụng quá !

Giang Phách bắt tay tôi. Một tình bạn được hàn gắn, Tiểu Huệ làm chứng. Đã hai năm nay tôi luôn ao ước có được ngày này, cuối cùng đã thành hiện thực. Chúng tôi bắt tay nhau rất lâu. Tôi mỉm cười mãn nguyện.

-À, hôm nay anh có quà cho em đây ! – Giang Phách quay qua nói với Tiểu Huệ.

-Anh cũng vậy.

Tôi đặt bó hoa huệ trắng lên mộ em như thường lệ. Giang Phách nói :

-Quà của anh hôm nay đặc biệt hơn mọi hôm.

Giang Phách lấy từ trong bọc giấy một món quà cực kỳ đặc biệt cho em gái : một cành mai vàng. Giang Phách đặt cành mai lên mộ Tiểu Huệ, gãi đầu :

-Thông cảm nhé em, mùa hè mai không có nở, anh tặng em hoa lụa vậy.

-Sao bạn lại dùng hoa mai ?

Giang Phách nói :

-Bạn đã được một bông hoa mai tươi ấm trái tim mình, mình hy vọng cành mai này cũng tươi ấm cho trái tim của Tiểu Huệ.

Tôi cũng đồng tình với Giang Phách :

-Hoa mai là sứ giả của nắng ấm mà.

Nhưng rồi Giang Phách lại giữ nguyên dáng vẻ đáng ghét ban đầu :

-Nhưng với Giang Phách này, hoa tuyết vẫn là cảnh đẹp nhất.

Đương nhiên, vợ là nhất mà. Không trách cậu ta được. Tôi không giận.

-Vợ bạn đâu Giang Phách ? – Tôi hỏi.

-À, cô ấy không đi, bảo rằng phải đến nhà bạn có việc. Chân đã khỏi rồi.

-Vậy... giờ đến nhà mình chơi nha, mẹ mình mong lắm.

-Ừ.

-Mừng thiếu gia về nhà, mừng cậu Đặng đến chơi. – Ông quản gia mở cửa cho chúng tôi.

Giang Phách bước chân vào nhà tôi hơi ngập ngừng. Tôi mỉm cười, nắm tay cậu ta, kéo một mạch từ ngoài cổng vào trong nhà làm Giang Phách hét toáng lên. Một tay nắm Giang Phách cho cậu ta khỏi run, một tay tôi gõ cửa thật lớn :

-Tôi về rồi đây !

Bụp ! Pháo hoa ? Từng tua kim tuyến tuôn xuống trước sự ngỡ ngàng của tôi. Bên trong đại sảnh có đầy đủ mọi người : mẹ tôi, chú Hoàng, chị Vân, chị Trần, anh Sơn, Anh Tuấn cùng toàn thể mọi người trong biệt thự, ai ăn mặc cũng đẹp, trên tay có một cái hộp bọc giấy bóng kính buộc ruy-băng.

-Chúc mừng sinh nhật cậu Thiên ! - Chị Tuyết đi ra chào đón tôi.

-Ánh Tuyết ? – Giang Phách giật tay tôi ra. – Sao cô lại ở đây ?

Chị Tuyết mỉm cười :

-À, hôm qua Mai có gọi cho tôi qua đây để giúp một số chuyện, sẵn ăn tiệc luôn. Cô ấy dặn là cậu cũng đến chung vui nên... ăn mặc cho đẹp vào.

Chị Tuyết hôm nay rất dễ thương trong chiếc váy màu trắng như tuyết có điểm ren hoa hồng, tay ngắn, nó tôn lên làn da trắng như tuyết của chị, có đánh phấn không nhỉ ? Tóc chị xoã dài, được thắt nơ ở đuôi tóc. Nói chung là một sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, Giang Phách mặt đang đỏ như trái cà chua kìa. Mà khoan đã, hồi nãy chị ấy nói...

-Hồi nãy chị nói “chúc mừng sinh nhật” á ? – Tôi hỏi.

-Ừ. - Mẹ tôi nói. – Mai nói là hôm 25/5 chưa kịp tổ chức sinh nhật cho con, hôm nay làm bù.

-Đây, anh chị có quà cho nhóc đây ! - Chị Vân tặng cho tôi một hộp quà bọc giấy xanh lam, thắt ruy-băng hồng.

-Chị với Tuấn cũng có quà đây ! - Chị Trần đưa ra một hộp quà bọc giấy vàng, thắt ruy-băng màu xanh lam.

Chú Hoàng thì nói :

-Tôi không biết cậu Thiên thích gì nên lát nữa sẽ tặng cậu một bài hát như quà vậy. (danh ca đó)

-Tôi với cậu Phách tặng cậu cái này. - Chị Tuyết tặng cho tôi một bình hoa cắm đầy mai lựu.

Tôi không thể nói được nên lời. Tôi chưa từng có một buổi tiệc sinh nhật với bốn người hai năm nay. Tôi... tôi... Ừ mà...

-Mai đâu rồi nhỉ ? – Tôi hỏi chị Tuyết.

-Kìa ! - Chị Tuyết chỉ trên lầu.

-Chúc mừng sinh nhật !

Mai từ trên lầu bước xuống như tiên hạ phàm. Cô nàng không mặc váy dài kiểu tây hay váy ngắn, Mai đang khoác trên mình bộ võ phục của con dâu dòng họ Dương, bộ võ phục màu đen có viền trắng, tóc cô

nàng cột cao lên bằng dải lụa màu vàng, hai tay bưng cái bánh sinh nhật cắm mười một cây nến đủ màu sắc, ánh sáng lung linh từ mười một cây nến làm cho Mai càng giống tiên nữ hơn. Một vẻ đẹp không thể diễn tả được. Mai đặt chiếc bánh sinh nhật giữa bàn, mỉm cười :

-Đây là quà của tôi với Tuyết đó.

Chị Tuyết lắc đầu :

-Tôi chỉ góp phần trình bày thôi, còn từ bột, kem, vật liệu đều là của Tiểu Mai hết.

Tôi nghe chữ có chữ không thôi, giờ tôi đang nhìn bông hoa xinh đẹp của mình. Mai biết, cô ấy e thẹn hỏi :

-Cậu bảo võ phục là hợp với tôi nhất nên tôi mặc bộ này, được không ?

-Được, quá được đi chứ ! – Tôi gật đầu như một cái máy.

-Thế hả ?

Cả hai im lặng, cứ cúi đầu nhìn xuống đất, lâu lâu mới liếc mắt xem xung quanh ra sao.

-Thối nển đi chứ ! – Giang Phách ký đầu tôi rõ đau.

Tôi gật mình, rút xuống đất rồi. Tôi bèn tiến đến bên ổ bánh, chuẩn bị thổi nến.

-Happy birthday to you ! Happy birthday to you ! - Mọi người cùng vỗ tay, cất cao bài hát.

-Ước gì năm sau tôi cũng có một buổi tiệc sinh nhật vui vẻ thế này. – Tôi rì rầm khấn nguyện rồi thổi tắt nến.

-Chúc mừng sinh nhật !

—***—

Trời ạ ! Hai ông bà “mây và núi” này, tặng gì mà tặng cho tôi một đồng truyện thiếu nhi loại giấy mỏng nhất, keo như kẹo, keo hơn cả Mai (nhà hai người này giàu sụ). Còn chị Trân và tên Tuấn thì tặng cho tôi sách triết học toàn là loại tôi đã đọc đến quyển cao nhất rồi. Trong các món quà chỉ có bình hoa của chị Tuyết, bài song ca của mẹ tôi với chú Hoàng và ổ bánh của Mai là giá trị nhất.

-Thông cảm đi ! Cặp “mây và núi” giàu nhưng hơi kẹo. – Mai cười trừ.

-Bạn cô đó, lây bệnh của cô nặng lắm rồi. – Tôi nói. – Cảm ơn món quà của cô. À, hôm nay cô đẹp lắm.

Mai quay mặt đi chỗ khác. Cô nàng hít thở sâu rất nhiều lần. Cuối cùng quay lại, nói thật to :

-Thiên... tôi... tôi...

Ê cái này... quả nhiên tôi linh cảm hôm nay có chuyện không hay. Giờ sao bây giờ ? Chạy !

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Thiên... tôi... tôi... - Tôi cố hết sức để nói nên lời.

Ủa ? Chạy đâu mất rồi ? Sao kỳ vậy ?

—Quá khur—

-Coi bộ Mai rất hạnh phúc. - Tuyết mỉm cười. – Làm cho chồng mà.

-Tuyết ! – Tôi tiếp tục đánh trống. – Im đi !

-Có định nhân cơ hội này thổ lộ luôn không ?

Tôi khựng lại. Thổ lộ ư ? Lúc ở mộ Tiểu Huệ chỉ là gián tiếp, tôi chưa trả lời trực tiếp với Thiên bao giờ. Có nên không nhỉ ?

—Hiện tại—

Chạy đâu mất tiêu nhỉ ? Ngoài vườn ! Tôi chạy ra ngoài vườn. Kia rồi !

-Đứng lại ! – Tôi hét lên.

Chạy cắm đầu cắm cổ. Tức thật, chạy nhanh kinh khủng, quẹo toàn góc ngách. Không sao, ta có cách.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Phải chạy gấp ! Dồn hết sức lực. Tôi quay ra sau xem thử, cô nàng bị tụt lại đằng sau rồi. Nhưng không được, kéo mắc kè cô nàng. Tôi băng qua mấy bụi hoa, dùng khinh công nhảy lên cây cổ thụ gần cửa sổ phòng của tôi rồi nhảy vào đó.

-Cậu đây rồi !

Trời ạ ! Cô nàng vào trong này từ hồi nào ? Tôi nhảy ra cửa sổ, định chạy lần nữa.

-Đứng lại ! – Mai gần mạnh.

Hết chạy. Tôi đành đứng chôn chân ở đây. Tiếng bước chân của Mai càng lúc càng rõ.

-Sao lại chạy trốn chứ ? Khó khăn lắm mới lấy đủ can đảm để trả lời cậu hôm Tết, mà cậu lại thế. Cậu không thích sao ?

Ai bảo ? Tôi rất muốn đấy chứ.

-Không phải thế ! – Tôi quay lại, nhìn thẳng vào mắt Mai.- Tôi biết cô định làm gì. Nhưng... tôi không muốn vào lúc này, thật ra tôi muốn “thỏ lộ” với cô khi mình cao hơn cô kia. Nếu không có chuyện kiểm tra của cổ với nội và chuyện gia tộc thì tôi đã không nói như thế.

Mai gật gù :

-Ra vậy... Vậy thì...

Mai nhắc bổng tôi lên, đặt tôi trên một cái ghế :

-Giờ thì cao hơn tôi rồi. – Mai mỉm cười. – Tôi nói được chứ ?

-Mai...

Mai chấp hai tay, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu :

-Dương Nhất Thiên ! Em yêu anh ! Em yêu anh bằng cả con tim của mình ! Em yêu anh hơn bất cứ thứ gì trên thế gian này.

Tôi nắm lấy đôi tay như búp măng của Mai, mỉm cười :

-Cô là cô gái đáng yêu nhất mà tôi từng gặp, hơn cả mẹ tôi.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Thiên buông tay tôi ra, nhảy xuống dưới :

-Đây là món quà quý nhất của tôi.

Thiên ra đòn ở chân cho tôi mất thăng bằng. Khi đầu tôi suýt chạm đất thì có một bàn tay đỡ ngang hông tôi, còn bàn tay ra đòn thì đỡ lấy khuỷu chân, nhắc bổng tôi lên. Thiên lại bế tôi kiểu bế cô dâu nữa rồi.

-Cậu... ứng dụng nhanh thật đấy ! – Tôi nói.

-Ừ nhỉ.

Đôi mắt Thiên nhìn tôi vô cùng dịu dàng, Thiên từ từ cúi xuống, hơi ẩm ấy lan toả cả khuôn mặt của tôi. Thiên nói khe khẽ :

-Anh yêu em !

Anh ấy nhẹ nhàng đặt lên môi tôi một nụ hôn thật ngọt ngào. Không gian chung quanh tôi dường như không còn nữa, tôi chỉ biết có chúng tôi thôi. Thiên vuốt mái tóc của tôi, mỉm cười :

-Cuối cùng ngày này cũng đến.

-Vâng. – Tôi cũng mỉm cười. – Ngày cưới của chúng ta.

-Chúc mừng hai người !

-Cầu mong hai con trăm năm hạnh phúc. – Cha tôi mân mê chiếc khăn voan trắng.

Tôi tung đoá hoa lên, mặc mọi người tranh nhau bắt lấy nó, tôi tựa người vào chồng. Anh ấy giờ đã hai mươi tuổi, là một chàng trai cao lớn, cao hơn tôi đến nửa cái đầu và cũng là một vị chủ tịch của tập đoàn họ Dương cường thịnh. Người chồng đáng tự hào của tôi.

Lễ cưới của chúng tôi có đầy đủ các khách mời ở hai họ và bạn bè. Chúng tôi là cặp cưới muộn nhất. Giang Phách với Tuyết lấy nhau ba tháng trước. Atula với anh Sơn, Ve chai với Tuấn đã có con luôn rồi. Nhưng tôi dám khẳng định, chúng tôi là cặp hạnh phúc nhất.

Sau buổi tiệc, tôi cùng chồng mình vào phòng hoa chúc. Anh vẫn còn rất tỉnh táo, nãy giờ anh uống rất ít rượu, còn tôi thì hơi choáng một chút, bắt anh phải bế tôi vào phòng. Thiên đặt tôi lên giường, mỉm cười :

-Hôm nay cô dâu của anh đẹp quá !

-Thế á ? Anh cũng vậy.

Anh ngồi cạnh tôi :

-Tuy đã thề trước chúa, nhưng anh muốn em thề với anh lần nữa.

-Thề gì ?

-Thề là phải ở bên anh, chăm sóc anh, phải dịu dàng với anh, yêu anh và cấm không được để ý tới người con trai nào hơn anh, kể cả con trai chúng ta.

Tôi nói :

-Nhóc to gan đấy ! Anh không sợ em xử anh sao ?

-Đi ! – Thiên đưa ngón út ra.

-Em hứa ! – Tôi móc ngoéo với Thiên.

Thiên nói :

-Ngoéo tay chưa được, phải có cái gì đó ràng buộc hơn nữa, em đâu có đeo nhẫn. (Thiên và tôi rất ghét trang sức, tôi đâu có xỏ lỗ tai)

-Nhóc muốn gì ?

-Đây !

Thiên đặt lên môi tôi một nụ hôn nồng cháy.

Ngoại truyện (1) : ĐỐI XƯNG HỒ

Đây là câu chuyện xảy ra trước lễ cưới của tôi ba tháng.

-Hả ? Giang Phách về rồi à ?

-Ừ. – Thiên nhấp một ngụm trà. – Nhân dịp về nước, cậu ta định làm đám cưới luôn. Cậu ta mời tôi với cô đi dự lễ cưới vào tuần tới.

-Thật à ? Vậy để mai tôi với cậu đi thăm họ đi !

Bốp ! Phu nhân và cha của tôi cầm tờ báo đánh lên đầu những đứa con yêu quý rõ đau.

-Gần cưới nhau mà “tôi-cô” khô khan như đá cục vậy hả ? – Phu nhân cốc đầu con trai.

-“Tôi-cậu” cái gì ? Mười năm rồi mà chưa chừa hả ? – Cha tôi gầm gừ.

Quen rồi ! Mười năm nay tôi với Thiên cứ xưng hô với nhau là “tôi-cô”, “tôi-cậu” mãi, trong khi thẳng nhóc à quen Giang Phách tự nhiên xưng với Tuyết là “vợ-chồng”. Cha mẹ đã ấn định là ba tháng sau chúng tôi sẽ làm đám cưới nên bây giờ phải xưng hô lại.

-“Anh-em” ! – Hai đấng sinh thành gần mạnh.

-Đi làm thôi !

-Ừ.

Chúng tôi đánh trống lảng, lấy cặp ra xe hơi đi làm. Là một chủ tịch nhưng Thiên không cần tài xế, đích thân Thiên đánh xe chở tôi đến chỗ làm. Thiên mở cửa xe, vào trước, tôi vào sau, ngồi ở ghế bên cạnh. Thiên đề máy, lái xe đến chỗ làm. Đi được một đoạn, Thiên thở dài :

-Thật là... sáng nào cũng bắt vậy.

-Cha mẹ cũng muốn chúng ta gần nhau hơn mà. – Tôi nói. - Cậu đừng có cẩu.

-Ngày cô trả lời tôi, xưng “anh-em” lần đầu, tôi đã muốn chết rồi, xưng “anh-em”... chắc tôi điên quá.

Tôi huých nhẹ vào tay Thiên :

-Ai bỗng tôi rồi nói “anh yêu em” vậy ta ?

-Cô nhớ dai quá ! – Thiên đỏ mặt.

Tôi rướn người đến gần Thiên :

-Xin lỗi. – Tôi hôn lên má hôn phu.

-Tạm tha.

-Nhưng khi nào chúng ta mới xưng hô “anh-em” được nhỉ ? Ba tháng nữa là đám cưới rồi.

-Từ từ... chuyện này khó lắm.

-Vào thôi ! – Tôi nắm tay Thiên, bước vào quán cà phê.

-Họp lớp mừng chị Tuyết hả ? – Thiên hỏi.

-Ừ.

-Xích Thố ! – Vân vẫy tay. - Chỗ này.

Tôi và Thiên đến chỗ của tụi nó, ngồi xuống hai cái ghế mây được kéo ra sẵn.

-Dính như sơn nhỉ, cặp vợ chồng trẻ. – Giang Phách nói.

-Ai đó cũng vậy thôi. – Thiên trả đũa.

Mười năm trôi qua mà mấy người này chẳng thay đổi chút nào cả.

Vân và anh Sơn cưới nhau 2 năm trước, giờ hai người đã là một cặp huấn luyện viên Karate chuyên nghiệp, biết bao nhiêu võ đường mời nhỏ về dạy với lương cao nhất nhưng cứ ổng eo là phải mời cả hai mới chịu. Cuối cùng là cặp này mở một võ đường riêng, gây biết bao nhiêu sự thất vọng ấy võ đường kia (hút hết võ sinh của người ta mà). Mà hai người này vô tư thật, bụng của nhỏ “Atula” lùm lùm thế kia mà vẫn sẵn sàng đi chơi.

Còn Trân và Tuấn giờ là thành viên của công ty sản xuất đồ dùng học tập, trụ cột của tập đoàn họ Dương. Hai người kết hôn ngay sau khi ra trường, lễ cưới lớn lắm (hai nhà giàu mà). Dương nhiên là hai người có con sớm nhất, một đứa con trai, tên là cái gì Chu Hoàng Trọng thì phải.

Giang Phách với Tuyết đương nhiên giống tôi với Thiên, Giang Phách giờ là chủ tịch tập đoàn họ Đặng còn vợ sắp cưới của cậu ta là trợ lý số một, họ là cặp uyên ương nức tiếng ở thương trường đây, có chi nhánh ở Mỹ luôn mà. Quên nói, năm lớp 11, Tuyết chuyển qua học ở lớp tôi, biệt danh của nhỏ là “bông gòn”.

-Mừng hai người về ! – Vân nâng ly nước ngọt lên.

-Cạn ly !

Chúng tôi cụng ly. Tôi nhấp một ngụm nước rồi nói :

-Không ngờ hai người định làm lễ cưới sớm thế, sao năm ngoái bảo là tổ chức chung với tôi và Thiên cho vui mà.

Tuyết đỏ mặt một cách kỳ lạ. Giang Phách tiếp lời thay cho bạn gái :

-À, do một số ý kiến ở dòng tộc, chúng tôi phải kết hôn sớm.

-Hay hai người có sự cố bí mật ? - Tuấn nói chơi.

Nói chơi thôi cũng làm cho Giang Phách giật mình, ly nước của cậu ta hơi dao động. Tuyết thì mặt tái mét. “Cục bông gòn” này hơi xanh đấy, mới bệnh dậy thì phải. À, à nhớ Tuyết thích ăn sôcôla lắm mà, hôm nay lại kêu nước chanh mới lạ đấy. Đột nhiên, Tuyết đứng phắt dậy, chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Gì thế này ? Hay đau bụng ? Tôi chạy theo xem thử có sự gì.

Đến nơi, tôi thấy Tuyết đang gục đầu vào bồn rửa mặt mà nôn thốc nôn tháo. Tôi đến gần, vuốt lưng cho Tuyết, hỏi :

-Sao vậy hả ? Khó chịu ở đâu à ?

Tuyết lắc đầu nhưng nhỏ vẫn còn nôn, còn có vẻ mất thăng bằng nữa. Cái hình ảnh này quen quen. Tôi cố moi trong óc mình xem mình thấy hình ảnh này hồi nào. Hồi nào nhỉ ? Hồi nào ? Nhớ rồi ! Hồi mà phát hiện nhỏ “Atula” có con quỷ nhỏ trong bụng. Tôi ghé sát tai của Tuyết, hỏi khẽ :

-Bỏ “thèm chua” phải không ?

Y chóc ! Coi cái mặt đỏ như cà chua và thái độ hốt hoảng kia kìa. Thảo nào... Cái thằng quỷ Giang Phách coi vậy mà nhanh thật. Tuyết chống chế :

-Thì ở chung mà, đây cũng chắc bỏ “có” rồi.

-Cái gì ? – Tôi hét lên. – Cho bỏ nói lại đó.

-Mai, chuyện gì vậy ? – Thiên hỏi vọng từ ngoài.

Tôi nói :

-Không có gì !

(Lời kể của Nhất Thiên)

Có chuyện gì sao ? Chị Tuyết là dân nhà võ mà lại xanh như thế, còn gấp gấp chạy vào phòng vệ sinh nữa. Hơi bất thường.

-Hai người có sự cố bí mật thật rồi. - Chị Vân hỏi Giang Phách. – Ê nhóc, khai thật đi ! Tại sao hai người phải tiến hành đám cưới sớm hả ?

Mặt Giang Phách rất đỏ, cậu ta ấp úng :

-Ra ngoài đã.

Mai bực bội ngồi xuống ghế, cô nàng tia về cặp vợ chồng họ Đặng kia những tia nhìn khó chịu. Mai nói :

-Nói !

Chị Tuyết phải à, ơ, ừ tối năm phút mới có thể nói ra cái nguyên nhân hai người phải đám cưới sớm :

-Thật ra... Tuyết đang có em bé.

Mọi người, trừ tôi, Mai, Giang Phách và chị Tuyết đập bàn cái rầm, đồng loạt nói :

-Y chóc !

Tôi thì té cái rầm. Tên này nhanh ghê nhỉ. Mới đây mà có con rồi. Không thể tưởng tượng nổi.

-Không ngờ bạn lẹ vậy. – Tôi vỗ tay. – Giang Phách.

Chị Tuyết ngồi bên cạnh bệnh liền :

-Tại... sau khi ký hôn ước thì dòng họ bắt phải ngủ chung...nên...

-Hai người chắc cũng vậy chứ gì. – Giang Phách nhìn tôi.

-Không dám đâu ! – Tôi và Mai đồng loạt đập bàn.

Từ lúc tôi 15 tuổi, Mai và tôi đã ngăn đôi phòng ngủ ra, mỗi người ngủ một bên. Mặc cho cha mẹ có xúi giục chúng tôi để sớm có cháu ẵm bông, chúng tôi cũng nhất quyết không tiến xa hơn. Tôi mà làm cái gì hơi quá quắt là cô nàng cho tôi một cước vào bụng ngay. Đến giờ, nắm tay nhau lâu lâu còn ngượng hống chi... Nói chung là giờ... tụi tôi còn trong trắng lắm.

Chị Vân cải chính ngay :

-Hai người không biết gì chứ, Thiên với Mai trong trắng lắm, mười năm nay vẫn còn chưa xưng “anh-em” mà.

Tuyết ngạc nhiên :

-Mười năm rồi mà còn chưa xưng “anh-em” hả ?

-Phục hai người thật đó.

-Nín ! – Tôi và Mai hét lên.

—***—

-Thật bực mình ! – Tôi đá cục đá chắn ngang đường đi của mình.

-Thôi mà... cậu bực mình chi làm gì không biết. Ta đang đi dạo đêm mà. – Mai vuốt giận cho tôi.

Chúng tôi sống vai nhau, đi dọc bờ hồ. Nhớ lại. Sau cái hôm Mai trả lời, chúng tôi chính thức “quen nhau”. Năm tôi 15 tuổi, khi đã cao hơn Mai rồi thì bắt đầu hẹn hò nhiều hơn. Bây giờ tôi không hề có mặc cảm khi đi với cô ấy nữa. Mọi chuyện đều tốt hơn trước rất nhiều nhưng có một chuyện thay đổi, chúng tôi không ngủ chung được nữa. Đó là cái năm tôi bước vào tuổi trưởng thành, cũng đúng 15 tuổi.

—Quá khứ—

-Ngủ ngon ! – Mai ngã người xuống giường, mắt nhắm nghiền.

Ngủ cái tướng đáng ghét thật, y như con mèo nhỏ vậy. Hôn vợ một cái rồi ngủ cái đã. Hôn ở đâu ? Hôn ở đâu nhỉ ? Má ? Trán ? Hay là... Tôi cúi xuống, hôn lên môi cô nàng một cái. Ai bảo môi của Mai mềm mại như thế. Tự dưng, tôi có cảm giác, tôi muốn hôn Mai thật lâu, thật lâu. Khỉ thật ! Tôi tránh ra xa.

Gì thế này ? Bây giờ, trước mặt tôi không phải là bà vợ “dạ xoa” như mọi ngày, mà là một thiếu nữ thật đáng yêu với khuôn mặt thật xinh đẹp, làn da trắng ngần cùng với tiếng rên khe khẽ khi cô ấy gặp một giấc mơ.

Tôi thử nắm tay Mai. Một luồng điện ở đâu chạy ngang qua tim tôi, tôi thấy bàn tay của Mai thật mềm mại, ấm áp. Bất giác, tôi siết chặt bàn tay ấy, chặt đến nỗi tôi có thể cảm nhận được nhịp đập của mạch máu của người con gái này. Mùi hương tóc và tiếng hít thở làm tim tôi loạn nhịp. Tôi muốn... tôi muốn được gần gũi cô ấy hơn nữa. Thế này thì chưa đủ.

Ý nghĩ ấy vừa thoáng qua thì bàn tay còn lại của tôi đã di chuyển đến gần cơ thể của Mai. Tôi đang làm gì thế này ? Không ! Không ! Không thể được ! Tôi dồn hết lý trí để cho bàn tay kia dừng lại, còn bàn tay đang cầm tay Mai cũng buông ra. Tôi sao thế này ?

-Chắc phải tỉnh tâm một chút.

Tôi đành ôm gối qua ghế salông trong phòng ngủ. Cứ đấu tranh như hồi nãy chắc chết quá. Phải rồi, hồi 10 tuổi, tôi chỉ bị rung động bởi nụ cười, ánh mắt và tâm hồn cực kỳ trong sáng của Mai thôi. Đây là lần đầu tiên, tôi thấy Mai đẹp như vậy, một vẻ đẹp cực kỳ hoàn hảo ở bên ngoài tới giờ mới nhận ra.

Nói là tỉnh tâm chứ chắc có lẽ đêm nay tôi phải mất ngủ rồi. Mất ngủ nguyên đêm.

Sáng ra, Mai dậy hơi sớm, thấy tôi ngồi trên sa lông, cô nàng mỉm cười :

-Ủa, sáng nay sao cậu dậy sớm vậy ? - Rồi đột nhiên lại nhìn chằm chằm vào mắt tôi. - Bị mất ngủ hay sao mà mắt thâm quầng vậy ?

Tôi quay mặt đi chỗ khác :

-Kệ tôi !

-Không muốn nói thì thôi.

Mai tự nhiên dụi mắt, vươn vai như một đứa trẻ mới dậy. Đôi lông mi ướt sũng nước mắt. Tim tôi đập nhanh không thể tưởng tượng được. Phải ra ngoài thôi, ở đây mãi chắc chết quá.

—Hiện tại—

-Cậu đang nghĩ tới cái ngày cậu “lớn xác” rồi ấy hả ? – Mai lay tôi.

Tôi gật đầu. Mai nói :

-Tôi nhớ không lành thì sau đó cậu đề nghị ngăn đôi giường ra.

Đó là một quyết định sáng suốt, phải công nhận.

—Quá khứ—

-Tôi chuyển phòng ? – Mai mở tròn xoe mắt. - Tại sao chứ ?

Tôi giải thích cho Mai hiểu :

-Tại vì giờ tôi... tôi... “lớn xác” rồi, không phải là thằng nhóc nữa, nếu chúng ta ngủ chung sẽ rất nguy hiểm.

-Hả ? – Mai tỏ vẻ không hiểu.

-Có thể sẽ xảy ra... tai nạn, trong khi...

-Có sao đâu ! – Chú Hoàng ở đâu nhảy vào phòng tôi. – Hai người sớm muộn gì cũng là vợ chồng, trước hay sau đâu có gì quan trọng.

Mẹ tôi cũng ngang nhiên mở cửa phòng, nói :

-Ta thì rất muốn “tai nạn” xảy ra. Ta nôn có cháu ẵm bồng lắm.

Tôi hét lên :

-Con không biết ! Hoặc con, hoặc Mai sẽ ra khỏi phòng này !

Mẹ tôi đằng hắng :

-Xin lỗi con nhé, biệt thự nhà mình không còn phòng nào dư nữa, cái phòng dư hồi bữa ta cho làm nhà kho rồi. Còn con, lớn rồi, không được vào phòng mẹ nữa.

-Còn con gái, con mà vào phòng thì ngủ không yên đâu. – Chú Hoàng vỗ vai Mai.

Tôi nói :

-Vậy thì...

Mẹ tôi chen ngang :

-Cái sofa ta đã thay bằng loại gỗ rồi, chưa đánh véc – ni. À, sàn nhà ở phòng khách và đại sảnh chưa được lau nên có mấy cái tổ kiến.

-Nói chung là cứ ở đây đi ! – Chú Hoàng vỗ vai tôi với Mai rồi cùng mẹ tôi ra ngoài.

Nghi quá ! Thế nào hai người cũng nghĩ là : “Không còn cách nào đâu. Thế nào ta cũng có cháu.” Đúng là... chắc giờ hai người đi báo cáo với cổ và nội chuyện này đây. Làm sao đây ? Không còn cách nào sao ?

-Hay là ta ngăn đôi giường ra. – Mai nói.

-Hả ?

-Chúng ta sẽ dùng một loại vách có hệ thống cách âm ngăn đôi giường ra, mỗi người chiếm hữu nửa cái.

Có lý ! Tôi gật đầu. Cả hai liền vào kho lấy ván, cửa và đinh làm thành bức vách ngăn đôi giường ra. Bức vách này rất dày, có hét to cách mấy, bên kia cũng không nghe. An toàn. Tôi phủi tay ạt cửa bay đi. Mai đứng đối diện với tôi, long trọng tuyên bố :

-Đây là thử thách cuối cùng cho cậu, cậu phải chịu đựng chuyện này cho đến ngày cưới. Nếu vi phạm, dù chỉ một chút thì dù hôn ước đã ký, tôi cũng xé đi. – Mai đưa tay ra.

-Được, tôi chấp nhận. – Tôi đánh tay vào tay Mai.

—Hiện tại—

-Giờ sắp thành rồi đấy ! Còn ba tháng nữa thôi. – Mai đánh nhẹ vào tay tôi.

-Ừ. Tôi mong là vậy.

Mai ôm lấy cánh tay của tôi, mỉm cười. Tôi hôn nhẹ lên má cô ấy.

—***—

Đầu óc tôi cứ u u. Đất trời cứ quay mòng mòng. Chắc hôm qua làm việc căng thẳng quá đây. Nhưng phải gắng gượng dậy, còn biết bao nhiêu việc cần giải quyết. Mai cứ đề tôi xuống giường :

-Cậu mệt rồi, nằm yên nào. Để tôi giải quyết mọi chuyện hôm nay cho.

-Cô làm nổi không ? – Tôi thều thào.

-Yên tâm. Nằm đây đi ! – Mai khoác cặp đi làm.

Xe nổ máy, Mai đi rồi. Giao công việc cho cô nàng, tôi yên tâm lắm. Mai là một trợ lý đắc lực. Từ khi tôi chính thức ngồi ghế chủ tịch, Mai đã giúp cho tôi rất nhiều. Cô nàng được mệnh danh là một trong năm nàng dâu xuất sắc nhất : Mai, chị Tuyết, chị Trân, Tạ Hồng Liên, Đan Xuân. Thôi thì ngủ một giấc vậy.

-Con trai !

Tiếng của mẹ tôi làm tôi rợn da gà.

-Có chuyện gì ạ ? – Tôi lắp bắp.

-Con bị nhức đầu phải không ? Ta có thuốc cho con đây này. - Mẹ tôi đưa ra cho tôi chén thuốc. – Cha con hay dùng lắm đấy.

Chiều mẫu hậu tí vậy. Tôi ráng dậy.

-Đưa đây con uống cho !

Tôi đón lấy chén thuốc, uống một hơi. Mẹ tôi trông rất hài lòng. Bà mỉm cười bí hiểm rồi đi ra ngoài. Phận sự đã xong, tôi lại nằm xuống. Thuốc này hiệu quả đấy chứ, tôi đã bớt nhức đầu rồi. Chỉ cần ngủ một giấc là xong.

Nhưng... Ba tiếng trôi qua, tôi lẩn qua, lẩn lại, lẩn tới, lẩn lui vẫn không ngủ được. Có cái gì đó cứ nhen nhóm trong cơ thể. Phải đến tới bốn tiếng tôi mới nhận ra là cơ thể của tôi đang nóng lên, tay chân bứt rứt, muốn làm cái gì đó, trông thấy đồng hồ chặn trước mắt mà tôi muốn xé chúng cho nát bầy. Giờ tôi hiểu cái chén thuốc quái quỷ này là thuốc gì rồi. Cũng may mà Mai không có ở nhà.

Mẹ tôi ghé mắt vào phòng xem thử. Biết cái thứ tôi uống là gì nhưng tôi vẫn phải hỏi lại :

-Mẹ, hồi nãy mẹ cho con uống cái quái gì thế ?

-Thì thuốc mà cha con hay dùng để trị nhức đầu... - Mẹ tôi ngập ngừng rồi nói tiếp. – khi nội con muốn có cháu ẵm bông.

Tôi cười gằn :

-Mẹ lầm to rồi, con nhớ cha nói thuốc này chỉ có hiệu nghiệm trong vòng sáu tiếng mà Mai đi làm đến tám tiếng.

-Thiếu phu nhân đã về ! - Tiếng ông quản gia vang lên ở bên dưới.

Hả ? Sao lại về lúc này ?

-Hồi nãy ta có gọi điện thoại cho con bé, bảo rằng con bị sốt cao. - Mẹ tôi cười bên ngoài.

Thôi rồi. Tôi quên còn cái chiêu này. Chết thật ! Tôi liền đóng tất cả các cửa sổ, khoá cửa lớn, chui vô chăn, bịt tai lại.

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Mẹ, Thiên có sao không ? – Tôi hỏi.

-Nó nóng như lửa mà không đổ mồ hôi được, đắp mấy cái khăn lạnh cũng không khỏi. - Mẹ diễn tả trông rất sinh động.

-Để con vào xem.

Ừ, cửa khoá ? Ạ nhỉ. Tôi đành dùng chìa khoá sơ cua để mở cửa. Điện dóm trong phòng tắt hết, phòng tối om. Thiên đang chui vào trong chăn, co rúm lại như con tôm. Chuyện gì đây ? Tôi đến bên giường của Thiên, lay nhẹ Thiên :

-Này, sao vậy ?

Cái chăn như di động, cứ đi qua đi lại.

-Bắt được rồi nhé ! – Tôi ôm chặt Thiên.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Trời ạ ! Cách một lớp chăn mà cũng không thoát. Làm ơn đi đi Mai ! Tôi van cô đấy !

-Này ! Định trốn tôi hả ? – Mai nói. – Tôi biết cậu lười uống thuốc lắm mà.

Thôi đi ! Làm ơn đi !

-Sao hôm nay lại làm nũng thế không biết nữa.

Bàn tay của Mai chạm vào tay tôi. Thôi rồi !

(Lời kể của Tiểu Mai)

Cuối cùng cũng hất tằm chăn rồi đấy chứ.

-Ngoan ngoan nằm xuống...

Tôi chưa kịp nói hết câu là đã bị Thiên bịt miệng bằng môi rồi. Vòng tay của Thiên siết chặt tôi mạnh hơn mọi khi. Không dịu dàng, người này là ai ? Cũng là Thiên mà sao lại thế ? Tôi cảm thấy sợ hãi. Thân thể tôi cứng lại, không biết làm thế nào nữa.

Bàn tay của Thiên di chuyển khắp cơ thể của tôi. Chẳng mấy chốc, chiếc áo vét khoác ngoài của tôi rơi xuống đất, dải lụa trên tóc bị tháo làm tóc tôi xoã xuống. Thiên ngửi mùi hương trên tóc tôi rất gấp gáp.

-Em đẹp quá ! - Rồi Thiên đè tôi xuống giường.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Tôi làm gì thế này ? Khuôn mặt sững sờ ấy...

-Xin lỗi. – Tôi bước xuống giường. – May mà chưa vi phạm giao ước.

-Cậu...

Tôi đúng là một thằng tồi tệ. Chỉ vì một sơ suất nhỏ mà suýt nữa tôi đã làm cho người con gái mình yêu thương nhất phải khóc.

-Dù sao ba tháng nữa chúng ta cũng đã là vợ chồng. - Giọng Mai rất dịu dàng. – nên cũng chẳng sao.

Mai nằm phịch xuống giường, nhắm nghiền mắt. Tôi tiến đến gần bên cô ấy. Hôm nay Mai mới đẹp làm sao. Tôi hôn lên môi Mai. Tay tôi chuẩn bị chạm vào làn da trắng ngần, mịn màng. Mai... anh yêu em... Anh...

(Lời kể của Tiểu Mai)

Bốp !

-Thiên... - Tôi ngạc nhiên.

Thiên tự đâm vào mặt mình rồi đi ra chỗ khác.

-Tình yêu thì phải tôn trọng nhau và phải vượt qua những thử thách chứ. – Thiên đâm mạnh vào vách tường. – Tôi không thể chỉ vì một phút dễ dãi mà phá huỷ giao ước giữa chúng ta.

Thiên...

-Còn ba tháng nữa, tôi sẽ cố gắng. – Thiên mỉm cười với tôi.

-Ừ. – Tôi gật đầu. – À. Hồi nãy anh bảo là “em đẹp quá” phải không ?

-Ừ nhỉ. Vậy... dù gì...em cũng xin nghỉ rồi, hôm nay chúng ta tập nhé !

-Dạ !

Thiên cầm tay tôi, áp lên má mình :

-Anh hứa sẽ tôn trọng em suốt đời.

-Dạ !

Thiên đến gần tôi, nói :

-Nhưng... hôn thì được chứ ?

Tôi gật đầu. Thiên nhẹ nhàng đặt lên môi tôi một nụ hôn. Dịu dàng, ấm áp. Đây mới đúng là “nhóc” của tôi.

Tuyết tung đoá hoa cưới lên trời. Tôi nhanh tay bắt được nó. Tuyết bước xuống, nắm lấy tay tôi, tôi chúc :

-Chúc Tuyết và chồng trăm năm hạnh phúc.

-Chúc “mẹ tròn con vuông”. – Thiên nhe răng cười.

-Hai người cũng vậy. – Giang Phách nói.

-Ừ, vào khoảng năm năm sau nữa. – Thiên và tôi cùng nhìn nhau, mỉm cười.

Ngoại truyện (1) : ĐỐI XƯNG HỒ

Đây là câu chuyện xảy ra trước lễ cưới của tôi ba tháng.

-Hả ? Giang Phách về rồi à ?

-Ừ. – Thiên nhấp một ngụm trà. – Nhân dịp về nước, cậu ta định làm đám cưới luôn. Cậu ta mời tôi với cô đi dự lễ cưới vào tuần tới.

-Thật à ? Vậy để mai tôi với cậu đi thăm họ đi !

Bốp ! Phu nhân và cha của tôi cầm tờ báo đánh lên đầu những đứa con yêu quý rõ đau.

-Gần cưới nhau mà “tôi-cô” khô khan như đá cục vậy hả ? – Phu nhân cốc đầu con trai.

-“Tôi-cậu” cái gì ? Mười năm rồi mà chưa chừa hả ? – Cha tôi gầm gừ.

Quen rồi ! Mười năm nay tôi với Thiên cứ xưng hô với nhau là “tôi-cô”, “tôi-cậu” mãi, trong khi thẳng nhóc à quên Giang Phách tự nhiên xưng với Tuyết là “vợ-chồng”. Cha mẹ đã ấn định là ba tháng sau chúng tôi sẽ làm đám cưới nên bây giờ phải xưng hô lại.

-“Anh-em” ! – Hai đấng sinh thành gần mạnh.

-Đi làm thôi !

-Ừ.

Chúng tôi đánh trống lảng, lấy cặp ra xe hơi đi làm. Là một chủ tịch nhưng Thiên không cần tài xế, đích thân Thiên đánh xe chở tôi đến chỗ làm. Thiên mở cửa xe, vào trước, tôi vào sau, ngồi ở ghế bên cạnh. Thiên đề máy, lái xe đến chỗ làm. Đi được một đoạn, Thiên thở dài :

-Thật là... sáng nào cũng bắt vậy.

-Cha mẹ cũng muốn chúng ta gần nhau hơn mà. – Tôi nói. - Cậu đừng có cáu.

-Ngày cô trả lời tôi, xưng “anh-em” lần đầu, tôi đã muốn chết rồi, xưng “anh-em”... chắc tôi điên quá.

Tôi huých nhẹ vào tay Thiên :

-Ai bỗng tôi rồi nói “anh yêu em” vậy ta ?

-Cô nhớ dai quá ! – Thiên đỏ mặt.

Tôi rướn người đến gần Thiên :

-Xin lỗi. – Tôi hôn lên má hôn phu.

-Tạm tha.

-Nhưng khi nào chúng ta mới xưng hô “anh-em” được nhỉ ? Ba tháng nữa là đám cưới rồi.

-Từ từ... chuyện này khó lắm.

-Vào thôi ! – Tôi nắm tay Thiên, bước vào quán cà phê.

-Họp lớp mừng chị Tuyết hả ? – Thiên hỏi.

-Ừ.

-Xích Thố ! – Vân vẫy tay. - Chỗ này.

Tôi và Thiên đến chỗ của tụi nó, ngồi xuống hai cái ghế mây được kéo ra sẵn.

-Dính như sơn nhỉ, cặp vợ chồng trẻ. – Giang Phách nói.

-Ai đó cũng vậy thôi. – Thiên trả đũa.

Mười năm trôi qua mà mấy người này chẳng thay đổi chút nào cả.

Vân và anh Sơn cưới nhau 2 năm trước, giờ hai người đã là một cặp huấn luyện viên Karate chuyên nghiệp, biết bao nhiêu võ đường mời nhỏ về dạy với lương cao nhất nhưng cứ ổng eo là phải mời cả hai mới chịu. Cuối cùng là cặp này mở một võ đường riêng, gây biết bao nhiêu sự thất vọng ấy võ đường kia (hút hết võ sinh của người ta mà). Mà hai người này vô tư thật, bụng của nhỏ “Atula” lùm lùm thế kia mà vẫn sẵn sàng đi chơi.

Còn Trân và Tuấn giờ là thành viên của công ty sản xuất đồ dùng học tập, trụ cột của tập đoàn họ Dương. Hai người kết hôn ngay sau khi ra trường, lễ cưới lớn lắm (hai nhà giàu mà). Đương nhiên là hai người có con sớm nhất, một đứa con trai, tên là cái gì Chu Hoàng Trọng thì phải.

Giang Phách với Tuyết đương nhiên giống tôi với Thiên, Giang Phách giờ là chủ tịch tập đoàn họ Đặng còn vợ sắp cưới của cậu ta là trợ lý số một, họ là cặp uyên ương nức tiếng ở thương trường đấy, có chi nhánh ở Mỹ luôn mà. Quên nói, năm lớp 11, Tuyết chuyển qua học ở lớp tôi, biệt danh của nhỏ là “bông gòn”.

-Mừng hai người về ! – Vân nâng ly nước ngọt lên.

-Cạn ly !

Chúng tôi cụng ly. Tôi nhấp một ngụm nước rồi nói :

-Không ngờ hai người định làm lễ cưới sớm thế, sao năm ngoái bảo là tổ chức chung với tôi và Thiên cho vui mà.

Tuyết đỏ mặt một cách kỳ lạ. Giang Phách tiếp lời thay cho bạn gái :

-À, do một số ý kiến ở dòng tộc, chúng tôi phải kết hôn sớm.

-Hay hai người có sự cố bí mật ? - Tuấn nói chơi.

Nói chơi thôi cũng làm cho Giang Phách giật mình, ly nước của cậu ta hơi dao động. Tuyết thì mặt tái mét. “Cục bông gòn” này hơi xanh đấy, mới bệnh dậy thì phải. À, à nhớ Tuyết thích ăn sôcôla lắm mà, hôm nay lại kêu nước chanh mới lạ đấy. Đột nhiên, Tuyết đứng phắt dậy, chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Gì thế này ? Hay đau bụng ? Tôi chạy theo xem thử cơ sự gì.

Đến nơi, tôi thấy Tuyết đang gục đầu vào bồn rửa mặt mà nôn thốc nôn tháo. Tôi đến gần, vuốt lưng cho Tuyết, hỏi :

-Sao vậy hả ? Khó chịu ở đâu à ?

Tuyết lắc đầu nhưng nhỏ vẫn còn nôn, còn có vẻ mất thăng bằng nữa. Cái hình ảnh này quen quen. Tôi cố moi trong óc mình xem mình thấy hình ảnh này hồi nào. Hồi nào nhỉ ? Hồi nào ? Nhớ rồi ! Hồi mà phát hiện nhỏ “Atula” có con quỷ nhỏ trong bụng. Tôi ghé sát tai của Tuyết, hỏi khẽ :

-Bỏ “thèm chua” phải không ?

Y chóc ! Coi cái mặt đỏ như cà chua và thái độ hốt hoảng kia kìa. Thảo nào... Cái thằng quỷ Giang Phách coi vậy mà nhanh thật. Tuyết chống chế :

-Thì ở chung mà, đây cũng chắc bỏ “có” rồi.

-Cái gì ? – Tôi hét lên. – Cho bỏ nói lại đó.

-Mai, chuyện gì vậy ? – Thiên hỏi vọng từ ngoài.

Tôi nói :

-Không có gì !

(Lời kể của Nhất Thiên)

Có chuyện gì sao ? Chị Tuyết là dân nhà võ mà lại xanh như thế, còn gấp gấp chạy vào phòng vệ sinh nữa. Hơi bất thường.

-Hai người có sự cố bí mật thật rồi. - Chị Vân hỏi Giang Phách. – Ê nhóc, khai thật đi ! Tại sao hai người phải tiến hành đám cưới sớm hả ?

Mặt Giang Phách rất đỏ, cậu ta ấp úng :

-Ra ngoài đã.

Mai bực bội ngồi xuống ghế, cô nàng tia về cặp vợ chồng họ Đặng kia những tia nhìn khó chịu. Mai nói :

-Nói !

Chị Tuyết phải à, ơ, ừ tối năm phút mới có thể nói ra cái nguyên nhân hai người phải đám cưới sớm :

-Thật ra... Tuyết đang có em bé.

Mọi người, trừ tôi, Mai, Giang Phách và chị Tuyết đập bàn cái rầm, đồng loạt nói :

-Y chóc !

Tôi thì té cái rầm. Tên này nhanh ghê nhỉ. Mới đây mà có con rồi. Không thể tưởng tượng nổi.

-Không ngờ bạn lẹ vậy. – Tôi vỗ tay. – Giang Phách.

Chị Tuyết ngồi bên cạnh bênh liên :

-Tại... sau khi ký hôn ước thì dòng họ bắt phải ngủ chung...nên...

-Hai người chắc cũng vậy chứ gì. – Giang Phách nhìn tôi.

-Không dám đâu ! – Tôi và Mai đồng loạt đập bàn.

Từ lúc tôi 15 tuổi, Mai và tôi đã ngăn đôi phòng ngủ ra, mỗi người ngủ một bên. Mặc cho cha mẹ có xúi giục chúng tôi để sớm có cháu ẵm bông, chúng tôi cũng nhất quyết không tiến xa hơn. Tôi mà làm cái gì hơi quá quắt là cô nàng cho tôi một cước vào bụng ngay. Đến giờ, nắm tay nhau lâu lâu còn ngượng hướng chi... Nói chung là giờ... tụi tôi còn trong trắng lắm.

Chị Vân cải chính ngay :

-Hai người không biết gì chứ, Thiên với Mai trong trắng lắm, mười năm nay vẫn còn chưa xưng “anh-em” mà.

Tuyết ngạc nhiên :

-Mười năm rồi mà còn chưa xưng “anh-em” hả ?

-Phục hai người thật đó.

-Nín ! – Tôi và Mai hét lên.

-Thật bực mình ! – Tôi đá cục đá chắn ngang đường đi của mình.

-Thôi mà... cậu bực mình chi làm gì không biết. Ta đang đi dạo đêm mà. – Mai vuốt giận cho tôi.

Chúng tôi sống vai nhau, đi dọc bờ hồ. Nhớ lại. Sau cái hôm Mai trả lời, chúng tôi chính thức “quen nhau”. Năm tôi 15 tuổi, khi đã cao hơn Mai rồi thì bắt đầu hẹn hò nhiều hơn. Bây giờ tôi không hề có mặc cảm khi đi với cô ấy nữa. Mọi chuyện đều tốt hơn trước rất nhiều nhưng có một chuyện thay đổi, chúng tôi không ngủ chung được nữa. Đó là cái năm tôi bước vào tuổi trưởng thành, cũng đúng 15 tuổi.

—Quá khứ—

-Ngủ ngon ! – Mai ngã người xuống giường, mắt nhắm nghiền.

Ngủ cái tướng đáng ghét thật, y như con mèo nhỏ vậy. Hôn vợ một cái rồi ngủ cái đã. Hôn ở đâu ? Hôn ở đâu nhỉ ? Má ? Trán ? Hay là... Tôi cúi xuống, hôn lên môi cô nàng một cái. Ai bảo môi của Mai mềm mại như thế. Tự dưng, tôi có cảm giác, tôi muốn hôn Mai thật lâu, thật lâu. Khỉ thật ! Tôi tránh ra xa.

Gì thế này ? Bây giờ, trước mặt tôi không phải là bà vợ “dạ xoa” như mọi ngày, mà là một thiếu nữ thật đáng yêu với khuôn mặt thật xinh đẹp, làn da trắng ngần cùng với tiếng rên khe khẽ khi cô ấy gặp một giấc mơ.

Tôi thử nắm tay Mai. Một luồng điện ở đâu chạy ngang qua tim tôi, tôi thấy bàn tay của Mai thật mềm mại, ấm áp. Bất giác, tôi siết chặt bàn tay ấy, chặt đến nỗi tôi có thể cảm nhận được nhịp đập của mạch máu của người con gái này. Mùi hương tóc và tiếng hít thở làm tim tôi loạn nhịp. Tôi muốn... tôi muốn được gần gũi cô ấy hơn nữa. Thế này thì chưa đủ.

Ý nghĩ ấy vừa thoáng qua thì bàn tay còn lại của tôi đã di chuyển đến gần cơ thể của Mai. Tôi đang làm gì thế này ? Không ! Không ! Không thể được ! Tôi dồn hết lý trí để cho bàn tay kia dừng lại, còn bàn tay đang cầm tay Mai cũng buông ra. Tôi sao thế này ?

-Chắc phải tỉnh tâm một chút.

Tôi đành ôm gối qua ghế salông trong phòng ngủ. Cứ đấu tranh như hồi nãy chắc chết quá. Phải rồi, hồi 10 tuổi, tôi chỉ bị rung động bởi nụ cười, ánh mắt và tâm hồn cực kỳ trong sáng của Mai thôi. Đây là lần đầu tiên, tôi thấy Mai đẹp như vậy, một vẻ đẹp cực kỳ hoàn hảo ở bên ngoài tới giờ mới nhận ra.

Nói là tỉnh tâm chứ chắc có lẽ đêm nay tôi phải mất ngủ rồi. Mất ngủ nguyên đêm.

Sáng ra, Mai dậy hơi sớm, thấy tôi ngồi trên sa lông, cô nàng mỉm cười :

-Ủa, sáng nay sao cậu dậy sớm vậy ? - Rồi đột nhiên lại nhìn chằm chằm vào mắt tôi. - Bị mất ngủ hay sao mà mắt thâm quầng vậy ?

Tôi quay mặt đi chỗ khác :

-Kệ tôi !

-Không muốn nói thì thôi.

Mai tự nhiên dụi mắt, vươn vai như một đứa trẻ mới dậy. Đôi lông mi ướt sũng nước mắt. Tim tôi đập nhanh không thể tưởng tượng được. Phải ra ngoài thôi, ở đây mãi chắc chết quá.

—Hiện tại—

-Cậu đang nghĩ tới cái ngày cậu “lớn xác” rồi ấy hả ? – Mai lay tôi.

Tôi gật đầu. Mai nói :

-Tôi nhớ không lành thì sau đó cậu đề nghị ngăn đôi giường ra.

Đó là một quyết định sáng suốt, phải công nhận.

—Quá khứ—

-Tôi chuyển phòng ? – Mai mở tròn xoe mắt. - Tại sao chứ ?

Tôi giải thích cho Mai hiểu :

-Tại vì giờ tôi... tôi... “lớn xác” rồi, không phải là thằng nhóc nữa, nếu chúng ta ngủ chung sẽ rất nguy hiểm.

-Hả ? – Mai tỏ vẻ không hiểu.

-Có thể sẽ xảy ra... tai nạn, trong khi...

-Có sao đâu ! – Chú Hoàng ở đâu nhảy vào phòng tôi. – Hai người sớm muộn gì cũng là vợ chồng, trước hay sau đâu có gì quan trọng.

Mẹ tôi cũng ngang nhiên mở cửa phòng, nói :

-Ta thì rất muốn “tai nạn” xảy ra. Ta nôn có cháu ẵm bồng lắm.

Tôi hét lên :

-Con không biết ! Hoặc con, hoặc Mai sẽ ra khỏi phòng này !

Mẹ tôi đằng hắng :

-Xin lỗi con nhé, biệt thự nhà mình không còn phòng nào dư nữa, cái phòng dư hồi bữa ta cho làm nhà kho rồi. Còn con, lớn rồi, không được vào phòng mẹ nữa.

-Còn con gái, con mà vào phòng thì ngủ không yên đâu. – Chú Hoàng vỗ vai Mai.

Tôi nói :

-Vậy thì...

Mẹ tôi chen ngang :

-Cái xô pha ta đã thay bằng loại gỗ rồi, chưa đánh véc – ni. À, sàn nhà ở phòng khách và đại sảnh chưa được lau nên có mấy cái tổ kiến.

-Nói chung là cứ ở đây đi ! – Chú Hoàng vỗ vai tôi với Mai rồi cùng mẹ tôi ra ngoài.

Nghi quá ! Thế nào hai người cũng nghĩ là : “Không còn cách nào đâu. Thế nào ta cũng có cháu.” Đúng là... chắc giờ hai người đi báo cáo với cổ và nội chuyện này đây. Làm sao đây ? Không còn cách nào sao ?

-Hay là ta ngăn đôi giường ra. – Mai nói.

-Hả ?

-Chúng ta sẽ dùng một loại vách có hệ thống cách âm ngăn đôi giường ra, mỗi người chiếm hữu nửa cái.

Có lý ! Tôi gật đầu. Cả hai liền vào kho lấy ván, cửa và đinh làm thành bức vách ngăn đôi giường ra. Bức vách này rất dày, có hét to cách mấy, bên kia cũng không nghe. An toàn. Tôi phải tay ạt cửa bay đi. Mai đứng đối diện với tôi, long trọng tuyên bố :

-Đây là thử thách cuối cùng cho cậu, cậu phải chịu đựng chuyện này cho đến ngày cưới. Nếu vi phạm, dù chỉ một chút thì dù hôn ước đã ký, tôi cũng xé đi. – Mai đưa tay ra.

-Được, tôi chấp nhận. – Tôi đánh tay vào tay Mai.

—Hiện tại—

-Giờ sắp thành rồi đấy ! Còn ba tháng nữa thôi. – Mai đánh nhẹ vào tay tôi.

-Ừ. Tôi mong là vậy.

Mai ôm lấy cánh tay của tôi, mỉm cười. Tôi hôn nhẹ lên má cô ấy.

Đầu óc tôi cứ u u. Đất trời cứ quay mòng mòng. Chắc hôm qua làm việc căng thẳng quá đây. Nhưng phải gắng gượng dậy, còn biết bao nhiêu việc cần giải quyết. Mai cứ đề tôi xuống giường :

-Cậu mệt rồi, nằm yên nào. Để tôi giải quyết mọi chuyện hôm nay cho.

-Cô làm nổi không ? – Tôi thều thào.

-Yên tâm. Nằm đây đi ! – Mai khoác cặp đi làm.

Xe nổ máy, Mai đi rồi. Giao công việc cho cô nàng, tôi yên tâm lắm. Mai là một trợ lý đắc lực. Từ khi tôi chính thức ngồi ghế chủ tịch, Mai đã giúp cho tôi rất nhiều. Cô nàng được mệnh danh là một trong năm nàng dâu xuất sắc nhất : Mai, chị Tuyết, chị Trân, Tạ Hồng Liên, Đan Xuân. Thôi thì ngủ một giấc vậy.

-Con trai !

Tiếng của mẹ tôi làm tôi rợn da gà.

-Có chuyện gì ạ ? – Tôi lắp bắp.

-Con bị nhức đầu phải không ? Ta có thuốc cho con đây này. – Mẹ tôi đưa ra cho tôi chén thuốc. – Cha con hay dùng lắm đấy.

Chiều mẫu hậu tí vậy. Tôi ráng dậy.

-Đưa đây con uống cho !

Tôi đón lấy chén thuốc, uống một hơi. Mẹ tôi trông rất hài lòng. Bà mỉm cười bí hiểm rồi đi ra ngoài. Phận sự đã xong, tôi lại nằm xuống. Thuốc này hiệu quả đấy chứ, tôi đã bớt nhức đầu rồi. Chỉ cần ngủ một giấc là xong.

Nhưng... Ba tiếng trôi qua, tôi lẩn qua, lẩn lại, lẩn tới, lẩn lui vẫn không ngủ được. Có cái gì đó cứ nhen nhóm trong cơ thể. Phải đến tới bốn tiếng tôi mới nhận ra là cơ thể của tôi đang nóng lên, tay chân bứt

rút, muốn làm cái gì đó, trông thấy đồng gối chặn trước mắt mà tôi muốn xé chúng cho nát bầy. Giờ tôi hiểu cái chén thuốc quái quỷ này là thuốc gì rồi. Cũng may mà Mai không có ở nhà.

Mẹ tôi ghé mắt vào phòng xem thử. Biết cái thứ tôi uống là gì nhưng tôi vẫn phải hỏi lại :

-Mẹ, hồi nãy mẹ cho con uống cái quái gì thế ?

-Thì thuốc mà cha con hay dùng để trị nhức đầu... - Mẹ tôi ngập ngừng rồi nói tiếp. – khi nội con muốn có cháu ẵm bông.

Tôi cười gằn :

-Mẹ lầm to rồi, con nhớ cha nói thuốc này chỉ có hiệu nghiệm trong vòng sáu tiếng mà Mai đi làm đến tám tiếng.

-Thiếu phu nhân đã về ! - Tiếng ông quản gia vang lên ở bên dưới.

Hả ? Sao lại về lúc này ?

-Hồi nãy ta có gọi điện thoại cho con bé, bảo rằng con bị sốt cao. - Mẹ tôi cười bên ngoài.

Thôi rồi. Tôi quên còn cái chiêu này. Chết thật ! Tôi liền đóng tất cả các cửa sổ, khoá cửa lớn, chui vô chặn, bịt tai lại.

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Mẹ, Thiên có sao không ? – Tôi hỏi.

-Nó nóng như lửa mà không đổ mồ hôi được, đắp mấy cái khăn lạnh cũng không khỏi. - Mẹ diễn tả trông rất sinh động.

-Để con vào xem.

Ừa, cửa khoá ? Lạ nhỉ. Tôi đành dùng chìa khoá sơ cua để mở cửa. Điện đóm trong phòng tắt hết, phòng tối om. Thiên đang chui vào trong chặn, co rúm lại như con tôm. Chuyện gì đây ? Tôi đến bên giường của Thiên, lay nhẹ Thiên :

-Này, sao vậy ?

Cái chặn như di động, cứ đi qua đi lại.

-Bắt được rồi nhé ! – Tôi ôm chặt Thiên.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Trời ạ ! Cách một lớp chặn mà cũng không thoát. Làm ơn đi đi Mai ! Tôi van cô đấy !

-Này ! Định trốn tôi hả ? – Mai nói. – Tôi biết cậu lười uống thuốc lắm mà.

Thôi đi ! Làm ơn đi !

-Sao hôm nay lại làm nũng thế không biết nữa.

Bàn tay của Mai chạm vào tay tôi. Thôi rồi !

(Lời kể của Tiểu Mai)

Cuối cùng cũng hất tằm chặn rồi đấy chứ.

-Ngoan ngoan nằm xuống...

Tôi chưa kịp nói hết câu là đã bị Thiên bịt miệng bằng môi rồi. Vòng tay của Thiên siết chặt tôi mạnh hơn mọi khi. Không dịu dàng, người này là ai ? Cũng là Thiên mà sao lại thế ? Tôi cảm thấy sợ hãi. Thân thể tôi cứng lại, không biết làm thế nào nữa.

Bàn tay của Thiên di chuyển khắp cơ thể của tôi. Chẳng mấy chốc, chiếc áo vét khoác ngoài của tôi rơi xuống đất, dải lụa trên tóc bị tháo làm tóc tôi xoã xuống. Thiên ngửi mùi hương trên tóc tôi rất gấp gáp.

-Em đẹp quá ! - Rồi Thiên đè tôi xuống giường.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Tôi làm gì thế này ? Khuôn mặt sững sờ ấy...

-Xin lỗi. – Tôi bước xuống giường. – May mà chưa vi phạm giao ước.

-Cậu...

Tôi đúng là một thằng tồi tệ. Chỉ vì một sơ suất nhỏ mà suýt nữa tôi đã làm cho người con gái mình yêu thương nhất phải khóc.

-Dù sao ba tháng nữa chúng ta cũng đã là vợ chồng. - Giọng Mai rất dịu dàng. – nên cũng chẳng sao.

Mai nằm phịch xuống giường, nhắm nghiền mắt. Tôi tiến đến gần bên cô ấy. Hôm nay Mai mới đẹp làm sao. Tôi hôn lên môi Mai. Tay tôi chuẩn bị chạm vào làn da trắng ngần, mịn màng. Mai... anh yêu em... Anh...

(Lời kể của Tiểu Mai)

Bốp !

-Thiên... - Tôi ngạc nhiên.

Thiên tự dấm vào mặt mình rồi đi ra chỗ khác.

-Tình yêu thì phải tôn trọng nhau và phải vượt qua những thử thách chứ. – Thiên dấm mạnh vào vách tường. – Tôi không thể chỉ vì một phút dễ dãi mà phá huỷ giao ước giữa chúng ta.

Thiên...

-Còn ba tháng nữa, tôi sẽ cố gắng. – Thiên mỉm cười với tôi.

-Ừ. – Tôi gật đầu. – À. Hồi nãy anh bảo là “em đẹp quá” phải không ?

-Ừ nhỉ. Vậy... dù gì...em cũng xin nghỉ rồi, hôm nay chúng ta tập nhé !

-Dạ !

Thiên cầm tay tôi, áp lên má mình :

-Anh hứa sẽ tôn trọng em suốt đời.

-Dạ !

Thiên đến gần tôi, nói :

-Nhưng... hôn thì được chứ ?

Tôi gật đầu. Thiên nhẹ nhàng đặt lên môi tôi một nụ hôn. Dịu dàng, ấm áp. Đây mới đúng là “nhóc” của tôi.

Tuyết tung đoá hoa cưới lên trời. Tôi nhanh tay bắt được nó. Tuyết bước xuống, nắm lấy tay tôi, tôi chúc :

-Chúc Tuyết và chồng trăm năm hạnh phúc.

-Chúc “mẹ tròn con vuông”. – Thiên nhe răng cười.

-Hai người cũng vậy. – Giang Phách nói.

-Ừ, vào khoảng năm năm sau nữa. – Thiên và tôi cùng nhìn nhau, mỉm cười.

Ngoại truyện (1) : ĐỐI XƯNG HỒ

Đây là câu chuyện xảy ra trước lễ cưới của tôi ba tháng.

-Hả ? Giang Phách về rồi à ?

-Ừ. – Thiên nhấp một ngụm trà. – Nhân dịp về nước, cậu ta định làm đám cưới luôn. Cậu ta mời tôi với cô đi dự lễ cưới vào tuần tới.

-Thật à ? Vậy để mai tôi với cậu đi thăm họ đi !

Bốp ! Phu nhân và cha của tôi cầm tờ báo đánh lên đầu những đứa con yêu quý rõ đau.

-Gần cưới nhau mà “tôi-cô” khô khan như đá cục vậy hả ? – Phu nhân cốc đầu con trai.

-“Tôi-cậu” cái gì ? Mười năm rồi mà chưa chừa hả ? – Cha tôi gầm gừ.

Quen rồi ! Mười năm nay tôi với Thiên cứ xưng hô với nhau là “tôi-cô”, “tôi-cậu” mãi, trong khi thằng nhóc à quen Giang Phách tự nhiên xưng với Tuyết là “vợ-chồng”. Cha mẹ đã ấn định là ba tháng sau chúng tôi sẽ làm đám cưới nên bây giờ phải xưng hô lại.

-“Anh-em” ! – Hai đấng sinh thành gần mạnh.

-Đi làm thôi !

-Ừ.

Chúng tôi đánh trống lảng, lấy cặp ra xe hơi đi làm. Là một chủ tịch nhưng Thiên không cần tài xế, đích thân Thiên đánh xe chở tôi đến chỗ làm. Thiên mở cửa xe, vào trước, tôi vào sau, ngồi ở ghế bên cạnh. Thiên để máy, lái xe đến chỗ làm. Đi được một đoạn, Thiên thở dài :

-Thật là... sáng nào cũng bắt vậy.

-Cha mẹ cũng muốn chúng ta gần nhau hơn mà. – Tôi nói. - Cậu đừng có cáu.

-Ngày cô trả lời tôi, xưng “anh-em” lần đầu, tôi đã muốn chết rồi, xưng “anh-em”... chắc tôi điên quá.

Tôi huých nhẹ vào tay Thiên :

-Ai bỗng tôi rồi nói “anh yêu em” vậy ta ?

-Cô nhớ dai quá ! – Thiên đỏ mặt.

Tôi rướn người đến gần Thiên :

-Xin lỗi. – Tôi hôn lên má hôn phu.

-Tạm tha.

-Nhưng khi nào chúng ta mới xưng hô “anh-em” được nhỉ ? Ba tháng nữa là đám cưới rồi.

-Từ từ... chuyện này khó lắm.

-Vào thôi ! – Tôi nắm tay Thiên, bước vào quán cà phê.

-Họp lớp mừng chị Tuyết hả ? – Thiên hỏi.

-Ừ.

-Xích Thố ! – Vân vẫy tay. - Chỗ này.

Tôi và Thiên đến chỗ của tụi nó, ngồi xuống hai cái ghế mây được kéo ra sẵn.

-Dính như sơn nhĩ, cặp vợ chồng trẻ. – Giang Phách nói.

-Ai đó cũng vậy thôi. – Thiên trả đũa.

Mười năm trôi qua mà mấy người này chẳng thay đổi chút nào cả.

Vân và anh Sơn cưới nhau 2 năm trước, giờ hai người đã là một cặp huấn luyện viên Karate chuyên nghiệp, biết bao nhiêu võ đường mời nhỏ về dạy với lương cao nhất nhưng cứ ổng eo là phải mời cả hai mới chịu. Cuối cùng là cặp này mở một võ đường riêng, gây biết bao nhiêu sự thất vọng ấy võ đường kia (hút hết võ

sinh của người ta mà). Mà hai người này vô tư thật, bụng của nhỏ “Atula” lùm lùm thế kia mà vẫn sẵn sàng đi chơi.

Còn Trân và Tuấn giờ là thành viên của công ty sản xuất đồ dùng học tập, trụ cột của tập đoàn họ Dương. Hai người kết hôn ngay sau khi ra trường, lễ cưới lớn lắm (hai nhà giàu mà). Dương nhiên là hai người có con sớm nhất, một đứa con trai, tên là cái gì Chu Hoàng Trọng thì phải.

Giang Phách với Tuyết đương nhiên giống tôi với Thiên, Giang Phách giờ là chủ tịch tập đoàn họ Đặng còn vợ sắp cưới của cậu ta là trợ lý số một, họ là cặp uyên ương nức tiếng ở thương trường đấy, có chi nhánh ở Mỹ luôn mà. Quên nói, năm lớp 11, Tuyết chuyển qua học ở lớp tôi, biệt danh của nhỏ là “bông gòn”.

-Mừng hai người về ! – Vân nâng ly nước ngọt lên.

-Cạn ly !

Chúng tôi cụng ly. Tôi nhấp một ngụm nước rồi nói :

-Không ngờ hai người định làm lễ cưới sớm thế, sao năm ngoái bảo là tổ chức chung với tôi và Thiên cho vui mà.

Tuyết đỏ mặt một cách kỳ lạ. Giang Phách tiếp lời thay cho bạn gái :

-À, do một số ý kiến ở dòng tộc, chúng tôi phải kết hôn sớm.

-Hay hai người có sự cố bí mật ? - Tuấn nói chơi.

Nói chơi thôi cũng làm cho Giang Phách giật mình, ly nước của cậu ta hơi dao động. Tuyết thì mặt tái mét. “Cục bông gòn” này hơi xanh đấy, mới bệnh dậy thì phải. À, à nhớ Tuyết thích ăn sôcôla lắm mà, hôm nay lại kêu nước chanh mới lạ đấy. Đột nhiên, Tuyết đứng phắt dậy, chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Gì thế này ? Hay đau bụng ? Tôi chạy theo xem thử cơ sự gì.

Đến nơi, tôi thấy Tuyết đang gục đầu vào bồn rửa mặt mà nôn thốc nôn tháo. Tôi đến gần, vuốt lưng cho Tuyết, hỏi :

-Sao vậy hả ? Khó chịu ở đâu à ?

Tuyết lắc đầu nhưng nhỏ vẫn còn nôn, còn có vẻ mất thăng bằng nữa. Cái hình ảnh này quen quen. Tôi cố moi trong óc mình xem mình thấy hình ảnh này hồi nào. Hồi nào nhỉ ? Hồi nào ? Nhớ rồi ! Hồi mà phát hiện nhỏ “Atula” có con quỷ nhỏ trong bụng. Tôi ghé sát tai của Tuyết, hỏi khẽ :

-Bồ “thèm chua” phải không ?

Y chóc ! Coi cái mặt đỏ như cà chua và thái độ hốt hoảng kia kìa. Thảo nào... Cái thằng quỷ Giang Phách coi vậy mà nhanh thật. Tuyết chống chế :

-Thì ở chung mà, đây cũng chắc bồ “có” rồi.

-Cái gì ? – Tôi hét lên. – Cho bồ nói lại đó.

-Mai, chuyện gì vậy ? – Thiên hỏi vọng từ ngoài.

Tôi nói :

-Không có gì !

(Lời kể của Nhất Thiên)

Có chuyện gì sao ? Chị Tuyết là dân nhà võ mà lại xanh như thế, còn gấp gấp chạy vào phòng vệ sinh nữa. Hơi bất thường.

-Hai người có sự cố bí mật thật rồi. - Chị Vân hỏi Giang Phách. – Ê nhóc, khai thật đi ! Tại sao hai người phải tiến hành đám cưới sớm hả ?

Mặt Giang Phách rất đỏ, cậu ta ấp úng :

-Ra ngoài đã.

—***—

Mai bực bội ngồi xuống ghế, cô nàng tia về cặp vợ chồng họ Đặng kia những tia nhìn khó chịu. Mai nói :
-Nói !

Chị Tuyết phải à, ơ, ừ tối năm phút mới có thể nói ra cái nguyên nhân hai người phải đám cưới sớm :

-Thật ra... Tuyết đang có em bé.

Mọi người, trừ tôi, Mai, Giang Phách và chị Tuyết đập bàn cái rầm, đồng loạt nói :

-Y chóc !

Tôi thì té cái rầm. Tên này nhanh ghê nhỉ. Mới đây mà có con rồi. Không thể tưởng tượng nổi.

-Không ngờ bạn lẹ vậy. – Tôi vỗ tay. – Giang Phách.

Chị Tuyết ngồi bên cạnh bênh liên :

-Tại... sau khi ký hôn ước thì dòng họ bắt phải ngủ chung...nên...

-Hai người chắc cũng vậy chứ gì. – Giang Phách nhìn tôi.

-Không dám đâu ! – Tôi và Mai đồng loạt đập bàn.

Từ lúc tôi 15 tuổi, Mai và tôi đã ngăn đôi phòng ngủ ra, mỗi người ngủ một bên. Mặc cho cha mẹ có xúi giục chúng tôi để sớm có cháu ẵm bồng, chúng tôi cũng nhất quyết không tiến xa hơn. Tôi mà làm cái gì hơi quá quắt là cô nàng cho tôi một cước vào bụng ngay. Đến giờ, nắm tay nhau lâu lâu còn ngượng hống chi... Nói chung là giờ... tụi tôi còn trong trắng lắm.

Chị Vân cải chính ngay :

-Hai người không biết gì chứ, Thiên với Mai trong trắng lắm, mười năm nay vẫn còn chưa xưng “anh-em” mà.

Tuyết ngạc nhiên :

-Mười năm rồi mà còn chưa xưng “anh-em” hả ?

-Phục hai người thật đó.

-Nín ! – Tôi và Mai hét lên.

—***—

-Thật bực mình ! – Tôi đá cục đá chắn ngang đường đi của mình.

-Thôi mà... cậu bực mình chỉ làm gì không biết. Ta đang đi dạo đêm mà. – Mai vuốt giận cho tôi.

Chúng tôi sống vai nhau, đi dọc bờ hồ. Nhớ lại. Sau cái hôm Mai trả lời, chúng tôi chính thức “quen nhau”. Năm tôi 15 tuổi, khi đã cao hơn Mai rồi thì bắt đầu hẹn hò nhiều hơn. Bây giờ tôi không hề có mặc cảm khi đi với cô ấy nữa. Mọi chuyện đều tốt hơn trước rất nhiều nhưng có một chuyện thay đổi, chúng tôi không ngủ chung được nữa. Đó là cái năm tôi bước vào tuổi trưởng thành, cũng đúng 15 tuổi.

—Quá khứ—

-Ngủ ngon ! – Mai ngã người xuống giường, mắt nhắm nghiền.

Ngủ cái tướng đáng ghét thật, y như con mèo nhỏ vậy. Hôn vợ một cái rồi ngủ cái đã. Hôn ở đâu ? Hôn ở đâu nhỉ ? Má ? Trán ? Hay là... Tôi cúi xuống, hôn lên môi cô nàng một cái. Ai bảo môi của Mai mềm mại như thế. Tự dưng, tôi có cảm giác, tôi muốn hôn Mai thật lâu, thật lâu. Khỉ thật ! Tôi tránh ra xa.

Gì thế này ? Bây giờ, trước mặt tôi không phải là bà vợ “dạ xoa” như mọi ngày, mà là một thiếu nữ thật đáng yêu với khuôn mặt thật xinh đẹp, làn da trắng ngần cùng với tiếng rên khe khẽ khi cô ấy gặp một giấc mơ.

Tôi thử nắm tay Mai. Một luồng điện ở đâu chạy ngang qua tim tôi, tôi thấy bàn tay của Mai thật mềm mại, ấm áp. Bất giác, tôi siết chặt bàn tay ấy, chặt đến nỗi tôi có thể cảm nhận được nhịp đập của mạch máu của người con gái này. Mùi hương tóc và tiếng hít thở làm tim tôi loạn nhịp. Tôi muốn... tôi muốn được gần gũi cô ấy hơn nữa. Thế này thì chưa đủ.

Ý nghĩ ấy vừa thoáng qua thì bàn tay còn lại của tôi đã di chuyển đến gần cơ thể của Mai. Tôi đang làm gì thế này ? Không ! Không ! Không thể được ! Tôi dồn hết lý trí để cho bàn tay kia dừng lại, còn bàn tay đang cầm tay Mai cũng buông ra. Tôi sao thế này ?

-Chắc phải tỉnh tâm một chút.

Tôi đành ôm gối qua ghế salông trong phòng ngủ. Cứ đấu tranh như hồi nãy chắc chết quá. Phải rồi, hồi 10 tuổi, tôi chỉ bị rung động bởi nụ cười, ánh mắt và tâm hồn cực kỳ trong sáng của Mai thôi. Đây là lần đầu tiên, tôi thấy Mai đẹp như vậy, một vẻ đẹp cực kỳ hoàn hảo ở bên ngoài tới giờ mới nhận ra.

Nói là tỉnh tâm chứ chắc có lẽ đêm nay tôi phải mất ngủ rồi. Mất ngủ nguyên đêm.

Sáng ra, Mai dậy hơi sớm, thấy tôi ngồi trên sa lông, cô nàng mỉm cười :

-Ừa, sáng nay sao cậu dậy sớm vậy ? - Rồi đột nhiên lại nhìn chằm chằm vào mắt tôi. - Bị mất ngủ hay sao mà mắt thâm quầng vậy ?

Tôi quay mặt đi chỗ khác :

-Kệ tôi !

-Không muốn nói thì thôi.

Mai tự nhiên dụi mắt, vươn vai như một đứa trẻ mới dậy. Đôi lông mi ướt sũng nước mắt. Tim tôi đập nhanh không thể tưởng tượng được. Phải ra ngoài thôi, ở đây mãi chắc chết quá.

—Hiện tại—

-Cậu đang nghĩ tới cái ngày cậu “lớn xác” rồi ấy hả ? – Mai lay tôi.

Tôi gật đầu. Mai nói :

-Tôi nhớ không lành thì sau đó cậu đề nghị ngăn đôi giường ra.

Đó là một quyết định sáng suốt, phải công nhận.

—Quá khứ—

-Tôi chuyển phòng ? – Mai mở tròn xoe mắt. - Tại sao chứ ?

Tôi giải thích cho Mai hiểu :

-Tại vì giờ tôi... tôi... “lớn xác” rồi, không phải là thằng nhóc nữa, nếu chúng ta ngủ chung sẽ rất nguy hiểm.

-Hả ? – Mai tỏ vẻ không hiểu.

-Có thể sẽ xảy ra... tai nạn, trong khi...

-Có sao đâu ! – Chú Hoàng ở đâu nhảy vào phòng tôi. – Hai người sớm muộn gì cũng là vợ chồng, trước hay sau đâu có gì quan trọng.

Mẹ tôi cũng ngang nhiên mở cửa phòng, nói :

-Ta thì rất muốn “tai nạn” xảy ra. Ta nôn có cháu ẵm bồng lắm.

Tôi hét lên :

-Con không biết ! Hoặc con, hoặc Mai sẽ ra khỏi phòng này !

Mẹ tôi đằng hắng :

-Xin lỗi con nhé, biệt thự nhà mình không còn phòng nào dư nữa, cái phòng dư hồi bữa ta cho làm nhà kho rồi. Còn con, lớn rồi, không được vào phòng mẹ nữa.

-Còn con gái, con mà vào phòng thì ngủ không yên đâu. – Chú Hoàng vỗ vai Mai.

Tôi nói :

-Vậy thì...

Mẹ tôi chen ngang :

-Cái xô pha ta đã thay bằng loại gỗ rồi, chưa đánh véc – ni. À, sàn nhà ở phòng khách và đại sảnh chưa được lau nên có mấy cái tổ kiến.

-Nói chung là cứ ở đây đi ! – Chú Hoàng vỗ vai tôi với Mai rồi cùng mẹ tôi ra ngoài.

Nghi quá ! Thế nào hai người cũng nghĩ là : “Không còn cách nào đâu. Thế nào ta cũng có cháu.” Đúng là... chắc giờ hai người đi báo cáo với cổ và nội chuyện này đây. Làm sao đây ? Không còn cách nào sao ?

-Hay là ta ngăn đôi giường ra. – Mai nói.

-Hả ?

-Chúng ta sẽ dùng một loại vách có hệ thống cách âm ngăn đôi giường ra, mỗi người chiếm hữu nửa cái.

Có lý ! Tôi gật đầu. Cả hai liền vào kho lấy ván, cửa và đinh làm thành bức vách ngăn đôi giường ra. Bức vách này rất dày, có hét to cách mấy, bên kia cũng không nghe. An toàn. Tôi phải tay ạt cửa bay đi. Mai đứng đối diện với tôi, long trọng tuyên bố :

-Đây là thử thách cuối cùng cho cậu, cậu phải chịu đựng chuyện này cho đến ngày cưới. Nếu vi phạm, dù chỉ một chút thì dù hôn ước đã ký, tôi cũng xé đi. – Mai đưa tay ra.

-Được, tôi chấp nhận. – Tôi đánh tay vào tay Mai.

—Hiện tại—

-Giờ sắp thành rồi đây ! Còn ba tháng nữa thôi. – Mai đánh nhẹ vào tay tôi.

-Ừ. Tôi mong là vậy.

Mai ôm lấy cánh tay của tôi, mỉm cười. Tôi hôn nhẹ lên má cô ấy.

Đầu óc tôi cứ u u. Đất trời cứ quay mòng mòng. Chắc hôm qua làm việc căng thẳng quá đây. Nhưng phải gắng gượng dậy, còn biết bao nhiêu việc cần giải quyết. Mai cứ đề tôi xuống giường :

-Cậu mệt rồi, nằm yên nào. Để tôi giải quyết mọi chuyện hôm nay cho.

-Cô làm nổi không ? – Tôi thều thào.

-Yên tâm. Nằm đây đi ! – Mai khoác cặp đi làm.

Xe nổ máy, Mai đi rồi. Giao công việc cho cô nàng, tôi yên tâm lắm. Mai là một trợ lý đắc lực. Từ khi tôi chính thức ngồi ghế chủ tịch, Mai đã giúp cho tôi rất nhiều. Cô nàng được mệnh danh là một trong năm nàng dâu xuất sắc nhất : Mai, chị Tuyết, chị Trân, Tạ Hồng Liên, Đan Xuân. Thôi thì ngủ một giấc vậy.

-Con trai !

Tiếng của mẹ tôi làm tôi rợn da gà.

-Có chuyện gì ạ ? – Tôi lắp bắp.

-Con bị nhức đầu phải không ? Ta có thuốc cho con đây này. – Mẹ tôi đưa ra cho tôi chén thuốc. – Cha con hay dùng lắm đây.

Chiều mẫu hậu tí vậy. Tôi ráng dậy.

-Đưa đây con uống cho !

Tôi đón lấy chén thuốc, uống một hơi. Mẹ tôi trông rất hài lòng. Bà mỉm cười bí hiểm rồi đi ra ngoài. Phận sự đã xong, tôi lại nằm xuống. Thuốc này hiệu quả đấy chứ, tôi đã bớt nhức đầu rồi. Chỉ cần ngủ một giấc là xong.

Nhưng... Ba tiếng trôi qua, tôi lặn qua, lặn lại, lặn tới, lặn lui vẫn không ngủ được. Có cái gì đó cứ nhen nhóm trong cơ thể. Phải đến tới bốn tiếng tôi mới nhận ra là cơ thể của tôi đang nóng lên, tay chân bứt rứt, muốn làm cái gì đó, trông thấy đồng gối chặn trước mắt mà tôi muốn xé chúng cho nát bầy. Giờ tôi hiểu cái chén thuốc quái quỷ này là thuốc gì rồi. Cũng may mà Mai không có ở nhà.

Mẹ tôi ghé mắt vào phòng xem thử. Biết cái thứ tôi uống là gì nhưng tôi vẫn phải hỏi lại :

-Mẹ, hồi nãy mẹ cho con uống cái quái gì thế ?

-Thì thuốc mà cha con hay dùng để trị nhức đầu... - Mẹ tôi ngập ngừng rồi nói tiếp. – khi nội con muốn có cháu ẵm bông.

Tôi cười gằn :

-Mẹ lầm to rồi, con nhớ cha nói thuốc này chỉ có hiệu nghiệm trong vòng sáu tiếng mà Mai đi làm đến tám tiếng.

-Thiếu phu nhân đã về ! - Tiếng ông quản gia vang lên ở bên dưới.

Hả ? Sao lại về lúc này ?

-Hồi nãy ta có gọi điện thoại cho con bé, bảo rằng con bị sốt cao. - Mẹ tôi cười bên ngoài.

Thôi rồi. Tôi quên còn cái chiêu này. Chết thật ! Tôi liền đóng tất cả các cửa sổ, khoá cửa lớn, chui vô chăn, bịt tai lại.

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Mẹ, Thiên có sao không ? – Tôi hỏi.

-Nó nóng như lửa mà không đổ mồ hôi được, đắp mấy cái khăn lạnh cũng không khỏi. - Mẹ diễn tả trông rất sinh động.

-Để con vào xem.

Ủa, cửa khoá ? Lạ nhỉ. Tôi đành dùng chìa khoá sơ cua để mở cửa. Điện dóm trong phòng tắt hết, phòng tối om. Thiên đang chui vào trong chăn, co rúm lại như con tôm. Chuyện gì đây ? Tôi đến bên giường của Thiên, lay nhẹ Thiên :

-Này, sao vậy ?

Cái chăn như di động, cứ đi qua đi lại.

-Bắt được rồi nhé ! – Tôi ôm chặt Thiên.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Trời ạ ! Cách một lớp chăn mà cũng không thoát. Làm ơn đi đi Mai ! Tôi van cô đấy !

-Này ! Định trốn tôi hả ? – Mai nói. – Tôi biết cậu lười uống thuốc lắm mà.

Thôi đi ! Làm ơn đi !

-Sao hôm nay lại làm nũng thế không biết nữa.

Bàn tay của Mai chạm vào tay tôi. Thôi rồi !

(Lời kể của Tiểu Mai)

Cuối cùng cũng hất tấm chăn rồi đấy chứ.

-Ngoan ngoan nằm xuống...

Tôi chưa kịp nói hết câu là đã bị Thiên bịt miệng bằng môi rồi. Vòng tay của Thiên siết chặt tôi mạnh hơn mọi khi. Không dịu dàng, người này là ai ? Cũng là Thiên mà sao lại thế ? Tôi cảm thấy sợ hãi. Thân thể tôi cứng lại, không biết làm thế nào nữa.

Bàn tay của Thiên di chuyển khắp cơ thể của tôi. Chẳng mấy chốc, chiếc áo vét khoác ngoài của tôi rơi xuống đất, dải lụa trên tóc bị tháo làm tóc tôi xoã xuống. Thiên ngửi mùi hương trên tóc tôi rất gấp gáp.

-Em đẹp quá ! - Rồi Thiên đè tôi xuống giường.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Tôi làm gì thế này ? Khuôn mặt sững sờ ấy...

-Xin lỗi. - Tôi bước xuống giường. - May mà chưa vi phạm giao ước.

-Cậu...

Tôi đúng là một thằng tồi tệ. Chỉ vì một sơ suất nhỏ mà suýt nữa tôi đã làm cho người con gái mình yêu thương nhất phải khóc.

-Dù sao ba tháng nữa chúng ta cũng đã là vợ chồng. - Giọng Mai rất dịu dàng. - nên cũng chẳng sao.

Mai nằm phịch xuống giường, nhắm nghiền mắt. Tôi tiến đến gần bên cô ấy. Hôm nay Mai mới đẹp làm sao. Tôi hôn lên môi Mai. Tay tôi chuẩn bị chạm vào làn da trắng ngần, mịn màng. Mai... anh yêu em... Anh...

(Lời kể của Tiểu Mai)

Bốp !

-Thiên... - Tôi ngạc nhiên.

Thiên tự đâm vào mặt mình rồi đi ra chỗ khác.

-Tình yêu thì phải tôn trọng nhau và phải vượt qua những thử thách chứ. - Thiên đâm mạnh vào vách tường. - Tôi không thể chỉ vì một phút dễ dãi mà phá huỷ giao ước giữa chúng ta.

Thiên...

-Còn ba tháng nữa, tôi sẽ cố gắng. - Thiên mỉm cười với tôi.

-Ừ. - Tôi gật đầu. - À. Hồi nãy anh bảo là “em đẹp quá” phải không ?

-Ừ nhỉ. Vậy... dù gì...em cũng xin nghỉ rồi, hôm nay chúng ta tập nhé !

-Dạ !

Thiên cầm tay tôi, áp lên má mình :

-Anh hứa sẽ tôn trọng em suốt đời.

-Dạ !

Thiên đến gần tôi, nói :

-Nhưng... hôn thì được chứ ?

Tôi gật đầu. Thiên nhẹ nhàng đặt lên môi tôi một nụ hôn. Dịu dàng, ấm áp. Đây mới đúng là “nhóc” của tôi.

Tuyết tung đoá hoa cưới lên trời. Tôi nhanh tay bắt được nó. Tuyết bước xuống, nắm lấy tay tôi, tôi chúc :

-Chúc Tuyết và chồng trăm năm hạnh phúc.

-Chúc “mẹ tròn con vuông”. - Thiên nhe răng cười.

-Hai người cũng vậy. - Giang Phách nói.

-Ừ, vào khoảng năm năm sau nữa. – Thiên và tôi cùng nhìn nhau, mỉm cười.

Ngoại truyện (2) : MẶT TRỜI CHÚC PHÚC CHO NHÀ HỌ DƯƠNG

-Mai ! Mai !

Ai ? Ai lay tôi đó ?

-Thiên ? À, chủ tịch ? – Tôi ngáp. – Sao chủ tịch không làm việc đi ?

-Em ngủ gật suốt hai tiếng rồi.

Tôi nhận ra rằng mắt tôi đang nhắm, cái đầu cứ muốn được tiếp xúc với mặt bàn làm việc. Thiên phải lay lắc tôi mới có thể mở mắt ra. Nhưng vẫn muốn nhắm lại.

-Em bệnh à ? – Thiên trông rất lo lắng. – Coi bộ em không được khỏe.

Tôi dụi mắt, vươn vai cho tỉnh táo :

-Anh cứ đùa, em tập võ mỗi ngày sao mà bệnh được.

-Hay tối hôm qua em ngủ không đủ ? – Thiên nhìn kỹ mắt tôi. - Mắt có đỏ không ?

-Em ổn mà, chắc do gió mát quá.

-Có gì thì nói cho anh biết. – Thiên xoa đầu tôi.

-Dạ. – Tôi mỉm cười.

Thiên lại đi làm tiếp tục công việc của mình. Một đồng nghiệp ngồi cạnh tôi rì rầm cái gì đó, tôi nghe loáng thoáng :

-Nghe nói chủ tịch đang làm việc thì xuống đây.

-Lo cho vợ mà. Hai người đó quen nhau mười năm, là vợ chồng ba năm nay mà cứ như đôi uyên ương.

-Ghen tị thật đấy. Chủ tịch đào hoa lắm mà không bao giờ cặp với người khác.

-Tại vì đâu có ai sánh nổi với vợ của chủ tịch đâu.

À, đã ba năm rồi nhỉ. Chúng tôi là vợ chồng ba năm nay rồi. Nhắc mới nhớ, một tuần nữa là kỷ niệm ba năm ngày cưới của chúng tôi.

Nghe mọi người nói, tôi rất hạnh diện, Thiên là một người chồng rất tuyệt vời. Anh luôn hoàn thành tốt công việc ở tập đoàn nhưng cũng không thiếu trách nhiệm với gia đình, Thiên không bao giờ quên sinh nhật, giỗ của cha và kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi. Có sổ đào hoa nhưng Thiên không bao giờ cặp với cô gái nào khác. (không nói trước mặt tôi mà tôi nghe mọi người nói : “Chủ tịch bảo rằng nếu mình ăn một miếng chả thì vợ sẽ ăn một trăm miếng nem và xử lý bằng một trăm đòn Karate nên không có gan hùm.”). Tuy nhiên, Thiên có một nhược điểm : ngoài tôi ra thì dường như anh ấy nói ột câu dịu dàng (dù sao cũng nhờ vậy mà đám con gái kia mới chịu thôi). Sống với nhau ba năm, thời gian “chiến tranh lạnh” giữa chúng tôi kéo dài nhất là... nửa ngày.

Buồn ngủ quá !

-Khò...

-Khò...

-Mai ! Ăn cơm đi con ! - Tiếng mẹ hơi to.

Tôi mở mắt ra. Úi, chén canh súp nữa đổ xuống váy áo, may quá. Thiên khẽ lay tôi :

-Em mệt hả ? Đã một tuần rồi đó.

-Không sao ạ ! – Tôi đưa cái chén ra. - Mẹ cho con xin chén nữa.

Cha tôi la lớn :

-Bốn chén rồi đó con gái ! Ăn cho cố thì không có eo nữa đâu.

-Em có sao không vậy ?

Một tuần nay tôi mắc cái chứng gì mà buồn ngủ thế không biết. Buồn ngủ một cách kinh khủng, có khi tới mười ba giờ. Tối công sở, tôi cứ muốn gục xuống bàn, Thiên phải đích thân lay tôi, tôi mới dậy nổi. Ăn cơm nhiều hơn, từ ba chén trở lên (mấy bữa ăn hai chén à). Tự dưng dạo này tôi ngán uống cà phê, chỉ thích uống trà. Cái cơ thể quái quỷ này đôi khi làm tôi muốn bật khóc. À, tôi có lên cân thì phải.

-Hay ngày mai em đi khám bác sĩ đi ! – Thiên nói.

-Em khoẻ mà. – Tôi lắc đầu. - Khỏi.

-Không, ngày mai hai con đi khám bác sĩ đi. - Mẹ gấp cho Thiên một miếng cá. - Mẹ muốn biết tại sao hai đứa lấy nhau ba năm nay mà chúng ta chưa có cháu.

Chồng tôi đỏ mặt :

-Mẹ, đã bảo là chuyện đó cứ từ từ. Sao mẹ nôn thế ?

-Ồ hay, hai đứa đi làm mãi, ta nhà buồn muốn chết, phải có cháu nội để ẵm bồng chứ. Nội và cố của con bên đó cũng giục dữ lắm. - Mẹ tôi ngưng một chút ngẫm nghĩ rồi nói tiếp. – À, hay là con “uống thuốc” đi.

-Mẹ !

Ông bác sĩ nhẹ nhàng nói :

-Mời cô nằm xuống, tôi sẽ khám cho.

-Đã bảo không sao mà, anh cứ nói mãi.

-Thì em cứ nằm xuống đi ! Tháng này anh nuôi cho. – Thiên đỡ tôi nằm xuống.

Tôi bèn nằm xuống xem thử rốt cuộc là tôi bị bệnh gì. Ông bác sĩ cứ sầm soi cái ống nghe chỗ bụng tôi, ông nhíu mày, coi bộ có gì quan trọng lắm. Vậy là tôi bị bệnh liên quan tới cơ quan tiêu hoá rồi. Tôi hỏi :

-Tôi bị bệnh bao tử hả ?

Ông bác sĩ lắc đầu, lại trầm ngâm. Năm phút trôi qua...

-Cô có tin vui rồi. – Ông ta cười rất tươi.

Tôi ngó người ra.

-Tin vui là sao ? Vợ tôi khỏi bệnh rồi hả ? – Thiên hỏi.

Bác sĩ bật cười :

-Xem ra đây là lần đầu tiên của cậu. – Ông ta vỗ vai Thiên. - Cậu sẽ có đối thủ rồi đó. Cô cũng vậy.

-Hả ?

-Muốn biết nguyên do, cứ đưa vợ cậu đi siêu âm thì biết. - Rồi ông ta đi ra ngoài, không một lời giải thích về chứng bệnh của tôi.

Chẳng hiểu mô tê gì cả. Thiên sắp có địch thủ là cái gì ? Đi siêu âm ? Chắc tôi bị đau bao tử.

-Anh không hiểu gì hết nhưng chúng ta đi siêu âm cái đã.

Chúng tôi cho chuẩn bị xe để đến bệnh viện siêu âm. Trên xe mà tôi cũng thiu thiu. Ngủ không được, đằng sau là hai nhân vật đang ca hồ quảng chất cả tai.

-Đến nơi rồi ! – Thiên dừng xe lại. - Xuống xe đi !

Tôi mở cửa xe, bước xuống. Bệnh viện... mười năm nay tôi mới đến đây. Sửa sang lại to hơn trước rồi.

-Vào thôi ! – Thiên đưa tay ra.

Tôi nắm lấy tay anh, chuẩn bị làm thủ tục. Trong lúc đang chờ tới lượt mình, tôi khẽ hỏi Thiên :

-Anh nghĩ em bị bệnh gì ?

-Anh không biết nhưng hiền như em thì trời không cho bệnh nan y đâu mà sợ. – Anh an ủi tôi.

-Tạ Tiểu Mai !

-Em vào nhé !

(Lời kể của Nhất Thiên)

Không biết có sao không. Mười phút rồi còn gì.

-Có kết quả rồi ! – Bác sĩ nói vọng ra.

-Sao ? Oái !

Mẫu hậu và nhạc phụ xô tôi một cách thô bạo để vào bên trong. Ui da !

-Yeah ! Có thể chứ !

Cái gì mà hét lên như tết đến vậy nhỉ ? Cha bế Mai như là cô nàng mới mười tuổi đầu còn mẹ thì nhảy cẫng lên.

-Bỏ con xuống ! – Mai giãy.

-Em bệnh gì vậy ? – Tôi cướp Mai từ tay của nhạc phụ.

Mai hơi đỏ mặt. Mẹ tôi nói thay :

-Một căn bệnh kéo dài chín tháng mười ngày, Mai sẽ không còn quan tâm tới con như xưa nữa.

Ê ! Lúc này, tôi lơ mơ đoán được “căn bệnh” của vợ mình. Tôi hỏi :

-Bệnh này làm anh với em được thăng cấp phải không ?

-Dạ ! Và sắp tới anh phải nuôi em bằng lương của mình. – Mai bẹo má tôi.

-Chuẩn bị tã, quần áo và phấn rôm đi !

-Có lẽ đây là món quà mừng kỷ niệm ngày cưới của chúng ta. – Tôi sờ nhẹ bụng của Mai.

Tôi thấy có một nhịp tim nữa dù rất khẽ. Lòng tôi cứ lâng lâng, nửa vui nửa buồn. Buồn vì như mẹ tôi nói, tôi sẽ không còn được Mai quan tâm như trước nữa nhưng tôi có thể cùng quan tâm với cô ấy cho đỡ buồn. Thế là vui trọn vẹn rồi. Mai nắm lấy tay tôi :

-Anh yên tâm, em đã hứa là sẽ không quan tâm ai hơn anh, kể cả con của chúng ta mà.

(Lời kể của Tiểu Mai)

-Cạn ly vì nhà họ Dương có tin vui ! – Vân nâng ly lên.

-Có thể chứ. – Giang Phách mỉm cười. – Tôi thấy hơi vô lý vì chỉ có hai người vô tư thôi.

-Hy vọng đứa trẻ sẽ thừa hưởng tinh hoa của hai người trở thành một nhân vật xuất chúng. - Tuyết vỗ vỗ đứa bé.

-Thua con chúng ta thôi. – Giang Phách nựng con của mình rồi sờ bụng của vợ.

Tôi đã nói, trong bốn cặp vợ chồng, chúng tôi là người kết hôn muộn nhất nên cũng có con muộn nhất. Mấy đứa bạn tôi giờ ai cũng có con cả rồi. Vân và anh Sơn có một cặp nữ quái sinh đôi được ba tuổi, chị tên Nguyễn Võ Kim, em tên Nguyễn Thanh Hải, hai tuổi đầu đã biết đấm bao cát, bảo đảm sẽ theo nghiệp nhà ngay. Còn con của Trần với Tuấn, nhóc Trọng đã được sáu tuổi, trông giống cha mẹ. Nhưng nổi bật nhất vẫn là con bé Đặng Tuyết Phượng, da trắng y hệt mẹ, mắt to, màu nâu chẳng khác cha, tóc dày, đen như

gỗ mun, bảy tháng đã biết nói, ba tuổi biết đọc báo. Dám chắc mười hai năm sau con bé Tuyết Phượng sẽ là hoa khôi, dù cái tên hơi ngược đời (phượng hoàng không phải loài chim của tuyết). Còn đứa trong bụng của Tuyết thì tôi không biết.

-Ổ nhà đã chuẩn bị gì chưa ? - Tuấn nháp ngụm trà.

-Rồi, nào tã, nào phấn, nào thau tắm cho trẻ, chỉ có chưa chọn đồ vì chưa xác định giới tính của đứa bé thôi.
- Thiên nói.

Vân nhìn chăm chăm vào bụng tôi :

-Bồ nghĩ là trai hay gái ? Đồng ý là nam nữ bình đẳng đấy.

Tôi sờ bụng mình, cảm nhận một chút.

-Đây nghĩ là con trai.

-Tại sao ?

-Vì sao ?

-Cớ gì ?

Tôi nói :

-Đây thấy đứa bé có vẻ trầm tính, con trai mới giống cha.

-Ồ. Nếu bồ đúng, đây chịu mất năm triệu liền. - Vân cười.

-Đứa bé này là con trai. - Bác sĩ nói với tôi.

-Anh thấy chưa ? Dự cảm của em đâu có sai. Nó là con trai mà. - Tôi tự hào về khả năng tiên đoán của mình.

Thiên quay qua, nói với Vân :

-Chị Vân, năm triệu thắng cuộc của vợ em đâu ? - Thiên đưa tay ra.

Chị Vân đánh trống lảng :

-Ồ, con trai thì chắc là giống cha lắm.

-Năm triệu nhé Atula ! - Tôi mỉm cười.

Vân hét đánh trống lảng, nhỏ bèn hét lên (vỡ cốc luôn đó) :

-Ừ thì khi bồ sinh đây sẽ trả.

-Thật là...

-Về thôi Mai !

Thiên đỡ tôi dậy, đưa tôi về nhà. Trong xe, Thiên cứ ngắm cái bụng đang từ từ to ra của tôi mãi, không chớp mắt. Trông anh rất hạnh phúc. Anh có vẻ tiếc là không được sờ đứa con đầu lòng của mình vì bận lái xe. Tôi giả vờ giận dỗi :

-Anh bảo nếu em sinh con thì em không quan tâm tới anh nữa, thật ra người không quan tâm là anh đó.

-Em giận làm gì. Có yêu vợ mới yêu con chứ ! Em thấy mấy ông vua thường yêu con của ái phi chứ có ai yêu con của người mình ghét đâu.

-Anh nói đúng.

Xe dừng lại trước cổng nhà tôi. Thiên mở cửa ra trước rồi mở cửa xe cho tôi, đưa tôi ra. Thiên bấm chuông cửa. Chỉ trong tích tắc là mẹ và cha chạy ra mở cổng cho chúng tôi ngay.

-Trai hay gái ? Trai hay gái ? - Cha và mẹ hỏi tới tấp.

-Trai ạ. – Tôi nói.

-Ôi ! – Cha tôi ôm chầm lấy tôi. - Tuyệt vời !

Mẹ thì ỉu xiu, rất thất vọng. Tôi hỏi :

-Sao vậy mẹ ?

-Vì nếu là con trai chắc chắn sẽ khó ư như con trai của mẹ. - Mẹ trở vào Thiên.

-Nhưng có ai ăn hiếp được con của mẹ trừ vợ nó đâu. – Thiên biện bạch ình.

-Thôi, hai đứa vào nhà đi, để mẹ đi báo tin cho cố và nội. - Mẹ đi vào nhà trước.

Chúng tôi cũng vào nhà. Tôi thấy người ta mang thai thì đi đứng khá khó khăn còn tôi thì không. Mới vừa rồi tôi còn thi triển kình công ngon lành. Có lẽ nhờ tôi tập võ đều đặn cũng có thể là do thằng bé này không hiểu động như những đứa trẻ khác, nó không đạp tôi thường xuyên.

Tôi ngồi xuống ghế sô pha :

-Rồi, hai người muốn làm gì thì làm.

Chờ có thể thôi, ông cha vợ và tên rể liền chạy đến áp tai vào bụng tôi, tay thì sờ mãi không biết chán. Thai được sáu tháng rồi. Tôi nghe được tiếng con trai thở đều đặn trong bụng và lâu lâu cũng có vài cú đạp nhẹ nhàng của nó. Cảm giác này sung sướng không thể tả xiết, nó làm tôi liên tưởng đến ngày sinh đứa bé ra, chăm sóc cho nó, chỉ dẫn cho nó những điều cần thiết (nó sẽ thông minh như cha nên chắc khỏi cần đến trường).

-Đặt tên con là gì nhỉ. – Tôi hỏi băng quơ.

Cha tôi nghe vậy, ngồi suy nghĩ, suy nghĩ đến nỗi vò đầu, bứt tai. Thiên cũng lặng đi một chút, anh đang cố tìm một cái tên cho hay để sau này đứa bé sẽ gặp nhiều điều tốt lành. Tôi mong tên đứa bé là do cha nó đặt cho vì Thiên đã từng nghĩ ra nhiều cái tên rất hay (cha tôi thì hoàn toàn ngược lại).

-Đặt Dương Vũ Trụ đi ! – Cha tôi vỗ tay cái chóc.

Thiên lắc đầu :

-Cha ơi ! Cố con tên Vũ Trụ.

-Phạm huy hả ? Vậy lấy tên là Thanh Phong nhé ! – Cha tôi nói.

Mẹ bước vào :

-Thanh Phong là tên của nội.

-Tên là Nhân Hoà được không ?

-Mỗi chi sẽ đặt tên một thứ liên quan tới nhiều thứ khác nhau. Như chi thứ năm là : Thanh Long, Bạch Hổ, Hồng Phụng, Thổ Loan. Chi thứ ba thường là : Bích Thảo, Hồng Nhung, Mỹ Đào. Chi thứ bảy thường là : Hoàng Trọng, Khang Huy, Triệu Chinh. – Tôi giải thích cho cha hiểu.

-Chi thứ nhất luôn đặt tên những gì liên quan đến trời : Tinh Quang, Vũ Trụ, Thanh Phong, Vân Trường, Nhất Thiên. – Thiên nói.

-Khó đây, vì trời có sao, gió, mây đều đặt hết, đời con đặt Thiên là gọn lắm rồi. - Mẹ trầm ngâm. – Hay đặt Thanh Nguyệt nha.

-Mẹ ! Con trai mà sao lại đặt nguyệt.

-Anh trần trở chuyện đặt tên hoài vậy ? Ngủ đi ! – Tôi nói.

-Anh định đặt tên con có “nhật” nhưng không biết là cái gì nhật, nhật cái gì.

-Anh ngủ đi ! Từ từ hẵng hay.

-Ngủ ngon ! – Thiên hôn nhẹ lên má tôi.

Hy vọng tôi sẽ tiếp tục có một giấc mơ đẹp, từ ngày có thằng nhóc này, tôi toàn mơ đẹp. Đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, bỗng nhiên, có cái gì đó nhói trong bụng tôi như ai đang nhéo trong đó. Chắc là cu cậu đạp bụng mẹ đây. Ngủ yên đi con !

Vừa nhắm mắt lại thêm một cái gì đó nhói nữa, lần này đau hơn lần trước rất nhiều. Tiếp theo đó là liên hoàn cước nhắm thẳng vào bụng tôi. Ui da, đau quá ! Sao vậy nhỉ ? Hình như có cái gì đó là lạ bên dưới ra của tôi. Nước. Tôi bấm đốt tay tính thử : đúng chín tháng mười ngày.

-Thiên ơi ! Dậy !

Tôi chỉ có thể đủ bình tĩnh để nói hai từ đó, còn sau đó, tôi phải gắng sức để đối phó với tên nhóc trong bụng. Nó đá, nó đạp tôi không thương tiếc nhưng tôi không thể đánh lại được. Đúng là địch thủ khó xơi. Lần đầu tiên tôi bị đánh mà không đánh trả.

(Lời kể của Nhất Thiên)

Gì vậy nhỉ ? Tôi đưa tay sang xem thử. Chợt, tôi thấy tấm ra ướt mem. Tôi bật dậy. Mai đang quần quai trên giường, đôi tay nắm chặt cái ra.

-Mai ! Em sao vậy ? – Tôi hỏi.

-Anh tránh ra ! Em không chịu được là áo anh nát bầy đây ! – Mai hét lên.

-Em sao vậy ? – Tôi nghe lời cảnh báo của cô nàng, xích ra xa một chút.

-Cái bản sao của anh đang hành em đây ! Mau... mau...

Cái dáng quần quai này, tiếng thét. Làm tôi nhớ đến cái ngày chị Tuyết sắp sinh. Lẽ nào... Mai chuẩn bị sinh con hay sao ?

-Mau... mau...

-Em chuẩn bị sinh hả ? – Tôi hỏi.

-Anh còn hỏi ! Tìm người đỡ hộ em nhanh lên ! – Mai hét lên.

-Để anh đưa em tới bệnh viện nhé.

-Không kịp đâu... em thấy... nó đang cựa cựa trong hai chân em đây... tìm bà đỡ nhanh lên... em chết mất... - Mai thở dốc.

-Em chờ chút, để anh kêu mẹ lên rồi sẽ tìm bà đỡ cho em.

Tôi bay nhanh đến phòng mẹ, gõ cửa liên tục, tôi thét lên :

-Mẹ ơi ! Mai đang chuyển dạ !

-Hả ? - Mẹ tôi xô vội cửa ra, chạy về phòng của tôi. - Đến đầu đường kia, có bà hộ sinh uy tín nhất đấy !

-Dạ !

Ủa đầu đường, vậy là phải chạy mười cây số mới tới được hả ? Trời ạ ! Nhưng không sao, vì vợ con, ta quyết làm tất cả. Chờ anh nhé Mai ! Chờ cha nghe con !

Bằng tốc độ nhanh nhất của mình, tôi chạy một mạch mười cây số đến đầu đường. Nhà nữ hộ sinh Phạm Quỳnh Giao. Đây rồi ! Tôi đập cửa liên tục. Sao không ai ra vậy nhỉ ? Đành dùng biện pháp mạnh vậy !

-Hãy a !

Tôi tông cửa vào. Cánh cửa bay ra làm vỡ mấy cái ly trong phòng khách. Mọi người trong nhà nghe tiếng động, chạy vù ra. Người cuốc, người thuổng, người dao, người búa, ai nấy găm giữ :

-Mày muốn gì ?

-Cho hỏi, ai là nữ hộ sinh Phạm Quỳnh Giao ? – Tôi thở dốc.

-Tôi đây ! - Một bà trạc năm mươi tuổi bước ra.

-Xin lỗi !

Tôi băng qua rùng dao, xốc bà ta lên vai, đập vỡ cửa sổ, theo đường mái nhà đi về. Xem ra ngoài Mai thì con gái ai cũng như ai, bà ta giãy lên, đánh tôi, đá tôi, cắn tôi, nói những lời của một cô gái gia giáo ban đêm bị kẻ xấu bắt cóc ra ngoài :

-Thả tôi ra ! Anh định ban đêm giở trò xằng bậy hả ?

Tôi ráng nhìn một chút nhưng nghe bà ta nói là không chịu được. Nghĩ sao vậy, bà ta trạc năm mươi rồi, nặng cỡ tám mươi ký, vác đi cứ như tấm nệm mút mà bảo tôi có ý nghĩ tầm bậy hả ? Chính bà ta là người có suy tưởng tầm phào thì có. Tôi nói :

-Nói cho bà biết, con có vợ rồi ! Vợ con đang tuổi xuân sắc, đẹp tuyệt trần. Giờ một cô gái mười tám con còn không thèm để ý hướng hồ là gái năm mươi.

-Vậy thì đưa ta đi làm gì ?

Tôi hét lớn :

-Bà làm gì ? Nữ hộ sinh phải không ? - Tôi mở cửa sổ phòng mình, nhảy vào. - Vợ con đang chuyển dạ kìa ! - Tôi trở Mai.

Tôi thả bà ta xuống. Ôi, cái thân bò tượng đầy mỡ, thà tôi vác đá còn sướng hơn là vác bà này về.

-Xin bà đỡ giùm cho cháu ! - Mẹ tôi chấp tay van xin.

-À, chị Dương đây mà. - Bà Giao mừng rỡ. - Cái chị mà có chồng đang đêm chạy đến chỗ tôi để đưa tôi đến đây đỡ cho chị phải không ?

-Vâng !

-Vậy ra đây là con trai của chị ? - Bà ta chỉ tôi. - Hèn gì y như cha, toàn làm chuyện hiểu lầm.

Này này. Tôi đưa bà về đây để đỡ cho vợ tôi chứ đâu phải để tám với mẹ tôi chuyện ngày xưa. Cái bà này !

-Đau quá !

-Oái !

Mai nắm lấy áo bà ta, xé một miếng lớn, cô nàng còn dùng móng cấu nữa. Bà Giao phải bỏ cuộc vui mà tập trung vào việc : hét lên một tiếng hãi hùng. Ôm cánh tay của mình rên rỉ chút xíu rồi bà đỡ nghiêm mặt lại, bắt đầu công việc của mình. Bà Giao hỏi :

-Nước sôi có chưa ?

-Rồi.

-Khăn ?

-Rồi.

-Thau ?

-Rồi.

-Bắt đầu !

Bà Giao bắt đầu đỡ cho Mai. Một giờ trôi qua. Đột nhiên bà ta kêu lên :

-Ồ, y như cha nó, thằng bé này sinh ngược.

Hả ? Tôi lại gần tí xem. Chân của đứa trẻ đi ra trước. Không biết có sao không. Nhưng bà Giao xoay sở được, tuy tưởng tượng phong phú, tay nghề rất tốt.

-Cô lý thật đấy cô gái ! Hồi nãy là để cảnh tỉnh tôi phải không ? - Bà Giao đánh vào tay vợ tôi.

Mai mỉm cười, gật đầu. Mai không có kêu la thảm thiết như mấy người kia, chỉ cần rằng chịu đựng để rặn đứa bé ra cho nhanh. Tôi nhớ hồi đưa chị Vân đi sinh, chị ấy kêu la đến nổi ly tách trong nhà đều vỡ toang hết, áo của anh Sơn bị xé rách te tua như xơ mướp, ghê hơn là chị ta cầu chồng đến nỗi máu tuôn ra đầm đìa. Chị Tuyết thì khá hơn một chút nhưng hình như không có ai như Mai cả. Người vợ tuyệt vời của tôi.

Ủa, cái gì ồn ào bên dưới vậy nhỉ ? Ồ, chị Vân, anh Sơn, chị Trân, Tuấn, chị Tuyết và Giang Phách đều bế con đến đây cả.

-Mẹ trông Mai nha ! Con xuống tiếp khách. – Tôi đi xuống.

Chị Vân vừa gặp tôi là hỏi ngay :

-Nhóc ! Xích Thố sinh rồi phải không ?

-Vâng ! – Tôi gật đầu.

-Đi lên xem ! - Chị Vân kéo cả đám lên lầu.

Cửa đóng kín mít, không cho ai vào nữa, chúng tôi đành chờ. Đứng bên ngoài mà không nghe tiếng Mai hét lên hay tiếng bà đỡ la gì hết. Anh Sơn nhìn qua tôi :

-Áo nhóc không rách sao ?

-Không ạ.

-Nhỏ đó “trâu” lắm. - Chị Vân nhéo anh Sơn một cái.

-Sinh rồi ! - Tiếng mọi người trong phòng vang ra ngoài.

-Sinh rồi ! - Mọi người bên ngoài kêu lên.

Mẹ tôi mở cửa ra, mỉm cười :

-Một đứa bé trai khôi ngô.

Chúng tôi liền chạy vào trong. Mai đang nằm trên giường, mỉm cười mãn nguyện còn bà đỡ, bà đang bế trên tay một hình hài nhỏ bé, còn đỏ hồng, tiếng khóc chào đời vang lên rất trong trẻo, y như tiếng pha lê vỡ. Mẹ, cha nhìn nó với ánh mắt âu yếm, các cô chú kia tụ tập chung quanh, mấy đứa trẻ đua nhau nựng nịu. Tiếng cười tràn ngập trong phòng. Tôi tự hỏi, khi tôi được sinh ra, có phải mình cũng được chào đón trong tình yêu thương như thế này không ? Hay là... Cảm giác ganh tị trỗi dậy trong lòng tôi.

-Thiên...

Tôi đến bên Mai, nắm lấy tay cô ấy. Mai tựa người vào tôi :

-Khi em sinh con, mẹ bảo rằng khi sinh anh ra, tuy không có ai đến để chúc mừng nhưng mẹ và cha (cha tôi) rất hạnh phúc.

-Mai...

Đúng là bà vợ “dạ xoa”, tôi nghĩ gì cô ấy cũng biết hết.

-Niềm hạnh phúc của em hôm nay không phải được làm mẹ đâu mà là sinh ra đứa con trai của anh, kết tinh của chúng ta. Đứa trẻ này sau này sẽ cùng em mang lại hạnh phúc cho anh.

-Đúng vậy ! - Mẹ tôi bồng đứa bé đến bên giường. – Con xem ! Đến gần cha mẹ, nó mới cười đây này.

-Anh tắm cho con nhé ! – Mai mỉm cười.

Tôi đón lấy đứa bé mà tay run run. Tắm cho con ? Đây là đầu tiên đấy. Tôi bế con đến thau nước ấm mẹ chuẩn bị sẵn. Làm gì đây ?

-Đỡ lấy đầu đứa bé , che tai sao cho nước không tràn vào. – Bà Giao nói.

Tôi làm theo lời chỉ dẫn. Lấy khăn lau qua đầu thằng bé rồi nó vào trong thau. Đôi tay cứ run run, không biết làm thế có đúng không. Một cảm giác lâng lâng, giống như được lên thiên đường. Ôi tôi làm cha rồi. Tôi chợt nhớ lại bàn tay ấm áp nào đó cũng đã tắm cho tôi lúc chào đời. Cha tôi rất vui khi tôi được sinh ra phải không ?

Thằng bé mở mắt ra, đôi mắt của nó rất giống mẹ, to, màu nâu và cứ long lanh như hai viên ngọc. Nó nhìn tôi chăm chăm, rồi nở nụ cười. Thật đáng yêu ! Nó tiếp sinh lực cho tôi, đôi tay của tôi không còn run rẩy nữa.

-Thiên... nhìn kìa ! – Mai chỉ ra cửa sổ.

Ồ. Mặt trời mọc rồi. Ánh sáng của mặt trời xuyên qua tán cây vào phòng của chúng tôi. Lạ thật ! Tất cả ánh sáng của mặt trời chỉ tập trung vào mỗi thằng bé. Một lời chúc mừng của thượng đế chăng ?

-Anh nghĩ ra rồi !

-Dạ ?

Tôi nâng đứa bé lên, tuyên bố với mọi người :

-Con trai của Dương Nhất Thiên này sẽ tên là Dương Nhật Minh.

-Nhật Minh ? Ánh sáng của mặt trời ư ? – Giang Phách gật gù. – Tên cũng được.

Tôi bồng con trai đến bên mẹ nó.

-Sao ? Em thấy hay không ?

-Em biết là tên do anh đặt sẽ hay lắm mà. – Mai hôn lên má tôi.

-Dương Nhật Minh, đó là tên của con đấy.

Đứa trẻ thích đấy chứ. Nó đang cười toe toét kia kìa. Dương Nhật Minh, con trai ta.

Ngoại truyện (3) : BUỔI ĐI CHƠI DỄ THƯƠNG

(Khi này Nhật Minh đã được mười, trông nó không khác gì Thiên hồi đó)

-Em ngồi dậy uống thuốc cho khỏe. – Thiên đưa cho tôi hai viên thuốc.

Tôi ngồi dậy, uống hai viên thuốc Thiên đưa cho. Hôm qua làm việc quá sức một chút mà tôi bị đau đầu phải nghỉ một buổi.

-Mẹ ơi ! Nước chanh nè !

Minh đặt lên bàn ly nước chanh được làm có vẻ rất công phu.

-Cám ơn con ! – Tôi xoa đầu Minh.

Tôi uống cạn ly nước chanh mà con trai đích thân làm ình. Ngon tuyệt ! Thằng nhóc này khéo tay như cha nó.

Mẹ bước vào, nói :

-Bác sĩ bảo là hai đứa hay làm việc vất vả, đầu óc căng thẳng, dễ sinh bệnh, nên đi đâu đó cho khuây khoả.

-Hay là chủ nhật cha mẹ đi chơi đi ! – Minh đề nghị.

Thiên lắc đầu :

-Không được, chủ nhật con bận thọ giáo ông nội ở chi thứ ba mà, sao ta bỏ mặc con mà đi chơi được.

-Không sao ạ ! Miễn cha mẹ vui thì được.

-Hai đứa đi đi ! Nếu có dịp, cho ta đứa cháu nữa. - Mẹ bẹo má Minh. – Dễ thương như mẹ nó vậy, chứ đừng dễ ghét như vậy.

___***___

-Lâu lắm chúng ta mới hẹn nhau. Mặc đồ gì bây giờ ?

Tôi lục tung tủ quần áo của mình, thử tìm xem có bộ nào hợp với mình không. Thiên ngồi trên giường, cũng nhìn tôi để tìm cho tôi một bộ quần áo thích hợp. Anh đứng dậy, lấy từ chỗ sâu trong tủ quần áo nhất ra một bộ đồ nào đó. Anh nói :

-Đây !

Thiên đưa ra bộ đồ anh chọn cho tôi. Đó là bộ váy áo màu vàng nhạt mà tôi hay mặc hồi mười bảy tuổi cũng là bộ váy tôi mặc vào ngày hẹn đầu tiên (cái ngày thi đấu đấy). Tôi thấy nóng bừng cả mặt. Chúng sống với nhau được hơn mười năm mà trong thâm tâm Thiên cứ nghĩ tôi là cô gái mới tròn đôi tám. Chỉ nhớ đến ngày sinh nhật của tôi, không để ý đến tuổi tác của tôi. Anh là người chồng hoàn toàn khác biệt với mấy ông chồng kia.

-Anh... anh nghĩ sao vậy ? Vợ anh đã gần bốn mươi rồi.

-Có sao đâu ! Em mặc hợp mà.

-Thôi được, người ta bảo em “già mà chơi trống bỏi” thì là tại anh đấy.

Thiên mỉm cười :

-Sợ là em mặc đẹp hơn cô gái ở tuổi mười bảy ấy chứ.

Tôi đành mặc bộ váy áo ấy đi chơi với Thiên. Trong khi đó, Thiên tự trang bị ình một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay, một chiếc quần tây màu đen, cà vạt đen kiểu thời trang và đôi giày da màu đen.

(Lời kể của Nhất Thiên)

-Em xong rồi đây !

Mai vén màn bước ra. Tôi biết mà, mười năm qua vợ tôi chẳng hề già đi. Trong bộ váy áo màu vàng nhạt, cô ấy vẫn rất tràn đầy sức sống, đẹp cực kỳ. Có điều, bộ váy áo hơi ngắn đi vì cô ấy có cao lên. Nhưng nhờ thế mà trông đẹp hơn.

-Đi nào ! – Tôi nắm tay Mai.

Hôm nay lại đi xe đạp, tất nhiên là cao hơn lúc tôi mười tuổi. Tôi ngồi trước, Mai ngồi đằng sau. Trên lầu, Minh vẫy tay với chúng tôi :

-Cha mẹ đi chơi vui vẻ nhé !

-Ôm anh cho chặt vào. – Tôi nói.

Mai đưa tay ôm ngang hông tôi. Tôi đạp xe thẳng đến công viên. Đến nơi, tôi thảng lại, để xe vào nhà để xe của công viên. Mai bước xuống, nhìn chung quanh xem có ai cười mình không. Đã bảo là không có ai cười đâu mà. Tôi nắm tay cô ấy, dẫn đến chỗ khóm hoa ở công viên. Mai say sưa nhìn ngắm những bông hoa nở rộ dưới ánh mặt trời, có vẻ đã quên đi mối lo ngại. Đáng yêu thật. Tôi muốn hái một bông hoa cài lên tóc cô ấy nhưng sợ cô nàng giận.

Một chú em (cỡ 25) làm bảo vệ đứng gần đó nhắc :

-Này, con gái đẹp đáng được tặng quà nhưng đừng tặng bằng hoa trong công viên nhé.

(Lời kể của Tiểu Mai)

Hả ? Tôi quay lại, trách Thiên :

-Anh lại định phá hoại thiên nhiên hả ?

Thiên lắc đầu nguây nguẩy, xua tay liên tục :

-Oan cho anh quá ! Anh đâu có định làm thế.

Bảo vệ công viên hỏi :

-Hai em là người yêu của nhau à ?

-Hả ?

Người yêu ư ? Không nhận ra chúng tôi là vợ chồng à ? Em ư ?

-Chắc hai người là sinh viên ở trường đại học kế bên. – Cậu ấy đoán.

Sinh viên ? Trời ạ, tôi bốn mươi tuổi rồi mà sinh viên cái nỗi gì. Sinh viên là khoảng 21, 22. Nói vậy là tôi trẻ hơn cả chục tuổi sao.

Thiên cố không cười to, anh nói :

-Dạ, tụi em là sinh viên năm nhất, quen nhau được ba năm rồi.

Người bảo vệ làm bộ chống nạnh, ra dáng ông già :

-Hừ, cẩn thận đó, tuổi trẻ dạo này yêu nhau được khoảng một tuần là trở mặt như trở bánh trắng. Công viên này đã từng chứng kiến biết bao nhiêu cuộc chia tay rồi. Anh đây đã hai mươi tuổi, trải qua hai mối tình, nếm trải bao sóng gió.

-Dạ, em sẽ cố gắng. – Thiên cúi đầu. – Đi thôi !

Thiên nắm tay tôi đi qua chỗ khác. Trước khi đi thật xa ra khỏi chỗ đó, tôi có nghe loáng thoáng tiếng của một ông bác nói với “ông anh” hồi nãy :

-Đúng là danh bất hư truyền.

-Bác nói con ấy ạ ?

-Không, tao nói là cặp vợ chồng kia kìa, coi vậy mà đã gần bốn mươi rồi, vợ còn hơn chồng nữa chứ.

-Hả ? Sao bác biết ?

-Con gái tao giúp việc cho nhà ấy mà.

Đi ra xa khỏi chỗ đó, Thiên mới ôm bụng cười một tràng dài :

-Không ngờ còn hơn dự đoán của anh.

-Chắc cậu ta bị cận. – Tôi nói.

Thiên vỗ vai tôi :

-Thôi mà, những lời ấy không thể che giấu sự thật là em trẻ hơn tuổi được.

Nói rồi anh kéo tay tôi đến một chỗ : quán kem. Tôi cố giật tay ra, hét lên :

-Anh bao nhiêu tuổi rồi hả ? Ba mươi lăm rồi đó !

Thiên cứ mặc kệ, kéo tay tôi đi. Anh mỉm cười :

-Giờ chúng ta là sinh viên thứ nhất.

Thiên chọn bàn gần quầy bán nhất. Anh kéo ghế cho tôi ngồi.

-Em ngồi đây đi, anh đi gọi.

Tôi đành ngồi xuống ghế, không biết Thiên nói gì đây. Hy vọng chủ quán này cũng bị cận. Thiên đến quầy, gọi kem :

-Cho hai ly kem sôcôla.

Cô chủ quán lấy cho chúng tôi hai ly kem sôcôla. Trước khi Thiên đem kem đến bàn, cô chủ quán nín áo anh lại, hỏi :

-Cô bạn gái của em xinh đấy ! Em chọn được ở đại học nào đấy ?

Tôi nghe mà muốn ngã cái rầm. Đại học ? Ý... tôi là sinh viên ấy hả ?

-Dạ, em học đại học Bách khoa còn cô ấy học đại học Luật. – Thiên mỉm cười rồi đem kem đến bàn.

-Anh đùa quá trớn đấy ! – Tôi run người lên.

-Có chết ai đâu. – Thiên thản nhiên ngồi xuống ghế.

Anh đặt hai ly kem lên bàn. Lâu lắm tôi chưa ăn kem lại. Xúc lấy một muỗng, tôi ăn ngon lành. Cái mùi vị ngày nào vẫn không phai. Thiên xúc một muỗng kem, đưa ra :

-Nào... a...

Tôi ăn hết sạch muỗng kem ấy. Bắt đầu từ lúc đó, tôi quên sạch chuyện tập đoàn, chuyện gia tộc, chỉ tập trung vào buổi hẹn. Giờ cứ như là hồi hẹn hò vậy. Hai chúng tôi ăn kem, trò chuyện những chuyện phiếm. Đôi khi có chuyện gì hơi thân mật như lỡ chạm tay nhau thì cả hai lại đỏ mặt. Nhờ vậy mà tâm hồn tôi thư thái được nhiều phần.

—***—

Đích đến cuối cùng của chúng tôi là đồi thảo nguyên kỷ niệm.

-Xem anh đem lại cho em cái gì nè. – Thiên chạy đến.

-Cái gì vậy ?

-Xem đây !

Thiên đưa ra hai cái đồ thổi bong bóng xà phòng. Tôi nhận lấy một cái. Thiên chấm xà phòng trong bình rồi thổi ra. Những chiếc bong bóng xà phòng lần lượt được ra đời. Tôi cũng làm tương tự. Bong bóng xà phòng với bảy sắc cầu vồng bay ra khắp thảo nguyên.

-Anh thấy nhớ ngày hai ta còn trẻ. – Thiên ngồi xuống bãi cỏ xanh mướt.

-Em cũng vậy.

-Thời gian trôi qua nhanh thật, ngày anh là chủ nợ của em, giờ em đã là vợ anh rồi. – Thiên nhìn bầu trời, chợt thở dài. – Và chúng ta đã có với nhau một đứa con thật dễ thương.

Tôi ngồi xuống cạnh Thiên.

-Trong giao ước của hai chúng ta, anh là người hời nhất đấy.

-Em bảo giao ước của chúng ta đấy ư ?

—Quá khứ—

-Tuy đã thề trước chúa, nhưng anh muốn em thề với anh lần nữa.

-Thề gì ?

-Thề là phải ở bên anh, chăm sóc anh, phải dịu dàng với anh, yêu anh và cấm không được để ý tới người con trai nào hơn anh, kể cả con trai chúng ta.

Tôi nói :

-Nhóc to gan đấy ! Anh không sợ em xử anh sao ?

-Đi ! – Thiên đưa ngón út ra.

-Em hứa ! – Tôi móc nghéo với Thiên.

Thiên nói :

-Nghéo tay chưa được, phải có cái gì đó ràng buộc hơn nữa, em đâu có đeo nhẫn.

-Nhóc muốn gì ?

-Đây !

Thiên đặt lên môi tôi một nụ hôn nồng cháy.

-Nhưng anh phải đổi lại cho em một thứ, nếu không thì em sẽ thiệt. – Tôi nói.

Thiên mỉm cười :

-Em bảo anh phải thề lại như vậy sao ? Hơi dư đấy.

-Không, em biết dù không thề, anh cũng không có gan “ăn chả”. Nếu anh dám, em sẽ “ăn nem” ngay.

Thiên phì cười, ngồi xuống cạnh tôi.

-Em nói đúng.

-Em chỉ muốn anh đáp lại bằng một thứ... mà... chỉ một mình em thì sẽ không có...

-Em muốn đáp ứng lại cái gì ?

Tôi ngập ngừng :

-Một em bé. Em muốn... được làm mẹ của con anh. Như là anh nói đó.

-Anh hứa ! – Thiên hôn lên má tôi.

—Hiện tại—

-Vậy mà đến ba năm sau anh mới cho em được đứa con. – Tôi giả vờ giận dỗi.

Thiên gạt đầu :

-Lỗi tại anh. Anh đã cho em chờ ba năm và cho em một đứa trẻ giống anh y như đúc. Một đứa trẻ khó ưa, ít nói. Được chưa ?

-Ất xì !

Ừa. Cái tiếng ất xì này quen quen.

-Chuyện gì vậy ?

-Hình như có ai nói xấu em.

-Ồ.

-À, em nghe cô Vân nói đây là nơi hẹn đầu tiên của cha mẹ em, đẹp chứ ?

Tôi đứng lên xem thử là ai. Ồ...

-Ái chà ! Chú nhóc này định học chiêu của bố đây. – Thiên mỉm cười.

-Trời sinh ra mặt trời mà.

Thằng nhóc Dương Nhật Minh của tôi đang thả thuyền giấy với con bé Tuyết Phượng. Bình thường nếu Minh đi chung với Phượng thì phải có em của Phượng đi, nay hai đứa đi riêng. Chắc là có gì đó. Chúng nó đang thả thuyền giấy, loại thuyền giấy có màu đôi. Phải chăng...

-Có cần làm hôn ước cho con không anh ? – Tôi hỏi.

-Không cần, nếu điều đó là thật, cứ để chúng tự lập một hôn ước của riêng mình. Như vợ chồng ta vậy.

-Anh nói đúng. – Tôi hôn lên má của Thiên, mỉm cười hạnh phúc.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-to-gan-day>